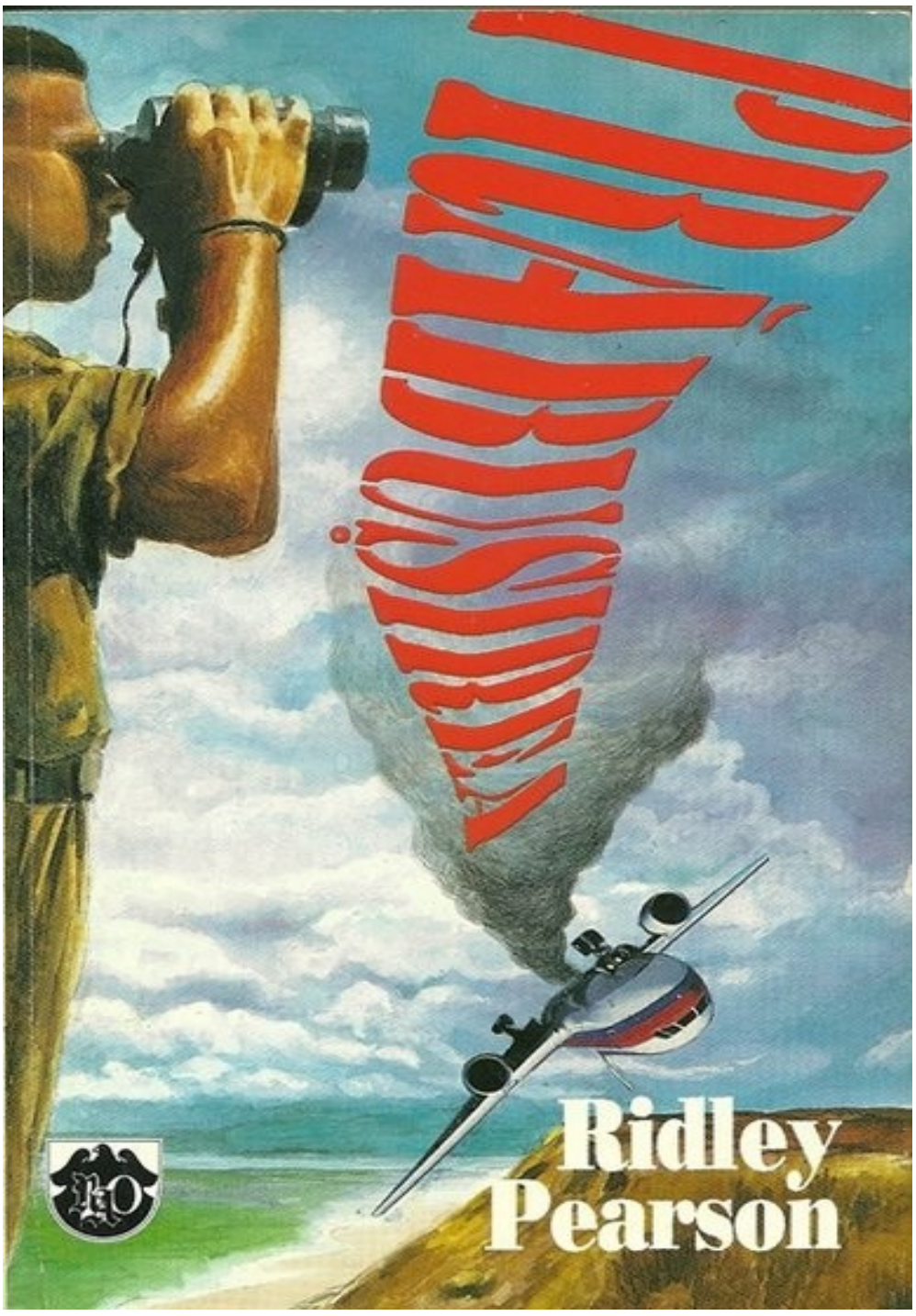

RIDLEY

PEARSON

PRĂBUŞIREA

PRĂBUȘIREA

La început, a fost Lockerbie. Apoi, zborul Eurotours 1023. Acum, criminalul e pregătit să lovească din nou !

Explozia de la bordul avionului Eurotours 1023 a fost o veste răscolitoare. Pentru agentul FBI Cam Dagget, a însemnat chiar mai mult. Părinţii şi fiul său căzuseră victime cumplitei catastrofe. Şi de doi ani, el pornise pe urmele ucigaşului. Nu cunoaşte decît un nume : Anthony Kort... şi certitudinea că acest Kort se află în Statele Unite, avînd asupra sa un exploziv ce nu poate fi detectat nici de cea mai sofisticată aparatură existentă în aeroporturile lumii. Acesta trebuie oprit !
Colegii de la FBI şi iubita lui îl sfătuiesc să renunţe la anchetă, lăsînd-o în grija altor agenţi. Dar Cam şi-a construit cu migală un portret al teroristului, fiind singurul în măsură să prevadă următoarea ţintă aleasă de diabolicul Kort. Însă iadul e un loc mult mai paşnic decît cel spre care se îndreaptă Cam - lumea pervertită, dementă şi răzbunătoare a lui Kort.

*
* *

"Fascinant... un roman palpitant, conceput de un expert. Ridley Pearson ne oferă o poveste irezistibilă."

Los Angeles Time Book Review

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-12-9

De cîţiva ani, agentul FBI Cameron Dagget se află pe urmele unui terorist internaţional, responsabil de a fi plantat cel puţin două detonatoare aproape nedetectabile la bordul unor avioane. La Seattle, într-o bază de antrena-ment aviatic are loc o crimă neobişnuită. Experţii implicaţi în cercetarea cazului nu reuşesc să dezlege enigma. Doar Dagget poate lega între ele indiciile disparate. Căutările îl aduc faţă în faţă cu fantomele propriului său trecut, ca şi cu vulnerabilitatea celor apropiaţi.

*

* *

Ridley Pearson posedă arta de a combina naraţiunea palpitantă cu intriga inteligentă. Cele şapte romane ale sale au devenit bestseller-uri internaţionale, fiind traduse în douăsprezece limbi.

Ridley Pearson a obţinut distincţia Raymond Chandler / Fullbright Fellowship pentru ficţiune poliţistă la Wadham College, Oxford.

MULŢUMIRILE AUTORULUI

Cameron Daggett, şeful Poliţiei din Sun Valley, Idaho Seattle: Dr. Christian Harris, psihiatru; Dr. Donald Reay, medic legist la Poliţia din Seattle; John E. Hope, instructor pe simulatoarele Grupului pentru Aviaţie Comercială, Boeing; Jerry Femling, directorul Serviciului de Securitate la Compania Boeing.

Los Angeles: detectiv Dennis Payne, de la secţia Furturi/ Omucideri, Poliţia din Los Angeles; diverşi anonimi de la Secţia de Poliţie a Aeroportului Internaţional din Los Angeles.

Washington, D.C.: David Dodge Thompson, Galeria Naţională FBI (Biroul din Washington, cu activitate de teren): Thomas E. Duhadway, agent special coordonator; James E Mull; (Hoover Building) Stephen D. Gladis; David W. Wade, şeful Serviciului de Telecomunicaţii; Christopher Ronay, şeful Secţiei Explozive; L Ray McElhaney, Jr.; Robert B. Davenport; Dr. Rose Anne Fedorko; şi celorlalţi, mulţi agenţi speciali, care nu pot fi numiţi...

Le mulţumesc, de asemenea, următorilor: Richard şi Lynette Hart; Ollie Cossman; Louisa Jane Modisette; Jaques Bailhe; Franklin Heller; Ian Cumming; Darwin Ridd şi Leucadia Film; Bruce Kaufman; Carolyn Johansen.

Direcţia de coordonare: Mary Peterson Pregătirea manuscrisului: Colleen Daly, Maida Spaulding

Mulţumiri speciale: Al Zuckerman de la editură; custozii şi colectivul colegiului Wadham, Oxford, Anglia; Comisia Fullbright.

NOTĂ: Lista siglelor se află la sfîrşitul cărţii.

Aceasta este o carte de ficţiune. Orice asemănare cu întîmplări reale sau cu persoane în viaţă sau decedate este neintenţionată sau doar incidentală.

Unele întîmplări din acest roman (atît din punct de vedere al localizării cît şi tehnic) au fost modificate în mod deliberat, din motive literare sau la cererea oficialităţilor sau a diferitelor persoane care m-au ajutat în cercetările mele.

Anumite secrete au rămas nedezvăluite, spre folosul tuturor.

Îmi prezint scuze anticipat, pentru orice greşeală care ar fi putut fi evitată, oamenilor atît de calzi şi de generoşi din Seattle, Los Angeles şi Washington, D.C.

Pentru Colleen

1

CAM Daggett îşi scutură ceasul întrebîndu-se cît este de exact şi aruncă o privire deasupra, la un sfert de milă în faţă, înspre un indicator murdar, îmbîcsit de atîtea gaze de eşapament, anunţînd schimbarea culoarului pentru Aeroportul Naţional. Valuri de căldură se ridicau din asfalt, ca nişte perdele fluide, deformînd distanţa, ducînd în sus, în smogul dens, gazele cenuşii, de eşapament. Cu un asemenea trafic, nu mai ajung ei la timp.

Ştirile de la radio explicau că dopul se datora coliziunii a trei maşini, cu accident de persoane. Daggett privi în oglinda retrovizoare, întrebîndu-se dacă putea face cine ştie ce cascadorie cu maşina. Dacă nu, îi era teamă că puteau urma al naibii de multe alte accidente de persoane. Dar atunci nu va mai fi vorba de cîteva maşini pe o autostradă; va fi vorba de carcasa în flăcări a unui avion care face curse regulate, împrăştiată pe o suprafaţă de cîteva pogoane.

— Ce-ai zice de un elicopter ? Am putea chema un elicopter.

Matahala de pe bancheta de alături îşi şterse fruntea fără să zică nimic. Neliniştea îl cuprinse din nou pe Daggett Se simţea încolţit. De trafic. De acest obez de lîngă el. Simţea cum încărunţeşte.

Hîrtia galbenă a unui hamburger, plină de cercuri de grăsime, fîlfîi asemenea unei păsări cu aripa frîntă şi dispăru în trafic, lipindu-se de un Mercedes, mînjind portierele cu ketchup-ul semănînd cu sîngele dintr-o rană deschisă.

Şi el se simţea rănit, dacă mîndria poate fi rănită. În urmă cu şase zile, Marcel Bernard scăpase, la Los Angeles, de sub supravegherea FBI-ului.

Acum, printr-o adevărată baftă, un noroc neaşteptat, dăduseră din nou peste el. Iar lui Daggett nici prin cap nu-i trecea să-l piardă iarăşi. Bernard îşi cîştiga existenţa construind bombe. Era unul dintre cei mai buni sau dintre cei mai răi, depinde de care parte a mesei de interogatoriu te aflai. Interogatoriul. Nerăbdarea îl rodea pe Daggett aşa cum un cîine de pripas se oţărăşte la piciorul poştaşului.

Un dosar înţesat, din biroul lui din Buzzard Point, conţinea o fotografie alb-negru, granulată, a ceea ce se dovedise a fi un fragment din amprenta lui Bernard. Un probatoriu de laborator. La fel de bun ca laţul din jurul gîtului. Cu puţin noroc, laţul putea deveni un element de negociere pentru obţinerea de informaţii vitale necesare investigaţiei neîntrerupte, conduse de Daggett, privind prăbuşirea cursei 1023, aparţinînd companiei EuroTours. Omul care a construit bomba era una; dar cel care a plasat bomba – acela era adevăratul criminal.

Undeva în faţă, un şofer ieşi din maşină şi arse una în capotă. Căldura şi umiditatea lunii august făcuseră o nouă victimă.

— Douăzeci şi două de minute, îi şuieră el, printre dinţii încleştaţi, supraponderalului Bob Backman, care trona pe bancheta de alături. În spate i se zicea Falstaff, din cauza nemaipomenitei sale lăcomii. Fără haină, horcăind ca un astmatic, Backman era scăldat în sudoare.

— Avionul decolează peste douăzeci şi două de minute, repetă Daggett.

Backman încerca să pară calm. Era însă un actor prost.

Cine ştie, poate că intenţiona să facă loc printre maşini, dîndu-le de o parte şi de alta, ca un Moise gras, pe George Washington Memorial Parkway.

Daggett avea faţa tăbăcită a unui veteran căpitan de echipă de baseball. Avea o expresie dură, ochi care te intimidau şi un nas proeminent. Cînd vorbea, nu-şi mişca prea mult buzele, un obicei rămas din adolescenţă, cînd purtase proteză corectivă. Avea o voce blîndă – moştenire de familie – deşi, judecîndu-l după înfăţişare, te-ai fi aşteptat mai curînd la un glas tunător.

— Ce anume, exact, te-a făcut să vii ?

— Chiar mă întrebam cînd vom ajunge aici, recunoscu Backman, ştergîndu-şi o picătură de sudoare de pe bărbia dublă. Backman era un om de birou, avea un început de chelie şi buze crăpate. Obişnuia să poarte cămăşi cu un număr mai mare şi costume cu un număr mai mic.

— Nu tu îl chestionezi. Eu.

Backman să conducă un interogatoriu ? Imposibil. Ca şi cum i-ai cere lui Ty Cobb să fie din nou jucător la bătaie.

Daggett strînse cu putere volanul, cu speranţele spulberate. Ceasul lui, Casio, arăta: Luni 13-8.

— Îmi închipui că te gîndeşti că-ţi fur cazul vieţii tale, spuse Backman. Tu ţi-ai rupt picioarele alergînd, iar eu mă ocup de interogatoriu şi-mi asum meritele. Dar nu-i aşa.

Făcu o pauză, închipuindu-şi că este un om greu, dar şi această încercare eşuă.

Daggett se gîndea: Să parcurg tot acest drum – să nu mă mai despartă decît o milă, două de momentul interogării lui Bernard – şi să vină neghiobul ăsta, să mă bată pe umăr şi să-mi fure dansul. Din nou.

El şi Backman aveau de multă vreme drumuri separate.

Încrederea este temelia oricărei relaţii, cu atît mai mult cînd este vorba de agenţi FBI care lucrează la acelaşi caz; Daggett nu va mai avea niciodată încredere în Backman. În urmă cu un an, Backman umflase un dosar de pe biroul lui Daggett, mersese personal cu el la şeful departamentului, revendicîndu-şi paternitatea asupra lui – un dosar prin care se făcea dovada legăturii lui Backman cu organizaţia teroristă vestgermană, Der Grund. Dintr-o singură mişcare, îi furase efectiv lui Daggett optsprezece luni de viaţă. Temîndu-se de un contraatac, Daggett nu încercase să repare nedreptatea – paternitatea unor asemenea dosare fiind dificil, dacă nu imposibil de dovedit.

Rezultatul direct al acestui merit a fost avansarea lui Backman ca şef al brigăzii care se ocupa cu antiterorismul internaţional. Tipul nu era altceva decît un parazit puturos, lipsit de imaginaţie, care se îngrăşase din munca altora. În ultimele douăsprezece luni făcuse din acest obicei un fel de artă. Iar toţi cei de la brigada C3 se obişnuiseră să-şi care dosarele acasă.

Cînd şeful brigăzii C3 se urcase în maşina lui, în urmă cu treizeci de minute, Daggett fusese izbit, pe loc, de acel sentiment de ceva déja vu. Cele mai multe lucruri din viaţă sînt schimbătoare, gîndi el. De cîte ori, oare, nu merseseră ei împreună, ca acum ? Parcă trecuseră secole de atunci. În ciuda asigurărilor sale că nu-i aşa, Backman se afla aici dintr-un singur motiv: să se împăuneze cu arestarea lui Bernard, precum şi cu orice informaţie obţinută de-a lungul interogatoriului. Daggett se gîndea cum să facă să evite asta, în timp ce Backman gîfîia pe bancheta de lîngă el, nedezminţindu-şi reputaţia sa de porc îngrăşat.

Backman ştia puţine lucruri, dacă nu nimic, despre Bernard şi nu mai condusese un interogatoriu de cel puţin un an, dacă nu şi mai mult.

— Nouăsprezece minute, spuse Daggett sec, dorind să facă ceva. Nici unul dintre noi nu va ajunge să-l interogheze dacă nu reuşim să-l dăm jos din avionul ăla. Înşfăcă mînerul portierei. Doar face alergări în fiecare dimineaţă. Poate scăpa de aici, mergînd pe jos şi poate conduce singur interogatoriul. N-are nici cea mai mică intenţie să privească decolînd avionul lui Bernard, în timp ce el zace împotmolit într-o maşină, respirînd mirosul trupului lui Backman.

— Nu vrei să scapi nici o ocazie să pui mîna pe Kort, nu ?

întrebă grăsanul.

Daggett îşi trase piciorul înapoi în maşină şi trînti portiera. Lumina de afară dispăruse. I se făcu rece.

— Tu ni l-ai dat pe Bernard. Meriţi să auzi ce urmează. Se înclină, cu aparent respect, spre Daggett. Era clar, căldura îl dobora. Oamenii graşi suportă căldura mai greu decît oricine.

— Azi noapte, nemţii au atacat sediul organizaţiei Der Grund. Daggett se simţi ca rănit: nu aşa sperase el că se vor petrece lucrurile. Acesta fusese cazul lui şi acum îi scăpa printre degete.

— Pe Kort nu l-au prins, adăugă Backman cu o voce în care se simţeau regretul şi eşecul, dar şi o uşoară umbră de scuză.

Daggett dădu din cap şi izbucni într-un rîs nervos, care-i aduse în gît un gust amar: sînge sau bilă, acelaşi lucru. Nimic nu-l mai putea atinge acum: devenise insensibil. Trase de gulerul cămăşii. Nasturele pocni şi se duse. Alunecă de-a lungul cămăşii şi se rostogoli pe picior, în jos. Încercă să-l găsească, dar nu reuşi. Un semn.

Urmărirea lui Bernard, transmiterea de date germanilor despre organizaţia Der Grund – ultimii doi ani din viaţa lui -, totul îndreptat către un ţel unic: prinderea lui Anthony Kort. Morcovul din vîrful băţului, care-l făcuse să meargă mai departe. Şi acum...

Backman îi întrerupse gîndurile. Backman întrerupea întotdeauna.

— Ai auzit ce-am zis, Michigan ?

Daggett dădu din cap, enervat că Backman îşi permisese să i se adreseze cu porecla. Îl porecliseră astfel din cauza gecii cu însemnele colegiului, de care nu se despărţea niciodată. Îi purta noroc. Dacă cineva s-ar fi uitat mai îndeaproape la buzunarul din dreapta, ar fi văzut acolo o mică gaură zdrenţuită, de mărimea unui glonte. Nu o Biblie avea Daggett în buzunar în ziua în care fusese împuşcat, ci o minge de baseball, cu autograf, pe care urma să i-o dăruiască fiului său, la cea de a cincea aniversare a acestuia. Mingea se afla acum pe etajera lui Duncan, cu glonţul adînc împlîntat în ea, iar Duncan îmbrăca geaca ori de cîte ori avea ocazia.

Prietenii îi spuneau lui Daggett Michigan, nu unul ca Backman.

— Dacă tu crezi că Bernard te poate ajuta să dai de Kort, te înşeli, spuse Daggett. Nemţii nu trebuiau să facă descinderea asta. De cîte ori n-am discutat asta cu ei ? Mai curînd sau mai tîrziu, Kort tot ar fi apărut... Imposibil să nu existe un fir oarecare. Am căcat steagul. Nu-l mai prindem noi acum.

— Bernard...

— Bernard nu ştie mare lucru despre Kort. Nici noi nu ştim mare lucru despre Kort. Un nume, atîta tot. Ce altceva mai avem ? Nici un chip la care să-l ataşăm, nici un dosar.

Doar un nume, aflat de la un ciripitor în care nu te poţi încrede. Cine ştie dacă există, într-adevăr, un Anthony Kort ? Descurajarea săpa adînc în el. Aerul din maşină devenise insuportabil.

— Cum să nu existe Kort ? făcu Backman, furios. Ştii asta la fel de bine ca mine. Dar glasul îi trăda lipsa de convingere.

— Este un punct de plecare, insistă Backman, agăţîndu-se de un fir de pai. După toate probabilităţile, Bernard a construit un detonator în camera lui de hotel, din Los Angeles. Iar acum, mulţumită ţie, habar n-avem unde se află detonatorul ăsta ! Dacă am şti, am putea da de Kort.

Agenţii FBI de teren, din Los Angeles, nu Daggett, îl scăpaseră pe Bernard de sub urmărire. În calitate de agent-răspunzător-de-caz, era doar indirect răspunzător. Era deci o lovitură ieftină şi amîndoi ştiau asta.

Daggett comentă:

— Noi nu ştim că Bernard a construit un detonator. Tot ce ştim noi e rahat. Iar dacă-ţi închipui că el ne va oferi pe tavă această informaţie...

— Este interogatoriul meu, Michigan. Al meu şi numai al meu.

Bernard era singura speranţă a lui Daggett. Backman trebuia împiedicat cu orice preţ să conducă interogatoriul. Deschise din nou portiera, clocotind de mînie.

— Şaisprezece minute. Mai avea încă o şansă.

Încercînd să pară calm, Backman spuse:

— Poliţia Aeroportului a fost anunţată să reţină avionul la sol. Aşa că fii liniştit.

— Crezi că Bernard înghite o asemenea găluşcă ? Crezi că Poliţia Aeroportului îi poate ţine piept lui Bernard ? O iau pe jos, spuse el, trîntind cheile în mîna grasă, umedă, a lui Backman.

— Ce faci?

Coborî repede din maşină, înainte ca Backman să poată obiecta.

Spre marea lui surpriză, nici nu trecură mai mult de cîteva secunde cînd auzi în spate portiera unei maşini închizîndu-se cu putere şi ştiu, fără să se uite, că era Backman. Urma deci o cursă, nu ? Mări pasul, îşi înălţă bărbia şi se avîntă spre ieşire, care se întrezărea undeva, în depărtare.

Pe măsură ce alerga, trupul lui Daggett reintra în ritmul cunoscut şi mînia îi dispărea. Alergarea avea asupra lui un efect purificator, chiar şi în căldura şi smogul unui Washington în plin august. Să alerge pe jos, să prindă un interogatoriu la aeroport, asta da pasiune pentru profesia lui, nu ? Numai să nu-l vadă cineva, că s-a zis cu el. Cel puţin fugea de Backman, măcar asta era în favoarea lui.

Pistolul îl lovea, enervant, pe şold. Un stol de pescăruşi zbura deasupra, în căutarea unei prăzi. Poate că unul din ei se va găinăţa în capul lui Backman.

Leoarcă de transpiraţie, Daggett ajunse la sumbrul birou al Poliţiei Aeroportului, la terminalul Unu, unde îl întîmpinară doi bărbaţi în costume neşifonabile, care se prezentară drept detectivi. Poliţia Aeroportului, o societate particulară, nu avea nici în clin nici în mînecă cu Poliţia Metropolitană. Aceşti oameni nu erau detectivi.

Paza oricărui mare aeroport era asigurată de un asortiment cumplit, avînd diferite grade de autoritate. Poliţia Metropolitană – poliţişti adevăraţi – avea autoritatea de a efectua arestări; prezenţa ei era nesemnificativă, limitată la o jumătate de duzină de maşini şi un număr dublu de oameni; bugetele orăşeneşti nu permiteau cheltuieli la scară mare pentru menţinerea ordinii publice în aeroporturi. Această sarcină revenea Poliţiei Aeroportului, o societate particulară, care avea autoritatea şi permisele necesare pentru ca patrulele sale să poată deţine arme, dar aceste patrule puteau doar să reţină persoane în vederea arestării ulterioare, de către băieţii cu acte în regulă, ale Poliţiei Metropolitane. Poliţia Aeroportului număra cam o sută de bărbaţi şi femei. Securitatea, băieţii în bluzoane de la detectoarele cu raze X, reprezenta un alt contract între aeroport şi o companie particulară. De fapt, aceştia nu aveau altă putere decît să controleze efectele personale; cazurile cu probleme le transferau Poliţiei Aeroportului care, la rîndul ei, le transfera Poliţiei Metropolitane. Comunicarea între aceste diverse organizaţii particulare şi publice era cît putea fi ea de bună.

Adică, rea.

FBI-ul, Administraţia Federală a Aviaţiei şi încă vreo jumătate de duzină de alte agenţii de investigaţii îşi găseau greu locul în această structură, aşa încît erau privite cu suspiciune, dar adesea şi cu destulă satisfacţie de către societăţile particulare. Daggett simţi asta din plin cînd întinse mîna, iar cei doi din faţa sa i-o strînseră în silă.

După aceste incomode prezentări, se îndreptară cu pas vioi spre ieşire. După voce şi după culoarea dinţilor, cel mai înalt era fumător. Nu-şi spusese numele. Daggett îşi dădu repede seama că cei doi erau puşi pe harţă. Acţionau nervos şi doar în aparenţă foarte siguri pe ei. Fumătorul avea glasul hîrîit şi pielea aspră; se mişca frenetic, gesticulînd sălbatic, genul omului care scrîşneşte din dinţi în somn.

Perechea lui – parcă Henderson spusese că-l cheamă – dar Daggett nu era sigur – arăta ca versiunea italiană a unei maimuţe Leakey. Avea trăsături dure şi stătea bine înfipt în pantofii uzaţi la maximum. N-avea aproape deloc păr. Pentru Daggett, Henderson era Cheliosul. Arăta ca un bătrîn agent de schimb, stoic şi iscoditor, genul care pune întrebări, nu care răspunde la ele.

Aeroportul era vechi. Coridoarele de la parter, care făceau legătura cu terminalele, aveau pereţii lambrisaţi în roşu. Tavanul era din ceramică acustică, gălbuie; pe jos, linoleum. Cîteva spaţii concesionate, renovate recent şi puternic iluminate, contrastau flagrant cu restul.

Urcară treptele înţepenite ale unei scări rulante stricate şi ajunseră la punctul de control.

— Trebuie să lăsaţi arma aici. Sînt al naibii de multe formalităţi ca să o poţi trece dincolo. Fumătorul arătă spre un poliţist în uniformă, înarmat, care

stătea puţin retras, distanţîndu-se intenţionat de cei care făceau controlul cu detectoarele cu raze X şi de banda rulantă.

— E de-al nostru, spuse Fumătorul, ca şi cum lui Daggett i-ar fi păsat. Daggett nu se putea gîndi la altceva decît la Bernard, care se afla în acest avion.

— Cei în albastru sînt Securitatea, adăugă Fumătorul, cu dezgust. Daggett îi înmînă poliţistului arma şi cei trei o luară repede mai departe.

Fumătorul continuă, cu vocea lui ca şmirghelul:

— Avem sub control atît terminalul, cît şi avionul. Am plasat în el şase oameni: două femei, ca însoţitoare de zbor, un pasager în rîndul nouăsprezece, doi băieţi de la întreţinere şi un hamal. Se opri. Daggett completă în gînd: şi o prepeliţă într-un păr. Tipul ăsta era prea plin de el.

— Bernard se află în rîndul optsprezece B, cu hubloul în stînga lui. Ni s-a spus că a cumpărat ambele locuri. Cred că acest hublou este portiţa lui, în caz de nevoie. Făcu o pauză. Fiţi liniştiţi, este şi el păzit.

Se apropiau de ieşire. Gîtul lui Daggett era uscat, iar inima încă îi mai bătea cu putere, din cauza alergatului. Izbucni brusc o agitaţie în spatele lui. Era Bob Backman. Arăta ca şi cum ar fi înotat cu hainele pe el. Refuza să predea arma.

— E de-al nostru, spuse Daggett, maimuţărindu-l pe Fumător, dar pe un ton care-l excludea pe Backman.

Fumătorul se întoarse spre omul de la Securitate, pentru a aplana conflictul.

Cheliosul vorbi pentru prima dată:

— Cei de la Securitate nu ne prea înghit. Sentimentul este reciproc.

Backman îşi predă arma, în silă. Cheliosul, căruia se pare nu-i scăpau prea multe, văzu primul pantofii cu liră ai lui Backman. Îl înghionti pe Fumător, arătînd spre pantofi, ceea ce stabili pe loc ierarhia. Numai şefii mari purtau asemenea pantofi. Daggett avea o pereche de pantofi sport, scîlciaţi.

— Să mergem, spuse Backman, preluînd conducerea. Un gînsac îndopat, ud pînă la piele.

La ieşire, Fumătorul îşi flutură legitimaţia. Parcurseră aproape în goană pista încinsă, cu Backman care horcăia, alături.

Daggett se strecură al patrulea pe uşa avionului, după Chelios. Trecură repede pe lîngă un steward nervos.

— Într-un minut aţi scăpat de noi, spuse Backman încercînd să pară sigur pe el, deşi se vedea limpede că nu se simţea deloc în largul lui aici.

Intrară repede, în grup, pe culoar. Feţe întrebătoare se înălţau spre ei, unele cu intuiţia neprevăzutului, altele, exprimînd un amestec de curiozitate şi teamă subită.

Pentru Daggett erau, toate, chipurile omului nevinovat, chipuri cu o viaţă în spatele lor şi – spera el – înaintea lor.

În timp ce se apropiau, un bărbat din rîndul nouăsprezece ieşi pe culoar, blocîndu-l. O însoţitoare de zbor, o femeie cu ochii duri şi părul presărat cu şuviţe argintii, apăru şi ea imediat pe culoar, în spatele lui. Doi din oamenii Fumătorului, presupuse Daggett. Bernard se afla acum în centrul unui joc de înghesuire, bine executat, fără nici o posibilitate de scăpare. Ieşirea de urgenţă dinspre aripă era efectiv blocată de doi „mecanici de întreţinere”. Frumos – ca la baseball, cînd jucătorul mijlocaş preia la timp cea de a doua bază, ca să nu fie furată de adversar. Lui Daggett îi plăcea să vadă alergătorii imobilizaţi; jocul de încolţire, asta îi plăcea lui cel mai mult la baseball.

Calmul Fumătorului era impresionant. Daggett auzi cîteva cuvinte spuse încet şi-l văzu apoi pe Bernard cu palmele întoarse în sus, în timp ce era extras cu grijă de pe banchetă, calmat şi sfătuit să colaboreze. Toată lumea privea scena cu gîturile întinse.

Dintr-o dată, ochii lui Bernard îi prinseră pe ai lui Daggett şi privirile li se încleştară. Daggett se gîndi că aceasta trebuie să fie senzaţia vînătorului în clipa în care animalul îşi înalţă capul, brusc conştient de prezenţa acestuia.

Daggett cunoştea prea bine acest chip: trăia cu el de luni de zile. Bernard era brunet, cu ochi cenuşii, nu prea arătos, avînd mai curînd trăsăturile şterse, repede uitate chiar şi de cei care se laudă că ar fi buni observatori. O venă îi pulsa puternic pe frunte. Meseria îl costase ceva: două degete lipsă la palma stîngă. Dar nu de chipul şi de degetele lui lipsă îşi amintea acum Daggett. Ci de fotografiile alb-negru, ilustrîndu-i opera – restaurantele aruncate în aer, avionul, o jumătate de duzină de maşini. Un om dintr-o sută.

Un monstru.

Grupul se îndreptă spre ieşire într-o tăcere de profesionişti. La punctul de control, Daggett şi Backman îşi primiră pistoalele înapoi.

Cei cinci, urcaţi în spatele unei dube de aprovizionare, a companiei Marriott, se îndreptară spre o clădire vopsită într-un verde posomorît, care părea abandonată. Un coridor îngust, mirosind a grăsime şi sudoare, îi duse spre o încăpere fără ferestre, pe care Fumătorul o alesese pentru interogatoriu. Camera îi trezi lui Daggett o presimţire rea. Ceva cumplit era pe cale să se întîmple.

Mese de bronz, în diferite stadii de degradare, înghesuite una peste alta, ocupau cea mai mare parte a încăperii. O crustă neagră, unsuroasă, acoperea grătarul ventilatorului defect. Aerul închis, neaerisit şi praful gros care se înălţa la fiecare pas făcut învăluiau camera într-o perdea cenuşie, accentuînd senzaţia de claustrare a lui Daggett. I se uscă gîtul. Căldura înăbuşitoare îi înţepa pielea şi scalpul.

Un Bernard încătuşat fusese aşezat pe un scaun, în mijlocul încăperii. Cheliosul, Fumătorul şi Daggett traseră o masă dintr-un colţ, folosind-o ca pe o bancă, asemenea microbiştilor la meci. Backman îşi împreună mîinile umede şi

se încruntă, păşind în faţa lui Bernard ca cineva pe cale să dea o reprezentaţie pe scenă. Părea mult mai potrivit în rolul unui oberchelner decît al unui poliţist.

— Ţi-am citit drepturile. Te poţi considera norocos. Oficial, eşti reţinut în baza legii din 1988, privind terorismul. Aceasta ne dă puteri destul de nelimitate, Bernard. Bănuiesc că nu-ţi este străină această lege ? Pari un om rezonabil, mai adăugă el.

Auzind asta, Daggett se ghemui tot. Fumătorul îsi aprinse o ţigară, aruncând fumul în direcţia grătarului. Fumul se adună într-un con enorm, părînd că atîrnă în aer.

Backman mai încercă o dată.

— Îmi închipui eu ce gîndeşti tu. Gîndeşti că poate nu-i chiar atît de rău că ai fost prins aici, în Statele Unite. Pînă una alta, noi asigurăm procese corecte chiar şi teroriştilor internaţionali. Te gîndeşti că, la nivel federal, n-am mai atribuit de decenii pedeapsa cu moartea şi că, dacă taci şi aştepţi să te descotoroseşti de mine, cine ştie ce avocat isteţ o să preia cazul tău, fie şi numai pentru publicitate. Ce naiba ? Poate că cineva va face din tine eroul unui film de televiziune.

Aşa era. Bernard etala o siguranţă derutantă. De unde naiba răsar asemenea monştri ? Pentru oameni ca Bernard nu se putea face dreptate decît apăsînd pe trăgaciul unei arme. Fără juraţi. Fără proces. Două sau trei gloanţe bine plasate şi scuza că tipul a încercat s-o şteargă.

— Nici să nu-ţi treacă aşa ceva prin cap, şopti Cheliosul şi se întoarse la unghiile sale, ca o bătrînă doamnă într-un salon de coafură.

Daggett îşi dădu seama, atunci, că ţinea mîna pe armă.

Ca şi cum mîna aceea nu era a lui. O retrase, lăsînd pistolul la loc, în tocul lui şi dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles; dar nu înţelesese. Ce se întîmplase cu el ? Ce efect a avut asupra lui toată această investigaţie ?

— Ceea ce probabil nu ştii, continuă Backman, este că acum doi ani, Scotland Yard-ul a pus mîna pe un fragment de hîrtie găsit printre resturile zborului companiei Euro-Tours zece-douăzeci-trei. O notiţă scrisă de mîna ta.

Daggett se chirci tot. Acesta era exact tipul de informaţie tehnică ce trebuia păzită cu orice preţ. Spune-i asta unuia ca Bernard şi dacă acesta ar putea intra în legătură cu oamenii săi, nimeni de la Der Grund n-ar mai face vreodată o asemenea greşeală. În realitate, firava bucăţică de hîrtie în discuţie a necesitat patru săptămîni de puricat printre resturile avionului pentru a fi descoperită şi alte zece pentru a fi identificată dar, fiind vorba doar de un fragment, nu ar fi fost considerată un probatoriu incontestabil de către nici un tribunal; era totuşi o probă pe care cei din justiţie simţeau că se pot baza. Iar Backman oferise, prosteşte, această informaţie.

— Domnule, îl întrerupse Daggett, fiind însă repede redus la tăcere de expresia severă a lui Backman.

— Ştim ce puneai la cale în camera ta de hotel, din Los Angeles, continuă acesta.

Bernard parcă fusese trăsnit. Siguranţa lui slăbea. Începu să clipească des.

Backman măsură camera.

— Ceva ce nu ştii tu, spuse el, este că părinţii şi băieţelul lui Daggett se aflau şi ei în zborul zece-douăzeci-trei. Fumătorul şi Cheliosul ridicară capul şi-l priviră cu neîncredere pe Daggett.

Bernard îi aruncă şi el o privire, dar nici o urmă de remuşcare nu i se citea pe chip.

— Te-aş putea lăsa singur cu Daggett cîteva minute, sugeră Backman, cu un tîlc evident, dar fără efect. Fără duritäţi în această sumbră încăpere din Aeroportul Naţional. Nu aşa trebuia să se joace piesa.

— Ce ofertă îmi faci ? îl întrebă Bernard pe Backman puţin prea pripit, puţin prea plin de speranţă.

Backman îl întrebă:

— Dacă nu-i vorba de nici un tîrg ? Dacă nu aşteptăm decît hîrtiile ca să te extrădăm ? Zece-douăzeci-trei aparţinea unei linii aeriene britanice. Pricepi, nu ?

Vuietul unui reactor care tocmai decola încinse şi mai mult atmosfera. Daggett îşi slăbi şi mai tare cravata.

— Vrei să-ti repet ? întrebă Backman cu o autoritate care-i lipsise pînă atunci. Daggett simţi reculul omului. I se păru dintr-o dată că Backman nu era slab, doar moale. Fără experienţă. Acesta exploată efectiv momentul, cerîndu-i o ţigară Fumătorului, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Nu fuma, dar Bernard n-avea de unde să ştie.

— Există sau nu o ofertă ? repetă Bernard.

Un ciocănit puternic în uşă sparse tăcerea care urmă.

Fumătorul se ridică şi deschise, vorbi ceva, încet, cu cineva nevăzut, după care trase înăuntru geanta acestuia. Închise uşa. Daggett coborî de pe masă, în timp ce Fumătorul puse geanta la picioarele lui Bernard. Backman spuse:

— E geanta ta. Aruncăm şi noi o privire înăuntru ?

Ştiau ce se afla înăuntru: mărci germane. Dar pentru ce ?

O plată ? O finanţare ? Această mapă fusese un moment vital în cercetările lor. Ce făcea Backman ?

— N-o deschideţi, spuse Daggett cu fermitate. Uitaţi care este ocupaţia acestui om ?

— A fost verificată cu detectorul cu raze X, spuse Fumătorul. De două ori. Nici urmă de fire. Nici urmă de exploziv. Geanta asta e curată, n-avem de ce ne teme.

— A fost adulmecată ? A fost controlată cu ultrasunete ?

Geanta asta trebuie controlată de artificieri. Geanta asta se află în colimatorul nostru de cînd... Se opri, înainte de a face aceleaşi greşeli pe care le făcuse Backman, mai devreme. Îşi şterse palmele de pantaloni. Era îngrozit. Ochii lui alergau de la geantă la Bernard.

— Pune-te în situaţia lui, spuse Daggett, apropiindu-se de Backman. Dacă geanta are totuşi o bombă în ea ? Dacă reuşeşte să facă cine ştie ce tîrg, îl aşteaptă, în cel mai fericit caz închisoarea pe viaţă. Dar dacă, dintr-o singură mişcare, reuşeşte să-i scoată din joc pe şeful Secţiei C-trei si pe anchetatorul zborului zece-douăzeci-trei ? Ce erou ar deveni atunci ?

— Un erou mort, spuse Backman, neimpresionat. Nimeni nu se mai sinucide astăzi pentru o idee, Daggett. Foloseşte-ţi mintea. Se aplecă deasupra genţii şi desfăcu una din încuietori.

Daggett se aruncă înainte şi-l trase de lîngă geantă. Backman alunecă, încercă să ajungă la geantă, dar căzu pe podeaua murdară. Greutatea îl împiedică să se ridice în picioare. O încercare jalnică. Daggett îi întinse mîna, dar Backman refuză orice ajutor. Îi trebuiră cîteva secunde lungi, jenante, să revină în picioare.

— Ieşiţi afară, le strigă Daggett celor doi.

Cum Fumătorul nu se mişca, Daggett adăugă:

— Acum! cu privirea aţintită asupra genţii. Cheliosul îşi împinse iute, prietenul, afară pe uşă.

Backman îşi şterse faţa cu batista.

— Asta a fost o prostie, Michigan. O mare prostie. Şi al naibii ce te va costa.

Bernard tăcea. Atenţia lui rămînea fixată asupra genţii cu una din încuietori desfăcută.

— Îmi poţi ordona să părăsesc încăperea asta o dată cu tine. Aşa e ? Îmi poţi face raport. Iisuse, probabil că mă poţi chiar concedia.

— Al dracului să fiu că pot.

— Atunci, fă-o ! Haide s-o ştergem de aici. Singurii tăi martori au şi ieşit.

Backman îşi ţuguie buzele şi dădu din cap.

— În regulă, cred că ai dreptate. Făcu un pas spre uşă.

Apoi, abandonînd direcţia, se prăvăli cu toată greutatea asupra lui Daggett şi-l aruncă la pămînt.

Daggett căzu cu putere la podea, alunecă şi se opri în uşă.

Backman se întoarse greoi spre geantă, începînd să se lupte cu cealaltă încuietoare.

Bernard îşi întoarse privirea arzătoare în sus, uitîndu-se la Daggett cu ochi umezi, întunecaţi.

Daggett ştiu.

— Nu ! strigă el, înşfăcînd clanţa şi plonjînd în coridor.

Uşa sări, întreagă, în aer, zbură tocmai în capătul celălalt al coridorului, ieşi prin zid şi dusă fu, afară, pe pistă. O minge portocalie de gaz ce ardea se rostogolea pe coridor, desfăşurîndu-se ca o limbă de foc. Fumătorul, Cheliosul şi reprezentantul în uniformă al Securităţii Aeroportului, prins între cei doi, fuseseră proiectaţi la pămînt de forţa şocului. Focul se întindea cu furie, cuprinzînd tavanul.

Daggett se tîra pe burtă într-o lume cuprinsă de tăcere, spre o uşă ce fusese deschisă de suflul exploziei. Cheliosul se ivi din fum, tîrîndu-se în mîini şi în genunchi. Aproape orbit, intră direct în Daggett. Poliţistul în uniformă se ridicase cu pantalonii cuprinşi de flăcări şi alerga de-a lungul vastei întinderi de asfalt, iar Fumătorul încerca să se ţină după el. Un peisaj suprarealist, punctat de mişcările încete, greoaie ale unui reactor care se pregătea de decolare.

Daggett nu mai auzea nimic; surzise. Nu mai vroia să audă, nu vroia să vadă. Bernard cîştigase, chiar şi în moarte. Se simţea pe jumătate nebun din cauza zădărniciei, a morţii, a tot ce se întîmplase. Încercă să ţipe. Tot nu auzea nimic. Dar expresia înspăimîntată de pe chipul Cheliosului îi spuse că vocea îi mai funcţiona. Se întrebă care îi este starea mintală: poate că nu era doar pe jumătate nebun, poate că înnebunise de-a binelea. Este exclus să ningă în august, dar asta era ceea ce vedea el.

Întinse mîna – observă că nu mai avea păr pe dosul ei –

şi prinse, stîngaci, fulgii de nea, ca un copil la prima zăpadă din viaţa lui.

Încet, degetele i se desfăcură. De auzit tot nu auzea, dar de văzut vedea destul de bine. Mîinile lui erau pline cu confetii. Pînă una alta, nu înnebunise.

Mărci germane.

2

ANTHONY Kort stătea în spatele volanului unei maşini închiriate şi curăţa un cartof. Şi-o aminti pe bunica lui bavareză făcînd acelaşi lucru. Era îmbrăcată în rochii groase din bumbac, care-i acopereau gambele, cu un şorţ de măcelar, de un alb obosit şi stătea într-un scaun posomorît din răchită pe prispa din spate, pregătind o găleată întreagă cu cartofi pe care urma să-i zdrobească şi apoi să-i frece cu unt, piper şi cu bucăţi zdravene de şuncă de porc. Kort însă n-avea nici cea mai mică intenţie să-şi mănînce cartoful.

Era marţi, 21 august. De luni întregi pregătise această zi. Avea nevoie de informaţii amănunţite asupra comportamentului şi funcţionării unui Skybus Duhning nouă-cinci-nouă. La o sută de iarzi mai încolo, de cealaltă parte a unui zid de beton şi sticlă, şansa lui de a obţine aceste informaţii, un anume dr. Roger Ward, era în vîltoarea pasiunii.

Două lumînări aruncau o lumină galbenă pe ferestrele din spatele unui mic balcon de la etajul al treilea al blocului de la colţul dintre East Olive Street si Bellevue Avenue. Era lumina care flatează femeile, care asistă la şoapte de iubire rostite cu răsuflarea îndulcită de vin, care nu reuşeşte să estompeze mirosul distinct, ameţitor al aţîţării. Clădirea retrasă, cu faţada simplă, îmbrăcată în stuc ivoriu avea balcoane joase, închise cu balustrade din ţevi de oţel, vopsite în albastru indigo. La parter se aflau două parcări-garaje, ambele străjuite de porţi metalice, grele. O placardă pe trotuarul din faţă anunţa „Locuri libere”. Agenţia imobiliară indusese în reclama ei şi spaţiile de parcare din Seattle.

Kort îşi continuă strădania la cartof, împărţindu-şi atenţia între Taurus-ul lui Ward, aflat în parcare şi fereastra apartamentului. Cea de a doua repriză a celui de al doilea meci cu Mariners se auzea liniştit la radioul maşinii, deşi Kort nu înţelegea nimic din jocul american.

Kort purta prespălaţi din ţesătură groasă, pantofi italieneşti din piele maro, cu tălpi de cauciuc, o cămaşă neşifonabilă, măslinie, cu mîneci scurte şi

un vindiac Nike, de un albastru marin. Din considerente de anonimat, chipul nu-i aparţinea în întregime, fiind un depozit de cosmetice de teatru, lentile de contact pigmentate, o perucă şi sprîncene false. Nu era foarte priceput la aşa ceva, dar s-a descurcat şi el cum a putut.

Sarah Pritchet era, clar, o amantă pricepută: Ward era la ea de patru ore. Kort nu se putea împiedica să nu-şi închipuie senzaţiile pe care le încerca acesta. Ce n-ar fi dat să se afle şi el în braţele unei femei nesăţioase, în loc să cureţe un cartof, pe bancheta din faţă a unei maşini închiriate. Dar chiar şi aşa, nu-şi pierdea puterea de concentrare. Cu eficienţă teutonică stabili, una cîte una, treburile care-l aşteptau: răpirea lui Ward, accesul la simulatorul Duhning. O minte înţesată cu prea multe informaţii, prea multe socoteli, era incapabilă de o reacţie rapidă. Anthony Kort avea reacţiile unei pisici.

În timp ce repriza a şasea se apropia de final, în încercările ratate ale unui lansator de la Mariners, soarele de august, de un roşu ca ambra, încerca să străpungă răcoarea Pacificului, învăluind într-o strălucire roz, de acadea, tot ceea ce nu se afla în umbră.

Kort părăsi maşina închiriată şi înfundă cartoful, temeinic, în ţeava de eşapament a Ford Taurus-ului gri. Se strecură în colţul parcării, instalîndu-se în spatele unei remorci purtînd logo-type-ul şi adresa firmei Stoneway Asphalt and Paving. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

În capul străzii, un grup de şase puşti zăbovi în faţa magazinului Malstrom, fumînd; 99 de cenţi Video, indica inscripţia. Îşi dorea ca puştii să intre acolo. Slavă Domnului după numai cîteva clipe, asta şi făcură.

Lansatorul îşi regăsise suflul sau poate că fusese înlocuit căci cea de a şaptea repriză ţinu cale de alte trei ţigări. Aceasta îi convenea de minune lui Kort, căci purpura apusului şi apoi lumina amurgului cedară locul unei nopţi înstelate de vară, cînd cele trei dimensiuni sînt reduse la o siluetă şi orice apreciere a distanţei devine nesigură.

Roger Ward apăru în spatele barelor lustruite ale porţii de siguranţă a intrării blocului. Se opri să scruteze cu atenţie strada, pentru a-şi proteja infidelitatea.

Kort îl urmărea, aşa cum un leu pîndeşte, ascuns, înainte de a ucide. Îşi aruncă ţigara. O dată cu ea îşi aruncă, pentru o vreme, şi toate gîndurile: gîndul că acum era de unul singur; că Michael şi ceilalţi membri ai organizaţiei Der Grund luptau, chiar în acel moment, cu răcoarea celulelor din închisoarea din Bonn; că multe din contactele lui anterioare ar putea fi acum compromise sau/ şi ar putea conspira cu autorităţile Statelor Unite, întinzînd capcane pentru prinderea lui; că acum se bizuia pe o femeie tînără pe care nici nu a mai văzut-o şi cu care nici nu a mai lucrat de peste doi ani, o femeie cu care intrase în legătură cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte, dîndu-i brusc peste cap programul şi implicarea ei în acest proiect; că aceasta era cea mai

ambiţioasă acţiune pe care Der Grund a iniţiat-o vreodată – paisprezece luni de planificare.

Scutură uşor scrumul de pe vindiacul său albastru închis, ieşind complet în afara razei vizuale a Taurus-ului, în aşteptarea sunetului scos de un motor care refuză să coopereze. Acesta era momentul intrării lui în scenă.

Motorul Taurus-ului se stinse, refuzînd să pornească.

Kort aştepta liniştit să audă zgomotul portierei şoferul, ceea ce se şi întîmplă în final, zgomot însoţit de o înjurătură mormăită, de nemulţumire. Atunci se apropie Kort, asigurîndu-se că va fi văzut, pentru a nu-l lua prin surprindere.

Avea nevoie ca omul să se simtă bine. Avea nevoie ca omul să se simtă salvat.

De la distanţă, Roger Ward părea mai mic decît era în realitate. Avea părul de culoarea lemnului de bambus uscat, obrajii supţi, bărbia tăiată şi perciuni cărunţi, prost potriviţi: dreptul, o idee mai lung decît stîngul. Avea o cămaşă sport, cu mîneci scurte, din pînză topită, verde-var, şi pantaloni kaki, cu manşete. I se vedeau gleznele goale, deasupra unor mocasini de duzină. Pantoful stîng avea tocul nou. Chiar aşa, uitîndu-se furios în bezna unei capote ridicate, la un motor indiferent, îi lăsă lui Kort impresia unui om cu o energie fără margini şi cu o mare vitalitate. Să petreci vreme de două meciuri cu amanta, ai nevoie de vitalitate, nu glumă, gîndea Kort.

Preocupat de problemele motorului său, Ward nu-i acordă prea multă atenţie lui Kort, în afară de un „A naibii drăcie”, pe cînd Kort trecea pe lîngă el.

— Probleme ? întrebă Kort, oprindu-se cîţiva paşi mai încolo.

— Vă pricepeţi la sistemele de aprindere ?

— Nu la chestiile astea. Computerizate, nu? spuse Kort. Într-o lume perfectă, şi-ar fi continuat poate drumul, dar el nu-şi putea permite să întindă prea mult coarda. Avea nevoie ca lui Ward să i se pară mai uşor să plece cu el decît s-o plictisească pe draga lui Sarah Pritchet. Dacă ar fi ales s-o implice pe Pritchet, atunci cartoful ar fi fost îndepărtat în secret şi confruntarea propriu-zisă ar fi trebuit să aştepte pînă cînd Ward s-ar fi aflat în maşina sa, în drum spre casă.

— Sînteţi sigur că nu e înecată ?

— E cu injecţie. Mă îndoiesc, răspunse Ward.

Dacă raportul asupra lui Ward era exact, atunci însemna că era, de pe acum, extrem de grăbit. Repriza a şaptea i-a mai lăsat doar o singură repriză ca să ajungă la Kingdome pentru a o prinde pe a noua şi a-şi face apariţia, alături de vecinul său de tribună, pentru o băuturică. Păhărelul făcea parte din planul lui de asigurare, care să-i sprijine alibiul. El şi Sarah Pritchet îşi aveau propriul lor meci, acasă la ea, iar în cazul în care nevastă-sa s-ar fi interesat cumva, vecinul său ar fi susţinut, neştiutor, falsa pretenţie a lui Ward că ar fi fost la meci. O mică scuză, cît se poate de curată, valabilă pentru cea mai mare

parte a celor douăsprezece luni ale anului. Cu abonamente la Mariners, Seahawks şi Sonics, nu mai rămîneau decît cîteva săptămîni pe an în care ar fi trebuit să vină cu ceva mai inventiv. Şi încă o dată, potrivit raportului, Ward nu era nici imaginativ şi nici imprevizibil ceea ce-l făcea perfect. Era un tip pragmatic şi avea o teamă teribilă de nevastă-sa, două elemente cheie care-l făceau interesant pentru Anthony Kort.

— Eu merg înspre Denny Way, spuse Kort, făcînd un avans. Nu era chiar o invitaţie, dar mai mult nu putea îndrăzni.

— Serios ? Chiar acum ? spuse Ward.

— Da, chiar acum. Kort îl urmări pe Ward ridicînd capul în direcţia apartamentului. Era pregătit să-l lase pe Ward aici şi aproape că ar fi preferat să se întîmple aşa: aceasta ar fi făcut cea de a doua lor întîlnire mai puternică şi deci mai eficientă.

Dar omul îl întrebă:

— Mă puteţi lua şi pe mine pînă la prima staţie de benzină?

— Desigur, spuse Kort, ridicînd din umeri.

Ward coborî la iuţeală capota, ocoli repede maşina, se aplecă, scoase cheile din contact şi încuie maşina.

Anthony Kort se linse pe buze – e ca şi cum ai pescui într-un butoi.

Ward se aşeză pe bancheta din dreapta. Kort îi spuse să-şi prindă centura de siguranţă, al cărei mecanism de deblocare îl stricase el înainte, îl aşteptă să termine, apoi porni motorul şi o luă din loc. Cu clichetele centurii defectate, Kort ştia că-l are la mînă – Ward putea să se elibereze din centură uşor, dar nu repede. Timpul era acum de partea lui Kort.

Cunoştea impactul provocat de grabă, aşa cum cunoştea impactul claustrofobiei, încît amînă cît crezu de cuviinţă momentul în care să bage viteză. E greu de sărit dintr-o maşină în mişcare. Cînd făcu la dreapta pe Olive Way, Ward întoarse capul, curios.

— Parcă ziceaţi că o luaţi pe Denny Way ?

Kort preferă să nu se uite la el.

— N-are nici un rost ca soţia dumneavoastră să afle despre Sarah Pritchet, dr. Ward. Ar fi vrut să-l privească, să vadă cum se descompune, cum îi piere sîngele din obraji, cum îi tremură mîinile. Dar rămase distant.

— Ce ? izbucni Ward, în sfîrşit. Eşti detectiv particular ?

Ah, Dumnezeule, de cîtă vreme mă bănuieşte ? Ah, Doamne, de cîteva ori, doar, continuă el. Nu-mi vine să cred, conchise el, foarte isteţ.

— Aţi făcut cîteva greşeli. N-o să vă plictisesc cu toate detaliile, dar înclinaţia asta pe care dumneavoastră şi Sarah Pritchet o aveţi pentru mobile... pentru poziţii... şi faptul că aţi neglijat, din cauza... emoţiei, bănuiesc, să trageţi storurile, de cîteva ori. Ce mai... Ce-aţi zice de o fotografie care face cît o mie de vorbe ? Bătu uşor cu degetele pe un plic din hîrtie de Manila, aflat pe

scaunul dintre ei. Cu coada ochiului, îl putea vedea pe Ward concentrat asupra plicului.

Opri la un stop. Ward apucă plicul, apăsă pe butonul de eliberare a centurii, deschise repede portiera şi scoase un picior afară din maşină, ca să constate că rămăsese în continuare prins de scaun. Kort puse o mînă fermă pe braţul lui stîng şi se uită înspre el, aşteptînd acum contactul privirilor. Ward continua să se lupte cu centura.

— Închide portiera, spuse răpitorul cu severitate.

Ward oftă greu, a înfrîngere şi ascultă. Apoi se uită în ochii nemişcaţi ai lui Kort.

— Ar trebui să discutăm puţin înainte de a o şterge, spuse Kort, cu calm deliberat. Culoarea semaforului se schimbă, Kort acceleră cu forţă şi capul lui Ward căzu brusc pe spate. Dezorientarea era la fel de eficientă.

— Dacă fugiţi, altă variantă n-am decît să merg la soţia dumneavoastră, nu-i aşa ? Şi ce-ar zice şeful dumneavoastră de la Duhning dacă ar afla că vă culcaţi cu asistenta dumneavoastră ? Ei ? Experienţa mea îmi spune că ei nu privesc cu ochi buni asemenea legături în interiorul companiei. Ei ? Într-o lume perfectă, ne-ar fi lăsat dracului să ne culcăm cu cine ne-ar fi plăcut, nu-i aşa, Roger ? Aşteptă o clipă şi adăugă:

— Te superi dacă-ţi spun Roger ?

Scoase din plic, tatonînd terenul, fotografia alb-negru.

Poza n-ar fi luat nici un premiu pentru lumini sau compoziţie, dar cei doi amanţi fuseseră prinşi într-un profil perfect, într-un moment de deosebită frenezie: spatele lui Sarah Pritchet arcuit, cu picioarele desfăcute, peste el, în timp ce Ward stătea, supus, pe un scaun. Chipurile lor, vizibile ca lumina zilei.

— Eu am făcut-o, spuse Kort. Dacă vrei, poţi s-o păstrezi.

Ward respira greu, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Întrebă:

— Lucrezi pentru Karen ?

— Nu lucrez pentru nimeni, răspunse Kort. Trebuie să pătrund la simulatorul nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero. N-am nevoie de mai mult de treizeci sau patruzeci de minute. Tu nu trebuie decît să-l pui puţin în mişcare. De acum în patruzeci şi opt de ore, ai negativele.

— Simulatorul ? întrebă Ward, ca şi cum ar fi spus „Atîta tot ?”.

— Treizeci de minute. Simulatorul nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero. Trebuie să faci cîteva probe.

— Spionaj industrial ? Mă şantajezi ?

Kort ezită o clipă. Nu era sigur cum ar putea Ward reacţiona la ideea spionajului industrial, dar gîndi că poate prevedea reacţia lui la ideea şantajului, aşa încît spuse:

— Da. Cum Ward nu răspundea nimic, adăugă: Vreau să acţionezi simulatorul nouă-cinci-nouă pentru cîteva decolări, atîta tot. Se opri, ca să-i dea lui Ward un timp de gîndire. Ştia ce se petrece cu oamenii în asemenea situaţii:

nu-şi mai puteau controla gîndurile; compartimentele clacau dintr-o dată şi informaţia, îngustă ca un gît de sticlă, tindea să scurtcircuiteze sistemul; abilitatea de a gîndi încetinea pînă la ritmul tîrîrii. Se gîndea că Ward rămăsese probabil cu gîndurile la fotografia alb-negru, cu Pritchet în fotoliu. În plus, vroia ca Ward să înţeleagă profunzimea pregătirilor pe care le făcuse el: cu cît îl putea copleşi mai mult, cu atît mai mari îi erau şansele de reuşită. După această pauză reluă:

— Luăm Taurus-ul tău, din cauza tipului de la parcare.

Dacă ne grăbim, ne putem întoarce la timp ca să-ţi bei păhărelul la Kingdome. Acestea fiind spuse, acţionă energic butonul de volum al radioului şi meciul porni. Ascultau, în timp ce Ward îşi revenea din uimire, reuşind să redea chipului său o înfăţişare mai calmă.

— Sîntem încă la începutul rundei a opta, remarcă Kort, cu o notă de optimism în voce. Să sperăm că va dura mai mult.

Sorbea cu lăcomie ascunsă reacţia lui Ward. Supunere totală. Ca un copil în faţa părinţilor. Nici o obiecţie. Nici o întrebare. Cîteva lovituri şi fusese scos din joc. Kort scrisese scenariul şi, lipsit de darul improvizaţiei, Ward se văzu trădat de propria-i nepricepere. De două ori se întoarse şi se uită la Kort, ca şi cum ar fi vrut să zică ceva dar, fie că se răzgîndea, fie că rămăsese încă blocat, se retrăgea înapoi pe banchetă, cu o expresie mohorîtă. Fără să vrea, Kort zîmbi.

— Un oraş frumos, spuse Kort, admirînd, în lumina farurilor, vegetaţia luxuriantă, aerul răcoros de seară. Mi-ar plăcea să trăiesc într-un loc ca ăsta.

Ward nu-l asculta. Secretul său fusese dezgolit pînă la os, doar în cîteva minute. Nimic nu putea fi mai tulburător. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că cineva l-ar fi putut urmări la Sarah Pritchet şi la Kingdome, punînd cap la cap elementele alibiului său, urmărindu-l cîteva scurte ore doar, vreme de numai cîteva nopţi. Dar cine oare este apărat de asemenea dezvăluiri ? se întreba Kort. Există vreo posibilitate de a-ţi apăra cu adevărat intimitatea, dacă nu trăieşti într-o paranoia totală ? În genul lui de activitate, nu poţi exista decît trăind într-o asemenea izolare şi anonimat. Dar nu era vorba de paranoia; ajungeai aici cu preţul exerciţiului de a nu repeta niciodată aceleaşi acţiuni, de a nu rămîne niciodată prea mult în acelaşi loc, de a nu intra niciodată în legătură cu nimeni. Fiind mereu înaintea celor aflaţi pe urmele tale. Ajungeai aici construindu-ţi o lume solitară, a autodisciplinei şi a tăcerii.

Vrînd să micşoreze şansele de a fi văzuţi împreună de către Sarah Pritchet, Kort făcu repede trecerea de la masina lui închiriată, la Taurus-ul lui Ward. Parcarea, neluminată, oferea un loc perfect pentru acest transfer.

Conducea Ward. Kort scoase cartoful din ţeava de eşapament şi-l aruncă în tufişurile din partea vestică a parcării. Urcîndu-se în dreapta, explică:

— Produce suficientă presiune pentru ca maşina să nu pornească. Asta-i tehnica folosită de hoţi, în parcări. Controlează-ţi întotdeauna ţeava de eşapament, înainte de a te urca în maşină. Chestia asta îţi poate salva portofelul. Sau viaţa. Kort bifa, în minte, încă un pas din itinerarul său, mulţumit cît de bine merseseră lucrurile. Avea nevoie de întreaga atenţie şi concentrare pentru minutele imediat următoare. Merseră înspre Aurora Avenue şi o luară spre sud, unde bulevardul intra în East Marginal Way şi unde, la numai cîteva mile în faţa lor, se desfăşura, pe o suprafaţă imensă, cartierul general al companiei Duhning Aerospace. Acolo, elementele neprevăzute ale acestei operaţii aveau să se înmulţească precum şobolanii. Kort era pregătit pentru aşa ceva.

— Încetineşte, îi comandă el lui Ward, conduci prea repede. Dacă o faci înadins, eşti un prost; iar dacă nu, înseamnă că eşti nervos. Nu-mi pot permite să fii nici una nici alta. Ai priceput, Roger ? Mergi, pur şi simplu, la servciu. Ai făcut asta de mii de ori. Cît despre mine, sînt un european în vizită prin oraş, interesat de simulatorul nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero. Asta-i tot ce trebuie să spui.

Şi acum, adună-te, amice, poate va fi cazul să stăm de vorbă cu cineva.

Din scaunul şoferului, Ward se uită la Kort cu nişte ochi mai holbaţi decît sperase acesta. Dar apoi dădu din cap, răsuflă puternic şi păru că se linişteşte.

— E bine aşa, spuse Kort puţin mai tîrziu. Şi acum, la treabă.

Merseră vreme de cîteva minute de-a lungul unui drum mărginit de macarale rotative şi de încărcare. Kort coborî geamul şi inhală aerul sărat, puţin înţepător, al cheiurilor. Se întreba cum este să fii macaragiu, pescar, căpitan sau marinar. Ceva atît de diferit de viaţa lui. Se gîndi la ciudatele meandre şi întortocheri care l-au adus aici, în noaptea aceasta. Aerul mirosea a ploaie. Într-o lume perfectă, ploaia s-ar mai fi abţinut cîteva ore.

Cînd Ward semnaliză dreapta, Kort îşi compuse o voce autoritară şi spuse:

— Unde-ţi închipui că mergem ? Nu aici. Nu încă. La legitimaţii mai întîi.

— Simulatoarele nu sînt prevăzute cu un serviciu de pază, protestă Ward.

— Înăuntru, nu. Ştiu asta, îl corectă Kort. De fapt, tocmai această strigătoare absenţă a pazei i-a determinat să aleagă drept obiectiv un avion Duhning. Simplificarea este cheia succesului, o ştia prea bine. Din motive inexplicabile, mintea omului are tendinţa de a complica lucrurile. Haosul, mai presus de ordine. Kort era ca un matematician care caută în permanenţă numitorul comun cel mai de jos; refăcea continuu operaţia, în căutarea nivelului cel mai de jos, pentru a ocoli eventualele probleme ce s-ar fi putut ivi.

— Dar, dacă nu te prezinţi la control, paznicul s-ar putea întreba de ce ai parcat acolo. Oricum, toţi vizitatorii trebuie să primească un permis.

Ochii îngroziţi ai lui Ward îl căutară pe Kort – adesea cunoaşterea s-a dovedit a fi cea mai puternică armă. Îşi continuă drumul şi coti la stînga, în dreptul unei mici gherete. Văzînd ecusonul de pe maşină, paznicul îi făcu semn să intre. Trecură prin cîteva spaţii de parcare, întinse, opriră în faţa unui birou bine iluminat, construit din oţel şi sticlă.

— N-ai de ce-ţi face griji, repetă Kort înainte de a părăsi siguranţa maşinii. Spusese acest lucru atît pentru el cît şi pentru Ward.

— Ne vor cere actele, se îngrijoră Ward cu glas tare.

— Iar eu le voi prezenta. Apoi, cu un glas plin de încredere, adăugă: Doctore, este posibil – probabil foarte posibil – ca eu să cunosc mai multe despre treaba lor decît ştiu ei. Da ? Nu vom avea surprize. Scotoci în buzunar şi scoase un stilou, studiindu-l.

— Mai ţii minte, din copilărie, cerneala invizibilă ? Încercă să zîmbească, pentru a-l linişti. Vom folosi stiloul acesta ca să mă trec în registru. Da ? I-l întinse lui Ward. Ce simplu e cînd te gîndeşti dinainte la toate; şi ce nenorocire dacă nu o faci.

Doi bărbaţi în uniforme albastru închis, avînd pe braţ embleme reprezentînd un avion proiectat pe o lună în creştere, stăteau în spatele ghişeului din melamină. Kort auzi sonorul dat încet al unui film, indicînd prezenţa unui televizor care nu putea fi văzut din cauza pupitrului.

— Aveţi vreun act de identitate ? întrebă cel mai mare dintre ei.

Kort îşi scoase portvizitul nou-nouţ şi-l deschise la permisul german de conducere. În timp ce i-l întindea, paznicul, se pare satisfăcut de asemănarea cu fotografia, îi făcu semn cu mîna să-l ia înapoi.

— E-n regulă. Mulţumesc.

Kort şi Ward îi lăsară să urmărească programul. Ajunşi la maşină, Kort îşi ceru înapoi stiloul. Îl băgă în buzunar.

Fiecare lucru, la locul său.

Ward semnaliză şi o lumină roşie îi traversă ritmic, chipul. O luă la dreapta spre Marginal Way, apoi coti brusc la stînga, intrînd pe un drum îngust, puţin mai la nord de sediul central al companiei Duhning. Maşina hurducăi peste o cale ferată dezafectată. Clădiri uriaşe, din oţel ondulat, răsăreau din întuneric, cu lucarnele lor puternic iluminate, schimbul de noapte continuînd munca celui din timpul zilei. Ward făcu la stînga, apoi iar la dreapta, parcînd lîngă o clădire din metal simplu, neted, cu colţurile curbate şi ferestre de sticlă, înguste, care îi aminteau lui Kort de un acvariu sau de un centru de cercetare ştiinţifică. Era marcată cu litere groase: E-17.

Interiorul clădirii dovedea lipsă de imaginaţie. Mijlocul covorului de culoarea muştarului era tocit pînă la urzeală de decenii de călcat în picioare. Pereţii erau acoperiţi cu inevitabilele fotografii color pline de autoindulgenţă, prezentînd istoria companiei Duhning. Iluminatul era bun, aerul, puţin închis. Locul avea nevoie de o operaţie estetică.

Ward mergea prea repede.

— Nu te grăbi, îi spuse Kort, cu mîinile în buzunare, pentru a-şi masca mănuşile. Să ne oprim puţin la biroul tău, da?

Kort închise usa. Teancuri de hîrtii ticseau atît biroul, cît şi poliţele. Un computer ocupa masa aflată în faţa unei ferestre care încadra mohorîta parcare dinspre sud. Pe peretele opus, mai multe fotografii color îl înfăţişau pe Ward alături de diferite avioane particulare. Arăta mult, cu mult mai bătrîn acum; avea, sub ochi, pungi de îngrijorare, umerii îi erau aduşi în faţă, înfrînţi. Ward consultă programul simulatorului. Îi confirmă lui Kort că avusese dreptate: nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero era liber pînă la ora două dimineaţa, cînd se reluau activităţile de întreţinere.

— Putem da peste cineva ? întrebă Kort.

— Nu. Nu la ora asta din noapte.

— Dacă, totuşi, sînt un simplu vizitator. Nu cred c-o să bată cine ştie ce la ochi, nu ?

— Nu văd de ce. Aşa cum spuneaţi în maşină, avem sute de vizitatori anual, la orice oră. Nu. Nu cred că vom avea probleme.

Kort observă că privirea acestuia se oprise asupra unei fotografii reprezentînd o femeie între două vîrste, cu păr castaniu, vopsit, iar alături de ea, o fetiţă de şase sau şapte ani în costum de baie, zîmbind cu toată faţa spre aparat.

— Ele n-au de ce să afle vreodată toate astea. Sînt om de cuvînt.

— Ah, sînt convins.

— Nu mă crezi...

— Are vreo importanţă ? întrebă Ward. Nu ştiu ce urmăreşti, dar dacă ai de gînd să mă duci de nas, n-o să reuşeşti. Doar aşa ne vom înţelege. Începea să-şi recapete forţa, fără îndoială datorită faptului că aici se simţea acasă.

Kort avea nevoie de un Ward puternic, dar nu pe punctul de a se răzvrăti.

— Mai mult nu obţii de la mine astă seară, spuse Ward sfidător.

Kort nu-şi putea permite să-l lase să se replieze.

— Dacă e nevoie, mă poţi prezenta drept David Anthony, reprezentant al companiei Belgian Airways. Am întrerupt negocierile cu Air Bus şi ne gîndim să cumpărăm patru avioane nouă-cinci-nouă din opţiunile Continentalului pentru 1996, pentru rutele noastre scurte. Dacă încheiem contractul, atunci vom avea nevoie de un curs pe simulator şi de un curs de iniţiere. Nu e greu, nu ?

— V-aţi gîndit la toate, aşa-i ? întrebă Ward cu amărăciune.

— Dacă nu m-aş fi gîndit la toate, n-aş mai fi fost acum aici.

Traversară un coridor nesfîrşit, urcară cîteva trepte metalice şi se opriră în faţa unei uşi din oţel, prevăzută cu cifru şi care putea fi deschisă numai prin introducerea unui număr. Ward ezită, ca şi cum ar fi crezut că mai putea încă împiedica să se întîmple acest lucru.

Kort spuse:

— Ştiu foarte bine că intrarea la primul etaj nu este prevăzută cu sistem de securitate. Ştia că ironia acestei clădiri constă tocmai în faptul că în timp ce etajul al doilea era prevăzut cu un sistem special, securizat, de închidere, etajul întîi nu avea aşa ceva.

Ward introduse cartela fără să comenteze şi deschise uşa spre o încăpere enormă, puternic iluminată, cu un tavan înalt, boltit, ca o imensă sală de gimnastică.

Ieşiră pe pasarela lungă de vreo patruzeci de picioare, care ducea drept înainte, într-un spaţiu deschis, enorm, înfricoşător. La dreapta pasarelei, înălţată pe suporţi hidraulici, deasupra pardoselei de ciment, asemenea unor vehicule spaţiale, se aflau patru simulatoare de un alb metalizat. Fiecare simulator avea cîte o voluminoasă „trompă de elefant", care ducea snopul de cabluri spre o deschizătură în pardoseală. Trei din aceste vehicule spaţiale se deplasau silenţios, fie uşor în sus şi în jos, fie înclinîndu-se spre stînga sau spre dreapta. Sofisticaţii suporţi hidraulici reproduceau realist zborul, în timp ce cursanţi nevăzuţi acţionau comenzile. Fiecare „vehicul spaţial" avea în faţa lui o serie de suprafeţe metalice, asemănătoare cu nişte ochelari de soare opaci, reprezentînd ecranele pentru redarea efectelor vizuale computerizate, aşa încît, odată aflaţi înăuntru, cursanţii priveau imagini care se mişcau cu viteză reală, pe o rază de 180 de grade în jurul lor. Acestea erau unele din cele mai sofisticate simulatoare de zbor din lume.

— Acestea sînt specificaţiile pistei, spuse Kort, scoţînd o foaie de hîrtie pe care i-o întinse lui Ward.

Ward luă notiţa în silă. Îşi puse ochelarii de citit şi se uită peste ea.

— Aşteaptă aici, spuse Ward, traversînd podul de aluminiu dintre pasarelă şi simulator. Păşi în interiorul maşinăriei, lăsînd uşa deschisă, apoi se întoarse, se apropie de Kort şi-i făcu semn să-l urmeze.

Încăperea numită Computerele simulatoarelor avea aer filtrat, răcit la 64 de grade F şi pompat înăuntru cu o viteză suficient de mare încît să nu poţi deschide uşa decît împingînd-o cu destulă putere. Aerul rece îl izbi pe Kort în faţă. Se strînse sub surpriza rezistenţei opuse de uşă, îl urmă pe Ward înăuntru, în timp ce uşa, lăsată din mînă, se închidea în spatele lui. Încăperea era prevăzută cu o pardoseală dublă, pentru a proteja cablurile computerelor. Puteai vedea prin pereţii transparenţi, cele patru simulatoare. Computere capabile să ronţăie cîte optzeci de milioane de îmbucături de date, de treizeci de ori pe secundă, torceau uşor, în timp ce ei se apucară de treabă. Vreme de cinci minute, Ward, programă specificaţiile pistei.

— Acestea sînt specificaţiile pistelor LAX, spuse Ward încet, pe cînd părăseau încăperea. Ar fi fost mai simplu daca mi-aţi fi spus.

Observaţia îl îngheţă pe Kort şi, în ciuda răcorii din interior, fu străbătut de un val fierbinte de mînie – faptul că Ward ştia asta şi încrederea pe care i-o

dădea acest lucru puteau deveni o problemă. Nu se gîndise că Ward ar putea recunoaşte coordonatele LAX-ului doar din cîteva cifre. I-a dat prea multe informaţii, conchise el. Îşi va da oare seama un om cu asemenea cunoştinţe în aviatică care este scopul său, executînd aceste teste ? Ce intenţii are ? Nelinişte a puse stăpînire pe el.

După ce Kort trecu puntea mobilă dintre pasarelă şi simulator, Ward o ridică, acţionînd-o prin comandă electronică; cei doi rămaseră izolaţi în simulatorul autonom, capabil să se mişte liber pe suporţii săi hidraulici.

Îndată ce Ward închise si încuie uşa în urma lor, simţi mirosul aparaturii electronice din simulator. Cei doi se aplecară şi trecură în puntea de zbor şi Kort se simţi dezorientat. Cabina parcă ardea în luminile aparatelor de comandă. Geamurile dădeau înspre un aeroport – un aeroport simulat, dar unul teribil de real, încît, timp de cîteva secunde, Kort avu senzaţia că se află într-adevăr afară, pe pista de zbor. Luminile paralele ale pistei pîlpîiau la unison.

— Uluitor, scăpă el fără să vrea.

Ward se încruntă în timp ce acţiona un mic computer cu ecran, aflat la pupitrul de comandă al instructorului de zbor. Se aşeză pe scaunul pilotului. Kort ocupă scaunul instructorului, aflat în spatele scaunului pilotului. Îşi simţi stomacul în gît. Ward nu trebuia să-l vadă în halul ăsta.

Anthony Kort suferea de acrofobie. Numai la gîndul unei simple decolări, ceea ce era mult mai puţin decît faptul că se afla chiar în botul avionului, simţea cum i se ridică stomacul în gît. Planificată iniţial să facă parte dintr-o etapă preliminariă de investigaţii, în cadrul acestei operaţii şi destinată unui alt membru al organizaţiei, această răspundere căzu pînă la urmă pe umerii săi. Momentul îi cerea să evite să-si manifeste slăbiciunea. Trebuia să-şi menţină dominaţia asupra lui Ward.

— Uite ce vreau să faci: decolezi cu toată viteza şi începi să iei înălţime. Cînd îţi spun, decuplezi comenzile.

— Dar se prăbuşeşte dacă fac asta, spuse Ward, asteptînd o altă comandă. Şi nu va fi din cauza avionului, adăugă el, apărîndu-şi copilul. Forţa de reacţie nu va menţine avionul în aer. Va cădea ca un bolovan.

— Fă cum îţi spun, zise Kort.

— Vrei să se prăbuşească ? E absurd.

— Vreau să faci cum îţi spun eu. Îşi luă privirea de pe ecranul care-l năucea şi-şi studie ceasul. Trebuia să evite cu orice preţ să se uite pe ecran; trebuia să evite orice semn de slăbiciune. În afară de asta, era important să se uite pe ceas: cronometrajul trebuia să fie perfect.

Inginerii care lucrau pentru Der Grund petrecuseră luni de zile studiind specificaţiile lui nouă-cinci-nouă, pentru a asigura o bază cît mai ştiinţifică ipotezelor lor. Kort trebuia acum să se folosească de simulator pentru a testa teoriile acestora şi a se convinge cît de exacte erau. În timp ce avionul se

desprindea de pistă, Kort număra pe ceas secundele. Cînd ceasul arătă cincizeci şi cinci de secunde, Kort strigă.

— Acum !

Ward îşi ridică mîinile de pe comenzi şi se lăsă pe spate.

Difuzoarele urlau în interiorul simulatorului şi avionul se jeluia cumplit, alunecînd spre impact, efectele combinate părînd oribil de reale. Tot mai tare şi mai tare, pînă ce impactul amuţi totul.

Deşi nu se uitase, lui Kort îi luă ceva timp ca să-şi revină în urma prăbuşirii. Rezultatele acestui prim test nu erau corecte; trebuia să-i ceară lui Ward să repete simularea, folosind un alt timp între momentul decolării şi cel al pierderii controlului de către pilot. Trebuia să încerce pragul de cincizeci şi două de secunde.

Ward repuse simulatorul în funcţiune. Suporţii hidraulici se înălţară; ecranul pîlpîi şi se limpezi. Şi din nou aceea pistă – LAX – alergînd în faţa lor.

Ward, care pilota avionul, făcu şase decolări, folosind de fiecare dată un timp de şedere în aer uşor diferit. La această a şasea încercare, ajunse destul de aproape de ceea ce dorea Kort să obţină. Ameţit de victorie şi cu o greaţă teribilă din cauza acrofobiei sale, Kort îi comandă lui Ward să încerce exact patruzeci şi şapte de secunde. Acesta va fi timpul perfect.

Sistemul stereo cu şaizeci şi patru de piste, montat în puntea de zbor, multiplica totul, de la zgomotul reactoarelor şi al vîntului, la scrîşnetul suporţilor hidraulici şi sunetul înfundat al roţilor, în timp ce acestea erau readuse în avion. Botul avionului se înălţa dramatic de pe pista de zbor, iar motoarele se tînguiau. La ordinul lui Kort, Ward dădu drumul comenzilor. Fără pilot, avionul alunecă neajutorat şi se prăbuşi. Kort se aplecă în faţă şi studie din nou cîteva aparate. Zîmbi triumfător şi încercui numărul 47. Încă o dată şi gata – doar de atît avea nevoie ca să fie absolut sigur.

— Nu-ţi place să zbori, îndrăzni Ward. O dată măcar nu te-ai uitat pe ecrane.

Kort vroia să mai facă o ultimă decolare, dar observaţia lui Ward îl îngrijoră. Ultima încercare decursese perfect.

Sentimentul izbînzii îl invadă şi, dacă ar fi fost singur, ar fi strigat ura pentru propriul său succes.

Perfecţiunea era totul pentru Anthony Kort. Patruzeci şi şapte de secunde. Dar vroia cu disperare să mai repete o dată testul, pentru a-şi repeta succesul, exact, pentru a retrăi acest succes, pentru a fi absolut sigur că acest succes poate fi repetat. Tocmai asta era. Goana lui după perfecţiune nu ar fi permis altceva. Într-o lume perfectă...

— S-o mai repetăm o dată pe asta.

— Încă o dată patruzeci şi şapte de secunde ?

— Exact cum ai făcut adineauri.

— Ce urmăreşti ? Cine eşti ? Ăsta nu e spionaj industrial, nu-i aşa ? E altceva. Şi se întoarse cu faţa la Kort.

Ward avea privirea tulbure. Nu-şi putea ascunde teama de pe faţă, în timp ce spaima sa iniţială făcea loc unei înţelegeri crescînde a scopului lui Kort. Kort se gîndi să se oprească aici; obţinuse ceea ce voia. Agitaţia lui Ward se transformase brusc în responsabilitate. Era gata să renunţe, cînd Ward acţionă maneta şi angajă avionul pe pistă. Cînd etrierul reveni, suporţii hidraulici din spatele modulului se contractară şi botul avionului făcu un unghi spre cerul electronic de un albastru palid. Reactoarele urlară în instalaţia stereo. Urcarea abruptă, în unghi mare, continuă. Ceva nu mergea cum trebuie ! Întorcîndu-se să-l admonesteze pe pilot, Kort făcu greşeala de a se uita la ecranul hipnotizant. Nu-şi mai putu desprinde ochii de pe el. Pămîntul dispăruse de sub ei; botul avionului pornise spre albastrul cerului. Avionul vira brusc la comenzile dezordonate ale lui Ward. Kort, care nu-şi pusese centura, căzu de pe scaun.

— Opreşte-l ! îi ceru el cu o voce stinsă. Simulatorul continua să se înalţe şi să se smucească dezordonat, pe suporţii săi hidraulici.

— Opreşte-l ! mai încercă el o dată, dar acum mîncarea îi veni înapoi.

Ward îi aruncă o privire sălbatică şi urlă ameninţător din rărunchi:

— Îmi poţi distruge căsnicia, căci oricum prea mare lucru nu a mai rămas din ea, dar nu vei sabota avioanele noastre sau ce altceva ţi-ai pus în cap. Eu unul nu voi lua parte la aşa ceva.

— Opreşte-l, îi ceru Kort, simţindu-se ceva mai bine după ce vomase.

Ward se ridică din scaunul pilotului, lăsînd avionul să alunece într-un picaj exasperant şi-şi propti genunchiul în falca lui Kort – exact pe măseaua dureroasă -, făcîndu-şi loc să treacă. Fugea !

Kort se năpusti înainte şi-l prinse de gleznă. Ward se prăbuşi la pămînt. Avionul îşi continua picajul. Zgomotul devenise insuportabil. Ward strigă după ajutor. Se încăierară. Cînd Ward strigă din nou, Kort îl amuţi, strîngîndu-l de gît. Continuă să-l strîngă, pînă cînd Ward îşi pierdu cunoştinţa.

Avionul îşi continua lungul, straniul său picaj spre distrugere. Şi, deşi ştia că trebuie să-şi slăbească strînsoarea, Kort nu se putu opri. Strîngîndu-l pe Ward de gît, se eliberă de propria lui spaimă.

Nouă-cinci-nouă se prăbuşi. Tăcerea care se aşternu dintr-o dată era aproape la fel de asurzitoare. Recăpătîndu-şi controlul, Kort dădu drumul strînsorii. Roger Ward căzu şi se rostogoli, cu ochii holbaţi, cu faţa vînătă. Era mort.

În tăcerea din simulatorul acum nemişcat, realitatea crudă a situaţiei disperate în care se afla Kort îşi făcea loc cu violenţă. Îl ucisese pe Ward. Vor urma cercetări. Se vor face speculaţii privind simulatorul, privind avionul nouă-cinci-nouă, privind tot ce încercase el să evite.

Nu intra el uşor în panică, dar, în ciuda antrenamentului, tocmai asta i se întîmplase acum. Începu să pălmuiască obrajii cadavrului cald încă, ordonîndu-i

în neştire şi inutil să se reîntoarcă la viaţă. Vorbi cu el însuşi, încercînd să caute o explicaţie, să raţioneze: n-a vrut decît să-l domine, să-l facă să tacă, să-l sperie, ca să execute ceea ce trebuia. Şi uite ce s-a întîmplat ! îl apucă de cămaşă şi-l scutură. „Trezeşte-te!” Capul cădea greoi, într-o parte şi într-alta, ca şi cum ar fi spus „Nu”.

„Trezeşte-te, nenorocitule!” îi poruncea în gînd Kort. Dar dacă avea puterea de a lua viaţa cuiva, nu o avea şi pe aceea de a i-o reda.

Încet, încet, îşi reveni. În fond, îşi aminti el, a omorî oameni nu era ceva nou pentru el. Îi dădu, pentru a doua oară, drumul lui Ward. Acesta căzu greu pe covor, cu un zgomot surd. Omul îsi făcuse datoria: Kort obţinuse ceea ce vroia.

Acţionă comanda ca să coboare podul mobil şi ciuli urechile, ascultînd cum acesta revenea exact în poziţia lui. Deschise uşa şi cercetă cu atenţie, de sus, celelalte trei simulatoare, toate încă în mişcare, cu podurile mobile ridicate. Se uită la ceas: mai avea aproape două ore pînă la terminarea schimbului de patru ore.

Aceasta îi oferea o şansă.

Nici prin cap nu-i putea trece să lase cadavrul în modulul simulatorului unde, fără îndoială, ar fi fost repede descoperit; ar fi venit Poliţia, ceea ce i-ar fi redus avansul de timp şi deci şansele de a scăpa.

Îl luă de jos pe Ward, aruncînd peste umăr unul din braţele acestuia şi, preluîndu-i greutatea, ţinîndu-l de sub coaste. În uşă, se mai uită o dată cu atenţie în jur. Văzînd liber peste tot, se luptă să traverseze podul mobil. Picioarele lui Ward se tîrau, lipsite de viaţă. Pasarela părea că se îndepărtează cu fiecare pas dar, în sfîrşit, ajunse la ea şi imediat în spatele ei se afla uşa de la sala computerelor. Împinse în uşă, reuşi s-o deschidă şi-l scăpă pe Ward din strînsoare exact cînd păşi înăuntru. Ward căzu pe pardoseala dublă. Kort se gîndise să ascundă cadavrul printre computerele imense, dar sunetul gol al pardoselei duble îi dădu o idee mai bună.

Îl tîrî pînă în fundul încăperii, trecînd peste şase rînduri de instrumente în funcţiune. Îndepărtă una din dalele duble, dînd la iveală o reţea de fire împletite. Scoase alte patru dale şi, vîrînd mîinile printre firele încîlcite, reuşi să facă loc între ele.

În timp ce-l tîra pe Ward, podul mobil al celui de al treilea simulator începu să coboare. Unul din echipaje făcea o pauză ! Un fior de panică, asemenea unui curent electric, îi trecu pe şira spinării. Îl apucă pe Ward şi-l împinse sub podeaua falsă, în timp ce afară, podul mobil continua să coboare. Reaşeză grăbit dalele la loc, amintindu-şi în ultima clipă să caute în buzunarele omului cheile de la maşină. Se zbătu cu ultimele plăcuţe de pardoseală – ca un joc de puzzle. În sfîrşit, se îmbucară toate.

Se opri în uşă, mintea luîndu-i-o repede înainte: ar trebui s-o sune de aici; ea va trebui să-şi schimbe planurile; el va trebui să se încreadă total în ea. Sînt atîtea de făcut.

Podul mobil mai avea doar puţin pînă să revină în poziţie. Să fugă sau să aştepte, să-i lase pe piloţii care se antrenau să treacă şi abia apoi să plece şi el, neobservat ?

N-avea vreme să gîndească; trebuia să acţioneze, să se lase pe seama instinctului său.

Trase de uşa grea şi o luă la fugă ca un nebun.

Kort nu avea cum să nu se întoarcă la hotel. Trebuia să-şi ia lucrurile; trebuia să cureţe cu grijă camera şi să îndepărteze pe cît posibil, orice dovadă a trecerii lui pe acolo. Era obişnuit cu asemenea corvezi de ultimă clipă; nedorite, dar acceptate, ele făceau parte din existenţa lui. Camera fusese plătită integral pînă vineri dimineaţă, ceea ce, socoti el, era în avantajul lui – o perioadă de graţie. Timp suficient ca să plece cu trenul la Los Angeles şi să omoare două zile cu pregătirile. Da, încă mai putea reuşi.

Trebuia să plaseze o bombă într-un avion.

Abandonă maşina lui Ward pe o stradă rezidenţială unde, gîndea el, îi vor trebui Poliţiei zile, poate chiar săptămîni, ca s-o găsească şi-şi luă din parcare maşina sa închiriată.

Nici o clipă nu avusese intenţia să-l omoare pe Ward.

Plătea acum pentru gestul său cu preţul unor pregătiri de plecare pripite, sporind riscul mai mult decît ar fi dorit. Într-o lume perfectă, Ward ar fi trăit, s-ar fi trezit a doua zi şi şi-ar fi văzut mai departe de treburi, păstrînd cu grijă secretul legăturii sale amoroase, al orei petrecute în simulatorul Duhning.

În hol, Kort urmări o femeie uşor gîrbovită care curăţa cu aspiratorul, la nesfîrşit, aceeaşi pată de pe imensa traversă roşie care se întindea sub canapelele înflorate şi sub masa de servit cafeaua, acoperită cu marmură, care forma centrul holului. Femeia era ca adormită. Un tînăr cu păr ţepos, care părea în permanenţă ud, şi cu un papion al cărui elastic se vedea la îmbinarea gulerului cămăşii, stătea de pază în spatele pupitrului recepţiei, cu ochii lui negri, sticloşi de oboseală, cu atît de mult dorita ceaşcă de cafea prea departe de el, cu aburul ei pe cale să se stingă.

Kort nu se opri la recepţie. N-avea rost să-i dea acestui copil ocazia să-şi amintească chipul lui. Luă liftul pînă la el şi, în schimb, telefonă.

— Recepţia, răspunse acelaşi tînăr, înghiţindu-şi un căscat. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Puteţi să-mi faceţi rost de un cleşte ? întrebă Kort.

— Un cleşte ? repetă Recepţia, cu o uşoară surprindere. Aveţi cumva nevoie de cineva de la întreţinere ?

— Nu, doar de un cleşte. Puteţi să-mi aduceţi un cleşte, vă rog ?

— Cei de la întreţinere trebuie să aibă unul. Sau poate îngrijitoarele. Dacă fac rost, să vi-l trimit sus ?

— Da, vă rog. Şi sunaţi-mă dacă puteţi. Ţineţi minte să mă sunaţi, da ?

— Da, domnule.

Kort aşteptă la telefon, prevăzînd un eşec. Ştia din experienţă că problemele se ţin de obicei în lanţ, ca baracudele. Nici o problemă, cînd e unică, nu te poate omorî, dar combinate, ele pot deveni mortale. Şi, în mod tipic, eşecul te loveşte cînd te aştepţi mai puţin. Din acest motiv, rămînea întotdeauna în stare de alertă.

Spre surprinderea lui – şi ca un semn de bun augur -, în mai puţin de cinci minute o femeie de serviciu îi aduse cleştele. Era dintr-un aliaj de aluminiu, cu mînere de cauciuc verde. Mai întîi, Kort îl steriliză, fierbîndu-l în cafetiera din dotarea camerei. După ce-l fierse zece minute, încinse dinţii cleştelui la bricheta cu gaz, pînă cînd metalul începu să fumege. Apoi îl lăsă să se răcească, în timp ce-şi făcea curaj.

Măseaua trebuia scoasă. Nu avea de ales. Încercase să aranjeze să-i fie scoasă de un profesionist, a doua zi, dar a doua zi nu va mai fi aici, deci nu avea de ales. Mîncată pînă la rădăcină, măseaua trebuia scoasă înainte de a se urca în tren. Importanţa misiunii sale, ca şi relativa sa izolare îl obligau la această decizie. Chiar şi aşa, tot mai stătu puţin în faţa oglinzii din baie, bine luminate, cu cleştele aşteptîndu-l pe un prosop curat, privindu-se vreme de cîteva minute bune.

Doar nu i-a cerut nimeni să facă asta, îşi spuse el. Cine să i-o fi cerut ? Organizaţia Der Grund fusese retezată de la genunchi. Dintr-un total de şaisprezece oameni, doar el şi doi sau trei alţii scăpaseră din descinderea aceea. El tocmai debarcase la New York de pe un transoceanic, cînd a auzit ce se întîmplase. În acel moment, îşi dădu seama atît de pericolul la care era expus, cît şi de libertatea, dintr-o dată atît de accesibilă. Cu toate acestea, se urcă în trenul cu vagoane de dormit, în direcţia Chicago, iar de acolo, mai departe, spre Seattle, aşa cum fusese planificat. Dacă el îşi urma drumul, operaţia mai putea avea o şansă de izbîndă.

Dar aceasta însemna că măseaua trebuia scoasă. De două ori puse mîna pe cleşte. De două ori îl puse înapoi. Se gîndea că avea toate şansele să leşine în timpul încercării sale. Se uită împrejur. Peste tot, obiecte dure. Nici un loc potrivit în cazul în care s-ar fi prăbuşit.

Va curge şi sînge. Poate chiar foarte mult, nu putea şti. Smulse plasticul care sigila capacul sticlei cu apă oxigenată, întrebîndu-se dacă va găsi puterea s-o folosească după aceea, ca să-şi clătească gura. Infecţia rămînea cel mai mare duşman al său. Că îi plăcea sau nu, apa oxigenată părea o necesitate. Numai gîndul la ea îi întorcea stomacul pe dos. Între el şi cleşte se dădea acum o luptă surdă.

Luă cu el cleştele, cutia cu şerveţele şi sticla cu apă oxigenată şi intră în cada goală, unde se întinse, în poziţie înclinată. Îşi puse sub cap carpeta din baie, în chip de pernă. Aici putea leşina. Aici putea sîngera.

Nu observase pînă atunci cît de urîtă era perdeaua duşului. O jalnică imitaţie de creton imprimat, o parte din culori părînd să se fi şters, rămînînd doar un oranj urît şi o morbidă umbră de purpuriu, luptînd între ele pentru acapararea privirilor. În faţa ochilor săi, cîştigă purpuriul. Era exact ca formularele lăsate de preşedintele lanţului de hoteluri, la dispoziţia clienţilor, pentru a fi comentate. Se întrebă dacă aceste lucruri erau vreodată citite; era mai mult ca sigur că preşedintele nu văzuse niciodată un asemenea formular, cu atît mai puţin unul completat ca lumea. Îşi permise cîteva distracţii de genul acesta. Petrecu cîteva minute studiind munca faianţarului care montase plăcile cu model în dreptul duşului, alte cîteva minute ca să studieze umplutura de ipsos care făcea îmbinarea între cadă şi faianţă. Posibilitatea unor asemenea diversiuni reducîndu-se, înfruntă sarcina care-i stătea în faţă.

Măseaua trebuia scoasă.

Acum.

Apropie cleştele de gură şi se opri, amintindu-şi într-o clipă de ce începuse în faţa oglinzii – trebuia să vadă ceea ce făcea. Ieşi din cadă. Mută din nou accesoriile pe marginea chiuvetei şi se mai privi o dată drept în faţă. Da, aşa era mai bine. Să se poată privi. Aceasta îl făcea puternic Avea nevoie de forţa lui. Nu-şi putea permite să leşine – asta era. Trebuia să-şi păstreze controlul.

Deschise gura cît putu de tare, potrivindu-şi capul astfel încît lumina – cît mai multă – să-şi găsească drumul spre carnea moale, de un roşu incredibil, din spatele şirului de măsele de jos. Măseaua aceea, înnegrită, putredă, striga la el cu o durere pulsantă, agonizantă, cu care trăia de aproape două săptămîni.

Cumpărase o sticlă de Anbesol, un anestezic local, pe care să îl folosească după aceea, dar îşi dădu seama că i-ar prinde bine şi înainte. Scopul lui era să anihileze durerea.

Iar dureri, avea din belşug.

Deschise şi sticla aceasta, al cărei ambalaj se desigila mai greu decît cel al sticlei cu apă oxigenată. Planifică cu grijă ordinea operaţiilor: Anbesol, extracţie, apă oxigenată, Anbesol. Repetă cuvintele ca pe o incantaţie, temîndu-se că după operaţie n-ar mai putea gîndi destul de limpede.

Pentru ultima oară, cleştele se ridică spre gura lui. Maxilarele de metal se mai simţeau calde, încă, pe limbă. Odată cleştele intrat în gură, pierdu orice vizibilitate asupra măselei asediate şi recurse la o explorare tactilă, orice tatonare greşită provocîndu-i o enormă durere. Cleştii de aluminiu îi ciupiră gingiile umflate. Îşi forţă şi mai mult gura, cu cleştele proptit tare în falcă şi înşfacă măseaua putredă. Genunchii se îndoiră cînd cleştele îşi găsi prada –

gata, a prins-o. Nu exista nici o îndoială. Se propti în mîna stîngă. Strînse mai tare cleştele, numără repede pînă la trei şi trase cu putere.

Strigătul lui, înfundat din cauza durerii care acţiona spasmodic asupra diafragmei şi a mîinii vîrîte în gură, muri înainte de a pătrunde în pereţii încăperii. Cleştele căzu pe poliţă, împreună cu prada sa, în timp ce el găsi orbeşte sticluţa cu apă oxigenată şi o scutură în gura deschisă. De data aceasta, strigătul ieşi însoţit de mai mult aer.

Îşi scuipă durerea în chiuvetă şi se prăbuşi în genunchi în agonie, cu o mînă orbecăind după Anbesol. Nu trebuia să se concentreze asupra durerii. Asupra gurii sale.

Gîndul care-i preocupa acum mintea era dacă presedintele companiei hoteliere citise sau nu, vreodată, aceste formulare stupide.

3

CLĂDIRILE din cărămidă spongioasă ale ghetoului de negri din Washington D.C. se înghesuiau de-a lungul străzilor desfundate care coborau dincolo de uzina de gaz şi de o uzină electrică, spre poluatul rîu Anacostia. Retrasă de la mal, arătînd ca un bloc cu apartamente de douăsprezece etaje se afla aici o clădire guvernamentală, ale cărei etaje superioare găzduiau Biroul Metropolitan al FBI-ului din Washington, cu activitate de teren. Aici, la etajul zece, venea la slujbă, zi de zi, Cam Daggett. Cei care lucrau aici îi spuneau Buzzard Point – aşa se numea, de fapt, această bucăţică de pămînt.

Hoover Building, din Pennsylvania Avenue, despre care lumea credea că acolo se află FBI-ul, era, de fapt, sediul administrativ, unde se luau deciziile şi de unde se supraveghea activitatea celor cincizeci şi cinci de secţii de teren, fiecare avînd propriul ei teritoriu. În afară de cîteva laboratoare, activitatea sa era aproape în întregime birocratică.

WMFO – sau Buzzard Point – era o astfel de secţie de teren. Deoarece zona sa de acţiune includea „Districtul” cu suburbiile sale, investigaţiile acesteia presupuneau, adesea, un scop naţional.

Pereţi despărţitori cenuşii, capitonaţi, înalţi de şase, picioare, separau o brigadă de alta, agenţii numind aceste spaţii ţarcuri. Ţarcul C-3 cuprindea nouă birouri – zece cu cel al Gloriei DeAngelo, secretară şi „confesoare”. În spatele Gloriei, un alt paravan conferea izolare şefului brigăzii C-3.

Aici se afla, gol, biroul lui Bob Backman.

O femeie slăbănoagă, de cincizeci şi doi de ani, cu păr negru, drept, ondulat pe umeri, Gloria se ostenea, în spatele unor ochi cafenii, trişti, şi a unei ţinute rigide, să trişeze cu vreo doisprezece ani. Conştientă de efect, îşi mîngîie părul. La această oră de dimineaţă, ea şi Daggett erau stăpînii locului.

Gloria apăru cu o ceaşcă de cafea.

— Te pot ajuta să împachetezi dacă vrei. El recunoscu vorbele rostite de ea, dar acestea îşi pierdeau forma în capul său, marginile consoanelor

rotunjindu-se şi atenuîndu-se din cauza timpanului spart. Învăţase dintr-un foc să răspundă la telefon cu urechea stîngă, să încerce să ţină oamenii în partea stîngă, în timp ce stătea de vorbă cu ei şi să evite, în mod conştient, să vorbească tare. Recenta sa surzenie nu era doar o infirmitate enervantă, uneori penibilă, ci şi descurajantă şi deranjantă. Orice sunet îndreptat spre partea dreaptă murea ca şi cum ar fi devenit, dintr-o dată, doar o jumătate de persoană.

Ezită o clipă.

— Nu mă mut, Glo. Am respins oferta. Înainte ca ea să apuce să răspundă, adăugă: O avansare pe seama prostiei lui Backman nu o consider un merit al meu. Pullman urmează la rînd, el trebuie să fie avansat. Nu eu. Răsfoi un teanc de rapoarte. Azi după-masâ plec la Seattle. Cei de acolo m-au invitat să-mi arunc o privire peste ceva.

— Dragul meu, fii rezonabil.

— Rezonabil ? Dacă accept avansarea, îmi pierd statutul de ofiţer de teren şi pierd şi acest caz. O să preiau vechea treabă a lui Pullman. Ce, vrei să mă fixeze în spatele unui birou, Glo ? Pe mine ? Pantofi cu talpă de piele şi şedinţe de cîte trei ore? Nu, mulţumesc.

— Devii egoist.

— Fără doar şi poate. Îmi dau şi singur seama de asta, suficient de des, ca să mai fie nevoie s-o aud şi de la tine. Regretă însă imediat atît tonul cît şi conţinutul celor spuse. Nimic surprinzător că Gloria ignoră ofensa: nimic n-ar fi deturnat-o de la scopul ei. Dacă puteai spune ceva despre Gloria, atunci puteai spune că era un om hotărît.

— Nu poţi schimba nimic din cele întîmplate.

Îl cuprinse amărăciunea – repetiţia avea această putere asupra lui.

— Dacă ai pune-o pe o melodie, ai putea-o cînta la unison cu Carrie. Aruncă rapoartele pe birou, dintr-o dată şi mai furios. Nu de psihologia de fotoliu a unei „confesoare” care îmbătrînea avea el nevoie. Şi mai puţin, avea nevoie de adevăr.

— Uită-te prin lucrurile lui Backman. Era un tip al naibii de secretos. Poate găseşti ceva ce m-ar putea...

— Nici nu s-a răcit încă bine şi te şi repezi asupra boarfelor lui.

— Nu mă reped asupra boarfelor lui. Încerc să găsesc un detonator pe care e foarte posibil să-l fi construit Bernard.

Scotoci în cutie şi trie rapoartele. Riscă un alt subiect. Ce-i cu raportul lui Meecham ?

— Ţi-a lăsat un mesaj. Vrea să vă întîlniţi la el la birou.

— Astăzi?

— Da. Chiar acum. Spunea că ar fi fericit să scape de tine.

— El şi toţi ceilalţi.

— Nici nu sîntem noi prea simpatici.

— Simpatici ? Dacă stau cuminte acasă, obţin gradul trei; vin la slujbă, nimic nou. Spera s-o păcălească – fie şi cu o glumă răsuflată – să creeze premisele unui armistiţiu. Dar încercarea lui trecu exact pe deasupra capului ei, un lucru cîtuşi de puţin greu, dată fiind înălţimea ei miniaturală.

— E mai sigur în spatele biroului.

— Spune-mi, colaborezi cu Carrie în problema asta sau s-o iau drept o pură coincidenţă ?

— Am eu vreo vină că eşti atît de al naibii de ferm ? Atît de tare de cap ? Mai trebuie să şi asculţi. Trebuie să înveţi ceva nu numai din propriile tale greşeli, dar şi din ale altora. Bob Backman n-a învăţat. Dacă ar fi rămas în spatele biroului, ar mai fi fost şi acum în viaţă.

— Bob Backman a fost un prost, spuse el, liniştit.

Simţea cum îl cuprinde tristeţea, asemenea căldurii provocate de o băutură tare.

— Nu-i nevoie să-ţi reamintesc că fiul tău se afla în scaunul cu rotile. Se făcuse roşie la faţă. Se opri, dar expresia ei arăta că făcuse acest lucru prea tîrziu.

Cuvintele atîrnau aer ca musculiţele de oţet. Nu mai puteai scăpa de ele.

— Nu, nu trebuie, spuse el, umplînd tăcerea care se lăsase. Musculiţele de oţet îi intră în ochi. Simţi cum îi ţîşnesc lacrimile şi încercă să lupte cu ele.

Nu este un vis, e o amintire care, deşi coboară ca o cortină grea, reţine imaginile mişcătoare asemenea unui ecran de protecţie. Este suficient de transparentă ca să poţi privi prin ea la băiatul din spate, băiatul care coboară rampa; dar şi suficient de consistentă ca să nu o poată îndepărta. Ştie că este declanşată de anumite lucruri: un miros care pluteşte în aer, un sunet; o vreme, simpla atingere a lînii i-o readucea în faţa ochilor. Oricum, se pare că nu o poţi păcăli cu nimic ca să scapi de ea. Pentru aşa ceva, nu există leac.

Iată-l în sala de sport a liceului, pusă la dispoziţie de către germani, pentru identificarea obiectelor personale. Majoritatea se află acum în saci de gunoi, transparenţi prevăzuţi cu etichete indicînd distanţa faţă de locul impactului, la care a fost găsit obiectul respectiv. Imperfecţiunea plasticului umbreşte lucrurile dinăuntru. După cîteva minute, ochii încep să-l doară. Cantitatea obiectelor – şirurile de haine, de genţi, de aparate de fotografiat, de mape, de ziare, de bastoane, de premergătoare, de crose de golf, de computere – îl copleşeşte şi începe să plîngă. În ultimele trei zile a tot plîns. Uneori, simpla vedere a unei familii îi stîrneşte plînsul; uneori, ceva spus la vreuna din scurtele şedinţe. Ieri văzuse o căprioară în pădure şi acest lucru îl făcuse să plîngă. E vulnerabil. Nu este sigur că poate rezista tensiunii. Îi este teamă să nu înceapă să plîngă şi să nu se mai poată opri.

Pungă după pungă; dă plasticul la o parte ca să poată vedea mai bine înăuntru. O păpuşă fără cap îi reţine atenţia. Apropiindu-se de oraş, în

dimineaţa care a urmat dezastrului, dăduse peste o femeie moartă, atîrnînd agăţată de picioare, în vîrful unui copac. Rochia fusese smulsă de pe ea, iar braţele îi atîrnau ca şi cum s-ar fi pregătit să sară în apă. Nici o picătură de sînge. Aceasta a fost prima sa impresie cu privire la dezastru, într-o localitate germană, altfel patriarhală si opulentă. Şi iată-l întrebîndu-se acum dacă fetiţa care dădăcise această păpuşă nu fusese cumva dădăcită de această femeie. Vor afla ei şi asta, pînă la urmă. Dar singurul lucru pe care-l putea face acum era să-şi pună această întrebare.

Numărul total al supravieţuitorilor: patru. Toţi copii, unul dintre ei fiind fiul său, acum paralizat Ca şi cei trei sute douăzeci şi şapte de morţi, toţi aceşti patru copii căzuseră în gol de la o înălţime de şaisprezece mii de picioare. Toţi patru nimeriseră într-o mlaştină aflată în partea vestică a localităţii. Cu toate acestea, lumea se întreba cum sau de ce supravieţuiseră. Unul dintre ei, aflat într-o stare critică din cauza unei infecţii cu stafilococi, devenise ţinta presei: să supravieţuieşti unei căderi de la şaisprezece mii de picioare ca să mori apoi în urma unei infecţii contractate în spital.

Trecu de păpuşă, de genţi Samsonite, de echipamente Lark, Land's End. Trecu de trusele de toaletă cu tuburile lor explodate, de pastă de bărbierit, de foehn-uri şi aparate de ondulat părul, de casete şi reviste. O adevărată expoziţie de obiecte sanitare.

Îngheţă pe loc. Se întinse, dar mîna dreaptă îi tremura într-un asemenea hal, încît trebui să şi-o bage în buzunar.

Nu e într-un sac de plastic. Nu încă. Va fi, îndată ce o va identifica. Cineva va pune o etichetă şi va mîzgăli un nume pe ea. Va fi trecută pe o listă, lista introdusă într-un computer, ca în fiecare seară. Pînă la urmă diferitele, aparent întîmplătoarele obiecte vor fi atribuite unui anumit pasager şi, pas cu pas, o povesteva fi dezvăluită.

Este pantoful lui Duncan, complet acoperit de noroi închegat şi de iarba din mlaştină. Un singur pantof. Un pantof, aparţinînd unui picior care nu va mai merge niciodată. Un pantof într-un morman de haine aparţinînd altora.

Face semn unuia dintre oamenii îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj şi bocanci înalţi, un om arătînd tot atît de obosit pe cît se simte si Daggett. Mulţi dintre aceştia nu s-au mai culcat de şaptezeci şi două de ore. Daggett îl vede pe om apropiindu-se cu eticheta în mînă şi începe să plîngă. Nu din cauza pantofului. Nu pentru Duncan. Nu pentru el. Ci pentru că se simte atît de profund mişcat de eforturile fiecăruia dintre cei implicaţi, de acest băiat în uniformă, epuizat, conştient de faptul că nici unul dintre cei aflaţi aici, la marginea acestui sat, nici unul nu va mai fi niciodată acelaşi.

Laboratorul pentru materiale explozive, LAFO, din Hoover Building era înţesat cu microscoape, cutii de carton şi vitrine adăpostind tot ce poate exista în materie de detonatoare. Nu se simţea bine în preajma explozivelor.

Doi tehnicieni în halate albe de laborator continuară să lucreze fără să-şi întoarcă privirile asupra lui Daggett, care intră în laborator şi-l traversă, îndreptîndu-se spre biroul lui Meecham.

Chaz Meecham era brunet, cu ochi de un albastru intens şi cu un zîmbet vag, atoateştiutor. Vorbea repede.

— Ascultă, în sfîrşit, am aflat ceva despre ce punea Bernard la cale în camera lui de hotel. Dar în urma acţiunii lui Backman, Bernard va fi trecut, pentru o vreme, mai în coada listei. M-am gîndit că ai vrea să afli chestiile astea, înainte de a fi îngropate.

Daggett îşi muşcă limba.

— Aproape toate chestiile astea au fost culese cu aspiratoarele cu filtru, ceea ce arată cît de mici sînt bucăţelele cu care avem de-a face. Sînt bucăţele – majoritatea microscopice – care au căzut pe covor, de pe masa lui de lucru. Bernard a făcut curăţenie cu multă grijă. Putem spune asta gîndindu-ne la cît de mici sînt aceste fragmente. Dar nimeni nu poate şterge totul, nici măcar unul ca Bernard.

— În primul rînd şi prezentînd un interes special, avem cîteva blocuri de aliaj de sudură, cu un foarte mare conţinut de argint. Material de calitate. Aceasta nu poate însemna decît un singur lucru: că Bernard lucra la un dispozitiv sofisticat sau la mai multe dispozitive. Cele mai mari bucăţi pe care le avem, continuă el, sînt cîteva fragmente de plastic. Îi întinse lui Daggett o fotografie. Fragmentele de plastic fuseseră dispuse de-a lungul unei rigle, pentru a fi măsurate. Ele nu spuneau nimic ochiului neversat al lui Daggett.

— În meseria mea, trebuie să vezi toate astea. Bernard a fost văzut intrînd într-un magazin cu piese auto, da ? Băieţii noştri n-au aflat niciodată ce cumpărase el de acolo, dar acum îţi pot spune cu precizie ce-a cumpărat. Cel puţin în parte. Altimetre pentru tabloul de bord. Barometre. Două, pentru că am găsit şase asemenea bucăţele de plastic. Îi întinse lui Daggett cîteva poze. Daggett se uită la ele, neînţelegînd absolut nimic. Oamenii ăştia trăiau într-o altă lume.

— Două ?

Chaz dădu din cap, plin de entuziasm. Tocmai asta face totul atît de interesant. În timp ce Meecham continua cu explicaţiile, Daggett şi-l imagina pe Bernard aplecîndu-se deasupra unei mese dintr-o cameră de hotel, construindu-şi detonatorul, pînă la cel mai mic detaliu, cu un ciocan de lipit fumegînd alături.

— Am găsit şi nişte sîrmă de argint, placată cu platină.

Asta nu-i a bine. Asta înseamnă că el dispunea de nişte minideturi – detonatoare miniaturale. Aceste detonatoare au mai puţin de un inch lungime şi o forţă a naibii de mare. Ele nu declanşează detectorul de metale şi sînt foarte greu de depistat cu razele X – visul oricărui terorist. Sînt suficient de puternice pentru a aprinde orice exploziv. Sînt suficient de puternice pentru a

topi aluminiul, bronzul – oricare din metalele moi. Detonatoarele obişnuite sînt mult mai mari şi în nici un caz nu degajă atîta căldură. Ceea ce ne interesează pe noi este faptul ca aceste dispozitive sînt foarte, foarte mici sau foarte complicate sau ambele. Un mini-detonator este mult mai versatil decît detonatorul vostru standard. Or, cum trebuie să te dai peste cap ca să obţii aşa ceva, înseamnă că el a avut un motiv serios să le vrea.

— Adică ? întrebă Daggett. Încăperea nu avea ferestre. Se simţea claustrat.

— Ascultă-mă. Poţi monta în serie două contacte barometrice. Le reglezi pentru altitudini diferite. Acest lucru îti permite să obţii două faze. Îndată ce se presurizează cabina, se deschide primul contact barometric. Avionul decolează, se înalţă tot mai sus şi se deschide şi al doilea contact barometric. Acest avion trebuie să se afle sus, desprins de sol. Depinde de efectul pe care îl urmăreşti.

— Dar... se auzi Daggett spunînd.

— Dar instinctul meu îmi spune altceva. Cu timpul, începi să miroşi asemenea chestii, Michigan. Probabil că şi tu ai căpătat acest simţ în meseria ta. Deci, ce ştiu eu ? Îl ştiu pe Bernard, e un profesionist. Este suficient. E grijuliu. Nu a lăsat prea multe în urma lui, dar a lăsat destule. După părerea mea, prea multe.

— Avem prea multe blocuri de sîrmă pentru un singur dispozitiv. Prea mult silicon, două altimetre. Punem totul cap la cap. Răsfoi într-un teanc de fotografii alb-negru, făcute prin microscop. Prea mult, pentru un tip atît de atent ca Bernard, repetă el. Dacă ar fi să presupun – şi presupun, doar – aş zice că a construit două detonatoare, Michigan. Noi ştim că avea suficient material pentru două contacte barometrice şi cum tocmai ai spus-o chiar tu, cumpărase două ceasuri Casio. Aş mai zice că asta înseamnă două detonatoare aproape identice unul cu celălalt. Meecham făcu o pauză, lăsîndu-i lui Daggett timp să asimileze această idee.

— Poate că-l ratase pe primul şi a trebuit să construiască altul, sugeră Daggett, plin de speranţă.

— Poate. Dar atunci de ce a cumpărat cîte două din absolut fiecare piesă ? Deci varianta asta nu ţine.

— Înseamnă atunci că a construit două bombe. Asta e ?

— Două detonatoare identice. Da. Asta este ceea ce cred eu că ne spun dovezile.

— Şi aceste contacte barometrice...

— Înseamnă că ambele erau destinate unor avioane, spuse Meecham, întrerupîndu-l. Mă tem că nu există nici o îndoială în această privinţă. Indiferent cine este omul vostru, el are suficient material să doboare două păsări.

Daggett îl aştepta pe Duncan în curtea din spate. Băiatul încetini scaunul cu rotile, coborî rampa din scînduri de lemn şi se opri fără zgomot O gaiţă rîse

dintr-un măr pădureţ. Iarba trebuia cosită. Rampa trebuia vopsită. Geamurile trebuiau spălate. Doamna Kiyak scoase capul pe uşă, se uită la tată şi la fiu şi zîmbi. Se întoarse în casă, probabil ca să pregătească băiatului ceva de mîncare. Daggett era îngrijorat că băiatul nu petrecea destul timp cu copiii de vîrsta lui. Trebuia să facă ceva şi aici.

Duncan era bosumflat. Daggett îi promisese că vor închiria, împreună cu Carrie, o căsuţă pe ţărmul Maryland-ului şi că vor petrece următorul sfârşit de săptămînă făcînd canoe. O promisiune pe care tocmai urma să o contramandeze din cauza evenimentelor din Seattle şi a unui avion pe care trebuia să-l prindă în nouăzeci de minute.

Urma să apară şi Carrie. Se chirci la gîndul ăsta. Oricît de mult vroia s-o vadă, oricît de mult o iubea şi îi era dor de ea, nu avea nevoie de morală. Preocuparea sa pentru această investigaţie – ea îi spunea mult mai rău – le-a pricinuit multe „discuţii aprinse”.

O femeie care păşise efectiv în viaţa lui, sub forma unui agent imobiliar, salvîndu-i pe el şi pe Duncan de greul primelor zile ale noii lor vieţi. O femeie cu energii nesecate, ea l-a preluat imediat pe Duncan. În timp ce se înfiripa legătura lor sexuală, Carrie preluase deja conducerea gospodăriei lor şi lucra cu Duncan, ajutîndu-1 să treacă mai uşor peste dificultăţile şi obstacolele pe care le avea de întîmpinat zilnic. Era firesc ca mai curînd sau mai tîrziu să devină amanta lui Daggett. Dar acum, privind în urmă, totul părea mai curînd un aranjament, o convenţie, decît o legătură. Cu fiecare săptămînă care trecea, Carrie îşi asuma un control tot mai mare asupra vieţii lor. Din fire, era aprigă şi dominatoare; calităţile care la început o făcuseră de nepreţuit şi atît de atrăgătoare ameninţau acum să destrame tot ce crease ea.

Păşi în spatele scaunului ca să-l ajute pe băiat să ajungă la bara de ridicări în mîini, dar Duncan nu-i dorea ajutorul; apucă repede roţile şi, împingând căruciorul de lîngă Daggett, se uită peste umăr ca să se convingă de avansul lui, de distanţarea lui. Apucă bara de jos, pentru ridicări în braţe, pe care tatăl lui o construise dintr-o conductă veche şi o pereche de căpriori, se prinse cu mînuţele lui mici de metalul lustruit şi se luptă să salte greutatea lipsită de vlagă a trupului său.

— Să te ajut, spuse Daggett, apropiindu-se repede de el.

— Pot şi singur, spuse băiatul. Dar nu putea. Se lupta, cu braţele tremurînde, abia reuşind să se salte puţin. Trase, cu faţa roşie de efort şi-şi scutură capul cu violenţă spre tatăl care se apropia.

— Nu, spuse el, lasă-mă. Încercă din nou şi apoi, încet, se prăbuşi din firavul succes pe care-l repurtase, înapoi în scaunul cu rotile.

Duncan dorea cu disperare să meargă într-o tabără de canoe pentru handicapaţi, sponsorizată de societatea ADD – Aventuri pentru dezavantajaţi şi invalizi – dar o primă condiţie, indiferent de vîrstă, era să ai forţă în partea superioară a trupului. Chiar la nivelul cel mai scăzut, tabăra de sfîrşit de

săptămînă cerea cinci ridicări în braţe fără ajutor. Duncan mai avea de făcut peste două. Daggett dorea această tabără pentru fiul său, tot atît de mult pe cît şi-o dorea şi Duncan.

— Ce s-a întîmplat la Seattle ?

— Un cadavru. Au găsit un cadavru.

— Nu mai pricep nimic. Parcă erai pe urmele tipului care construieşte bombe.

— Aşa este. Dar trupul a fost găsit într-o fabrică de avioane iar bombele omului nostru sînt destinate avioanelor. Vrem să aflăm dacă există vreo legătură între aceste două elemente.

— Tu crezi că există ?

— Posibil. N-aş pleca acolo dacă n-ar fi extrem de important.

— Ştiu.

— Vorbesc serios.

— Ştiu. E-n regulă. Încercă din nou să se ridice.

Daggett îşi strecură mîinile puternice sub braţele băiatului, îl ridică şi spuse:

— Hai să mai încercăm o dată. Dar îl durea. Ştia că îl dezamăgise pe băiat. Duncan se trase în sus şi cu ajutorul tatălui său reuşi să facă o ridicare în braţe. Lucrau aşa, împreună, de săptămîni, dar progresele lui Duncan abia dacă se puteau vedea. În vremea asta, Daggett agoniza, suferind să vadă picioarele fără viaţă ale copilului său bălăngănindu-se ca cele ale unei păpuşi din cîrpe. Se îngrăşase puţin în timpul convalescenţei şi trebuia să-şi mai dezvolte încă forţa braţelor. De cîteva săptămîni, Duncan începuse să folosească greutăţile, după luni de subtilă presiune din partea lui Daggett. Parcă dovedea mai multă forţă în braţe astăzi, i se păru lui Daggett şi i-o spuse băiatului.

— Încă o dată, îl îndemnă. Făcură, împreună, o serie de cinci ridicări în braţe, după care Daggett îl reaşeză, uşor, înapoi în scaun.

— Singura soluţie este să mergi pînă la capăt, spuse el, citindu-şi tatăl care-i spusese acelaşi lucru, cu ani în urmă. Îşi imagina că cel puţin cincizeci la sută din chestia asta depindea numai de voinţă.

Carrie se apropia, venind din direcţia casei, cu părul ei castaniu strîns sus, într-un coc simplu, din cauza căldurii, rochia albă, din bumbac egiptean, scoţîndu-i în evidenţă pielea oacheşă de dedesubt. Sandalele i se băteau de călcîie. Îl enerva cînd se îmbrăca aşa, pentru că arăta al naibii de bine. Ştia că ea e conştientă de asta şi se întrebă cum reuşise să arate aşa. Ajunse la concluzia că era încă o manifestare a recentei sale independenţe. Ea avea propria ei părere despre cum ar trebui să arate vieţile lor, iar munca lui Daggett la FBI – în special încăpăţînata sa urmărire a celor responsabili pentru zborul zece douăzeci şi trei – nu-şi găsea locul acolo. Vroia ca el să-şi mute aptitudinile în sectorul particular, unde societăţile care asigurau servicii de securitate ofereau de două sau de trei ori mai mult. Ar fi vrut să se

căsătorească, să aibă copii şi să plece din Washington. Îi spusese toate acestea foarte limpede, într-o noapte caldă, cu lună, cu nici trei săptămîni în urmă. Cînd planul se izbi de rezistenţa lui, ea deveni rece şi arboră aerul acesta de independenţă, hotărîtă să-şi urmeze calea. În ultimele şase zile rămăsese aici doar o singură noapte. De la această discuţie nu mai făcuseră dragoste.

În timp ce se apropia, sigură pe ea şi aţîţătoare, el o observă, dar nu fu stîrnit de mersul ei uşor, de culoarea întunecată, de vară, a pielii sale. Puterea ei asupra lui, controlul ei scăzuseră cu fiecare noapte care trecea. Petrecînd mai puţin timp împreună, se îndepărtaseră unul de celălalt; Daggett nu era mai aproape de a trece în sectorul particular decît fusese cînd începuse toată povestea asta. La apropierea ei, îl cuprinse efectiv teama.

Duncan îşi întinse gîtul înapoi, uitîndu-se la el şi spuse:

— Fii drăguţ cu ea. Daggett adulmecă o conspiraţie.

Senzaţia se combină cu parfumul ei.

— Bună, îi salută ea pe amîndoi. Iar lui Daggett: Ce mai e şi cu povestea asta cu Seattle ? Am crezut că mergem la mare. Nerăbdarea i se citea în priviri.

— Şi eu am crezut la fel, spuse Duncan.

Era o conspiraţie. Se folosea acum de fiul său, împotriva lui.

— Datoria, spuse el, încercînd să-şi înfrîngă mînia.

— Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Fiecare ofiţer de teren are investigaţii în propria lui zonă. Tu singur ai explicat asta de atîtea ori. Poate că e vorba de voluntari ?

— Ei, da... interveni Duncan.

— Aţi făcut repetiţie împreună ? întrebă Daggett, amintindu-şi întîlnirea cu Gloria, din aceeaşi dimineaţă. Se simţea încolţit.

— Ne-ai promis acest sfîrşit de săptămînă. Asta înseamnă nimic ?

— Si ce-ai vrea să-ţi răspund ?

Se înroşi la faţă.

— Exersează în continuare, îi spuse ea lui Duncan. Încleştîndu-se cu degete puternice de cotul lui Cam, îl trase mai departe.

— Nu poţi face asta. Tu ai pus la cale acest sfîrşit de săptămînă ca să poată petrece şi el, în sfîrşit, puţin timp pe apă, i-ai dat speranţe şi acum dai bir cu fugiţii. Ce-i cu tine ? Stii cît de mult rău îi faci copilului, purtîndu-te astfel ?

— Ei, stai puţin, spuse el, îndepărtîndu-i mîna. Tu îmi vorbeşti mie de copilul meu ?

— Cineva trebuie s-o facă. Stă toată ziua cu o femeie de şaptezeci de ani, care abia-şi mai trage sufletul, cu tot ceaiul ei negru, chinezesc. Te-ai gîndit că este şi el în creştere ?

— E ceva trecător.

— Da, status quo, asta e. Trecător permanent, nu ?

— A fost ucis un om. Un lucru important.

— Tu ai cerut-o, nu ? Probabil că a trebuit să te lupţi ca să fii trimis acolo, nu ? De fapt, nu au ei nevoie de tine, acolo, nu-i aşa ?

— Da, da şi nu, dacă mă iei la bani mărunţi. Detesta să fie înghesuit de ea. Îi displăcea atitudinea ei, apropierea ei, totul – dar mai ales faptul că ea avea dreptate.

— Du-te la mare, Cam. Nu vrei să fii cu mine, foarte bine. Dar sări peste Seattle. Te rog. Ia-l pe Duncan la mare şi petrece puţin timp cu el.

— Am petrecut ceva timp cu el înainte de apariţia ta.

Aceasta desăvîrşi ceea ce urmărea el. Carrie o luă de-a lungul curţii din spate, ca un incendiu favorizat de un vînt bun. Ar fi vrut să alerge după ea, dar rămase locului; luă notă de acest fapt.

— Drum bun, tată. Era Duncan, atîrnat de bară.

— E vorba de o crimă, Duc. E important, spuse el, de dincolo de gazon.

— Atunci du-te, îi spuse băiatul tatălui.

Asta şi făcu, cîteva minute mai tîrziu.

4

SÎMBĂTĂ dimineaţa, în ziua de 25 august – după aproape două săptămîni de la explozia provocată de Backman la Aeroportul Naţional -, Daggett se afla în holul de la Seattle Westin. Îl reperă pe poliţist înainte de orice prezentare. Ochii negri ai locotenentului Phil Shoswitz priveau de pe un chip palid, rezultatul lungilor ore petrecute în spatele biroului. Avea o cămaşă albă, încheiată pînă sus, şi o cravată boţită. Pantofii cu talpă de cauciuc lăsau să li se vadă vîrsta, cu tocurile lor tocite şi vîrfurile scîlciate. Shoswitz se uită direct la Daggett; şi el recunoştea, dintr-o privire, un agent FBI. Îşi strînseră mîinile şi se prezentară.

Shoswitz avea faţa suptă şi ochi negri, exagerat de mari.

Un om care a avut, odinioară, simţul umorului, gîndi Daggett, cu surprindere. Cu o voce neobişnuită să fie contrazisă, acesta spuse:

— M-am gîndit să mergem direct la Duhning. Ne aşteaptă maşina, afară.

Daggett salută răcoarea aerului din Seattle. Îl sorbi cu nesaţ. Trenul suspendat trecea deasupra lor, cu feţele turiştilor la ferestre. Un vagabond acoperit cu o pînză de sac murdară trecu, ţinînd nesigur în mîini o ceaşcă din plastic, cu cafea aburindă. Ochii lui înroşiţi priviră drept prin Daggett.

— Ai mai fost vreodată pe aici ? întrebă Shoswitz, oarecum surprins.

Daggett făcea manevre să-l ţină în stînga lui.

— Am lucrat aici, o vreme. Demult, în Epoca de Bronz. Aici am cunoscut-o pe nevastă-mea. Ne-am întîlnit într-un bar. Mi-amintesc pînă şi formaţia care cînta acolo – Duffy Bishop şi Rythm Dogs. Pentru un moment, care nu dură mai mult decît o clipire din ochi, se afla din nou acolo.

— Întotdeauna îmi amintesc lucrurile nesemnificative.

Shoswitz dădu din cap, cu tristeţe.

— Mai eşti însurat ?

Ar trebui să scriu asta pe mîneca de la cămaşă, se gîndi Daggett.

— Nu, spuse el.

— Nici eu. Cred că meseria noastră e de vină.

— Mult mai des decît s-ar părea.

— Acum eşti însurat cu contraspionajul, da ?

— Mai aproape de adevăr decît mi-ar face plăcere să recunosc. De fapt, cu antiterorismul. Antiterorismul internaţional. Lucrez de trei ani în sectorul ăsta.

— Ai copii?

— Un băiat.

— Eu am două fete. Habar n-am unde sînt acum. Ea a obţinut băiatul ?

— Nu, eu.

— Eşti un om fericit. În cazul meu, ăsta e lucrul cel mai rău.

— De cîţi ani lucrezi în poliţie ? întrebă Daggett. Nu se simţea bine să-i destăinuie unui străin povestea vieţii lui şi totuşi – poate pentru că împărţeau aceeaşi insignă, acelaşi mod de viaţă; poate pentru că împărţeau acelaşi eşec – simţi că ceva îi uneşte. Shoswitz parcă îl cîntărise dintr-o privire.

— Eu ? De o veşnicie, tu ce crezi ?

O maşină neagră, obosită şi cu o gaură de glonţ într-un colţ al parbrizului, se opri lîngă ei şi urcară.

Şoferul, un sergent pe nume LaMoia, îmbrăcat mai bine decît majoritatea poliţiştilor, conducea cu o mînă puternică, ca si cum s-ar fi apucat de picioarele unui miel. Părul negru, cîrlionţat îl purta lung şi arbora un aer de încredere care se învecina cu înfumurarea. Daggett şi Shoswitz se urcară în spate. Daggett era şocat de schimbările din oraş.

— Unele din ele sînt bune, altele, proaste, spuse Shoswitz. Făcură la stînga, înspre o autostradă aeriană care ducea spre sud. Comentară raportul preliminar şi o discuţie avută cu dr. Ronald Dixon, medicul legist.

— Să-ţi povestesc cum se lucrează la Duhning, începu Shoswitz, în caz că nu ştii: dacă vrem să stăm de vorbă cu oricare dintre funcţionarii lor, o facem afară sau într-o încăpere pe care ne-o pune la dispoziţie Serviciul lor de Securitate. Ei aranjează întrevederea, ora şi locul, aşa încît nu se fac prea multe valuri. Şerifului îi revine, în mod normal, sarcina de a se ocupa de omuciderile din Duhning. Din punct de vedere tehnic, este numărul lui, terenul lui – şantierul Duhning este atît de vechi, încît nu intră în jurisdicţia oraşului. Dar şeriful ne-a cerut ajutorul, ceea ce ne convine de minune. Pe LaMoia l-am împrumutat lor. Eu supervizez totul, de aceea mi-am părăsit biroul şi-am luat-o la picior. Se opri, ca şi cum i-ar fi lăsat loc lui LaMoia să intervină. Apoi, continuă.

— Prima idee: Duhning nu agreează prezenţa noastră acolo. Punct. Dar în cazul unei crime, nu prea au de ales.

Problema este că vrem să rămînem în relaţii bune, deci fără scuturi sau artilerie grea. Mai mult ca sigur, vor fi însoţiţi de grangurul lor, Ross Fleming. E

un tip în regulă, unul dintre oamenii voştri de la FBI, pe care Duhning a pus mîna după pensionarea acestuia. Ne va introduce acolo fără tărăboi. Zona simulatoarelor nu este păzită, aşa încît nici nu vom fi observaţi.

— Nu este păzită ? Am citit asta în raportul pe care ni l-au trimis prin fax, spuse Daggett. Cum e posibil aşa ceva, cu atîtea utilaje acolo ?

— Pe Fleming îl trec toate apele din cauza asta, răspunse LaMoia.

— Nu mă miră.

Shoswitz adăugă:

— O să înţelegi, cînd o să stai de vorbă cu el. Se ocupă de securitatea a o sută cincizeci de mii de angajaţi, răspîndiţi în toată lumea. Sînt o sută şi mai bine de uzine. Lucrează cu un buget fix, prioritate avînd contractele de apărare, urmate de cele aerospaţiale şi de inginerie. Simularea este, în esenţă, o facilitate avansată pentru formarea piloţilor de pe liniile comerciale. Aşa cum ne-a prezentat Fleming, pînă acum cîteva zile – pînă la această întîmplare -, simulatoarele nu reprezentau o prioritate pentru el. Uşile sînt prevăzute cu dispozitive de închidere cu cifru – rahaturi de genul ăsta -, dar atîta tot. Îmi pare chiar rău pentru el; oriunde în altă parte, intrările prevăzute cu cifru şi intrarea pe bază de legitimaţie sînt considerate foarte sigure. Unul dintre oamenii lor a căzut în plasă şi acum toată lumea arată cu degetul. Adevărul este – vreau să spun că noi ştim cu toţii asta – că, dacă cineva vrea să pătrundă undeva, pătrunde. Nimic mai simplu.

Shoswitz trase aer printre dinţi.

— Fleming nu e prea încîntat de toată povestea asta. Dacă vrei părerea mea, a fost o treabă de profesionist. Aşa cum spuneam – au vrut, au intrat. Mai curînd sau mai tîrziu, o să vezi că tot despre bani este vorba.

— Există vreo dovadă în chestia asta ? Mă refer la Ward şi la bani.

LaMoia răspunse:

— Nu. Nimic. Nici o schimbare în modul de viaţă, nici o pistă care să ne ducă la cine ştie ce conturi secrete. Soţia lui spune că totul era absolut normal. Dar pe mine nu mă păcăleşte asta. Dacă vrei părerea mea, avea el o bucăţică bună pusă deoparte.

— Ce te face să crezi asta ?

— John are obiceiul să gîndească cu boaşele, interveni Shoswitz. În locul tău, m-aş mai gîndi la asta.

— Atenţie, conduc, spuse LaMoia. Smuci volanul ca să se facă mai bine înţeles. Toţi trei izbucniră în rîs.

— Cînd o fată se apleacă deasupra fîntînii... ar face bine să-şi ia pilula înainte, spuse Shoswitz.

— O lovitură sub centură, domnule locotenent !

— O lovitură sub centură... Acum înţelegi ? în orice, el găseşte o aluzie la sex.

— Motivul pentru care am să afirm asta despre Ward, spuse LaMoia tare, încercînd să se apere în ochii lui Daggett, este abonamentul lui la meciuri. Vreau să zic că băiatul pretextează doar că se duce la Mariners, unde are un abonament permanent...

— Ceea ce, judecînd după cum jucăm, dovedeşte o inteligenţă limitată, adăugă Shoswitz închipuie-ţi, mă fac vinovat de acelaşi delict. Şi eu am abonament acolo.

— Dar nu apare niciodată înainte de ultima repriză, încheie LaMoia. Am făcut cercetări, pentru a confirma cele spuse de nevastă-sa. Ea pretinde că el a fost la meci. O persoană care avea locul alăturat lui – tot cineva cu abonament – afirmă că Ward apărea rareori înainte de repriza a noua. În seara cu pricina, nu s-a arătat deloc. Aruncă prin oglindă o privire spre Daggett. Concluzia – pentru unul care gîndeşte cu boaşele – este că în timp ce nevesti-si îi vinde gogoşi, cine ştie cărei pipiţe îi oferea cu totul şi cu totul altceva.

— Putem afla cine este tipa ?

— Doar nu înghiţi chestia asta ? protestă Shoswitz.

Daggett ridică din umeri. LaMoia îl salvă, continuînd:

— După părerea mea, nu poate fi decît cineva de la serviciu. Tipul este genul care lucrează douăsprezece ore pe zi, înţelegi ? Deci n-avea el timp să alerge în altă parte. Deci, dacă nu e o chelneriţă sau ceva de genul ăsta, mă gîndesc că trebuie să fie cineva de la simulatoare.

— Iisuse ! lătră Shoswitz.

— Dar nici o idee despre cine ar putea fi ?

— Dacă Fleming n-ar fi fost atît de categoric cu noi cerîndu-ne dovezi înainte de a-i interoga oamenii, de mult i-am fi luat noi la întrebări şi am fi văzut cine se înroşeşte, cine-şi încrucişează picioarele, mă rog... Dar aşa cum stau lucrurile...

— Poate că aici v-aş putea fi de folos. Dacă Fleming a fost unul de-ai noştri, există şansa să ne ajute puţin.

— Eu unul n-aş conta pe asta, spuse Shoswitz. Regula privind interogatoriile este o politică; ea vine de undeva de deasupra lui. Or, şi acolo, sus, există o lume în mişcare. E la fel ca şi cu toate naţionalităţile de aici. Pentru orice fleac, ne obligă să facem adevărate cascadorii. Colaborează cu noi, în regulă, dar numai dacă şi cînd avem drepturi indiscutabile asupra unui caz. Altfel, preferă să se ocupe singuri de el. Să rămînă în familie.

— Hai s-o luăm şi altfel, sugeră Daggett.

— Adică ?

— Dacă Ward nu se afla la meciuri, înseamnă că se afla în altă parte, spuse el şi adresîndu-se lui LaMoia, adăugă: De intrat, a intrat aici cu maşina lui ?

— Da.

— Vom verifica deci registrele parcărilor Duhning în zilele şi la orele la care aveau loc meciurile. Poate că venea la lucru. Vom verifica apoi evidenţele tuturor parcărilor, mergînd poate pînă la şase luni în urmă. Ne vom ocupa doar de zilele şi orele la care aveau loc meciurile. Dacă nu vom afla destul de aici, vom face o verificare a cărţilor lui de credit, să vedem dacă n-a închiriat cumva o cameră la hotel sau dacă nu a plătit cine ştie ce altă „distracţie”. Nu mă omor după ideea asta, dar îl vom scoate din groapă pe băiatul ăsta, îl vom mărunţi şi vom scormoni în el pînă vom afla unde pute.

— Să fiu al dracului, spuse LaMoia cu o voce plină de respect, pentru FBI pari un tip în regulă.

Daggett privi afară prin fereastra maşinii. Ucigaşul lui Ward putea fi în capătul celălalt al lumii în momentul ăsta sau putea fi într-o cameră de hotel din Seattle, bînd şampanie, mîncînd somon afumat şi minunîndu-se de pitoreasca încrengătură de vele albe din golful Elliot şi Puget Sound, care se desfăşura la picioarele lui.

— De maşina lui ce ştiţi ? întrebă Daggett.

— Încă nu s-a găsit, spuse Shoswitz. Probabil că asasinul a scos-o de aici.

— Asta înseamnă că nu plănuise uciderea lui Ward, spuse Daggett. Dacă este ceea ce presupunem, dacă avem de a face cu un profesionist, atunci mai mult ca sigur că nu şi-ar fi asumat riscul uciderii lui decît dacă ar fi fost forţat să o facă.

— De acord, spuse Shoswitz.

Macaralele din oţel se agitau să încarce containerele pe vase. Undeva în larg, un feribot mătăhălos naviga spre o direcţie necunoscută. Ucigaşul putea fi pe acest feribot. Putea fi pe unul din vapoarele pline cu containere. Putea fi oriunde. Putea avea asupra lui ceea ce construise Bernard. De-ar conduce LaMoia puţin mai repede. Poate c-ar trebui să sară peste vizitarea simulatorului şi să înceapă direct cu reconstituirea mişcărilor maşinii lui Ward.

Shoswitz îi citi gîndurile.

— Te conducem în secţia simulatoarelor, îţi arătăm unde a fost găsit trupul şi te punem în legătură cu Fleming. Oamenii tăi din Seattle au trecut deja pe aici, dar ne-au spus că te-au rugat să vii să-ţi faci singur o idee.

— Asta înseamnă că eşti expert, zise LaMoia, sau cam aşa ceva.

— Sau cam aşa ceva, repetă Daggett. Nu-şi dădea seama dacă fusese sau nu luat peste picior.

— Ceea ce ştim sigur, zise Shoswitz, este că unul dintre ei şi-a vărsat prînzul sau cina în interiorul simulatorului.

— Cei de la laborator fac analiza conţinutului vomei, să vadă dacă există o explicaţie medicală pentru asta. Microbi, mă rog. Dacă nu, înseamnă că unul dintre ei nu stătea prea bine cu dibla.

— În afară de asta, nu mai avem nimic, decît că Fleming crede că e vorba de informaţii din interior. Shoswitz se ciupi de ureche. Daggett deschise

fereastra. Îşi simţea pieptul ca într-o menghină. Aerul mirosea bine. Îi amintea de un restaurant din port şi de nişte vremuri cînd fusese atît de fericit. I se păru, dintr-o dată, că trecuse o viaţă de atunci.

Daggett, Shoswitz şi şeful Serviciului de Securitate de la Duhning, Ross Fleming, făcură un lung tur al secţiei simulatoarelor. Fleming, un om energic, apropiindu-se de şaizeci de ani, cu părul cărunt tăiat scurt, cu ochi de un albastru intens, avea faţa unuia care ascunde o mulţime de secrete şi-şi alege cu grijă cuvintele. Prefera să observe decît să speculeze, mestecîndu-şi glodurile în spatele unui chip impasibil, care nu lăsa să se vadă nimic. I se arătă lui Daggett locul ascuns de sub pardoseala dublă din camera computerelor, i se oferi un „zbor" în simulatorul nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero şi petrecu douăzeci de minute în biroul lui Ward, unde se afla altcineva acum, răscolind printre hîrtiile lui Ward şi sperînd să dea de un fir. Fleming sugeră o vizită la locul; unde se prezentau legitimaţiile; Daggett simţi că este invitat să plece.

Atunci apăru şi LaMoia, însoţit de o negresă atrăgătoare, din subordinea lui Fleming, arborînd un zîmbet preţios.

— S-a făcut, spuse el, întinzîndu-i lui Shoswitz o coală de computer.

— Atît de repede ? spuse Shoswitz uimit. Chiar şi el părea surprins de eficienţa propriilor săi oameni.

— Ce este? întrebă Daggett, încercînd să-i întrerupă, dar fu cu desăvîrşire ignorat.

LaMoia îi răspundea superiorului său cu o încredere in care Daggett recunoscu succesul.

— Am telefonat la Administraţia Parcărilor. Ward are trei bilete de parcare nelpătite, toate în ultimele două luni. Am mai aflat că acum şase luni, Taurus-ul lui blocase un hidrant. Toate citaţiile au fost emise în aceeaşi zonă.

— Salvarea noastră, îi spuse el lui Fleming, a fost faptul că voi computerizaţi totul. Foarte impresionant ! Ei deţin toate datele astea, domnule locotenent...

— Exact, ce anume ştim ? întreba Daggett.

Shoswitz îi întinse coala de computer, în dungi verzi cu alb. LaMoia explică.

— Mai întîi, am băgat în computer adresele tuturor celor care lucrează la simulatoare – asta, bazîndu-mă pe instinctul meu înnăscut. Şi iat-o – bingo ! – a cinci zecea pe listă. Locuieşte exact în acelaşi cartier unde au fost emise toate citaţiile lui Ward. O roşcată de treizeci şi unu de ani; nemăritată; cu un trup tocmai bun de călărit sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Sarah ? întrebă omul de la simulatoare, cu vădită uimire.

— Vezi, spuse LaMoia, vîrîndu-şi în gură o lamă proaspătă de gumă de mestecat. Toată lumea o cunoaşte.

Sala de consiliu avea o masă de oţel inoxidabil şi sticlă, cu opt scaune capitonate cu piele neagră, o masă pentru documente, un ecran pentru proiecţii, un telefon şi un filtru de cafea în care aştepta un recipient cu cafea proaspătă. Fiecare îşi turnă o ceaşcă. Daggett remarcă absenţa vreunui ceas. Nici o fereastră. Un ficus artificial, cu frunzele pline de praf. Singurul telefon avea cam vreo douăsprezece linii şi o cutie ataşată la el, al cărei rost bănui el, era codificarea convorbirilor. Aşa ar arăta armata dacă s-ar privatiza, gîndi el.

Sarah Pritchet era dulce foc. Era înspăimîntată de moarte şi frica i se putea citi în ochii mari, verzi şi în palmele umede, pe care Daggett le simţi cînd îşi dădură mîna. Purta un costum kaki, un T-shirt alb, bine mulat, pantofi negri, din piele, cu tocuri, care-i întindeau foarte tare gambele. Avea părul roşu ca focul şi atîţia pistrui, încît ziceai că a fost stropită cu vopsea castanie, dîndu-i chipului ei un aspect de om rănit. Avea o expresie încordată, aşa cum stătea în capul mesei, cu braţele încrucişate strîns. Costumul îi ascundea trupul de priviri, dar nu şi din faţa imaginaţiei. LaMoia ştia el bine ce spunea.

Dă în oameni ca Sarah Pritchet, gîndea el. Dă tare şi aşteaptă să vezi dacă încearcă şi ei să lovească. Daggett întrerupse tăcerea şi spuse cu asprime:

— Doctorul Ward nu a fost la meci, marţi seara. Sarah mai stătea încă în picioare. Nu-i oferise un scaun, pentru că nu vroia să se simtă în largul ei. Îi spuse că atît LaMoia cît şi Shoswitz se ocupau de omucideri. Aceasta contribui la creşterea temperaturii. Cît despre Fleming, pe el îl ştia. Atît timp cît şi asasinul lui Ward scăpîndu-i printre degete, Daggett simţea nevoia unei victorii. Îşi lărgi nodul de la cravată şi-şi desfăcu gulerul de la cămaşă. Asta îl făcu să se gîndească la Backman; tot cămaşa asta o purtase şi în ziua aceea şi nasturele pe care-l cususe în loc nu se potrivea cu butoniera.

— Am crezul că doctorul Ward a fost acostat la meci de cel care urma să-l ucidă, dar acum ştim că nu a fost aşa. Domnişoară Pritchet, el nu a fost la meci.

Să scormonească în mintea unei femei deja distrusă de uciderea amantului ei, nu asta era ideea lui Daggett despre amuzament. Cu atît mai puţin expunerea, în public, a secretelor unui om mort. Cei doi avuseseră o legătură. Şi ce-i rău în asta ? Dacă Ward ar fi murit într-un accident de circulaţie, nu s-ar mai fi făcut nici o investigaţie şi ar fi putut muri cu secretul lui cu tot. Dar aşa cum stăteau lucrurile, acesta trebuia scos la lumină, măcar în parte, şi, dacă tot trebuia scos la lumină, atunci cel mai bun lucru pentru mersul anchetei era folosirea lui ca un avantaj. Înghesuie-l într-o fisură şi propteşte-te în el cu toată greutatea. Pînă la urmă crăpătura se va lărgi şi faptele se vor revărsa afară din ea.

— Vă putem duce în oraş. Vă putem preda unei poliţiste care v-ar putea aranja părul. Am putea încerca să găsim alte dovezi, mult mai intime. Şi atunci, laboratorul ne va putea spune cu certitudine dacă dumneavoastră sînteţi într-

adevăr femeia pe care o căutăm. Dar noi sîntem şi pe urmele unui asasin, domnişoară Pritchet. E cu un cap înaintea noastră. Ca să fiu cît se poate de sincer, nu prea avem timp pentru toate aceste examene de laborator. Deci, ceea ce speram noi este puţină colaborare. De fapt, sperăm într-un miracol, gîndi el, dar n-o spuse. Fără această colaborare, domnişoară Pritchet, tribunalele, presa si compania Duhning Aerospace se vor implica, toate, la modul activ.

— Nimeni nu doreşte asta, adăugă Fleming. Îl privi cu aceeaşi spaimă pe care ar putea-o avea o fată faţă de tatăl ei.

— Pot să stau jos ? întrebă ea.

Trebuia să-şi menţină controlul asupra ei. Nu-i răspunse, Întrebă cu voce necruţătoare:

— Doctorul Ward a fost sau n-a fost cu dumneavoastră în seara crimei ?

Spaima îi mări şi mai mult ochii. Superbii ochi verzi, la fel de aprinşi ca şi culoarea părului ei.

— A fost ! E bine ? ! Da, a fost cu mine, răspunse ea. Am fost acasă la mine. A plecat la cea de a şaptea rundă.

— Luaţi loc, domnişoară Pritchet. Satisfacţia pulsa în el.

Simţi, pentru prima dată, aerul condiţionat.

LaMoia scoase un mic casetofon din haină, îl puse pe masă, spuse în el data şi ora, numi persoanele prezente, după care se uită în sus la Daggett, care începuse interogatoriul.

Sarah Pritchet răspunse timp de douăzeci de minute la întrebări privind legătura ei cu Ward şi detalii din noaptea uciderii acestuia. I se dădu drumul după care, vreme de o oră şi jumătate, Daggett, Shoswitz şi LaMoia ascultară caseta şi stabiliră o metodă de investigare mai riguroasă, pentru pauza de masă. Din cînd în cînd, îşi făcea şi Fleming apariţia, pentru ca apoi să ia şi el parte la cel de al doilea interogatoriu.

Percheziţia din apartamentul lui Sarah Pritchet, făcută de LaMoia şi Daggett, cu un ofiţer în uniformă postat în uşă, nu le oferi nimic interesant. Daggett verifică atît facturile telefonice, cît şi cecurile anulate. LaMoia căută printre obiectele ei personale şi articolele de toaletă. Dacă Pritchet minţea cu privire la gradul ei de implicare, ar fi fost nevoie de o echipă de experţi ca să dovedească acest lucru. Nimic din ce găsiră aici nu contrazicea povestea ei.

Se mutară cu cercetările afară, în parcarea pe care ea susţinea că o folosea Ward ori de cîte ori putea şi pe care cu siguranţă o folosise în seara în care a fost ucis. Daggett îşi imagină că el este doctorul Ward, coborînd cu liftul la parter şi ieşind prin uşa principală. Două clădiri cu birouri, cu ferestre placate, aflate de partea cealaltă a cvartalului I-5, blocau orice vedere înspre Sound. Un stol de pescăruşi despică albastrul cerului. Deasupra lor, un avion cu reacţie zbura în linişte peste Puget Sound. Vederea avionului îi reaminti lui

Daggett care este ţinta lui. Oricît de neclar se contura ea, nu putea exclude posibilitatea ca detonatorul lui Bernard să fi fost destinat unui Duhning nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero. Sau era o pură coincidenţă ? Cu Bernard mort şi cu doar cîteva fire, în orice zi putea fi retras de la această anchetă.

Dacă însă putea face dovada legăturii între asasinat şi detonatoarele lui Bernard, ancheta rămînea în continuare a lui. Avionul pe care-l urmărea cu privirea devenea din ce în ce mai mic. Speranţa sa că filiera Pritchet îl va duce cu un pas mai departe scădea aproape tot atît de repede.

Daggett cercetă parcarea, studiind petele de ulei, maşinile, rigola, tufele. Dacă ai fi ucigaşul, unde te-ai ascunde ? Se întoarse şi se uită la blocul de locuinţe. Studie amplasarea parcării şi legătura ei cu intrarea principală a clădirii. Încet, ca şi cum ar fi lucrat cu un sistem de grilă, se dădu înapoi pentru a putea cuprinde cu vederea atît ferestrele clădirii, cît şi intrarea principală. Ajunse pînă în colţul cel mai îndepărtat, unde un trailer dezafectat, asigura o ascunzătoare decentă. Cercetă zona cu atenţie.

— Ce cauţi ? întrebă LaMoia, venind după el.

— Cine ştie ? Gumă de mestecat ? Mărunţiş ? Orice ar fi putut lăsa în urma sa ucigaşul.

LaMoia începu să scotocească printre tufişurile scunde.

Daggett găsi o cutie de bere strivită, dar care se vedea clar că zăcea de mult acolo. Găsi o sticlă goală de ulei de motor şi o vrabie moartă, victima clară a crimei unei pisici.

Penele jumulite se adunaseră într-o grămadă, în spatele uneia din roţile dezumflate ale trailerului. Două urme de cărbune pe marginea aripii îi atraseră atenţia. Atinse una dintre ele. Cărbunele îi înnegri degetul.

— Cînd a plouat aici ultima oară ? strigă Daggett la LaMoia, care dispăruse în tufişuri.

— O să verific, dar am o bănuială că a fost luni noaptea.

Poate duminică.

Daggett se lăsă într-un genunchi, măturînd asfaltul, cu ochii ca nişte reflectoare. Se folosea de pix ca de o sondă, scormonind în grămada de pene maronii, din spatele roţii trailerului. Găsi două mucuri de ţigări. Unul, printre pene, celălalt, ascuns între roată şi asfalt. Nu prea vechi, după cum arătau. Aruncate de un om care-l aşteptase cu nerăbdare pe Roger Ward ? Hîrtia ţigării era neagră, filtrul, auriu – scumpe, după cum arătau. Neobişnuite. Un european ? îl cuprinse emoţia.

Continuă să scormonească printre pene. Sub mucurile de ţigări, sub o considerabilă cantitate de pene, descoperi un pachet mic, mototolit, purtînd încă o jumătate din învelitoarea de celofan rupt. Încă o dovadă ? Dacă ultima oară plouase aici duminică, după cum spusese LaMoia, înseamnă că această cutie a fost aruncată recent. Să fi fost marţi noaptea ? Era el oare pe urmele celui care l-a omorît pe Ward sau pe urmele unui trecător nevinovat, care nu

omorîse altceva decît cîteva minute, într-o parcare ? Ia-te după dovezi, îşi reaminti el. Ia-te după ce ţi s-a pus la dispoziţie, ai timp mai tîrziu să le descoperi semnificaţia.

Netezi cu pixul hîrtia mototolită şi citi: Anbesol – pentru îndepărtarea temporară a durerilor de dinţi. Poza arăta o măsea din care ieşeau fulgere.

— Poate că omul nostru are o măsea stricată, îi strigă el lui LaMoia.

— Două jumătate, îi răspunse LaMoia, făcînd aluzie la ora de sunat dentistul chinez.

— Ora de sunat orice dentist din oraş.

— Crezi ?

— Dacă ne-a oferit această pistă, bună sau rea, trebuie s-o urmăm, nu crezi ? Poate că aşa îl înfundăm. Acesta poate fi un probatoriu concludent.

— Sau nimic.

— De acord.

— Locotenentului n-o să-i placă asta. E o chestie prea speculativă. Cred că e ceva mai mult pentru tine şi pentru oamenii tăi.

LaMoia adusese într-adevăr cu el pungile de hîrtie şi de plastic, aşa cum nici o clipă nu se îndoise Daggett. Poliţiştii de la criminalistică duc mereu cu ei aceste chestii. Împachetară şi etichetară împreună descoperirile lui Daggett. După care îşi extinseră suprafaţa de cercetare.

— Nu găseşti chestia asta bizară ? strigă LaMoia, apărînd dintre buruienile crescute în neştire, ţinînd, în mîna înmănuşată, cartoful cojit pe jumătate. Parc-ar fi un penis.

— Într-adevăr, recunoscu Daggett Un falus cu un diametru de doi inci şi lung de alţi cîţiva, ţîşnind din baza necojită, asemenea unui penis, din scrot.

— Tipei îi plac groase, dar să nu intre prea adînc, spuse LaMoia, imitînd o cîntăreaţă de blues.

— Roşu-cafeniu, numărul 1. Îl studie. Ştiu eu, poate o fi ceva pentru homosexuali. Cum te-ai simţi cu chestia asta în fund ? Făcu o mişcare care nu lăsa loc nici unui dubiu. I-l aruncă lui Daggett, care-l prinse.

Daggett îl răsuci în mîini. Miezul cartofului se oxidase în contact cu aerul.

— Cineva a pierdut ceva vreme cu el, spuse intrigat.

— Nu carnea e totul, ci mişcarea.

Era gata să-l arunce, cînd observă că o pată din negreala cartofului se luase pe mîna lui. Deci nu era doar oxidarea.

Frecă degetele unul de altul şi le duse la nas. Aspirînd, un nou val de emoţie îi explodă în piept şi se pomeni dorindu-şi să creadă că acesta era într-adevăr o probă concludentă pentru asasinul lui Ward.

— Tu ai auzit de prostia asta că, dacă-ţi pierzi auzul, ţi se ascute mirosul ?

— Nu, spuse LaMoia. Eu unul mă ţin cît mai departe de chestiile astea cu mirositul-şi-atinsul.

— Eu îţi vorbesc aici despre ştiinţă. Ştiinţă medicală.

— Eu unul n-am fost niciodată tare la ştiinţe. Cu excepţia anatomiei, adăugă el, repede. Dar asta, mai ales în afara programului de studiu.

— Tu nu te opreşti niciodată ? îl întrebă Daggett.

— Numai cînd îmi cere ea, răspunse iute LaMoia. Şi asta doar dacă sînt sigur că o vrea cu adevărat.

— Miroase aici, spuse Daggett, apropiindu-se de el, cu degetele împreunate.

LaMoia se dădu înapoi, brusc.

— Miroase, insistă Daggett. Duse degetele sub nasul acestuia. Mustaţa lui LaMoia tresări. Mirarea îi încreţea chipul.

— Gaze de eşapament ?

— Chestia asta poate că n-are nici în clin nici în mînecă cu auzul meu, îi răspunse Daggett.

O bună parte din după-amiaza şi din seara respectivă o petrecu la telefon, vorbind cu biroul din Washington şi încercînd s-o prindă pe Carrie. Se duse la Green Lake şi se plimbă puţin. Luă masa la Ray’s Boat House cu prietenul de la Agenţie care-l „invitase” la Seattle. Vorbiră despre vremurile de odinioară şi băură prea multă bere. Vorbiră despre Bernard şi despre descinderea nemţilor la Der Grund.

— Crima de la Duhning e mîna lui Kort ? Ce crezi ? îl întrebă prietenul său. Crezi că există posibilitatea ca el să fie aici ? Era pentru prima oară că cineva spusese în sfîrşit asta, deşi atît Backman cît şi Pullman se gîndiseră la acelaşi lucru.

Daggett nu ştia cum să răspundă. Omul adăugă:

— Mie mi se pare foarte posibil. De aceea te-am şi invitat aici. Bernard reprezintă Der Grund, Kort reprezintă Der Grund. Bernard construieşte un detonator. Kort nu poate fi găsit nicăieri. Vreau să zic că cineva trebuie sa plaseze blestemăţia aia într-un avion sau ce alt rost are ? Or asta e treaba lui Kort, nu?

— Noi credem că asta e treaba lui Kort. De fapt, aşa cum se înlănţuiseră lucrurile, el ştia că asta era treaba lui Anthony Kort. A cui altcuiva ? Dar în calitate de ofiţer anchetator, el nu putea da glas unor asemenea convingeri, înainte de a avea probele care să o susţină.

— Asta e tot ce pot spune.

— O parte din mine speră că este aşa; o parte speră să nu fie aşa.

— Te înţeleg.

Nimeni nu putea înţelege în întregime aşa ceva, gîndi Daggett. Dar de ce să te certi cu un prieten ? De ce să te certi, în general, dacă nu din cauza berii şi a oboselii ? Dar vroia să se certe. Vroia să se descarce puţin.

— Te fac un bowling ?

— Aş prefera să găsim un baseball mecanic şi să-mi fac puţin mîna.

— N-am auzit de aşa ceva pe aici. Dar ştiu un bowling deschis pînă la miezul nopţii.

— În regulă.

— Au şi bere.

— Din ce în ce mai bine.

— Mai joci baseball ?

— Nu. De multă vreme. Prea scump. Am jucat o vreme baseball la WMFO, ca lansator rapid. Tot pe atunci îl antrenam pe fiul meu, la juniori. Ce vremuri frumoase. Ceva căzu între ei, ca o placă de oţel. Daggett se simţi complet singur. Amintiri licăreau în galbenul şi în spuma berii.

— Da, zise prietenul său, într-un tîrziu. Unde ziceai că mergem ?

A doua zi, puţin după prînz, Shoswitz îl întrerupse pe Daggett care tocmai scria un raport. LaMoia şi alţi cinci sergenţi sunaseră la toţi dentiştii, vreme de aproape trei ore. Daggett se pregătea să renunţe la speranţa asocierii soluţiei de Anbesol cu un tip cu dureri de măsele. Aşa se întîmplă de obicei: trebuie să renunţi cu desăvîrşire, înainte ca norocul sî-ţi surîdă din nou. Speranţa este cel mai mare duşman. Shoswitz avea o energie neostoită. Avea ticul de a-şi masa umărul şi îşi fixa cu greu privirile pe ceva.

— S-ar putea să ai dreptate în ce priveşte soluţia de Anbesol, îi spuse el lui Daggett. Patru cabinete dentare diferite au primit, în cursul zilei de marţi, telefoane de la un străin de oraş, care avea nevoie de o intervenţie urgentă.

— Dacă medicul legist are dreptate în ce priveşte sugrumarea, se prea poate ca ucigaşul nostru să nu fi plănuit uciderea lui Ward. Dacă pornim de la această idee, atunci înseamnă că îşi făcuse planul să mai rămînă în oraş pînă miercuri sau joi.

Shoswitz dădu din cap.

— Sau chiar vineri. Indiferent cine e, s-a înscris pe lista de aşteptare, la patru cabinete, de miercuri pînă vineri. Şi a dat tuturor recepţionerelor un număr de telefon şi de cameră, în cazul în care va apărea un loc pentru el. Două dintre ele au lăsat mesaje, dar tipul n-a mai trecut niciodată pe acolo.

— Un număr de telefon ? întrebă Daggett. Adică avem un număr de telefon ?

— Hotelul Mayflower Park. E un loc drăguţ, vechi, pe Olive Way.

— Putem merge pe linia asta ? întrebă Daggett. Din punct de vedere legal, vreau să zic.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu băieţii tăi de la FBI, spuse Shoswitz. Nu mă pricep la percheziţii şi sechestre cînd e vorba de asemenea situaţii. Dar au imaginaţie, găsesc ei o soluţie. Shoswitz îi dădu lui Daggett carneţelul cu numele şi adresele dentiştilor. Încercuit cu cerneală, în mai multe culori, aşa încît să-ţi sară în ochi, era scris: Hotel Mayflower Park, camera trei sute unsprezece.

— Am avut puţin noroc, îi spuse lui Daggett agentul special Frank Macalister, în timp ce-şi strîngeau mîinile în holul hotelului Mayflower Park. Norocul umblă în grupuri mici, îşi spunea Daggett. Dar ghinionul, pur şi simplu îţi scapă de sub control.

Vocea lui Macalister suna forţat, ca şi cum fără acest efort ar fi putut fi ascuţită, efeminată. Macalister era negru, înalt, bine ras, un bărbat serios, cu privire preocupată. Mergea repede, fără să se uite dacă Daggett se ţinea după el.

— Tipul de la trei-unsprezece lăsase instrucţiuni clare la recepţie, în sensul că nu vroia serviciu de cameră, pînă la plecare. Le spusese că obişnuieşte să vină la ore bizare şi că nu-i pasă dacă i se schimbă prosoapele. Cererea asta a fost făcută miercuri, cît se poate de devreme – de fapt, marţi noaptea.

— Timpul se potriveşte, spuse Daggett. Probabil că nu vroia să ştie nimeni că a plecat ? Ce zici ?

— Merge.

— Înseamnă c-am pus mîna pe cine trebuia.

— Dacă e aşa, şi-a frînt singur gîtul, fără să aibă habar. Conform cererii sale, femeia de serviciu n-a intrat în camera lui pînă azi dimineaţă, spuse el, uitîndu-se peste umăr la Daggett. Intrară în lift. Uşile se închiseră şi liftul porni lin. Macalister mirosea a after shave.

— Gunoiul hotelului nu se ridică pînă azi după-amiază. Tot ce au scos femeile din camera lui se află în sacii ăştia de gunoi. I-am rugat să amîne ridicarea lui, ca oamenii noştri să aibă timp să scormonească. Ştim, după chitanţe, că suspectul a folosit serviciul în cameră destul de mult. În locul lui, eu aş fi făcut o curăţenie ca lumea înainte de a o şterge. Aş fi făcut lună. Mi-aş fi luat cît mai multe măsuri de prevedere. Dar, dacă a aruncat cumva o chitanţă la gunoi, atunci aceasta ar putea fi pentru noi cartea lui de vizită. Numărul camerei sale figurează pe chitanţă. Se opri.

E cu bătaie lungă, dar este, totuşi, ceva.

Daggett nu se gîndea că este cu bătaie lungă. Lui, chestiile astea îi spuneau al naibii de mult. Sugeră alte cîteva lucruri după care s-ar putea uita pentru identificarea gunoiului: mucuri de ţigări auriu cu negru, o cutie goală de soluţie de Anbesol, o pungă de tîrguieli sau o chitanţă pentru un cartof – Macalister se uită ciudat la el. Daggett îi explică:

— Blocase ţeava de eşapament a maşinii lui Ward cu un cartof.

— Corect.

Şi acum, maşina. Nu poţi circula în oraşul ăsta fără maşină. Hotelul trebuie să aibă un loc de parcare pentru clienţii săi. Ne-ar putea da numărul de înmatriculare al maşinii omului nostru.

— În regulă. Mă ocup eu de asta. Dacă avem un număr de maşină, avem şi o agenţie de închiriat.

— Am putea vorbi şi cu femeia de serviciu.

Macalister dădu din cap, aprobator.

— Am şi vorbit la recepţie. Ne-o trimite sus.

Macalister introduse o cartelă de plastic în gaura cheii şi deschise uşa.

— Chei electronice, spuse el, cu dezgust. Unde o să ne ducă toate astea ?

Era o cameră micuţă, dar plăcută, cu o cuvertură de pat din creton roz cu negru bătînd în verde, draperii de culoarea migdalei şi încărcată cu prea multă mobilă: o canapea, o masă, patul şi biroul. Nu rămînea prea mult spaţiu pentru locatari. Atît Macalister cît şi Daggett erau echipaţi cu mănuşi de plastic. Uşa se trînti în urma lor. Claustrofobia îi redeşteptă lui Daggett senzaţia de urgenţă. Poate că ucigaşul lui Ward fusese în această încăpere. În patul acesta a dormit, la masa asta a stat. Cît de aproape de el erau ! Nu contează cît de mică era, dar era o victorie care trebuia repede savurată.

Daggett se duse la fereastră şi privi la maşinile, la camioanele şi la autobuzele de jos.

— Avem nevoie de toate detaliile pe care le putem obţine, îi spuse el lui Macalister; ce a mîncat, cantitatea şi mai ales marca ţigărilor fumate, dacă obişnuia să facă duş sau baie – totul şi orice poate arunca o lumină asupra lui. Macalister dădu din cap, obişnuit cu asemenea pretenţii. Cei doi cercetară camera, încetul cu încetul, cu capetele plecate. Băieţii de la laborator vor găsi ei ceva, întotdeauna găsesc ei ceva. Iar dacă aceasta îl va putea ajuta să-şi ducă ancheta mai departe, rămîne de văzut.

Se auzi un ciocănit în uşă şi Macalister deschise. O vietnameză ruşinoasă, care se prezentă drept Karen Xi. Era o femeie mărunţică, cu pieptul plat, cu mîinile bătătorite, cu părul strîns la spate cu o clemă din plastic alb, cu flori albastre. Avea dinţii încălecaţi şi un ten smead, impecabil.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, spuse Macalister.

— Da.

— De fapt, ne-aţi putea fi de un deosebit ajutor.

— Da. Îl privea sceptic, cu coada ochiului.

— Azi dimineaţă aţi făcut curăţenie aici.

— Da. Curăţenie generală.

— Curăţaţi mai serios cînd pleacă cineva dintr-o cameră, da ?

— Da.

Daggett se întreba dacă era oare prea mult să-i ceară femeii să-şi amintească în mod special de această cameră.

— Aveţi în grijă o mulţime de camere, continuă Macalister, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

— Multe camere.

— Probabil că le luaţi la rînd, cameră după cameră, fără să le acordaţi prea multă atenţie. Nu ?

Ea dădu din cap, ridică din umeri şi se uită cu inocenţă la ei. Tot mai părea speriată.

— Mărturisesc, eu unul nu le-aş acorda prea multă atenţie, o încurajă Macalister.

Zîmbi, dar îşi ridică mîna să-şi acopere gura, nepermiţînd acelor dinţi cumpliţi să se vadă.

— Nu vă amintiţi nimic deosebit în legătură cu această cameră ?

— Ba da, îmi amintesc.

— Ocupantul ? sări Daggett, întrerupîndu-i şi alegîndu-se cu o privire enervată, din partea lui Macalister.

— L-ai văzut ? întrebă Macalister. Îl ţii minte ?

— Nu pe el. Nu de el îmi amintesc. Camera... o cameră curată. Foarte curată şi ordonată. Uşor de făcut curat.

— Curată ? întrebă Daggett. Tocmai o astfel de informaţie spera el să obţină – arunca o lumină asupra personalităţii omului lor.

— Cînd faci curăţenie în camere, observi.

— Sînt convins, spuse Macalister. Ochii lui îi cereau se oprească, dar Daggett nu se putu abţine.

— Fuma ? întrebă el.

— Da.

Privirea lui Macalister devenise severă, dar Daggett era de neînduplecat.

— Îţi aminteşti cumva cum arătau ţigările lui ? Ce culoare aveau ? întrebă Daggett.

— Nu. Nu-mi amintesc. Fuma. Lăsa fereastra întredeschisă.

Daggett se apropie de fereastră şi studie cu mai multă atenţie clădirea şi ieşirile de incendiu. În caz de nevoie, putea oare fugi cineva prin această fereastră ? Da, putea, credea el. Ieşi pe aici, îţi dai drumul pe cornişa aceea. Posibil. Oricum, laşi fereastra întredeschisă, ca să poţi ieşi cit mai repede.

— Cei de la amprente să se ocupe în mod special de locul ăsta.

— Ai văzut vreodată o armă, un cuţit, ceva de genul ăsta ?

o întrebă Daggett.

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— A vorbit cu tine ? întrerupse Macalister.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată. A făcut ceva omul ăsta ?

Invizibilitatea asasinului îl enerva pe Daggett. Mai întîi la Duhning, acum aici.

— Nimic deosebit ? Chiar nimic ? izbucni Daggett, dezamăgit, enervîndu-l şi mai mult pe Macalister.

— Ba da, spuse ea, atrăgîndu-le atenţia cu vocea ei ascuţită şi cu ochii dintr-o dată mai luminoşi, mai plini de neastîmpăr.

— Măseaua ! Radia. Doar nu găseşti o măsea în fiecare zi.

5

ANTHONY Kort se chirci în timp ce examina, cu mînerul cauciucat al periuţei de dinţi, locul gol, tot numai o rană, din spatele gingiilor. Arăta groaznic acolo, în spate. Falca era atît de suptă în partea aceea, încît fusese nevoit să înfunde un tampon enorm între obraz şi gingie, în încercarea de a echilibra expresia feţei. Dacă a existat vreodată o veveriţă americană, ei bine, aceea sînt eu, gîndi el. Nu-i păsa prea mult de asta: nu mai semăna deloc cu el, dar asta era în avantajul lui.

Se simţea epuizat după călătoria cu trenul: nu putuse dormi, prea frămîntat de repercusiunile şi de măsurile care urmaseră după omorîrea neintenţionată a lui Roger Ward.

Ultimele cîteva zile fuseseră agitate; nu-i plăcea la Los Angeles.

Se uită din nou la ceas, să vadă în ce zi era: 27 august.

Două săptămîni de la explozia care-l ucisese pe Bernard. Cu puţin noroc, spre sfîrşitul acestei după-amieze, nefericita pierdere va însemna ceva. Bernard, prin gestul său, devenise dintr-o dată nemuritor: mai trăia încă, prin detonatoarele pe care le lăsase în urma lui.

Monique Cheysson apăru la uşa camerei sale de hotel din Los Angeles fix la ora nouă şi treizeci. N-o mai văzuse de aproape doi ani, dar îi recunoscu imediat chipul, chiar deformat de vizorul uşii.

Îi deschise.

Intră învăluită în parfum de mosc şi foşnet de haine de calitate. Avea în mînă o mapă neagră.

Kort întoarse cartonaşul agăţat de mînerul uşii, pe care era scris „Nu deranjaţi” şi închise bine uşa. Zăvorul îi asigura izolarea. Cu o mişcare teatrală, Monique se întoarse spre el, ca un model versat, la sfirşitul paradei. Monique era întotdeauna pe scenă.

O perdea de păr negru, fin, cădea exact pînă la umeri, unde se bucla înspre interior, cu mult rafinament. Un breton lăsat lung îi scurta fruntea şi înrăma o faţă care era numai ochi cafenii, pomeţi şi buze roşii. Îşi perfecţionase expresia calmă, apărînd pe jumătate adormită sau gata de culcare. Încrederea în sine atrăgea atenţia asupra ei din celălalt capăt al încăperii – era vecină cu aroganţa. Avea umeri drepţi, sîni ridicaţi şi o talie atît de mică, încît se gîndea că o poate cuprinde în cele două mîini.

De săptămîni întregi se gîndea la ea în fel şi chip.

— Ai avut probleme ? o întrebă el.

— E aia, răspunse ea, arătînd spre mapă. Accentul ei abia se mai simţea. Dacă ar încerca serios, ar putea fi uşor luată drept americană.

— Ce s-a întîmplat ? Reveni pe pămînt. Şi-o imaginase seducîndu-l. Îşi imaginase o reeditare a celor petrecute la Frankfurt.

Îşi aminti, cu deosebită claritate, de prima întîlnire cu ea. Îşi amintea gerul, răsuflarea lui albă, nasul care-i curgea. Era atît de frig, încît faţa ei era ascunsă de masca de gheaţă de pe parbriz. Un Mercedes argintiu, desigur, furat, cu numere furate. Paşaportul lui este fals şi deci şi identitatea lui; totul în legătură cu el este fals. Portiera îngheţată opune rezistenţă la încercarea lui de a o deschide. Ea se apleacă peste banchetă şi împinge în ea, deschizînd-o. O vede pentru prima oară prin geamul plin de chiciură, îi vede hotărîrea de pe chip, roşul din obraji, eşarfa din mătase, ochelarii de soare întunecaţi. Ceva obişnuit în cazul unor operaţii de acest gen, ei nu se mai văzuseră pînă în momentul în care, în sfîrşit, portiera se deschise. Cum reuşeşte Michael ăsta, nimeni nu ştie. Antrenamentul, calculele logistice...

— A naibii maşină nu vrea să pornească, spuse ea furioasă şi el o plăcu pe loc.

— Valiza ? o întrebă el.

— E în portbagaj.

Se uită la ea cu o expresie care punea la îndoială inteligenţa acestui gest şi ea îl întrerupse, înainte de a apuca să zică ceva.

— Acolo unde este locul valizelor. Mai ales al acestei valize. Credeai că am de gînd s-o ţin pe bancheta din spate ?

Da, îi plăcea de ea. În ciuda faptului că arăta strigător de bine, nu se simte atras fizic de ea. Trecuseră doi ani de cînd soţia lui îşi luase viaţa şi în acest timp nici măcar o dată nu simţise cea mai mică dorinţă pentru o altă femeie. Doar disperare. Se hrăneşte cu disperare, aşa cum o căpuşă se hrăneşte cu sîngele unui cîine vagabond. Aceasta îi dă o motivaţie. Îl forţează să se dedice scopului. Tocmai această disperare transformase un văduv neconsolat într-un ucigaş. Nu-l cunoaşte pe acest ucigaş – niciodată nu va încerca să-l cunoască -, dar nu-l cunoaşte nici pe celălalt bărbat, soţul unei

femei şi tatăl unui copil, cu o viaţă normală, pe care-l lăsase în urmă. Nu vrea să-l cunoască. Are ţelul lui. Este suficient. Îi va ajunge.

— Eu sînt Monique, zice ea.

Se trezeşte privind-o fix.

— S-a întîmplat ceva ?

— Nu, nimic.

— Eşti franţuzoaică, remarcă el.

Ea trecu peste asta.

— Nu ştiu de ce sînt aşa nervoasă, dar sînt. Nu e chiar atît de greu ceea ce trebuie să facem, nu ?

— O să se potrivească geanta ?

— Bineînţeles, dar te previn că hotelul ăsta este imposibil.

Niciodată n-am văzut atîta lume.

— Şi orarul ?

— Da. L-am verificat.

— Atunci e perfect. N-ai nici un motiv să fii nervoasă.

— Nervii mei îmi spun altceva.

La stop, maşina se poticneşte, scrîşneşte şi e gata să moară, în ciuda eforturilor unei baterii terminate. Ştie exact cum se simte bateria asta.

— Stai, îi spune. Opreşte radioul, pe care ea îl dăduse încet, dar nu-l întrerupsese. Opreşte şi ventilatorul. Rînd pe rînd. E-n regulă. Încearcă din nou. Cineva din spate îi claxonează.

— Du-te dracului, spuse ea, privind în oglinda retrovizoare.

— Nu-i da atenţie.

În sfîrşit, maşina reveni la viaţă.

— Maşina asta idioată ! Frigul ăsta idiot. Urăsc Frankfurt-ul, spuse ea.

— Trage în spatele autobuzului ăsta, îi dictează el.

— Doamne, am ajuns ! Şi uite, autobuzul a ajuns mai devreme. Ah, Doamne. Se uită la el cu o privire îngrozită, ca şi cum ar fi fost vina ei.

— Nu, spune el, căutîndu-şi ceasul sub mănuşă. A sosit exact la timp. Opreşte aici.

În timp ce ea o ia mai departe, după colţ, el intră cu valiza în holul plin ochi cu sute de alte bagaje. Abia te poţi mişca de atîtea bagaje. Un cuplu în vîrstă, evident în întîrziere, îşi pune genţile printre celelalte şi pleacă să se alăture grupului, pentru ultimul mic dejun gratuit. Dacă poţi conta pe ceva în ce-i priveşte pe americani, gîndi el, este că nu vor refuza niciodată un mic dejun gratuit.

Traversează holul cu valiza în mînă. Monique îşi făcuse bine treaba. Iată, în marea sutelor de bagaje se află zece, poate cincisprezece valize negre, Samsonite, identice. Exact ca cea pe care o are şi el în mînă. Îşi croieşte drum prin înghesuiala asta şi pune valiza alături de una din gemenele ei. Cu spatele la recepţia asaltată de aceste plecări masive, scoate cartea de vizită de pe una

din ele şi o ataşează la valiza lui. Nu-i ia mai mult de zece secunde. Gata, a făcut-o. Toate aceste valize vor fi încărcate de şofer în autobuz, printre ele aflîndu-se şi valiza înlocuită de el. La aeroport, cînd se va face recunoaşterea bagajelor, fiecare valiză îşi va găsi stăpînul. Schimbînd etichetele, s-a asigurat că şi această valiză va fi revendicată. Va rămîne un singur Samsonite în plus, care nu va fi revendicat de nimeni. Conform regulamentului, aceasta nu va fi încărcată în avion. Cînd e vorba de grupuri mari, asemenea greşeli se întîmplă frecvent. Nu se va face mare caz. Valiza va fi returnată la hotel sau va fi distrusă pe aeroport, de către serviciul însărcinat cu securitatea, în locul ei, va fi urcată în avion înlocuitoarea acesteia, cu bomba lui Bernard înăuntru.

Îşi trage fularul pe faţă şi-şi mişcă mîinile înmănuşate, ca un om care se pregăteşte să înfrunte gerul năprasnic. Numai ochii i se văd deasupra fularului, parcă ar fi un proscris dintr-un western.

Mercedes-ul îl aşteaptă. Aplecată peste capotă, curăţă parbrizul de gheaţă. Simte în rărunchi o tresărire de dorinţă. O senzaţie atît de străină, încît cu greu îşi dă seama ce este. Urcă în maşină. Se urcă si ea, la volan.

Merg, vreme de trei ore, spre un hotel-cabană în stil bavarez, unde trebuie să rămînă trei zile. Tot timpul drumului, ea vorbeşte. Dar lui îi place, se bucură, aşa cum se bucură un orb cînd îşi recapătă vederea. E mai bine de un an de cînd n-a mai petrecut atîta timp împreună cu cineva.

— A avut loc o mică schimbare de program, îi spuse ea, în timp ce parchează maşina. Trebuie să stăm împreună.

— Ce?

— Michael a insistat.

— Imposibil. Vom lua două camere.

— Dar sînt două camere. E un apartament. Sîntem înregistraţi ca un cuplu căsătorit. Găseşti chiar atît de neplăcuta ideea ?

— Nu e asta.

— Atunci ?

— Două camere.

— Ascultă, paşaportul meu poartă acelaşi nume cu al tău. Vom împărţi deci acelaşi apartament. Ce-i rău în asta ?

— Trei zile. Vom sta aici trei zile fără să avem ceva de făcut.

— Cîtă dreptate are el.

— În ce privinţă ?

— Zicea că eşti întins ca un arc. Spunea că ţi-ar prinde bine vacanţa asta.

— Ce ştie el ?

— Multe. Iar tu greşeşti. Mă refer la aceste trei zile. La faptul că nu vom avea nimic de făcut.

— Am ceva de făcut ?

— E vorba de trei nopţi. Sînt numai două zile. Şi să nu te frămînte gîndul că te-ai putea plictisi. Ştiu să creez atmosferă.

— Asta e mîna lui Michael, spuse el, simţind o conspiraţie.

— Bineînţeles. În totul e mîna lui Michael. Nu ? Relaxează-te, eşti pe mîini bune. Zîmbi. Pe mîini minunate.

Merse în spatele ei, ca un căţeluş ascultător, pînă la pupitrul recepţiei, se trecură în registru şi luă cheile.

— Numai o geantă ? întrebă fata cu chip de heruvim din spatele pupitrului. Avea cosiţe blonde şi sîni enormi. Pe buze, roşu intens.

— Da, răspunse Monique, pînă să apuce Kort să scoată un cuvînt. Nu avem nevoie de prea multe haine, zise ea, făcînd cu ochiul, în timp ce adăuga:

— E aniversarea noastră. Îşi strecură braţul pe după braţul lui şi-l conduse spre lift. Simţi în obraji un val de căldură. Stinghereala este un sentiment la fel de străin pentru ei, ca şi neliniştea pe care o simţise puţin mai devreme, în şale. Un teren necunoscut. Nu se simte în largul lui.

Sînt doar de cîteva minute în cameră, cînd li se aduce o sticlă de şampanie.

— Nu am comandat aşa ceva, spune el băiatului. Bănuitor ca întotdeauna.

— Cu complimentele directorului, domnule, spune băiatul, făcîndu-şi loc şi punînd şampania pe masă. Îşi caută de lucru, aşteptînd bacşişul. Kort se conformează şi băiatul pleacă.

Monique apare val-vîrtej din dormitor şi ia cartea de vizită aflată lîngă pahare.

— Cîtă atenţie, spune ea.

Îi dă bileţelul. Ea a şi scos poleiala şi garda. Răsuceşte dopul. Acesta explodează cu zgomot din sticlă şi, instinctiv, mîna lui caută pistolul.

Stă aşa, cu mîna sub haină – ea clătinînd din cap spre el – şi se gîndeşte că poate ea are dreptate, poate că este într-adevăr puţin cam tensionat.

— Citeşte biletul, îi zice ea, turnînd în pahare.

Şi el citeşte: „La mulţi ani. Să vă simţiţi bine la noi.”

Ea se îndreaptă spre televizor şi-l pune pe CNN. Urmăresc, un minut, ştirile. Nimic, încă.

Kort se uită la ceas.

— Relaxează-te, spune ea, întinzîndu-i un pahar. Avem tot timpul din lume.

Ridică paharul spre el şi din nou zîmbetul acela. Şi el ştie la ce se gîndeste ea. Şi el ştie că-i va face plăcere.

Se gîndea că nimic nu se poate repeta aidoma; nimic nu mai poate fi la fel. Timpul nu vindecă rănile, el le pricinuieşte.

Îşi pune mîinile pe şolduri, provocatoare.

— Ai avut probleme ? repetă ea. Gata cu problemele. S-a terminat, spune ea. Nu vezi asta ? Nu simţi asta ? L-au arestat. L-au băgat la mititica ! Doamne, ce uşurare am simţit cînd am aflat-o.

Îi ardea faţa.

— Uşurare ? Cum poţi spune aşa ceva ? Michael e la puşcărie. Va face închisoare probabil pe viaţă. Iar tu... tu te porţi ca şi cum ar fi o sărbătoare.

— Este sărbătoare. Sîntem liberi ! S-a folosit de noi. De mine, timp de aproape trei ani; de tine, de cîtă vreme ? De cinci ani ? De cîţi ? Sau poate de prea mulţi ? Poate că asta e problema.

— Dar cu Der Grund, Cauza, cum rămîne ? Văzu o umbră de vinovăţie în ochii ei şi în clipa aceea ştiu că o poate recîştiga. Ai devenit ca toţi ceilalţi ! Renunţi înainte de a fi realizat ceva. Răcnea. Traversă camera şi dădu televizorul mai tare. Urmărea CNN-ul zi şi noapte.

— Ţi-a spălat creierul. Ai uitat cum ne-a şantajat ? Cum îl poţi ierta pentru asta ? Eu, una, nu pot. Şi nu-l voi ierta. Acum plăteşte pentru asta. O meritä. Pentru ce aş uita aceşti ultimi doi ani ? Dă-mi un motiv ca lumea.

Se gîndi o clipă şi-i răspunse în cuvinte pe care ştia că ea le va accepta.

— Pentru că va avea grijă să fim prinşi dacă această operaţie nu va fi dusă la bun sfîrşit. Făcu o pauză, lăsînd timp cuvintelor să fie asimilate. Chiar şi din puşcărie. Privea cum înţelegerea îşi făcea loc pe chipul ei.

— Singura cale de a scăpa din chestia asta – dacă asta este ce-ţi doreşti – este să ducem la bun sfîrşit această operaţie. Gata cu Der Grund, gata cu alte acţiuni. E cît se poate de simplu. Îţi poţi cumpăra libertatea, Monique. Amîndoi ne putem cumpăra libertatea. Gîndeşte-te bine.

Monique se plimba prin cameră, cu mîinile în buzunare. El era mai implicat în operaţia asta decît era ea. Unul dintre cei pe care intenţiona să-i ucidă, actualul preşedinte al societăţii EisherWorks Chemicals, era cel pe care-l considera el răspunzător pentru malformaţiile cu care se născuse fiul său şi pentru distrugerea familiei sale. Avea nevoie de Monique ca să poată duce acţiunea la bun sfîrşit. Să te înhami de unul singur la o operaţie de asemenea proporţii era aproape de neconceput.

— Ce operaţie ? Glumeşti ? Sîntem ologiţi. Am rămas ca un cîine în trei picioare. Se uită la el cu neîncredere.

— Om fi noi ca un cîine în trei picioare, dar încă mai putem muşca ! Bătu cu degetele în geantă, unde se afla detonatorul şi se apropie de ea. Se simţea minunat de puternic. Din cauza conţinutului genţii sau din cauza ei ? Vroia să fie a lui. Chiar aici. Chiar acum. Asta nu avea nimic de-a face cu dragostea. Nimic de-a face cu sentimentele. Era puterea. Voia ca ea să i se supună în întregime, să i se deschidă, să capituleze. Cînd atingea extazul arăta ca o fetiţă – aproape ca si cum plăcerea era durere. Îşi amintea foarte limpede asta. Doamne, ce mult o dorea.

— Un cîine cu două picioare, rectifică ea. Nu am mai rămas decît noi doi. Nu ? Se prăbuşi pe marginea patului. Se aşează alături de ea.

— Un cîine cu două picioare încă se mai poate tîrî. Un cîine cu un singur picior nu mai poate decît să se întindă pe jos şi să aştepte să moară. Eu nu voi face asta. Refuz să fac asta.

Se lipi de el, cu tot trupul.

— Şi acum ce facem ?

— Acum avem puţin timp de omorît, triumfă el. Întinse mîna şi-i desfăcu primul nasture. Ea îi dădu una peste mînă dar el ştia că nu asta vroia ea.

— Spune-mi, zise ea.

Desfăcu şi al doilea nasture.

— Voi doborî două avioane. Unul aici, apoi altul, la Washington. S-a zis cu EisherWorks.

— Acelaşi lucru l-ai spus şi la Frankfurt.

— Adevărat.

— Şi cum intenţionezi să faci asta ? L-ai omorît pe Eisher; l-au înlocuit...

— Cu Hans Mosner, o întrerupse el. Dar dacă pentru el acest nume însemna ceva, pentru ea n-ar fi putut nicicînd însemna acelaşi lucru. Mosner fusese cel care răspundea de fabrica din Duisberg, cînd emanaţiile toxice au otrăvit regiunea în care locuia el şi au otrăvit sarcina soţiei sale. În prezent, Mosner era preşedintele societăţii EisherWorks.

— Mosner va pleca la Washington. El este una din primele noastre ţinte.

— Mai multe ţinte, spuse ea, privindu-l sceptic.

Un porumbel poposi pe fereastră. Aripile îi erau decolorate din cauza aerului poluat. Nu puteai vedea mai departe de o jumătate de milă, atît de groaznică era atmosfera aici. Se simţi ispitit să-i atragă atenţia asupra poluării. Asta ar fi făcut Michael.

— E mai complicat. O să înţelegi. Cînd o să vină vremea, o să înţelegi.

— Ce să înţeleg ? întrebă ea.

Cu cît ştia mai puţin, cu atît era mai bine, dar era totuşi ispitit să-i spună, deoarece planul era atît de complex. Această complexitate îi intensifica sentimentul de putere, de superioritate. Era nerăbdător să povestească oricui Singurătatea sa din ultima lună, săptămînile în care a stat ascuns, înainte de operaţie, era cît pe-aci să cadă pradă senzaţiei de confort pe care i-o trezea compania ei.

— E mai bine să nu ştii chiar totul. Ce pot să-ţi spun este atît: avionul pe care-l vom face să se prăbuşească astăzi transportă ingrediente cheie pentru fabricarea pesticidelor care nu pot fi vîndute în Statele Unite din cauza reglementărilor privind alimentele şi medicamentele. Deci, pentru a eluda legea, o sucursală a societăţii EisherWorks fabrică ingredientele aici şi le expediază în Mexic, unde sînt combinate pentru a se obţine exact pesticidul prohibit aici.

Acest pesticid va fi folosit la culturile agricole mexicane care, după recoltare, vor fi trimise pentru consum înapoi, în Statele Unite. Un cerc perfect. Dar gata, astăzi s-a terminat cu această ipocrizie. Şi acesta este doar preludiul.

— Adică ?

Nu intenţionase cîtuşi de puţin să-i spună atît de multe, dar se pornise şi asta îi făcea bine.

— La Washington va avea loc o reuniune. Între cei mai grei. Vor fi acolo Mosner, William Sandhurst, de la BiGeneer, Matthew Grady, de la ChemTronics, Douglas Fitzmaurice, Elizabeth Savile, Howard Goldenbaum. Capii celor mai mari societăţi. M-am săturat să tot retez degete şi membre. E timpul să retezăm capul.

Simţi înflăcărare în glasul ei. Recunoscuse toate numele, exact cum se aşteptase el.

— Să-i omorîm pe toţi ? Adică... se vor afla cu toţii în acelaşi avion sau cum ?

— Sau cum. Dacă-ţi pui mintea, orice devine posibil. Părinţii tăi nu ţi-au spus niciodată asta ? O să vezi. Îi deschise al treilea nasture. Da, totul era posibil. Ea aproape că nici nu băgă de seamă. Îşi strecură mîna înăuntru şi-i cuprinse sînul. Mîna i se umplu cu o căldură pe care o resimţi direct în vintre.

— Cînd îţi pică în mînă aşa ceva, nu te mai grăbeşti.

— Îţi baţi joc de mine. Te urăsc.

— Fac dragoste cu tine.

— Nu înainte de a-mi spune ce anume urmează să facem.

— Nu pot. Oricum, ţi-am spus mai mult decît ar fi trebuit.

— Nu, nu mi-ai spus. Se uită în sus la el şi ochii ei reconsiderară situaţia. Mai sînt deci şi alte metode să te fac să vorbeşti. Zîmbi. Îi atinse sînii uşor, cu degetele, şi simţi cum îi răspunde.

Se întreba dacă erecţia lui era rezultatul atingerii de ea sau al extraordinarului sentiment de putere pe care îl resimţea acum. Arătă spre televizor.

— Televiziunea este singurul lucru care stă de vorbă cu oamenii. Singurul lucru pe care ei îl ascultă. Deci, le vom umple ecranele cu puţin adevăr, aşa, pentru variaţie. Puţin scandal, la orele de vîrf, e întotdeauna bine venit. Cei de la CNN ne vor iubi pentru asta.

Zîmbea. Avea un zîmbet frumos, ademenitor şi viclean; o femeie plină de secrete sexuale. Unul din aceste secrete îl ştia deja, din experienţă proprie: nu trebuia decît să-i mîngîie uşor buzele cu vîrful degetelor şi focosul ei era gata aprins. Nu mai întîlnise niciodată o femeie atît de senzuală, atît de dependentă de sexualitate.

— Mi-a fost dor de tine.

— Eşti un mincinos.

— Asta mi-e meseria, spuse el, făcînd cercuri, cu degetul pe buzele ei roşii, moi, pînă cînd ea îl sărută şi apoi îl înşfăcă, sugîndu-l, învăluindu-l cu limba.

Gata cu vorbele. Îşi scoase degetul umed din gura ei şi cotrobăind jos, pe trupul ei, îi găsi sfîrcurile tari. Se simţi triumfător, parcă ar fi reglat ceasul unui detonator. Următorul lui obiectiv, după asta. Patruzeci şi şapte de secunde, îşi aminti.

Monique începu să tragă de catarama de la curea. Dar acesta nu era numărul ei. Îi desfăcu încet picioarele, cu vîrful degetului său priceput şi făcu acolo cercuri mici, pînă cînd ea capitulă, de bună voie, în faţa plăcerii.

Totul era acum la locul lui. În ciuda răpăitului inimii sale, în ciuda durerii din falcă, se simţea relaxat. Lucrurile au mers chiar foarte bine. De fapt, mult mai bine decît sperase el.

Treizeci de minute mai tîrziu, aşternutul zăcea îngrămădit şi aerul mirosea a ea. Fusese apropierea violentă a doi oameni într-un adăpost antiaerian, o apropiere fără viitor. Erau uniţi. Erau din nou o echipă.

— Cum îţi poţi aminti asemenea lucruri ? întrebă ea, chiar într-atît se aseamănă femeile între ele ?

Să îndrăznească oare să-i mărturisească că între Frankfurt şi acum nu a mai existat decît o singură femeie care a însemnat un dezastru total ? Să îndrăznească să-i ofere această putere asupra lui ? Mai bine nu, gîndi el. Odată ce-ai cîştigat colina cea mai înaltă, nu o mai predai tu de bună voie.

— Nu m-ai sărutat deloc, spuse ea, atingîndu-i obrazul supt.

— Fii fericită că n-am făcut-o. Trebuie să merg la dentist.

E foarte rău. Am făcut o infecţie. Dar trebuie să mai aştepte. N-am vreme de ea.

— Ce rău trebuie să te doară.

— Supravieţuiesc eu.

— Asta n-ai de unde să ştii.

O vreme tăcură amîndoi.

— Am supravieţuit Frankfurt-ului, îi reaminti el.

— Asta a fost altceva.

— Dar nu foarte diferit.

— La Frankfurt nu eram numai noi doi. Eram sprijiniţi de întreaga organizaţie. Nu e cîtuşi de puţin acelaşi lucru.

— Dar nici chiar atît de diferit. Se simţea bine. Datorită ei îşi regăsise buna dispoziţie.

— Unde o să te duci, după asta ?

— Totul a fost pregătit pentru amîndoi dacă va fi nevoie.

— Mie îmi place unde sînt acum, spuse ea. Va trebui să plec?

— Poate că nu, minţi el. Mai vedem.

Nu-i mai rămăsese timp pentru duş. Se şterse cu prosopul şi-şi dădu din nou cu deodorant.

— Mai bine te-ai îmbrăca, spuse el, uitîndu-se la ceas. Îşi băgă nişte Anbesol în locul rămas gol după ce-şi scosese măseaua, se chirci tot şi aşteptă ca acesta să-şi facă efectul. Cînd rana deschisă începu să amorţească, spuse:

— E timpul să pornim.

Suburbia întinsă a oraşului Los Angeles îi înghiţi între cvartalele cu locuinţele lor asemănătoare, cu cîte trei dormitoare şi garajele anexă. Multe pajişti deveniseră maronii din cauza secetei prelungite. Doi băieţi blonzi, bronzaţi, fără cămăşi pe ei, alergau pe scîndura cu rotile. Kort era fericit că se află la adăpostul confortabil al furgonetei cu aer condiţionat.

— Ai ales bine cînd ai închiriat-o, spuse el.

— Tu ai spus că trebuie să fie mare.

Aprobă din cap. Ura maşinile mici.

— Ai de gînd să-mi spui ce facem sau trebuie să ghicesc singură ? Cine este acest Dougherty ?

— Un mecanic la compania AmAirXpress. Fiind o companie pentru transportul de mărfuri, AmAirXpress foloseşte o pista de zbor diferită. Or, tocmai asta mă interesează.

— Dar te pot introduce eu pe platformă, Anthony. Totul a fost aranjat cu săptămîni în urmă. Doar ne-ai angajat în calitate de consilieri. De ce ne-am obosit atît dacă nu ne folosim acum de asta ?

— Ne folosim.

— Dar ce nevoie avem de Dougherty ? Nu înţeleg.

— E vorba de noile măsuri de securitate.

— Evidenţa intrărilor şi ieşirilor ?

— Exact. Tu mă poţi introduce în zonă, dar tot am nevoie de o legitimaţie autentică să pătrund în spaţiul de întreţinere al companiei AmAirXpress, venind dinspre platformă. Niciodată n-aş putea pătrunde acolo prin intrarea rezervată personalului. Nu transportînd ceea ce transport eu. În afară de asta, este mai mult ca sigur că paznicii companiei AmAirXpress îl ştiu bine pe Dougherty. Trebuie deci să intru dinspre platformă. Acolo sînt numai maşini. Intrările de acolo sînt computerizate. Doar acolo îi pot păcăli, dîndu-mă drept Dougherty şi avînd permisul lui.

— Deci îi furăm legitimaţia ?

— Dacă informaţia Grecului este corectă – şi era, în Seattle -, atunci Dougherty e un beţiv. Văduv de curînd. Îi furăm legitimaţia, lăsîndu-l cu o mahmureală zdravănă.

— Eu cred că le-ai supralicitat posibilităţile. Cînd se schimbă tura, practic, se află pe platformă mii de oameni din personalul de deservire a aeroportului şi a avioanelor. Te-ai uitat vreodată pe hubloul unui avion ? Zîmbi. Ai dreptate,

nu-ţi place să zbori. Cum el continua să tacă, ea începu să vorbească. De data aceasta vorbăria ei permanentă îl enerva; însemna că era nervoasă.

— Sigur, au introdus acest nou sistem de evidenţă a intrărilor, dar nimeni nu-i acordă prea mare atenţie. Ştiu că nici noi n-ar trebui. Poliţia Aeroportului ştie că sînt vulnerabili dinspre platformă, dar paza lor este foarte strînsă la intrarea pasagerilor, care îi preocupă, de fapt, cel mai mult. Cine să anticipeze un plan ca al nostru ? Pur şi simplu, nu sînt pregătiţi pentru aşa ceva.

— Foarte posibil, dar nu vreau cîtuşi de puţin să risc.

— Şi care e rolul meu la Dougherty ?

— Eşti asistenta mea, o informă el. Un bărbat însoţit de o femeie intimidează mult mai puţin decît un bărbat singur.

Tăcu şi începu să-şi pregătească seringa, sperînd că va tăcea şi ea. De două ori trebui să-i reamintească să fie cu ochii pe şosea. Prea multă vreme fusese singur. Era enervant cum îi mai mergea gura.

— Ce-i administrezi ? întrebă ea, de îndată ce termină de umplut seringa şi din nou aplicase pe ac protecţia de plastic.

— Alcool etilic. O sută optzeci tărie.

— Pare cam mult.

— Dacă i-am ghicit bine greutatea, n-o să-l omoare.

— Eşti chiar atît de tare la ghicit greutatea ? întrebă ea, trăgînd de bluză în jos.

Se uită la ea.

— O sută şase, răspunse el.

Apucă volanul cu amîndouă mîinile, privind ţintă înainte.

— Să nu-l omori, spuse ea. După care, rămase tăcută.

Trecură pe lîngă un grup de copii, în costume de baie, care dansau sub jetul violent al unui hidrant. În timp ce Monique încerca să-i ocolească, Kort ridică mîna ca să-şi ascundă faţa. Îl îngrijora aparenta lipsă a acestor instincte la Monique. Furgoneta hurducăi peste şanţurile pline de gunoaie şi noroi închegat, care tăiau drumul. Lucrări de canalizare. Parasolarul lui Kort căzu şi el îl împinse la loc.

Cînd trecură de numărul 11345, desenat cu vopsea galbenă, în dreptul curbei, îi făcu semn fetei să tragă pe dreapta.

Căsuţa avea tot farmecul unei cutii de pantofi prevăzută cu ferestre. Peluza, de dimensiunile unei mărci poştale, şi singura tufă a proprietăţii erau victima neglijării. O antenă TV, ruginită, într-o rînă, pe acoperiş.

Monique îşi încinse o eşarfă albă de şifon şi-şi puse o pereche de ochelari de soare.

— În regulă, zise el, simţind în piept propria sa emoţie. Să mergem.

Deschise uşa furgonului şi păşi într-un cuptor. Gîtul îl ardea. Ochii îl înţepau. Aerul era toxic. Acest lucru nu făcu decît să-i reîntărească loialitatea faţă de Der Grund. Oamenii şi politicienii tratau problemele privind mediul

înconjurător ca şi cum acestea ar fi putut fi rezolvate fără eforturi, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie douăzeci sau treizeci de ani ca să se gîndească la soluţii. Era momentul să se treacă la acţiune.

Se apropiară de uşa de intrare. Un melc de grădină îşi întinsese urma mucilaginoasă de-a lungul treptelor din ciment care duceau la uşă. Kort călcă cu tocul pe melc şi-l transformă într-o pastă. Monique se mai uita încă în jos la dîra maronie, cleioasă, cînd Dougherty deschise uşa.

Dougherty avea mîinile greoaie, aspre, ale unui pescar, ochi albaştri, cu vinişoare de sînge, şi arăta fie ca după o beţie, fie în toiul ei.

Maioul făcea reclamă la berea Dos Equis. Din cauza blugilor pe care-i purta, Kort presupuse că nu ieşise încă la dogoarea de afară. Kort i se adresă cu o voce plictisită şi plină de nerăbdare:

— Kevin Dougherty ?

— Da.

— Bill Rembler, de la SCI – Societatea Internaţională pentru Consultaţii la Probleme de Securitate – domnule Dougherty. Dînsa e Linda Martin, adăugă el, întorcînd capul înspre Monique, care arborase un zîmbet forţat. E o chestiune de serviciu. Putem sta puţin de vorbă ? Înăuntru, departe de căldura asta, dacă nu vă supăraţi.

Dougherty ridică puţin din umeri şi se dădu într-o parte, evident luat pe nepregătite şi nesigur pe el. Exact cum îl vroia Kort. Interiorul casei era posomorît. Draperiile trase izolau casa de vecini, dar o izolau într-un sens disperat. Mirosea a umezeală, ca o haină veche aruncată, găsită în tufişuri. Livingul era ticsit cu veselă murdară. La televizor era o emisiune de divertisment, în care foste celebrităţi, arătînd jalnic, îi puneau întrebări unei gospodine durdulii, puţin prea fardată şi care vorbea strident, cu accentul hîrîit al celor din Sud. Ochii lui Dougherty se întoarseră spre televizor, la programul lui întrerupt.

— Despre ce este vorba ?

Kort băgă mîna în buzunarul de la piept şi pretinse că citeşte hîrtia pe care o scoase de acolo.

— Lucraţi la Duhning, pentru AmAirXpress. La întreţinere, specifică el.

— Exact, confirmă Dougherty.

— Dumneavoastră, ca şi prea mulţi alţii, continuă Kort, jucîndu-şi rolul. Este vorba despre o posibilă breşă în sistemul de securitate, domnule Dougherty. S-a făcut apel la agenţia noastră, deoarece Poliţia Aeroportului crede că au fost falsificate cîteva legitimaţii de intrare pe platforma LAX. Treaba noastră, spuse, arătînd spre el şi spre Monique, este să strîngem toate legitimaţiile personalului de întreţinere. Urmează fie să căpătaţi un permis temporar, fie să vi se returneze legitimaţia veche. Trebuie să ne asigurăm că nici una din legitimaţii nu a fost contrafăcută. În regulă ?

— Legitimaţia mea nici n-a fost atinsă, spuse Dougherty, cu voce uscată. Vă pot economisi timpul.

— N-are a face, spuse Kort pe un ton hotărît. Aceasta e procedura. Ştiţi şi dumneavoastră cum e. Mîna lui Kort găsi, în buzunar, seringa.

— Mai bine mi-aţi mai spune o dată cum vă cheamă, pe amîndoi, se corectă el, incluzînd-o şi pe Monique, şi mi-aţi permite să dau un telefon. Îl privi pe Kort în ochi.

— Să vă spun ceva, domnule Dougherty, zise Monique cu o voce ascuţită. Puteţi da oricîte telefoane doriţi, e bine ? Dar aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile, din punctul de vedere al meu şi al lui Rembler. Păşi în faţa lui Kort. Mai avem de strîns, pe ziua de astăzi, încă douăzeci şi şapte de legitimaţii ca asta. Afară sînt un milion de grade, zise ea, începînd să umble, spre a-i distrage atenţia lui Dougherty. Kort îşi pregătea, în buzunar, seringa. Nu tocmai aşa plănuise el lucrurile. Un milion de grade, continuă ea. Şi asta e perioada mea din lună, dacă înţelegi ce vreau să zic şi nu mă simt prea mărinimoasă. Aşa că ce-ar fi să sari peste telefon şi să ne dai legitimaţia ?

Kort se apropie de el din spate, ca să-l sugrume – nu ca să-l omoare pe Dougherty, aşa cum greşise cu Ward, ci doar ca să-l reducă la tăcere şi să-l aducă într-o stare de inconştienţă. În acelaşi timp, cu mîna dreaptă scoase seringa din buzunar.

Dougherty îl simţi. Cu un urlet puternic, omul acesta greoi se întoarse şi-l prinse pe Kort de braţ, trîntindu-l la pămînt. Seringa îi zbură din mînă şi căzu pe covor. Dougherty o zbughi spre uşă. Kort sări în picioare, îl ajunse din urmă şi-i dădu o lovitură greşită în rinichi. Dougherty se poticni. Kort îl trase în jos. Dougherty se prăbuşi sub greutatea lui Kort, căutînd aer. Monique îi dădu lui Kort seringa, pe care acesta o înfipse în gîtul flasc al lui Dougherty, injectîndu-i tot conţinutul. Dougherty clipi cu ochi sticloşi, bîlbîindu-se în încercarea de a spune ceva. Deveni tot mai incoerent şi cîteva minute mai tîrziu îşi pierdu cunoştinţa. Minute lungi pentru Anthony Kort.

— Iisuse, spuse Monique. Tremura.

Kort scoase un oftat de uşurare. Se descurcase bine fata.

Ridică de păr capul greu şi-i dădu drumul să cadă pe covor, direct în nas.

— E dus, spuse, scoţînd două perechi de mănuşi chirurgicale din buzunar şi întinzîndu-i una şi lui Monique. Îi dădu batista lui.

— Uşa, îi porunci. Hainele, pielea de pe gît. Să nu-ţi scape nimic.

— Pielea ?

— Am pus mîna pe gîtul lui. Ei pot lua amprente chiar şi de pe piele. Pot lua amprente de pe haine. Practic, de pe orice. Nu şterge, freacă, aşa cum ai spăla rufe.

— Eu nu spăl rufe.

Monique ieşi cu furgoneta din autostrada San Diego şi ajunse la un semafor pe Century Boulevard.

— Şi acum, trece-mă înăuntru.

— Fii liniştit, Anthony, spuse ea cu condescendenţă. Te pot băga şi lăsa înăuntru şi pot ieşi apoi fără nici o problemă. E un lucru pe care îl fac aproape zilnic.

— Dar la Washington, îi reaminti el.

— LAX este un loc bătătorit de mine. Vin mereu aici. Acum eşti pe terenul meu. Relaxează-te, ştiu exact ce fac. Îşi continuă drumul trecînd prin alte semafoare pe verde şi o luă dincolo de indicatoarele marcînd sosirile şi plecările curselor LAX. După alte cîteva cvartale, numărul şi calitatea clădirilor scăzu şi atunci, avînd la stînga lor întinderea stearpă, trecură de diferitele birouri, magazii şi hangare aparţinînd companiilor furnizoare, inclusiv cîteva companii de transport de mărfuri, toate împrejmuite cu garduri din lanţuri articulate, prevăzute deasupra cu sîrmă ghimpată.

Furgoneta încetini.

Bătăile inimii lui Kort se intensificară.

Monique băgă maşina într-o parcare aglomerată şi opri motorul.

— Salopeta lui e acolo ? îl întrebă pe Kort, arătînd spre sacul acestuia.

— Da.

— La fund ?

— Da.

— Bine. Dacă, din întîmplare, vor verifica sacul – ceva ce n-am văzut încă niciodată – voi inventa repede o scuză, cum că am avea nevoie de un stingător pe unul din camioanele noastre. Tu nu spui nimic.

— Nu trecem printr-un detector de metale ?

— Aici ? Dumnezeule, nu. Tot ce ne preocupă este ca oamenii care pătrund aici să fie angajaţii noştri. Nu ne apucăm noi să cotrobăim în toate sufertaşele. Nu uita, acesta este un furnizor particular, angajat de AmAirXpress pentru asigurarea pazei. Ei lucrează pentru mine, nu invers. Eu sînt cineva, aici – avantajul de a face parte din conducerea sediului central. Studiase, pe hîrtie, felul cum erau amplasate facilităţile. Acum le urmărea cum prindeau viaţă, în timp ce părăsea furgoneta parcată, luînd-o pe jos. Din această parcare nepăzită, la stradă, trebuia să treacă prin postul de control particular, despre care ea tocmai îi vorbise şi să intre în platforma păzită care adăpostea facilităţile şi locurile de parcare ale companiei de aprovizionare cu alimente, In-Flite Foods. Alături de postul de control, se afla o poartă prin care se asigura accesul vehiculelor în zona păzită, deşi era încuiată şi folosită rar. Vehiculele de pe platformă erau alimentate şi întreţinute în perimetrul postului de control, pentru a evita lungul proces de verificare a acestora. Camioanele cu alimente treceau printr-unul din cele trei puncte de control ale Poliţiei Aeroportului, unde erau supuse, incidental, unui control atent. Din acest motiv alesese Monique varianta de a-l introduce pe Kort pe jos, pe la intrarea rezervată celor de la In-Flite.

Conform planului, ajunseră aici cînd parcarea roia de lucrători care făceau schimbul de tură. Spre uşurarea lui Kort, văzu că aproape fiecare dintre aceştia avea fie o geantă de umăr, fie o sacoşă, fie un sufertaş, exact aşa cum îi spusese Monique. O luă după o Monique sigură de ea, spre interminabila coadă de la poartă, care se mişca însă surprinzător de repede. Aşa cum spusese Monique, paznicii se asigurau doar că fiecare lucrător purta ecuson. Părea că nici măcar nu-şi acordau timpul de a compara chipurile cu fotografiile.

Se opriră în faţa paznicului.

— Monique Paine, spuse ea şi arătă cu degetul spre ecusonul pe care-l prinsese de bluză. De la biroul din Washington. Aveţi un permis de trecere pentru oaspetele meu.

Paznicul verifică o listă, trecînd cu degetul de-a lungul ei, apoi dispăru şi reapăru cu ecusonul alb, din plastic, destinat vizitatorilor.

— Dînsul e domnul Anthony, spuse ea.

Monique îi dădu lui Kort ecusonul. Acesta şi-l prinse la buzunar şi cei doi trecură mai departe. Se rupseră repede de ceilalţi, rămînînd singuri şi se îndreptară spre un grup de maşini parcate.

— El Al-ul nu-i aici, îi spuse el, încet.

Ea zîmbi.

— Uite-l acolo, îi arătă, făcîndu-i semn în direcţia unei limuzine cu un logo alb, In-Flite, pictat pe portiera şoferului. Urcă-te. Eu mă duc după chei.

Kort o ascultă, simţindu-se prost pentru că trebuia să primească ordine.

De pe ramele ferestrelor clădirii modeste în care intră ea, vopseaua cafenie era mîncată de vreme şi căzută. Clădirea în sine era o cutie mare, cu un singur nivel, înconjurată de pereţi din oţel ondulat, de un bej murdar. În locurile în care apa se scurgea de pe acoperişul plat, vopseaua era decolorată şi pătată. Gardul din lanţuri cu zale care înconjura această parcare interioară arăta suficient de ruginit ca să poată fi rupt doar trăgînd puţin mai vîrtos de el. Machiajul şi peruca făceau şi mai de nesuportat căldura şi aşa neplăcută. Făcu tot posibilul să împingă această stare de disconfort undeva, într-un compartiment nefolosit şi s-o încuie acolo.

— Totul e aranjat, spuse ea, urcîndu-se lîngă el, pe bancheta şoferului.

— Mi-am adus aminte de porecla ta, îi spuse el pe un ton sentimental, pe care nu şi-l recunoştea. Porecla îi răsărise în minte în clipa în care se uitase la ea, ca amintirea spontană a cuvintelor unui cîntec, numai la auzul melodiei.

— „Unique”, spuse ea. Mi-a plăcut porecla asta. Crezusem că ai uitat-o.

— Nu, sigur că nu.

O luă cu maşina spre platformă, de-a lungul culoarului de circulaţie, marcat. Intră pe un drum ocolit, pentru a ajunge în partea cealaltă, unde se afla spaţiul de întreţinere al companiei AmAirXpress.

— Ştii ce ai de făcut, nu ?

Ea nu-i răspunse. În schimb îl întrebă:

— Mă cauţi cînd ajungi la Washington ?

Scoase permisul pentru vizitatori şi-şi agăţă de salopetă legitimaţia lui Dougherty. Banda magnetică de pe spatele acesteia era cheia sa pentru poarta electronică aflată doar la cîţiva paşi mai încolo. Apucă sacul de voiaj în care se afla extinctorul. Îi dădu ei permisul de vizitare.

— Ai grijă să-l dai înapoi, da ? întrebă el, retoric.

— O să am grijă de toate, Anthony. Îi ură, din ochi, noroc.

— „Unique”, spuse el, deschizînd portiera. Ţi se potriveşte.

6

ECHIPA care se ocupa de cercetări găsi măseaua duminică dimineaţă. Potrivit legii lui Murphy, sacul de gunoi în care se afla aceasta era unul din ultimii în care căutaseră. Dar conţinutul lui se dovedi a fi o adevărată mină de aur pentru tehnicianul de la laborator: măseaua extrasă, şerveţelele însîngerate, o sticlă goală de Anbesol, două bucăţi de săpun de hotel. Totul a fost expediat cu un curier special la laboratorul judiciar din Hoover Building, Washington.

Luni după-amiază, Daggett se afla la sediul FBI din Seattle, gata să-i expedieze lui Pullman un fax liniştitor, cînd cineva îl chemă la telefon. Spera să fie vorba de rezultatele anticipate ale raportului laboratorului. Jos, pe Puget Sound, depărtîndu-se de ţărm, unul din numeroasele feriboturi uriaşe lăsa o dîră lungă, albă. Pescăruşii îl urmau la pupă. Circulaţia se desfăşura anevoios pe tronsonul de şosea înălţată, care mergea în paralel cu malul. Pulsul oraşului bătea înainte, indiferent de grijile lui.

Cînd îl auzi pe LaMoia, ştiu imediat ce urma să-i zică acesta. Hotelul Mayflower le dăduse numărul de înmatriculare al maşinii aparţinînd oaspetelui de la camera trei sute unsprezece. Agenţia Motor Vehicle reuşise să dea de urmele acestuia la o agenţie de închirieri; prin aceasta, au reperat maşina la o agenţie obscură, de pe lîngă aeroport, care îşi completa de mînă toată hîrţogăria. Era tipic pentru cei de la poliţie, cînd făceau astfel de cercetări, ca totul să le fie potrivnic – pentru fiecare pas înainte, doi paşi înapoi. Acum, în sfîrşit, încă un pas înainte.

— Agenţia de închiriat maşini are un client pentru noi, spuse LaMoia. Mă gîndeam că poate vrei să stai de vorbă cu ei.

— Plec chiar acum.

Doamna Lori Slaughter, directoarea adjunctă a agenţiei de închiriat maşini, avea pielea de culoarea nucii, părul drept, strîns spre spate şi prins cu

o agrafă metalică, într-o coadă de cal. Cerceii din argint, având forma unor gîşte în zbor, reflectau lumina fluorescentă de deasupra, distrăgîndu-l pe Daggett. Linia maxilarului se prelungea spre gît şi purta îmbrăcăminte amplă, care o făcea aproape pătrată. Îşi mişca nervos limba sub buza de sus, dată cu un ruj maroniu. Oamenii au obiceiul să se simtă pierduţi cînd sînt chestionaţi de FBI. Daggett crezuse că geaca lui cu însemne o să reducă această tensiune, dar se pare că nu era aşa.

Doamna Slaughter citea datele pe ecranul unui computer.

— Domnul Antony – nu-l pronunţa pe th – a închiriat maşina de la sediul nostru din oraş, care este de fapt un garaj, vizavi de Westin. Rezervarea maşinii a fost făcută pe data de 7 iulie, urmînd să fie închiriată pe data de 21 august. O maşină de mărime potrivită, cu patru uşi. Fiind o maşină accesibilă, am trecut-o pe linia noastră cea mai solicitată. Clientul a refuzat asigurarea. A făcut rezervarea cu o carte de credit Visa.

— Cu o carte de credit ! o întrerupse Daggett entuziast. O carte de credit, perfect valabilă ?

— Tocmai asta e foarte interesant, domnule Daggett. Cum nu ne-a adus maşina înapoi, pe data de 22 am anunţat poliţia că maşina a fost furată, ceea ce nu-i un lucru neobişnuit. Şi ei ne-au întrebat acelaşi lucru. De obicei cînd se fură o maşină, se descoperă că şi cartea de credit a fost furată. Dar nu şi aceasta. Este o carte de credit perfect valabilă.

— Am nevoie de numărul ei, spuse Daggett, nerăbdător.

— Este specificat în formular.

Daggett îşi notă numărul în carneţel.

— Dacă este posibil, aş vrea să stau de vorbă şi cu persoana care i-a închiriat maşina.

Femeia ridică un deget, făcu un număr scurt de telefon, apoi închise. Unghiile ei false, suficient de lungi ca să aducă cu nişte gheare, erau vopsite cu un roz irizat.

— James Channing este băiatul de care aveţi nevoie, îi spuse ea lui Daggett. E în tură. Iese la patru. Vă aşteaptă atunci.

— Perfect.

— Dar trebuie să vă previn că băieţii ăştia văd zeci şi zeci de clienţi pe săptămînă. E foarte puţin probabil că-şi va aminti de domnul Antony.

— Mai vedem, răspunse el, neluîndu-i în seamă pesimismul.

Două ore mai tîrziu, fu obligat să recunoască faptul că femeia avusese dreptate: Tînărul nu-şi amintea nimic despre omul căruia îi închiriase maşina. Acesta rămînea invizibil, oriunde se ducea şi sentimentul zădărniciei creştea în Daggett cu fiecare nou eşec. Acum, cartea de credit Visa însemna totul – o astfel de pistă era adesea la fel de valabilă ca un „pistol încă fumegînd”.

Shoswitz îl luă de la hotel cu o jumătate de oră înainte de începerea meciului. Locotenentul nu-şi schimbase hainele.

— Îmi place geaca ta, spuse el, imediat.

— Jucam în prima bază, spuse Daggett, mîndru. Însemnele sînt din ultimii mei doi ani acolo. Cuvintele treziră amintiri pe care le uitase de mult. Alţi oameni. Alte vise. Privi în sus, spre un cer care nu ştia dacă să se înnoreze sau să rămînă senin. Parţial senin, cum obişnuiesc ei să spună.

Parţial acoperit. Depinde de procentul pe care îl vezi cînd te uiţi în sus. Aceasta se cheamă o sentinţă.

— Ar trebui să fii fericit, spuse Shoswitz. N-am dreptate ?

Ai făcut ceva progrese astăzi.

Altă sentinţă, gîndi Daggett. Tipul a văzut albastrul cerului, nu norii.

— Oare ?

— Avem o carte de credit Visa valabilă, pe care ne-au pus-o la dispoziţie. Iar dacă omul nostru se va mai folosi de ea, vom afla imediat. Eu unul aş zice că sîntem pe o pistă importantă. Shoswitz îşi strînse buzele subţiri, decolorate şi dădu din cap în semn de autoaprobare.

— Asta zic şi eu un punct de pornire. Sînt atîtea cazuri în care nu ajungem atît de departe.

— Dar am pierdut un martor posibil. Asta e rău. Altă zi, altă investigaţie. Daggett putea fi mulţumit de felul cum decursese ziua. Nici o zi nu venea fără reculuri. Pullman era nerăbdător să primească de la el raportul privind aruncarea în aer a lui Backman. Raportul acesta îi putea lua o săptămînă sau două. Dacă se întîmpla aşa, atunci toată activitatea lui Bernard putea sfîrşi într-un dosar pus la păstrare. Gîndul acesta îl înfuria.

Kingdome, arătînd ca o enormă farfurie zburătoare, cocoţată pe o mare de asfalt, se întindea în faţa lor. Mii de oameni se scurgeau spre el. Baloane. Picioare. Şepci. Daggett nu se gîndea în termenii jocului de baseball sau ai jocului cu mingea. Se gîndea: Atîţia oameni, atîţia ochi într-un oraş de dimensiunile acestuia. Cîţi dintre ei l-au văzut, fără să ştie cine este ? Cîţi dintre aceşti oameni l-ar putea ajuta dacă ar şti ce anume văzuseră ?

— Întotdeauna eşti aşa de bine dispus ? îl întrebă Shoswitz.

— Iartă-mă, cred că sînt obosit, recunoscu Daggett.

Shoswitz parcă maşina. Merseră pe jos vreo zece minute înainte de a ajunge la dom. Meciul nu începuse încă, spre deosebire de suporteri, care se şi încinseseră.

— Crezi c-o să te simţi bine ? îl întrebă Shoswitz, pe cînd se aşezau pe locurile lor, neînghesuite.

— Da, mulţumesc.

Mai presus de orice, Daggett ura minciuna.

Ploaia lovea în geamurile hotelului, ca şi cum cineva ar fi aruncat în ele cu pumni de pietricele. În telefon, vocea joasă a agentului Macalister părea şi mai forţată.

— Cartea de credit Visa a expirat, cred. Altfel am fi dat de urmele ei pînă acum, începu omul, recunoscîndu-l, se pare, pe Daggett, dar necatadicsind să-l salute în vreun fel oarecare. David Anthony a cumpărat un bilet, doar dus, de la Portland la Los Angeles. A plătit cu bani gheaţă tichetul, dar, potrivit registrelor de rezervări, a telefonat în ultima clipă, solicitînd un loc la vagonul de dormit. Or, ca să obţii o rezervare la vagonul de dormit, ai nevoie de carte de credit, deci cartea lui de credit avea nevoie de o confirmare prealabilă pentru întreaga sumă. Norocul nostru a fost cererea de autorizare. A fost în tren, Daggett. Trenul a sosit la Los Angeles ieri după-amiază. Dacă a luat o cameră la un hotel din Los Angeles, nu a plătit-o cu cartea de credit.

Daggett trase telefonul de pe măsuţa de toaletă, îndreptîndu-se spre debara, ca să se îmbrace. Loviturile din piept nu aveau nici o legătură cu tensiunea arterială, nici o legătură cu mişcările prea iuţi. Era răpăitul de tobă al emoţiei.

În timp ce Macalister vorbea, Daggett se gîndea: exact ca un european care rezervă un compartiment de dormit – tipii urăsc banchetele din trenurile noastre.

— ...ceea ce înseamnă că s-ar putea să-l fi pierdut, încheie Macalister.

— Să-l fi pierdut ? întrebă Daggett, luptîndu-se cu nasturii de la cămaşa de ieri. Trimiteţi din nou apeluri de avertisment către toate cursele comerciale ale companiei LAX: Toate avioanele Duhning nouă cinci nouă să fie verificate de trei ori, în vederea unor posibile bombe la bord. Bagajele şi genţile de voiaj vor fi supuse regulamentelor internaţionale El Al.Trimiteţi un fax la biroul din Los Angeles, cu toate datele pe care le deţinem. Menţionează măseaua, cred că încă îi mai dă de furcă. Cum Macalister nu spunea nimic, Daggett îl întrebă:

— Mai eşti pe recepţie ?

— Da. Notez tot.

— Şi fă-mi şi mie o favoare, spuse Daggett, pe cînd braţul său găsea, în sfîrşit, drumul prin mîneca gecii cu însemne.

— Dă-i drumul.

— Pune pe cineva să-mi rezerve un loc la următoarea cursă a companiei LAX.

De la înălţimea celor cinci mii de picioare, firul de fum negru, şerpuind în sus, îi apăru lui Daggett mai întîi ca o emanaţie neautorizată a cine ştie cărei fabrici, ceva atît de tipic în peisajul urban. Sau, poate, la o privire mai atentă, ca un întreg cvartal de blocuri, cuprins de flăcări. Doar apropierea de LAX şi fluxul constant al maşinilor de incendiu care se îndreptau într-acolo – maşini de jucărie, privite de aici de sus – făcea imposibilă presupunerea sa.

Nu ştiu nimic exact, pînă nu începu să sune pagerul agăţat de curea. Avea un pager special, cu ajutorul căruia putea fi chemat oriunde pe teritoriul continental al Statelor Unite, în Europa şi într-o zonă limitată din Asia. Sistemul de citire, prevăzut cu douăsprezece caractere alfanumerice, permitea Agenţiei să transmită agenţilor aflaţi pe teren atît mesaje criptice, cît şi numere de telefon.

Daggett îşi dădu haina deoparte şi opri semnalul pagerului. Citi mesajul, deşi fumul de dedesubt îi spusese deja ce se întîmplase: O PRĂBUŞIRE.

Se prăbuşise un avion.

Ştia că era un Duhning nouă cinci nouă; ştia chiar cîte ceva despre omul care provocase prăbuşirea. Gîtul i se strîngea şi ochii îl usturau. O femeie în vîrstă, aflată pe scaunul alăturat, îi ceru cu o voce stridentă:

— Lăsaţi-vă pe spate ca să pot vedea şi eu... Ce s-a întîmplat ? Ce s-a întîmplat ?

Daggett se lăsă pe spate, iar ea se întinse peste el, lipindu-şi faţa palidă de geam.

— Nu pot să văd. Nu pot să văd, repetă ea. A fost un aeroplan ? îl întrebă, suficient de aproape ca să-l poată săruta.

Dar Daggett nu răspunse. Gîndul la o altă prăbuşire îl purta înapoi, în timp.

Pomul de Crăciun e frumos: fără beteală, cu o mulţime de podoabe lucrate de mînâ. Îi aminteşte de Crăciunul petrecut la bunicii săi, în Bend, Oregon, cu zăpada trecîndu-i peste cap şi cu gheaţa atît de groasă, încît trebuia s-o tai cu ferăstrăul ca să ajungi la peşti. Îşi aminteşte. Se simte cumplit aici, singur, dar este sărbătoare şi, în ciuda faptului că Peggy i-a părăsit, în ciuda faptului că Duncan este peste Ocean, cu părinţii lui, simte nevoia să fie cu oameni. Cu prieteni. Nu e cea mai potrivită vreme pentru Crăciun. Plouă. E vînt. Colinde la stereo, dar nu sună tocmai potrivit. Nimic nu pare potrivit. Cu excepţia pomului. Pomul e potrivit.

Încă se mai usucă de ploaia care l-a prins pe drum, în timp ce este tîrît şi prezentat mulţimii de invitaţi. Speră să găsească pe cineva căruia să i se alăture. Speră să se îmbete. Asta nu e o noapte în care să fii singur. Primul său Crăciun fără Peggy, pe care încă n-a uitat-o, sapă în el o gaură, îl umple de sentimentul pustietăţii, iar durerea este la fel de incomensurabilă ca şi dragostea. Necazul cu petrecerile organizate de Agenţie, îşi dă seama el, este că agenţii, prin natura lor, sînt o adunătură de tipi sarcastici; ei îşi ascund sentimentele în spatele unei impenetrabile măşti de bravură. Fără sentimentalisme. Nimeni nu cîntă. Oriunde te întorci, nu auzi decît discuţii ieftine şi glume obscene.

Bancuri, mereu bancuri. Prea des rasiale. Mereu zimbete forţate şi palme prieteneşti peste spate. Semne cu ochiul. După cîteva minute, tînjeşte să fie

oriunde în altă parte, dar vopseaua s-a uscat şi rămîne acolo, ca ţintuit. Clay Primrose îl ocheşte şi-i face semn să vină la el, ca să stea de vorbă cu o roşcată în sveter verde şi fustă scurtă. Nu o ştie prea bine. Se simte nervos. Ştie că nu asta este ceea ce vrea el, dar de fapt se mulţumeşte chiar şi cu mai puţin, deci n-are rost să facă mutre.

La televizor, în cealaltă cameră, e o plictiseală de moarte; cîţiva copii urmăresc un program special de desene animate, cu Grinch. Este ceva total deplasat într-o seară a Crăciunului, îşi zise. În timp ce este prezentat roşcatei, în timp ce-i urmăreşte buzele şi se pomeneşte, brusc, imaginîndu-şi-o în pat cu el, desenele animate sînt întrerupte de ştiri.

Laptele de pasăre este purtat cu grijă, ţinut strîns, căci grupul acesta are tendinţa de a gesticula cu sălbăticie în timp ce se povestesc sau se inventează diverse poveşti; oricum, el n-are de gînd s-o lase pe a lui să zboare. Lui Daggett îi scapă numele ei. Mintea i se înnoadă între buze umede şi această femeie – acest trup cu părul lui de un roşu sălbatic – care se desface în faţa lui, cînd, iată, se pierde cu desăvîrşire. Îl pierde şi pe Primrose. Capul lui se întoarce brusc spre uşă, spre copiii care se smiorcăie că le-a fost întrerupt spectacolul, către televizorul cu capul lui vorbitor şi semnele grafice intermitente, anunţînd o ştire de ultimă oră, prezentată în direct.

Numărul este cel care-l prinde în gheare, izbindu-l cu atîta violenţă, încît îi taie răsuflarea. Se clatină. E gata să se prăbuşească.

Numărul.

Porunceşte genunchilor să-l ţină. Îi strînge tare.

— Zece-douăzeci-trei, rosteşte capul vorbitor cu un glas cumplit, lipsit total de emoţie. Zborul EuroTours zece- douăzeci-trei.

Laptele de pasăre i se prelinge printre degete. Răstoarnă paharul. Caseta care umple ecranul a fost trasă în cursul nopţii. Flăcări urîte, portocalii, împrăştiate deasupra unui întreg orăşel. Cursa Frankfurt-Heathrow, spune omul, repetînd numărul – Daggett cunoaşte itinerarul; o fotocopie a acestuia se află, împăturită, în buzunarul lui de la piept.

Flăcări. Flăcări portocalii, strălucitoare. Rămăşiţele avionului sînt împrăştiate pe o rază de cîteva mile, ca nişte mici ruguri arzătoare.

Pe o rază de cîteva mile.

Duncan... părinţii lui.

Nu se mai aude nici un sunet, ca şi cum cineva ar fi oprit totul şi pe toţi. Nimic. Acolo unde stătuse el, un gol. Cupa de plastic cu laptele de pasăre cade, conţinutul ei se împrăştie pe jos.

— În momentul de faţă, se presupune că toţi pasagerii aflaţi la bordul avionului sînt morţi, spuse crainicul, chinuindu-se să facă o referire la Lockerbie. Compară cifrele parcă ar fi vorba de o întrecere.

— Nu e chiar aşa de rău ca la Lockerbie, aude Daggett.

La pian, cîţiva băutori de votcă – indiferenţi la televizor, la copii, la băutura vărsată peste Daggett, la roşcată – formează un grup. O femeie bine, pe nume Suzie, contabil de minister, începe să cînte, alăturîndu-se casetofonului, cu o voce surprinzător de frumoasă. Cuvintele îl înnebunesc pe Daggett; par atît de nepotrivite cu ce se vede la televizor. Suzie se uită direct la el.

Noapte liniştită, noapte sfîntă, Totul e tihnit, totul străluceşte.

Scena de la televizor este orice, numai liniştită nu este, orice, numai sfîntă nu este. Panica de pe chipul capului vorbitor, broboanele de sudoare de pe fruntea sa, în timp ce improvizează, ca să rămînă în transmisie directă, înseamnă orice, numai tihnă nu. Iar singura strălucire vine de la flăcările portocalii, săltăreţe şi de la semnalele intermitente, puternice, ale luminilor albastre instalate deasupra ambulanţelor.

Daggett se prăbuşeşte în genunchi, în băltoaca de lapte de pasăre, atent la televizor. Unul dintre copii acţionează comanda de la distanţă, sperînd să scape de omul nostru, dar acesta este înlocuit de o duzină întreagă, toţi purtînd acelaşi mesaj, aproape cu aceleaşi cuvinte, toţi părînd că citesc acelaşi scenariu.

Primrose strigă la el:

— Nu-i o pierdere prea mare. El se referă la băutura vărsată, dar nu asta înţelege Daggett.

Pe ecranul întunecat, pîlpîitor, camera rătăcitoare culege imagini ale tragediei. Daggett îşi face drum spre televizor, în timp ce Suzie continuă să cînte.

Acolo, la nici cîţiva paşi în faţa sa, în culorile vii – culori moarte – ale transmisiei prin satelit, vede şi crede că recunoaşte propria sa valiză Samsonite, gri deschis, pe care i-o împrumutase lui Duncan. Zace acolo, pe cîmp, printre alte asemenea obiecte personale şi rămăşiţe ale avionului prăbuşit.

Valiza lui.

Unicul său copil.

Părinţii lui.

Morţi ? Sau ţipînd undeva, printre flăcări ?

Noapte liniştită, noapte sfîntă, începe ea, din nou.

Douăzeci şi două de minute, patru telefoane şi o milă cu taxiul, mai tîrziu, şi iată-l pe Daggett stînd în faţa epavei.

O sută de iarzi mai încolo, fumul negru, uleios, se înălţa în coloane uriaşe. Carcasa reactorului despicat zăcea frîntă şi strîmbată. Avionul se prăbuşise în jumătatea din spate a parcului Hollywood, care adăpostea un hipodrom şi un hotel, o imensă întindere de pămînt, o jumătate de milă pătrată, tăiată dintr-o suburbie. Ca aproape peste tot în California de Sud, Hollywood Park fusese şi el

forat, în căutare de petrol. Cîteva din aceste pompe mătăhăloase fuseseră rase la nivelul solului de avionul în cădere şi acum ardeau, imposibil de stăpînit. Fuzelajul şi cele cîteva guri de sondă, aruncînd limbi portocalii înspre cerul albastru, îi creau lui Daggett impresia unei imagini de iad. Fumul care se înălţa bloca soarele undeva, deasupra.

Maşini de poliţie veneau întruna, de la aproape toate diviziile din Los Angeles. Rampele de acces şi cele de ieşire spre autostrada San Diego fuseseră blocate. Maşinile poliţiei închiseseră deja cîteva străzi, izolînd o uriaşă scenă de crimă, spre care nu puteau avea acces decît maşinile de salvare şi de poliţie. Daggett plăti şoferul şi o luă pe jos, cu ecusonul prins la buzunarul cămăşii. Impresionant. Organizaseră un perimetru destinat presei, cu vedere asupra epavei şi asupra eforturilor de salvare; era deja un furnicar de camere de luat vederi şi de reflectoare.

— Domnule ofiţer, strigă unul dintre reporteri. Dar un om în costum, probabil sergentul însărcinat cu relaţiile cu presa, presupusese Daggett, îi făcu semn cu mîna să se retragă şi Daggett putu să treacă mai departe.

Cînd un asemenea dezastru este redus la dimensiunile unui ecran TV, orice efect se pierde prin această translaţie.

Maşinile de pompieri – erau cu zecile – păreau mici, pe lîngă fuzelajul despicat, cuprins de flăcări. De la fereastra avionului în care se aflase, suprafaţa desfigurată în urma accidentului luase înfăţişarea unei lacrimi enorme. Dar de pe pămînt, de la nivelul ochiului, urmele dezastrului păreau că se întind, de acolo de unde se afla Daggett, pînă departe, la linia orizontului.

Abia după o privire mai atentă, Daggett îşi dădu seama că învălmăşeala nu era creată de valize şi bagaje, ci de cutii din carton de toate dimensiunile şi formele, conţinutul lor revărsîndu-se împrejur, ca gunoiul. Un avion de marfă ?

Fără pasageri ? Purtat parcă de un val de uşurare, Daggett alergă spre aceste rămăşiţe. Un pompier îl prinse şi-l făcu să se răsucească, derutat însă cînd văzu ecusonul lui Daggett, de la FBI.

— Cadavre ? întrebă Daggett.

— Numai două, după cîte am auzit. Dar n-am putut ajunge suficient de aproape, ca să fim siguri. Arătă înspre cîteva bidoane deformate, de cincizeci şi cinci de galoane, împrăştiate în peisajul arzînd. De la distanţa asta, arătau ca nişte cutii de bere din aluminiu, strivite.

— Unul dintre băieţii noştri s-a apropiat prea mult de unul din butoaiele astea. Acum e în drum spre spital. Sînt nu ştiu ce chimicale în chestiile astea. Sînt împrăştiate peste tot.

— Chimicale ? Daggett nu-şi putu ascunde emoţia din voce. Legătura posibilă cu Der Grund părea acum evidentă.

— Nu permitem nimănui să se apropie, pînă nu ştim despre ce naiba e vorba, spuse omul, uitîndu-se ciudat la el.

Acolo unde se născuse Disneyland şi Close Encounters, acesta trebuie să fi fost ca un spectacol gratuit. Daggett se apropie de un grup aflat lîngă nişte maşini de poliţie. Probabil că ei se ocupau de acest caz. Exact în aceeaşi clipă, opri lîngă ei un Chrysler cu patru uşi, de culoarea noroiului.

Primul care coborî, de pe bancheta din spate, era Phil Huff. Daggett se făcu mic. Începea spectacolul.

Huff era leat cu Daggett, dar părea cu cîţiva ani mai bătrîn, din cauza unei chelii care începuse de la tîmple şi a prea multului timp petrecut în soare.

Faţa rotundă, ochii închişi la culoare, mult prea depărtaţi, între care trona un smoc mare de păr, un nas ascuţit, care văzuse destui pumni ca să poarte cicatricele ringului, îi dădeau lui Huff aerul unui inspector sanitar pentru produse din carne. Slăbise ceva în ultimele săptămîni, părînd acum mai puţin stîngaci. Avea un costum nou, din poplin şi un papion cafeniu, brodat cu crini de culoarea verdelui de pădure. Între degete, ţinea o ţigară neaprinsă. Cînd avea mîinile ocupate, îşi vîra ţigara după urechea dreaptă, păroasă. Cei doi se întâlniseră la un curs de perfecţionare, la sediul FBI-ului din Quantico, Virginia. Huff fusese înainte poliţist în Baltimore, la brigada omucideri.

Duritatea din ochii lui Huff, ca şi ţinuta lui dreaptă îi spuneau lui Daggett că rămăsese acelaşi Phil Huff: agresiv, intuitiv, cu instinctele şi reflexele unui şarpe încolţit. Vîntul îşi schimbă direcţia, purtînd cu el vălătucii de fum. Mirosul îl opri pe Daggett, căci avea în el răsuflarea morţii.

— Ei Cameron, îi spuse, de peste umăr, Huff, ştiind că Daggett prefera să i se spună Cam şi nu Cameron.

Daggett îi întinse mîna. Huff trecu ţigara neaprinsă în mîna stîngă şi cei doi îşi strînseră mîinile. Huff avea strînsoarea unui măcelar – simţea nevoia să dovedească ceva. Huff îşi dosi ţigara.

— Nu trebuia sa trimită pe cineva, Daggett. Şi, mai ales, nu pe tine. Arboră zîmbetul experimentat al unui agent de asigurări pe cale să-ţi mai bage pe gît încă o poliţă inutilă.

— Probabil că Pullman priveşte lucrurile puţin altfel, îi replică Daggett. În realitate, pînă mai acum cîteva minute, Pullman habar n-avusese de acest incendiu.

— Ţi-au cam încărunţit perciunii. Am auzit că te-ai descurcat de minune cu Bernard. Ce faci, îi trimiţi flori văduvei lui Backman ?

— Deci, aşa care vasăzică, Phil ? Atunci te-aş putea întreba şi eu cum l-au scăpat băieţii tăi pe Bernard ? Huff păli şi tăcu mîlc.

— Ai auzit ceva despre nişte chimicale aflate la bordul avionului ? îl întrebă Daggett.

— Nimic, dădu Huff din cap.

— Mi-a spus asta unul dintre pompieri. Vezi containerele alea de acolo ?

— N-am auzit nimic despre aşa ceva. Huff nu părea prea interesat.

Înţelegînd importanţa acestei anchete pentru propria lui anchetă, Daggett întrebă:

— Cu NTSB-ul cum stăm ? Consiliul Naţional pentru Siguranţa Transporturilor era responsabil cu anchetarea tuturor incidentelor din aviaţia comercială şi în această calitate controla orchestrarea diferitelor agenţii de investigaţii implicate, inclusiv FBI-ul. În aproape orice altfel de anchete, FBI-ul prelua şi menţinea controlul. Dar nu aici. Nu azi. Faptul că Huff urma să acţioneze ca om de legătură şi reprezentant al Agenţiei i se părea periculos lui Daggett. Reputaţia FBI-ului urma să piardă un punct. Huff nu ştia decît să fie concertmaestru, fotoliul al doilea era pentru el un tărîm necunoscut.

— Dacă putem dovedi că a existat o intenţie criminală, atunci cazul ne aparţine, spuse Huff, băgîndu-şi din nou ţigara neaprinsă în gură, unde aceasta se bălăbănea în timp ce vorbea. Şi-mi închipui că de aceea ai şi venit nu ? Cine ar fi bătut atîta cale de la Buzzard Point pînă aici şi şi-ar fi vîrît nasul într-unul din cazurile mele, dacă n-ar fi avut un motiv al naibii de bun, nu ? Buzzard Point, care este atît de ocupat şi atît de secretos în general.

Buzzard Point era ocupat, dar nu mai mult decît oricare altă mare secţie metropolitană.

— Cîţi de-ai noştri se vor implica ? îl întrebă Daggett.

Singurul accident de avion la care luase parte fusese Euro- Tours zece douăzeci şi trei şi atunci, ajungînd la locul prăbuşirii după mai bine de şaptezeci şi două de ore şi numai în calitate de civil, într-o ţară străină. Un simplu spectator. Cunoştea, în general, procedura unor asemenea anchete, ierarhia şi structura de fond a organizării, datorită pregătirii necesare şi a profilului activităţii sale la secţia C-3 din Buzzard Point.

— A fost adusă o rulotă, explică Huff. Va fi, pentru următoarele zile, baza de lucru pentru poliţia din Inglewood şi NTSB. Toate secţiile de poliţie, de la West Hollywood pînă la Departamentul şerifului îşi trimit aici reprezentanţi. Mai ales pentru a stăpîni mulţimea. FAA îşi trimite o echipă, la fel şi AmAirXpress; avem şi o echipă de mecanici de la General Electric, o echipă de la Duhning, Alcohol Tobacco ne trimite o echipă specializată în depistarea de bombe, iar Poliţia Aeroportului ne împrumută, între timp, cîţiva cîini.

Vor veni aici procurorul districtual şi poate doi şerifi de la pompieri. Cred că ne putem aştepta la o jumătate de duzină de anchetatori de la Asigurări. Una peste alta, cel mai tîrziu mîine după-amiază, vor apărea aici cel puţin şaizeci de anchetatori. Atîta vreme cît va rămîne un accident, în ghilimele, spuse el, eu va trebui să stau în banca din spate şi să-mi sug degetul.

— Sau ţigara, spuse Daggett, urmărind-o cum i se bălăbănea în gură, în timp ce vorbea.

— Dar dacă o să găseşti cît mai repede ceva care să ne ducă la Bernard sau la unul din contactele acestuia – ceva greu, ca să-i putem avea la mînă pe

tipii ăştia -, atunci îi vom putea bate frumuşel pe umăr şi ne vom putea face dansul.

Adică exact ce ţi-ar plăcea ţie, gîndi Daggett, dar se abţinu s-o zică.

— Prezenţa ta aici înseamnă că este vorba de o acţiune teroristă. Un avion se prăbuşeşte... Iar tu apari din ceruri, aproape în aceeaşi clipă... Nu eşti aici întîmplător, nu ?

— Te pripeşti, Phil. Crede-mă.

Gura lui Huff se pungi ca un sac strîns cu şiret, pe cînd trăgea din ţigara neaprinsă.

— Vorbim sau nu despre un suspect ? Nu-i ăsta motivul pentru care te interesează atît de mult chimicalele ?

Daggett savură momentul, vorbind exagerat de rar:

— Ceea ce pot să-ţi spun... este nimic. Zero. După care zîmbi.

Poliţia din Los Angeles făcuse o treabă mai bună decît se aşteptase el, îndepărtînd curioşii, oprind traficul în zonă, ţinînd presa într-un perimetru strict şi asigurînd pompierilor spaţiul de acţiune.

— Datorită vecinătăţii, îi explică unul dintre poliţişti. Băieţii de aici sînt probabil cei mai buni poliţişti de stradă din toată ţara. De două, trei ori pe săptămînă încercuiesc cîte un cvartal. Noi vînăm în mod constant cîte un asasin sau traficant de droguri. Şi cînd spun constant, aşa este. Acelaşi lucru cu mulţimile şi cu traficul. Aici e o adevărată zonă fierbinte... Nu chiar aici, în imediata vecinătate – aici sînt negrii dumitale mic-burghezi, dar, cîteva străzi mai încolo, avem de a face cu adevăratele necazuri. În ceea ce ne priveşte, aceasta nu e decît o altă noapte în Oraşul îngerilor. E departe de a fi un ţărm liniştit.

O maşină de culoarea vaniliei, obişnuită, trase în spatele lui Huff şi ceva îl făcu pe Daggett să se uite într-acolo. Huff privi peste umăr şi zise:

— Sînt de la FAA.

Văzînd chipul acela prin parbrizul din spate, uşor umbrit, Daggett căută repede în jur un loc să se poată ascunde – o reacţie prostească, dar de nestăpînit. Văzînd-o, aproape că putea simţi soarele fierbinte arzîndu-i pielea, putea mirosi parfumul distinct al loţiunii de santal. Cînd mai privi o dată – doar ca să fie sigur -, ea se uita la el, cu ochii plini de speranţă şi de emoţie. Lynn Greene deschise portiera şi-şi scoase afară mai întîi picioarele, ţinîndu-şi fusta şi abia apoi coborî din maşină, ca o actriţă la gala decernării premiilor Oscar.

— Acesta este expertul lor în materiale explozive, dacă poţi crede aşa ceva, îi explică, fără a fi nevoie, Huff.

— Pot crede, îi răspunse Daggett.

Stă în rîndul şase, la cîteva scaune de culoar. Omul de pe scenă ţine o prelegere despre ultimele noutăţi în materie de bombe cu plastic, sfîrşitul unui ciclu despre explozivele cu plastic. Un bărbat numai piele şi os, aproape fără

păr pe cap, cu o voce îmbătrînită, slabă şi care scăpase repede din mînă atenţia auditoriului.

Daggett reperă un profil, în rîndul al treilea, pe care îl găsea mult mai interesant decît prelegerea. Pometi înalţi, un nas roman şi un mic zîmbet nostim. E brunetă şi timidă, căci roşeşte la ceva ce-i şopteşte femeia de lîngă ea. Şi cînd ea se uită peste umăr la el, ca o adolescentă la cursuri, înţelege că despre el vorbeau şi simţi străbătîndu-l un val fierbinte de fîstîceală şi de plăcere. Amîndoi îşi întoarseră repede privirea în altă parte.

Prelegerea continuă, în timp ce el se întreabă cum poate intra în vorbă cu ea. Este ultimul curs al unui seminar de trei zile şi nu poate înţelege cum de n-a observat-o pînă acum. Un mic flirt, pe care îl trăieşte cu un sentiment de vinovăţie; este numai de şase luni cu Carrie şi iată-l punînd la cale o modalitate de a se întîlni cu această necunoscută. Dezbrăcînd-o în minte, încearcă să se sugestioneze că nu-i decît o reacţie sănătoasă la plictiseala prelegerii şi cînd, în sfîrşit, sînt liberi, iată-l grăbindu-se spre culoarul lui, evitînd, intenţionat, orice posibilitate de contact. Nu are nevoie de o asemenea tentaţie.

O vede din nou peste trei luni, de data asta pe plaja de la Maryland, în cursul unei plimbări, într-una din acele după-amiezi fierbinţi de vară, cînd îţi spui că dacă ar fi să mori, acum este momentul, căci totul este perfect. Dar văzînd-o, totul devine cu atît mai perfect. Nisipul îi arde tălpile, aşa încît stă la marginea apei, urmărind un stol de fluierari care se hrănesc în faţa lui. O zbughesc furioşi, ca să-l evite, apoi mai zboară puţin, ca să aterizeze cîţiva metri mai încolo, ca s-o ia din nou la fugă de îndată ce el se apropie. O urmărire fără sfîrşit La început nu o recunoaşte, poate din cauza ochelarilor mari, de soare, pe care-i poartă, sau poate din cauză că atenţia lui este mult mai preocupată de silueta ei elegantă şi de costumul ei de baie, întreg, care se mulează pe ea ca vopseaua. El trece mai departe, ea o ia în susul plajei, spre o căsuţă din bîrne, el se afundă adînc cu gleznele în spuma valurilor mici, eşuate pe plajă.

Abia pe drumul înapoi, în timp ce încearcă din greu să nu se uite, aude o voce clară, strigîndu-l cu un fals accent german.

— Aphari-ţia bhom-bhe-lor de plastik a adhus al tracului de multhe pro-bhleme. În picioare, cu ochelarii traşi în jos pe nasul roman, clipind din ochi pe deasupra lor, îi zîmbi sfioasă, întrebîndu-l, cu sprînceana ridicată:

— Mai ţii minte ?

Mai ţine minte – cum oare să fi putut să uite ? – şi părăseşte siguranţa apei reci şi se îndreaptă spre ea, fără să mai simtă sub picioare nisipul fierbinte.

— Rîndul al treilea, spuse el.

— Eu sînt aia, recunoscu ea. Şi, dacă-mi amintesc bine, ai ţîşnit-o de acolo ca dintr-un incendiu.

— Eram în întîrziere, de aceea am luat-o la picior, spuse el.

— Ai luat-o la picior, chiar aşa. Mi-am dat seama de asta.

Nu ştie ce să-i răspundă. Se prezintă. Ea e Lynn Greene lucrează acum la FAA, la explozive. E cît pe aci să facă o glumă pe tema asta, dar se răzgîndeşte. A şi început să flirteze. Carne şi Duncan sînt în căsuţa lor, doar la cîteva sute de metri mai jos. Nu are el nevoie de asemenea complicaţii, dar nici nu are puterea să se retragă. E drăguţă, nu încape îndoială, dar nu asta îl atrage la ea. Mai curînd expresia întrebătoare şi umorul pe care-l întrezăreşte în ochii ei.

Discută nimicuri. El rămîne pe loc. Ea îşi acoperă ochii de soare, dar nu se poate împiedica să nu clipească des. Fire strălucitoare de nisip stau lipite de dosul braţelor ei. Părul ei întunecat este striat de pieptenele cu dinţi laţi pe care-l foloseşte între două partide de înot. Pieptenele îi iese din geanta de plajă, din paie, răsturnată, împreună cu o sticlă cu loţiune şi cîteva romane cu coperţi tari, unul dintre ele avînd un semn de carte. Vorbesc despre scriitori. Ea evită best seller-urile. El le devorează. Discută apoi despre filme şi cad de acord asupra splendidului Annie Hall şi asupra lui Woody Allen, în general.

— Vorbeşti shellfish[1] ? întrebă Daggett, citînd dintr-o scenă favorită. Rîd, ea, cu capul pe spate, cu buzele roşii larg deschise, ochelarii lăsaţi în jos fiind împinşi înapoi, pe nasul uns cu cremă.

Daggett îşi ia rămas bun şi se grăbeşte să plece.

— Iar fugi ? îi strigă ea din urmă. Asta îl face să se oprească şi să se întoarcă să se uite la ea. Ea aşteaptă o clipă înainte de a-i zîmbi şi se întinde din nou pe nisip, trăgînd de costum în sus.

El însă ar prefera să i-l tragă de tot de pe ea, iar ea ştie asta.

Abia peste alte cîteva zile de lungi plimbări, Daggett se pomeneşte ajungînd la linia apei din dreptul căsuţei ei. E îmbrăcată într-un halat de pluş şi părul îi este tot striat, cînd apare prin uşa de plasă şi-i strigă:

— În final, fluxul tot te va aduce mai aproape de trepte, şi-l aşteptă să se apropie de căsuţă. Felul cum cade halatul pe ea îl face să-şi imagineze că nu mai are nimic dedesubt. Piciorul îi iese de sub halat, în timp ce studiază conţinutul străvechiului frigider, enumerînd: ceai rece, bere, coca dietetică, o portocală, un măr. Un picior lung, bronzat, care-şi reia locul sub halat în timp ce ea închide frigiderul şi-i oferă un ceai rece, într-o cutie de aluminiu. Ea îşi ia o bere. El nu-şi aminteşte să fi apucat să-şi manifeste vreo preferinţă.

Se aşează jos, în faţa lui. Masa de bucătărie este minusculă, acoperită cu nenumărate straturi de vopsea, ultimul fiind un verde marin. În partea dreaptă a chiuvetei sînt aşezate vasele spălate, iar în fereastră, un cantalup. Încăperea miroase a apă sărată şi a loţiune pentru bronzat a săpun de baie, de violete, şi a cafea. Uşa spre baie e deschisă. Obiectele sanitare sînt vechi, iar etajerele sînt înţesate cu lucruri femeieşti. Un sutien atîrnă de bara perdelei de la duş. Se simte ca şi cum ar locui aici de săptămîni.

---

[1] Joc de cuvinte: selfish – egoist; shellfish – crustaceu (n.tr.).

Cinci minute devin zece, zece, douăzeci. Ea mai bea o bere. Îi întinde şi lui una şi nu o refuză. Niciodată nu a făcut mai uşor conversaţie. Gîndurile i se învălmăşesc într-un talmeş-balmeş. Vin pîlcuri. Îi vorbeşte despre Duncan, dar evită paralizia. Îi spune că este divorţat şi, într-un tîrziu, îi explică legătura lui cu Carrie, îi spune că toţi trei locuiesc într-o căsuţă puţin mai jos, pe plajă şi, deşi se aude vorbind despre toate astea, abia dacă poate recunoaşte autorul. Lynn Greene nu pare cîtuşi de puţin afectată de ceva din toate astea. Rămîne umorul, apropierea. Ea nu se trage înapoi, nu începe să construiască ziduri între ei. Nu ameninţă, deşi, în mod cert, flirtează, ceea ce, după un timp, îl izbeşte ca făcînd parte din personalitatea ei. Este tipul de femeie cu sînge fierbinte şi se simte bine aşa.

— Toţi avem nevoie de mici nebunii, spune ea, aceasta fiind unica ei invitaţie, dar o spune într-un fel care-l derutează, lăsîndu-l pe el să interpreteze, iar el decide să treacă peste ea.

Trec două ore. Berea ei trezită îi spune cît de mult a stat aici. Se scuză.

— De data asta nu fug, spune el. Încearcă să-i spună ceva, dar nu e prea sigur de ce vrea asta. Ea se amuză.

— Mi-a făcut plăcere, îi spune ea. Comentariile ei sună ca şi cum ar fi făcut dragoste. Şi îşi dă seama că, vreme de două ore, asta şi făcuseră: dragoste. Dragoste cu hainele pe ei.

Luîndu-şi la revedere, afară, pe verandă, Lynn Greene este cea care o zăreşte prima pe Carrie. Carrie se află jos, lîngă apa în retragere a refluxului, uitîndu-se în sus, la ei. O neînţelegere. Presupuneri. Mistuire. Carrie se întoarce brusc şi, cu picioarele înţepenite, o ia plescăind prin apă, mai întîi în pas alert, apoi în fugă, înapoi, în josul plajei trandafirii.

Daggett vrea să spună ceva, să se scuze, dar nu este sigur cui să ceară scuze sau de ce să ceară scuze. Se întoarce spre plajă, fără să se grăbească în mod deosebit, prea conştient de faptul că Lynn Greene nu este doar o cunoştinţă trecătoare, iar Carrie nu este prea departe în bănuielile ei.

Stînd acolo, în parcarea plină de pîcla fumului de petrol, şi de haosul pompierilor, Lynn Greene îi zîmbea lui Daggett cu subînţeles, cu ochii scînteietori.

— Cam Daggett ! strigă ea, aşa cum numai prietenii de mult pierduţi sînt strigaţi. Huff îşi întoarse capul, nevenindu-i să creadă. Daggett îşi simţi faţa aprinzîndu-i-se şi stomacul strîngîndu-i-se. Venea spre el emoţionată, cu paşi mari. Nu prea ştia cum s-o primească. Ar fi vrut s-o înghită în braţele sale, dar nu în fata lui Huff.

O explozie bruscă, asemenea unui tunet, făcu cele cîteva sute de oameni să se arunce, deodată, la pămînt. Daggett şi Lynn Greene se treziră unul lîngă celălalt. La cîţiva paşi doar, nu explozia fusese cea care-l lăsase pe Daggett

încremenit, ci cît de frumoasă putea să fie, chiar şi cuprinsă de spaimă. Chiar şi după atîtea luni.

— Văd că incendiile sînt specialitatea ta, Michigan, îi spuse ea din colţul gurii.

— Ce naiba ai mai făcut ?

Ea nu apucă să-i răspundă. Explozia aruncase o bucată din aripa avionului pe grajdul în care se aflau caii şi, în timp ce benzina în flăcări se scurgea pe acoperiş, o limbă de foc învălui construcţia. Strigătul cailor blocaţi înăuntru străpunse tunetul care se stingea, al exploziei. Pompierii, care se retrăgeau în grabă, veneau direct înspre Daggett şi Lynn, care se şi ridicaseră în picioare.

— Şi caii ? îl întrebă Lynn neîncrezătoare, pe unul dintre pompierii pe care-l oprise cu o mînă întinsă.

— Îţi baţi joc de mine ? replică pompierul, uitîndu-se repede spre Daggett, după ajutor. În ce mă priveşte pe mine, hrană pentru cîini.

— Rahat, spuse Lynn Green.

Se avîntă spre grajduri. Fără să-şi înţeleagă prea bine propria reacţie, Daggett se pomeni doar la cîţiva paşi în urma ei.

— Lynn, o strigă el. Dar ea continua să alerge, făcîndu-se că nu aude.

Interiorul grajdului, dens de fumul uleios, negru, era plin de panica asurzitoare a cailor care nechezau şi dădeau din copite, încercînd să scape. Lynn se întoarse spre Daggett – ştia că era acolo – şi strigătul ei străpunse cacofonia.

— Tu o iei pe acolo ! Deschise uşa uneia dintre boxe şi fu cît pe aci să fie călcată în picioare de calul care o luase la goană. Daggett o acoperi cu trupul lui, în timp ce copitele calului cădeau la cîţiva centimetri de ei.

— Lynn ! strigă el, protestînd. Acoperişul ardea, un tavan de flăcări portocalii O mare bucată din perete se prăbuşi. Cîţiva cai scăpară prin deschizătura care se formase. Ea îl împinse deoparte.

— Tu o iei pe acolo, repetă ea, ridicîndu-se în picioare şi luînd-o înspre şirul de boxe. Unul după altul eliberară caii pur-sînge, care o zbugheau din grajd cu ochii albiţi şi copitele ca turbate.

Privi în sus, ca să surprindă o bună bucată din acoperişul în flăcări, pe cale să se prăbuşească. Strigă din nou, ca să-i atragă atenţia. Îi arătă. Ea se uită la acoperiş dar apoi dădu din cap a sfidare. Mai eliberă încă doi cai.

Daggett îşi dădu seama că cea mai rapidă cale – singura cale – de a o scoate de aici era să elibereze pînă la ultimul cal.

Apa începu să plouă peste ei – pompierii îşi întorseseră furtunurile spre construcţie. Doi bărbaţi cu măşti de oxigen şi costume cauciucate portocalii, cu cizme negre şi mănuşi groase, apărură din vălătucii de fum. Unul din ei strigă furios, cu vocea înfundată din cauza măştii.

— Ieşiţi dracului de aici !

Porţiunea din acoperiş se curbă, dar spre partea cealaltă şi căzu peste boxele goale. Lynn şi Daggett ignorară pompierii. Deschiseră dintr-o dată ultimele două boxe şi caii eliberaţi îl doborîră pe pompier la pămînt. Cu îmbrăcămintea lui greoaie şi tubul de oxigen, reuşea anevoie să se ridice. Lynn îi întinse mîna, dar el o respinse furios.

Daggett şi Lynn fugiră din fum, spre aerul binevenit de afară, urmaţi la cîteva secunde de cei doi pompieri. Se întoarseră la timp ca să vadă grajdul complet în flăcări. Caii eliberaţi, cu ochii strălucind de groază, alergau haotic spre libertate, împrăştiind mulţimea în calea lor. Restul acoperişului cedă şi, cîteva secunde mai tîrziu, pereţii se prăbuşiră. Aproape întreaga construcţie era la pămînt. Flăcările se înălţau la aproape cincizeci de metri, risipind o spirală învolburată de fum gros.

— Puteau să te omoare, spuse el furios. Acum îşi dădu seama de adîncimea sentimentelor sale pentru ea.

— Nu, spuse ea încrezătoare, scuturîndu-şi capul, urmărind, cu ochii, flăcările. Faţa îi strălucea în lumina portocalie. Nu mi-a sosit vremea.

— Vremea ta ? o întrebă el, mai furios acum ca oricînd.

Nu-i mai rămînea decît să-şi recite horoscopul.

Ea se uită la el, luîndu-şi ochii de la foc.

— Ştii şi tu cum e, Michigan. Apoi îi luă mîinile într-ale ei şi le strînse. Iar el uită cu totul de incendiu.

— Uneori, ştii, pur şi simplu.

7

COCOŢATE pe buza îngustă a căzii de hotel, picioarele lui Daggett atîrnau în jos, în apa clocotită. Picioarele lui protestau destul de des în felul acesta, devenind ţepene ca scîndura. O baie bună, prelungită, era singura soluţie.

— Nu e corect, spuse el cu o voce care răsună puternic în baia mică, placată cu faianţă. Avea el ce avea cu corectitudinea. Trebuie să continuăm.

Puţin mai tîrziu, Lynn Greene, acoperind zumzetul unei reclame comerciale pentru un vas cu aburi, din bambus, prezentată pe omniprezentul canal CNN, declară încurajator:

— E întuneric. Reluăm cercetările mîine dimineaţă, cum se luminează.

— Asta n-are nici o legătură cu întunericul, are legătură cu raportul asupra chimicalelor aflate la bordul avionului. I-ai văzut pe oamenii ăia în costume de astronauţi ? Iisuse, ce privelişte ! Asta i-a făcut pe toţi s-o şteargă de acolo. I-ai văzut pe cei de la televiziune cum devorau spectacolul ?

— Şi pe bună dreptate. Dacă zona este contaminată ?

— Un motiv în plus să suspectezi un sabotaj, dacă mă întrebi pe mine. Chimicale ? Asta e cartea de vizita a organizaţiei Der Grund. Doar că nu o pot dovedi.

— A cui ?

— N-are a face. Problema e că...

Îl întrerupse.

— Problema e că am avut noroc. Focul a neutralizat chimicalele. Aşa reiese din raportul pe care l-am primit. Fără acele sonde în flăcări, am fi avut de a face cu un adevărat dezastru.

— Din punctul meu de vedere, cu atît mai mult trebuie să continuăm cercetările. Nu să stăm şi să-i aşteptăm pe băieţii în costume de astronaut să facă analiza probelor...

— Eşti dezgustător ! O noapte n-o să nenorocească pe nimeni. Mîine o luăm de la capăt. Dacă există ceva acolo, vom afla. Îi întinse unul din paharele cu votcă, pe care o amestecase cu ce mai găsise prin frigiderul miniatural.

— Am nevoie de dovezi că e vorba de o intenţie criminală. Am nevoie de o verigă bună, care să stea în picioare, ca să-mi pot continua ancheta. Mai dădu pe gît o gură bună de votcă şi puse paharul în echilibru, pe muchia căzii. Lynn stătea sprijinită într-un umăr de tocul uşii.

— Am pierdut aproape doi ani cu cazul ăsta. Dacă nu ies cu ceva pe covertă, s-a zis cu mine. Închipuie-ţi, ei aşteaptă de la mine raportul asupra celeilalte poveşti – bomba de la Aeroportul Naţional. Poţi să crezi ? Sînt gata să mă scoată dintr-un caz ca ăsta, doar ca să le scriu un raport despre un mort ! Se uită la ea, aşteptînd înţelegere, dar nu găsi.

— Noi nu spunem „intenţie criminală”, interveni ea, corectîndu-l. Noi numim chestiile astea cauze suspecte. Pînă acum însă, nu avem nimic de genul ăsta. Absolut nimic. Şi, în afară de asta, adăugă ea, ţi-ar prinde bine să te ocupi şi de altceva. Nu prea arăţi bine.

Ignoră ultima ei remarcă.

— Presa NTSB-ului a şi început să-l comenteze drept un accident. CNN-ul, toate ziarele – toată lumea îi spune accident, pentru Dumnezeu. NTSB-ul vinde o ştire de rahat. Conferinţa aia de presă a fost total pe de lături.

— A fost corectă. Toţi pretindem că sîntem corecţi, nu ? Este spectacolul NTSB-ului. Şi rămîne ancheta lor, pînă cînd dovezile vă vor permite să preluaţi cazul. Asculta, dacă ar fi după mine, ţi-aş da tot ce vrei. Iar tu ştii asta – şi nu laşi impresia că ai vrea. Sorbi din băutură. Nu despre anchetă vorbea acum. Se ascunse în spatele paharului său.

— Iar realitatea este că nu am văzut nimic la faţa locului, care să ne indice cauze suspecte. Cei de la controlul traficului aerian ne-au spus că unul din echipaj a anunţat izbucnirea unui incendiu în cabină. Peste cîteva secunde, avionul s-a prăbuşit. Nici măcar un singur martor ocular nu ne-a descris prăbuşirea ca pe o explozie. Şi nu s-a găsit încă nimic printre resturile epavei, care să indice explozive.

NTSB-ul nu are prea multe variante, în acest caz.

— Un Duhning nouă cinci nouă şase zero zero, al companiei LAX, poate încărcat cu chimicale ? Am un cadavru scos dintr-un simulator nouă cinci nouă, reglat pentru o pistă de zbor LAX. Am pus mîna pe un terorist renumit, care construise detonatoare cu altimetru în camera sa de hotel, din Los Angeles. Los Angeles, LAX... pricepi ? Vrei să-mi spui că e vorba doar de o simplă coincidenţă ? Continuă, înainte ca ea să-l poată întrerupe. Avea o pasiune pentru întreruperi, pentru a-şi impune punctul de vedere. Nu mă lua cu duhul blîndeţii, fir-ar să fie. Cineva trebuie să-i ajute să rămînă obiectivi.

— Obiectivitate ? Asta predici tu ?

— Predic ? întrebă el, întinzîndu-se după băutură şi dînd pe gît o duşcă bună.

— Da, predici.

Se uită la imaginea ei, deformată de neregularităţile paharului. Pe măsură ce răsucea paharul, imaginea ei se lungea.

— Tu eşti anchetatorul accidentului aerian, spuse el. Expertul în substanţe explozive. Tu conduci investigaţiile FAA privind acest caz.

— Al naibii de exact, fu ea de acord, dîndu-şi capul pe spate în timp ce sorbea din pahar, într-un fel care-i întinse lungul ei gît.

— Şi nu mai face din asta o chestiune atît de personală. Aşa nu uşurezi cu nimic lucrurile.

— Este personală. Şi ar trebui să mă ajuţi.

— Încerc.

— Serios ?

— Da.

Urmări din profil cum i se strîngea gîtul pe cînd înghiţea si găsi asta provocator. Poate că fusese o idee proastă să o invite aici.

— Prea repede se golesc chestiile astea, spuse ea, studiind paharul, dar, în fond, de ce n-aş mai prepara unul ?

Îl termină şi el pe al lui şi i-l întinse.

— Cum se mai simt ? întrebă ea, arătînd cu capul înspre picioare.

— O să-ţi spun după al doilea pahar.

Îl lăsă singur cu gîndurile lui. Ca şi vocea lui, şi ele aveau tendinţa să dea buzna în mica încăpere. Cum ea nu mai apărea, strigă:

— Cred că e opera aceluiaşi tip. Există prea multe coincidenţe. Asta nu cîntăreşte nimic ?

— Nu, răspunse ea, reapărînd. Nu pentru Lynn Greene, anchetatorul. Eu nici măcar n-ar trebui să am habar de acest aspect al anchetei tale. Sînt plătită pentru obiectivitate – ceva ce am pierdut în clipa în care te-am văzut acolo. Se aşează pe scaunul de la closetul alăturat. Erau aproape unul de altul. Ea ridică paharul; buzele celor două pahare se atinseră.

— Pentru colaborarea noastră, spuse ea. În sfîrşit.

— Am nevoie de ajutorul tău în problema asta.

— Chiar dacă aş prefera să mă joc, decît să fac treabă ?

— Te rog, ajută-mă.

— Fiecare lucru la timpul lui. Există un sistem. Acordă-i şanse să acţioneze.

— Nu pot. Dacă Bernard a confecţionat mai multe mecanisme de declanşare ?

— Cine e Bernard ?

Nu răspunse. Încercă băutura. Noul amestec era mai tare şi se întrebă: intenţionat ? Avea ea dreptate, într-adevăr se goleau prea repede. Picioarele

arătau mai mari privite prin apă. Mari, palide, picioare zbîrcite, cu degete cocîrjate. Foarte romantic.

— Trebuie să fiu obiectivă, spuse ea. Să nu-ţi faci griji: nimeni n-are de gînd să muşamalizeze nimic. Nu voi permite aşa ceva. Deci, ce vom face ? Vom căuta, cu toţii, toate explicaţiile plauzibile, pentru prăbuşire. Crede-mă.

— Nu pot aştepta şase luni. Chestiile astea durează întotdeauna şase luni, spuse el.

— Înţeleg. Se aşează mai bine, ceea ce făcu să se apropie şi mai mult de el. Îşi trecu mîinile prin părul lui şi el simţi mîngîierea pînă în degetele de la picioare.

— O să fac tot ce pot. Îţi promit. Era în spatele lui, unde nu o putea vedea, şi găsi asta dezarmant.

— Lynn, spuse el atît de brusc, încît păru ca un arbitru care fluieră. O auzi agitînd paharul cu gheaţa zornăitoare şi apoi cum înghite cu graţioasa ei pompă.

— În regulă, spuse ea, fără nici o supărare în glas. Dar dacă nu umpli cada asta cu apă îngheţată şi nu mă scufunzi în ea, mai bine plec. Am alte idei despre cum aş putea petrece noaptea asta. Îl sărută pe gît, sub ureche. Mii de volţi îi trecură prin partea stîngă. Părul de pe trup i se zbîrli, în aşteptare.

— Duncan ce face ? întrebă ea.

Asta îl potoli. Cum el nu răspunse nimic, ea adăugă:

— Telefonul pe care tocmai l-ai dat suna mai curînd a telefon de afaceri, decît a telefon pe care cineva îl dă fiului său.

— Uneori aşa se petrec lucrurile între noi.

— N-ar trebui să fie aşa.

— Ştiu.

— Eşti supărat.

— Da.

— Pe mine?

— Nu. Pe mine. Adevărul doare.

— Are o bonă ? întrebă ea. Sau este ea ?

— În noaptea asta are o bonă. Suficient de bătrînă să-i fie bunică. Într-un fel, a devenit membră a familiei.

— Bona sau Carrie ? întrebă Lynn. Chestia asta şterge-o de pe bandă. Nu prea ştiu să pierd.

— Cine spune că ai pierdut ? întrebă el, în timp ce ea îi întindea paharul gol. În acel moment, el ştiu tot ce se poate şti despre pustietate.

— Eşti tot cu ea, nu ? Sperasem că uluitoarea-mi personalitate şi silueta mea în costum de baie ar putea schimba aranjamentul. Sînt unele lucruri pe care înveţi să le accepţi. Altele nu, îl avertiză ea.

Mai tentat ca oricînd să o oprească, îşi întinse braţul şi ea îşi prelinse degetele de-a lungul lui, pînă cînd palmele lor se şterseră una de alta şi vîrfurile degetelor lor se sărutară.

Ea îşi luă geanta şi se opri în micul sas şi se uită peste umăr la el. Îi zîmbi suficient ca să-i transmită un mesaj.

Vroia să rămînă; vroia ca el să o roage să rămînă. El îi întoarse zîmbetul. Ea dădu din cap şi ridică din umeri. Uşa se închise în spatele ei şi, în secunda următoare, Daggett se afla pe locul unde stătuse ea, cu picioarele ude pe covor, cu mîna înşfăcînd butonul de la uşă. Dar nu-l răsuci.

În dimineaţa următoare, telefonul îl readuse la realitate.

În mijlocul unui mic dejun servit în cameră. Votca din noaptea trecută îi dăduse peste cap dimineaţa.

Vocea lui Phil Huff spuse:

— Nu sînt singur, deci voi fi scurt. Se petrece ceva la care precis că vrei şi tu să iei parte. Te iau de la hotel în zece, douăsprezece minute. Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Te încurc cu ceva ?

— O să fiu jos, spuse Daggett.

Huff era îmbrăcat în acelaşi costum de poplin, cu umerii drepţi, aroganţi. Daggett se surprinse zgîindu-se la cicatricele de pe nasul său, întrebîndu-se dacă femeile sînt atrase de cicatrice. Huff le avea pe amîndouă, din belşug. Conducea acelaşi Chrysler de culoarea noroiului, cu care Daggett îl văzuse la locul prăbuşirii. Bancheta din faţă avea o husă mizerabilă, iar tocul lui Huff făcuse o gaură în covoraş, în dreptul pedalei de acceleraţie. Radioul era acoperit cu o crustă de praf şi de cafea vărsată. Vinilinul de pe parasolar era cojit de vreme, ca un fruct uitat pe pervazul geamului. Huff intră în trafic, puse girofarul pe bord, îl porni şi, în timp ce maşinile se dădeau, încet, la o parte, spuse:

— Băieţii noştri au primit un telefon de la Poliţia Aeroportului. Vorbeau ceva despre un telefon pe care l-a primit cineva de la secţia lor din oraş. Un mecanic de la AmAirXpress pretinde că a fost atacat şi drogat ieri, în casa lui, de un bărbat însoţit de o femeie. Zice că i s-a furat permisul de intrare în aeroport şi salopeta. Tocmai au trimis acolo un detectiv. Trebuie să ne grăbim, să prindem cît mai mult din spectacol.

Daggett cîntări la repezeală cele aflate.

— Dacă este aşa, atunci acest lucru ne poate da supremaţia asupra anchetei privind accidentul, spuse el, nerăbdător.

— Mai am una şi mai bună, spuse Huff, tachinîndu-l pe Daggett cu lunga pauză care urmă.

— Al dracului ce-o să-ţi mai placă.

Daggett nu cerşi. Îl aşteptă să continue.

— Ştii, chimicalele aflate la bordul avionului ? spuse el ca şi cum ar fi întrebat, forţîndu-l astfel pe Daggett să răspundă.

— Da?

— Au fost fabricate de o companie care se cheamă ChemTronics, care are rafinării – sau cum naiba vrei să le zici – în peste douăzeci de state. Huff făcu încă o pauză lungă, prefăcîndu-se că este ocupat cu condusul, deşi maşina părea că merge de una singură, pe un drum cu desăvîrşire drept.

— ChemTronics, am aflat, este un furnizor paravan – miră-te cît vrei – şi se află sub aceeaşi plapumă cu nici mai mult nici mai puţin decît EisherWorks Chemicals.

Pulsul lui Daggett îi crescu la dublu, dar încerca să nu-i facă lui Huff plăcerea de a-i vedea sau auzi entuziasmul, ceea ce îi ceru un efort considerabil.

— Sub aceeaşi plapumă ? întrebă el.

— EisherWorks este acţionarul principal la Chemical- Tronics. Aceasta înseamnă că avem de-a face cu o filială americană.

— Deci ar putea fi Der Grund.

— M-am gîndit eu c-o să-ţi placă asta.

Daggett reflectă asupra posibilităţilor. Ar fi suficientă, oare, o conexiune, pe plan financiar între cele două, pentru a-l convinge pe Pullman sau pe superiorul acestuia, Richard Mumford, asupra suspectatei implicări a organizaţiei Der Grund ? Se îndoia. Nu era un probatoriu destul de concludent. Şi chiar în cazul în care ChemTronics ar fi primit vreo ameninţare, era puţin probabil că ea va face cunoscut acest lucru FBI-ului. Ignorarea ameninţărilor teroriştilor îi supăra pe acţionari şi provoca o publicitate nefavorabilă; şi ambele afectau preţul acţiunilor. Marile corporaţii primeau însă tot timpul asemenea ameninţări, dar cel mai adesea recurgeau la propriile lor servicii de securitate pentru a se ocupa de ele. Dar chiar şi fără existenţa unei conexiuni, lui Daggett îi crescu convingerea că tot pe urmele detonatoarelor lui Bernard se afla. Şi unde naiba îi va duce acest lucru ? Ce urma la rînd?

Phil Huff spuse:

— În termosul de la picioarele tale e cafea îndulcită. După cum arăţi, ţi-ar prinde bine o ceaşcă.

Mai merseră vreo douăzeci de minute, după care nu mai ştiu unde se află. Curbele, trotuarele, vegetaţia, chiar şi casele, totul arăta altfel.

— În privinţa locuinţelor, sînt într-adevăr bigot. Pentru mine, toate astea arată la fel. Unde naiba sîntem ?

— Chiar aici locuieşte Dougherty, spuse Huff, vădit amuzat.

Daggett reperă maşina discretă a detectivului. O maşină neagră, cu patru uşi.

— Opreşte ! strigă el şi Huff se conformă pe loc, apăsînd pe frînă. Amîndoi se prăvăliră în faţă, spre bord şi reveniră înapoi.

— Ce e ? întrebă Huff furios, căutînd cu ochii. Iisuse, după cum ai strigat, mi-am zis că eram gata să dau peste ceva.

— Erai, spuse Daggett, arătînd spre strada din faţa lor.

— Uită-te acolo, îi arătă el.

— Da ? întrebă Huff, nevăzînd nimic.

— Urmele de cauciucuri, explică Daggett. Noroiul... urmele de cauciucuri, acolo, la curbă, vezi ? Dar nici un pic de noroi în spatele maşinii de acolo. Se uită peste umăr şi sorbi din cafea.

— Şanţuri proaspete. Lucrări de canalizare, corect? Dar ce-i cu noroiul ?

Huff se uită şi el.

— Probabil că s-au jucat copiii, ieri, cu hidrantul.

— Da. Exact. Atîtea urme în mijlocul străzii, dar numai o singură pereche acolo, în curbă.

— Tîmpitul, spuse Huff, înfocat. Dădu maşina înapoi, ca să nu calce peste urme. Parcă.

— Cu chestia asta, am pus mîna pe el. Am un polaroid sub banchetă. Se întinse, îl reperă şi i-l dădu lui Daggett.

— Dacă îl las în portbagaj, se coace filmul.

— Ruletă ai?

— Cred că e în trusa din portbagaj. Îi dădu lui Daggett cheile.

— Deşteptul ăsta nu s-a gîndit la scena reconstituirii.

— Nu, nu s-a gîndit. Aşa că n-ar fi rău să-i ceri politicos să se dea puţin la o parte. Suna ca o decizie. Stai de vorbă cu el. Vezi dacă putem discuta puţin cu tipul acela. Poliţia din Los Angeles n-are nici un amestec în chestia asta. Doar birocraţie, legată de legitimaţia tipului. Spune-i că preluăm noi cazul.

— N-o să-i placă, îl avertiză Huff. Simpla noastră prezenţă aici înseamnă că este ceva serios.

— Tocmai de aceea ne şi ocupăm singuri. Corect, Phil ?

spuse Daggett. N-avem nevoie de limbi care să ducă vorba.

— Pe dracu', nu !

— Şi cît timp stai tu acolo, cheamă-i pe băieţii de la laborator. Spune-le să aducă tot ce le trebuie ca să ia mulajul acestor urme... aspiratoare, pentru interior... tot dichisul. Considerăm că avem de a face cu o scenă de crimă de gradul unu.

— Laboratorul ? Nu pot face asta. Nid măcar nu ştim sigur dacă omul tău a trecut sau nu pe aici, protestă Huff.

Corect ? Hai să nu ne încingem prea tare.

— Legitimaţia de intrare a unui mecanic furată în după-amiaza prăbuşirii ? întrebă Daggett, nevenindu-i să creadă.

Cheamă-i, Phil. Eu mizez pe chestia asta.

Cînd Daggett şi Huff se întoarseră, după aproape trei ore de întrebări puse lui Kevin Dougherty, locul accidentului arăta complet diferit faţă de noaptea precedentă. Pachetele împrăştiate şi plicurile poştale ale curierului de noapte, de diferite culori, forme şi dimensiuni dispăruseră, fiind transportate şi depozitate în sala de sport a unui liceu din apropiere, pentru a fi verificate de experţii în explozive, de la FBI şi FAA. Incendiile fiind stinse, senzaţia de ameninţare, de altă planetă, a nopţii precedente făcuse loc sentimentului pe care ţi-l dă un cîmp de bătălie în dimineaţa următoare: toate obiectele, împrăştiate pe o suprafaţă de mai bine de cinci acri, aveau fie culoarea neagră a cărbunelui, fie culoarea maronie a noroiului. Coada spintecată a avionului era înfiptă în pămînt, ca o sculptură modernă. Daggett reperă, lîngă acest fragment de coadă, un mic grup de investigatori, printre care se afla şi Lynn Greene. Erau cam patruzeci, cincizeci de investigatori care umblau printre rămăşiţe, aplecaţi deasupra lor, asemenea căutătorilor de scoici pe o plajă din Florida, mulţi dintre ei avînd asupra lor carneţele, aparate de fotografiat sau saci transparenţi, din plastic, în care se aflau obiecte devenite grotesc de nerecunoscut. O echipă aflată în apropierea cabinei pilotului, detaşată de restul avionului, cernea printr-o sită resturi de noroi; alţii se uitau la parbriz, asemenea arheologilor în căutare de obiecte istorice.

Întreg efortul îi părea lui Daggett oarecum îndepărtat, ca şi cum ar fi avut loc pe o scenă atît de mare încît nu-i putea vedea marginile. Se gîndi din nou la zborul zece douăzeci şi trei, sortit pieirii, şi se pomeni felicitîndu-se că ajunsese acolo cîteva zile mai tîrziu. A adăuga sute de trupuri moarte peste tot ce vedea aici era de neînchipuit. Se minună cît de eficienţi erau, cît de aparent fără efort reuşeau să lucreze cele cîteva duzini de investigatori, stînd umăr la umăr, efectuînd, fiecare dintre ei, o anumită operaţie, multe din acestea suprapunîndu-se, fără îndoială. Dacă ar putea acţiona şi organele legii atît de firesc.

Cîteva minute mai tîrziu, Huff ieşi din rulota în care se afla cartierul general.

— După umila mea părere, zise el, ancheta aceasta va fi în curînd a noastră.

— Cît de curînd ? întrebă Daggett.

— Fără cauze suspecte nu ne poate fi predată.

— Dar Dougherty ? Dar legitimaţia care i-a fost furată ?

Acestea nu sînt cauze suspecte ?

— Poate pentru noi, dar nu şi pentru cei de la NTSB. Ei au nevoie de un probatoriu solid. De o dovadă care să fie găsită la locul prăbuşirii. Şi Huff adăugă, optimist:

— La şedinţa de la prînz, şeful echipelor care cercetează la faţa locului va anunţa că toţi aceşti investigatori vor avea ca sarcină prioritară prezentarea de dovezi privind intenţia criminală. Am amînat conferinţa de presă de la prînz.

Vom stăpîni mult mai bine situaţia la şedinţa de diseară. Vom muta o parte din echipe astfel, încît să stăm cu toţii la Marriott. NTSB a aranjat să obţinem principala sală de conferinţe şi încă alte două, mai mici. Una peste alta, o să fie bine.

— O să fie bine ? Care sînt dovezile de care au ei nevoie, Phil?

— Au nevoie de ceva mult mai mult decît nişte urme de cauciucuri sau depoziţia unui mecanic. Nici mie nu-mi place, dar nu putem schimba nimic. Pe ei îi interesează în exclusivitate locul prăbuşirii. Nu cine ştie ce ameninţări proferate în afara locului prăbuşirii sau violări ale punctului de control sau chiar teorii ajutătoare, care să-i influenţeze sau să le întunece obiectivitatea în cercetările pe care le întreprind la locul propriu-zis al accidentului.

— Obiectivitatea ?

— Ascultă, ei înţeleg bine care este poziţia noastră, da ?

Felul în care au prezentat lucrurile arată clar că vor sări la cea mai mică dovadă şi că sînt mai mult decît dornici să acorde statut de maximă prioritate oricăreia dintre solicitările noastre. Nu ne lovim cap în cap aici. Aruncă o privire înspre echipa care lucra la coada avionului.

— Ţine-le pumnii băieţilor ăstora să poată drege oalele sparte, spuse el.

— Adică ?

— Cutia neagră este un talmeş-balmeş. Mi s-a spus că au de-a face cu o jumătate de milă de spaghete.

— Dar avem nevoie de ea.

— Avem nevoie de multe.

— Dar datele privind controlul zborului ? DFDR-ul, întrebă Daggett.

— Ei spun că se prezintă bine. Pleacă azi după-masă la Washington, cu avionul lor. Îndată ce specialiştii lor de acolo vor descurca banda, o vor trimite înapoi, pentru sincronizare.

— Aş vrea s-o ascult şi eu.

— După cîte am auzit, poate dura o săptămînă sau două.

— Indiferent.

— O să le spun. Ascultă, adăugă el, tatonînd terenul. Şeful meu a fost instruit de SAC să mă facă titular pe ancheta acestui accident Ei nu prea înţeleg însă ce cauţi tu aici. Le-am spus că te-am invitat eu, ca să ne ajuţi. Deci, din punct de vedere formal, sîntem, amîndoi, pe urmele lui Bernard. Asta nu înseamnă neapărat că i-am fentat, dar, oricum, n-au ce face. Eşti invitatul meu. Asta înseamnă că trebuie să-ţi permitem accesul la anchetă.

— Mulţumesc. Să fie oare acelaşi Phil Huff ?

— Dar asta nu înseamnă prea mult. Ei n-or să-mi permită să-ti dau si oameni.

— Să lucrez de unul singur ?

— LAFO nu are decît trei echipe specializate în antiterorism. Pînă în urmă cu zece minute, toate trei erau repartizate acestui caz. Asta înseamnă cam

treizeci de băieţi. Orice pretenţie ai, o faci prin mine, iar eu voi face în aşa fel încît să i se dea curs. Sînt mulţi pe care trebuie să-i păcălesc. Dar poate reuşesc să aranjez ceva.

— Adică ? întrebă Daggett.

— Ascultă. De Bernard se ocupă biroul FBI-ului din Washington. Dar de acest accident de avion ne ocupăm noi, cei de aici.

— Dar Dougherty ? Unde naiba este locul lui în povestea asta ? întrebă Daggett.

— Vino cu ceva. Bine ? îţi place filiera Dougherty, tot aşa cum îmi place şi mie. Vino cu o dovadă peste care oamenii mei să nu poată trece aşa de uşor şi vom prelua, cu un singur telefon, ancheta asupra acestui accident.

— Mă ajuţi ?

— Ori de cîte ori voi putea, te voi ajuta.

— De ce această bruscă schimbare de sentimente ?

Huff îşi acordă un timp înainte de a răspunde.

— N-am putut dormi azi noapte. Nu din cauza acestui accident, ci din cauza lui Backman. Am ratat urmărirea lui Bernard, Daggett. Recunosc. Acum îmi dau seama de asta, în regulă ? Am lăsat să-mi scape din mîini. Am lăsat să-mi scape din mîini geanta aceea. Unde s-a făcut predarea ei ? La toaletă ? La garderobă ? La naiba, habar n-am ce n-a mers, dar mai rău nu putea fi. Mai întîi, Backman; acum, asta. La dracu' ! Ajungi într-un moment cînd îţi dai seama că trebuie să-ţi schimbi metodele. Îşi studie ţigara neaprinsă şi o aruncă în noroi.

— Unde te găsesc dacă am nevoie de tine ?

Daggett îşi găsea cu greu cuvintele. Huff să se scuze ?!

Ajungi într-un moment cînd îţi dai seama că trebuie să-ţi schimbi metodele. Cuvintele răsunau în el ca ultimul penny într-o puşculiţă. Ar fi putut ieşi la fel de uşor, din gura lui.

— Unde te găsesc ? repetă Huff.

— Oriunde pot găsi dovezi, răpunse Daggett.

Urmele de cauciucuri din faţa casei lui Kevin Dougherty dădură repede rezultate. Măsurarea bazei roţii, în funcţie de cele două urme de cauciucuri opuse, scoaseră la iveală că era vorba de un Chrysler – fie un Dodge Caravan, fie un Plymouth Voyager. Pariind pe faptul că era vorba de o maşină închiriată, Daggett se orientă spre agenţiile locale. Agenţia din Seattle la care recursese asasinul îi dăduse o carte de credit pe urmele căreia să o poată lua; poate că şi această maşină închiriată va fi bună la ceva.

Un telefon dat miercuri dimineaţa la prima oră a scos la iveală faptul că firma Chrysler avea o înţelegere exclusivă privind închirierea maşinilor Caravan, în perimetrul oraşului Los Angeles, cu agenţia Overland Car Rentals. Agenţia Overland dispunea doar de opt maşini Caravan la filiala ei din aeroport.

Din cele opt, două fuseseră returnate în ziua accidentului – una, cîteva ore înainte de prăbuşire, iar cealaltă, cîteva minute după. Într-un oraş în care patruzeci şi cinci de minute erau ceva obişnuit, Daggett se considera fericit că reuşise să-şi croiască drum pînă la aeroportul Marriott, care se afla la nu mai mult de cinci minute de LAX şi de agenţia Overland de aici.

Daggett sări peste piedica amplasată la intrare, ca măsură de securitate, trecînd de cabina portarului, din stînga. În faţa lui, o mare de maşini returnate aştepta la spălat. Un băiat vietnamez, cam de optsprezece ani, împiedicat în mişcări de cele două aparate electronice care-i atîrnau la curea, se apropie de o maşină returnată şi începu să ştanţeze numere într-una din cele două cutii grele.

Daggett îl găsi pe supraveghetor, Milton Butts, într-un birou mic, unde pătrunse prin uşa din spatele ghişeului principal. Încăperea îţi muta nasul din loc cu miros de after shave, amintindu-i lui Daggett de Backman. Butts era un negru cu tîmplele încărunţite, cu un dinte înnegrit, în faţă, şi cu gîtul ca un butuc, al unui fost luptător sau instalator de linii. Ochii negri, depărtaţi, clipeau a plictiseală sau neatenţie, în timp ce Daggett îşi exprima doleanţele. Purta halatul companiei şi o cămaşă care nu putea fi încheiată în jurul acestui gît gros, nodul cravatei companiei încercând să mascheze deficienţa. Lentila stîngă a ochelarilor săi pentru citit era plină de amprente. La rasul de dimineaţă scăpase o bucăţică de sub nas, lăsînd un triunghi de ţepi negri pe buza de sus.

Bătea încet, dar corect. Citind ecranul, spuse cu o voce înşelător de calmă:

— Ambele maşini au fost închiriate de nişte femei, dacă asta vă ajută la ceva.

— Dar una dintre ele a plătit cu bani gheaţă, spuse Daggett, simulînd siguranţa de sine. Îngrijorarea i se citea pe chip.

— Computerul ne poate spune asta ?

Milton Butts reexamină ecranul şi întrebă:

— De unde ştiţi ?

— O presupunere norocoasă. Închise ochii şi mulţumi oricui veghea asupra lui.

Butts îşi încreţi buzele, neplăcîndu-i răspunsul.

— Numele ei este Lyttle, cu y, Maryanne Lyttle. O închiriere pentru o zi. Rezervată pe bază de carte de credit, dar plătită cu bani gheaţă. A ţinut maşina în jur de şase ore – ceva obişnuit la clienţii noştri, adăugă el, cu titlu informativ. După ce mai studie puţin ecranul, adăugă:

— Alte informaţii deosebite nu-mai avem.

Daggett ceru o copie a contractului şi Butts imprimă cîte una pentru fiecare din ei.

Daggett citi contractul.

— Furgoneta a fost spălată la returnare ?

— Bineînţeles, spuse Butts, furios. Apoi adăugă:

— Nu păreţi prea încîntat.

— Cît de bine a fost curăţată ? înăuntru, vreau să zic.

— Sincer ? în sezonul acesta atît de aglomerat, poate că nu perfect. Aţi văzut parcarea de afară. Şi, între noi fie vorba, angajaţii noştri nu sînt nici ei prea conştiincioşi, înţelegeţi ce vreau să zic ?

Daggett dădu un telefon şi ceru ca furgoneta să fie remorcată pînă la garaj, spre care să poată pleca imediat oamenii lor.

— E cumva în legătură cu accidentul de avion ? întrebă Butts, cînd Daggett închise telefonul. Afurisită treabă, accidentul ăsta. Ne-a lovit pe toţi. Să fi văzut ce de anulări am avut în dimineaţa asta. Ascultaţi-mă pe mine, chiar şi un nenorocit de accident se răsfrînge asupra afacerilor. Oamenii sînt foarte superstiţioşi cînd e vorba să se urce în avion. Îşi roti ochii şi exclamă:

— Vreţi să spuneţi că nu a fost un accident ? De aceea sînteţi aici ?

Daggett se uită la el şi răspunse:

— Oficial, nu pot face comentarii. Neoficial, îmi foloseşte orice ajutor pe care l-aş putea primi.

— Să fiu al dracului spuse Butts, luminîndu-se, blestemaţii de arabi sau cine altcineva ?

Daggett îl întrebă:

— La ce se referă literele astea din căsuţa pentru returnări, domnule Butts ? Îmi puteţi explica ?

Butts se uită peste propria lui copie şi dădu din cap, afirmativ.

— Noi închiriem şi primim înapoi maşinile, exact din locul unde se preiau bagajele. Cea mai mare parte a activităţii noastre, după returnarea maşinilor, se desfăşoară aici, în afara aeroportului, unde spălăm şi întreţinem parcul de maşini. Dar clienţii noştri de la Express sînt serviţi în interiorul aeroportului. Atît la închirierea cît şi la returnarea maşinilor. Asta e tot ce pot să vă spun. Furgoneta aceasta a fost închiriată şi returnată în interiorul aeroportului. Cu un entuziasm copilăresc adăugă:

— Gata ! Ştiu ce v-ar putea interesa ! Se uită la ceas. La naiba, trebuie să ne mişcăm repede.

Lui Daggett nu-i plăcea cum suna acest ne.

— Ce anume ? întrebă el. Ce-ar putea să mă intereseze, domnule Butts ?

— Am avut o groază de probleme create de furturile din interiorul aeroportului. Nu sînt nici şase luni de cînd am instalat un sistem de supraveghere video, ascuns.

— Video ? întrebă Daggett, mintea umblîndu-i deja după posibilităţi.

— Problema este, spuse Butts vădit îngrijorat, uitîndu-se din nou la ceas, că e vorba de un sistem în buclă, de douăzeci şi patru de ore. O bandă cu

funcţionare continuă sau cam aşa ceva. Ştiţi dumneavoastră. La fel şi la terminale.

— La terminale ? Daggett sări de pe scaun, făcîndu-i semne frenetice lui Butts să se grăbească, pentru că, brusc, îşi dădu seama cum ar putea pune mîna pe această Maryanne Lyttle.

Joi dimineaţă, în ziua de 30 august, Daggett intră la Los Angeles County Federal Building – o clădire albă, banală, înconjurată de un gazon suspect de verde. Se pare că funcţionarii federali nu prea se sinchiseau de secetă.

Laboratorul tehnic audio-vizual al diviziei de teren a FBI-ului din Los Angeles ocupa un birou mic, fără ferestre, la etajul şase. Daggett ştia că tehnidenii video din Los Angeles erau printre cei mai buni din ţară. Nu numai că cei din Los Angeles dispuneau de cea mai modernă tehnologie în domeniu, dar LAFO făcea uz de ea mai mult decît s-ar fi cuvenit; divizia droguri folosea în mod frecvent supravegherea prin video. În Los Angeles se făceau afaceri mari cu droguri, de aceea ele reprezentau un obiectiv central pentru LAFO. Încăperea era înţesată cu tot felul de echipamente video şi de televiziune, unele cunoscute lui Daggett, altele nu. Daggett îşi încheie sacoul lui sport, pentru a nu lăsa să-l pătrundă răcoarea de aici, care-i amintea de sala computerelor de la Duhning. Îşi lăsase la hotel geaca lui cu însemne.

Cynthia Ramirez îşi pilotă scaunul cu rotile în direcţia lui Daggett şi-i strînse mîna cu putere. Avea flăcări în ochii sticloşi şi un mic zîmbet şmecheresc. Daggett văzu scaunul şi se gîndi la Duncan. Ramirez era slabă ca o scîndură, avea un pulover tricotat, cu un model cu şerpi şi o pătură ecosez care-i acoperea picioarele. Părul negru era pieptănat pe spate, prins într-o coroniţă arcuită, din plastic roşu. Degetele ei erau reci şi la fel de lungi şi de subţiri ca nişte beţişoare chinezeşti.

— Mi se spune Fragile, zise ea, continuînd să zîmbească.

— Michigan, spuse el, atent să nu-i frîngă mîna.

— Ţi se potriveşte. Nu mă întreba de ce.

El se abţinu să facă vreun comentariu.

— Ce-s astea ? întrebă ea, uitîndu-se la cutia cu casete video pe care o adusese cu el.

— Mi s-a spus că sînteţi cea mai bună la măririle video.

— Cu complimentele ajungi oriunde.

— Alb-negru, bandă cu funcţionare continuă. Una din casete a fost filmată în garajul unui aeroport. Celelalte cincisprezece sînt împrumutate de la o firmă particulară, care se ocupă de supravegherea prin video, la LAX.

— Compania lui Bernie Shanks. Ne-a părăsit pentru ei, ştiai ? zîmbi ea.

— Da, dădu el din cap. Adică am aflat. Aşa am putut să scot de acolo comediile astea. Am convingerea că fără domnul Shanks mi-ar fi trebuit cîteva săptămîni de intervenţii oficiale.

Ea luă cutia şi-i dădu drumul în poală, unde aceasta ateriză greoi. Suficient de tare ca să sfărîme nişte oase atît de mici, dacă, bineînţeles, se mai aflau oase sub această pătură. Era greu de spus.

— Benzile cu funcţionare continuă nu asigură o calitate prea bună. Ele se uzează din cauza oxidului.

— De aceea am şi venit aici. Ca să mărim imaginea.

Îndreptîndu-se spre unul din aparate, spuse, uitîndu-se înapoi la el:

— Nu fac minuni.

— Nu asta am auzit eu.

Fragile îi prinse privirea şi nu-i mai dădu drumul.

— Ar fi destul loc aici pentru mulţi ca tine. Zîmbi. El îi întoarse zîmbetul.

— Caseta asta de deasupra... asta e ce te interesează. Se vede o femeie care stă în faţa unui ghişeu pentru închirieri.

Poartă o eşarfă şi ochelari de soare. Cu greu se poate distinge ceva. Dacă i-am putea mări faţa, ca să obţinem ceva ce am putea folosi... Eu sper că a intrat în terminal, imediat după ce a restituit maşina. Sper să putem folosi deplasările ei de la o cameră video la următoarea. Fiecare din cele cincisprezece casete aparţine unei alte camere video din incinta terminalului. Fiecare din ele se suprapune peste o mică suprafaţă din teritoriul celeilalte – pentru siguranţa acoperirii întregii zone. Dar să reuşesc să o depistez din mulţime... Nu ştiu. Nu-mi fac speranţe prea mari. Chipurile oamenilor sînt destul de mici pe aceste casete. Dar dacă ai văzut vreodată locul unui accident... S-ar putea ca această femeie să fie răspunzătoare. M-am gîndit că merită încercarea.

Chipul ei deveni dur şi păru dintr-o dată altă femeie. Apoi trăsăturile i se relaxară.

— Locul accidentului meu a fost pe La Cienega. Un Volkswagen şi o ambulanţă, Michigan. Din nefericire, eu conduceam broscuţa. N-am auzit sirena ambulanţei. Încă ne mai judecăm şi au trecut şase ani de atunci. A trecut pe roşu şi m-a lovit aici, spuse ea, frecîndu-şi partea dreaptă ca şi cum ar mai fi simţit şi acum durerea.

— Şi acum ce-ar fi să aduci două cafele – a mea să fie simplă. O să avem nevoie.

Peste alte două ore, Daggett mai aduse două cafele şi apoi două farfurii cu friptură de pui şi piure de cartofi, de la bufet. Fragile, aşa cum insista ea să i se spună, transformase un oval greu de descris, aşezat deasupra unui trup de femeie, într-un portret robot digital granulat, dar care putea fi recunoscut, pe ecranul unui computer de o mare acurateţe. Cu fiecare mărire electronică, progresivă, computerul reconstituia chipul, compensînd lipsa claritătii. Apoi, ea umbri şi umplu portretul cu o baghetă căreia îi spunea peria de aer. După alte nenumărate măriri chipul Maryannei Lyttle privea spre ei. Ceea ce vedea i se părea lui Daggett aproape un miracol.

Fragile imprimă o copie robot a portretului pe o coală de hîrtie şi părăsi computerul. În timp ce ea începuse să studieze benzile de la terminalul aeroportului, un specialist în crochiuri, Wiliard, folosi peria de aer şi cea mai mare parte a orei care urmă, ca să îndepărteze ochelarii de soare ai femeii şi, folosind rădăcina nasului acesteia ca punct de referinţă, schiţă doi ochi, cu sprîncene şi cu linia părului cu tot.

— Este maximum ce putem obţine, spuse Wiliard cu mîndrie şi se ridică ţeapăn de pe scaun.

— Nu, nu este, îl contrazise Fragile Ramirez. În incinta terminalului, şi-a scos ochelarii.

Daggett privi spre ecran, cu inima bătîndu-i puternic din cauza efectului combinat al emoţiei şi al cafelei. Fragile încadrase într-un chenar alb un cap minuscul, din marea haotică a călătorilor. Era mult mai clară decît imaginea anterioară. În timp ce Daggett urmărea imaginea, chenarul se extindea tot mai mult, înlăturînd de pe ecran celelalte chipuri. Cu fiecare mărire, computerul redesena chipul. Fragile mînuia bagheta, completînd ceea ce scăpa computerului. Din nou chipul deveni mai vizibil. Din nou, inima lui Daggett tresăltă. Atît de aproape !

Wiliard luă schiţa robot făcută de el şi o ţinu alături de noul chip de pe ecran.

— Ce ziceţi de asta ? întrebă el tare, un zîmbet cu toţi dinţii luminîndu-i faţa.

Cele două imagini erau identice.

Daggett se ridică de pe scaun şi-i strînse mîna. Se aplecă şi o sărută pe Fragile pe obraz.

— Sînteţi nişte vrăjitori, amîndoi.

— Datorită cerceilor, spuse Fragile, emoţionată. Caseta precedentă nu ne-a oferit nici un detaliu de îmbrăcăminte, nimic personal cu care să o putem urmări. Pînă în acea clipă, Daggett nu observase cerceii. Erau nişte ovale mari, negre. Uşor de identificat, dacă te gîndeşti să îi cauţi. Fragile era roşie toată din cauza sărutului. Continuă:

— Acum putem s-o urmărim, Michigan, de la o cameră de luat vederi, la următoarea. Garantat. Dacă s-a urcat într-un avion, atunci o să ştii exact unde anume s-a dus. Dacă a ieşit din terminal, o să ştii exact prin ce poartă. Aceşti cercei au pierdut-o. Ar fi trebuit să se gîndească de două ori înainte de a şi-i pune.

— Da, ar fi trebuit, spuse Daggett, realizînd dintr-o dată că tocmai asta era: un profesionist n-ar fi făcut o asemenea greşeală. Avea de a face cu un amator ?

Wiliard părăsi biroul neîncăpător.

— Te-ai albit puţin la faţă, Michigan. Te simţi bine ? îl întrebă ea.

Holbîndu-se la chipul de pe ecran, Daggett dădu uşor din cap. Îndoiala îşi făcuse drum în mintea lui. Un amator? Să fie oare posibil ?

Sau, după atîta efort, era pe urmele unei alte femei ?

Daggett participă la şedinţa de la ora nouă, de la Marriott, uimit atît de uşurinţa cu care se desfăşura, cît şi de numărul enorm de mare de oameni implicaţi în ancheta deschisă de compania AmAirXpress. Erau cu mult peste o sută, reprezentînd ambele sexe şi acoperind o paletă rasială tot atît de variată, pe cît de diversificate erau domeniile de investigat. Felul în care erau grupaţi îi amintea de o conferinţă politică. Acolo, era echipa de anchetatori reprezentînd compania General Electric; iar acolo, un grup reprezentînd sindicatul aviatorilor. Cu fiecare comentariu de la tribună, altă serie de capete se apleca, în timp ce privirile erau aţintite asupra rapoartelor însoţitoare; după mici discuţii de grup, prezentul raport va face loc altuia şi un alt grup de experţi se va apleca, începînd o rutină similară. Huff era al treilea pe podium, numărînd dinspre centru, alături de Lynn Greene. În raportul său, Huff puse din nou accentul pe posibilitatea existenţei unei intenţii criminale, oferind detalii vagi şi încurajînd încă o dată pe fiecare din ei să facă cercetări pentru a găsi probatorii concludente.

La sfîrşitul şedinţei, după aproape nouăzeci de minute, Daggett simţi că este bine informat asupra desfăşurării investigaţiilor la locul prăbuşirii, dar deprimat şi descurajat în privinţa rezultatelor.

Caseta DFDR fusese expediată la laboratorul FAA din Washington pentru a fi analizată. La cutia neagră se mai lucra încă, aici. Părţi din avionul avariat fuseseră deja etichetate şi transportate într-un hangar al companiei LAX, unde urma să se încerce o reconstituire, în cazul în care apăreau totuşi şi cauze suspecte. Pînă în prezent, nu apăruse nimic, iar acest lucru atîrna greu pentru Daggett. Unica lui speranţă de a-şi putea continua ancheta zăcea printre resturile de la locul prăbuşirii, speranţă la fel de sfărîmată, în momentul de faţă, ca şi avionul.

Trebuie să-şi păstreze optimismul, trebuie să păstreze o bază de investigaţie largă, pentru a mări şansele anchetei sale. Deşi părea un suspect atît de tentant, Daggett nu-şi putea permite să se lase obsedat de Maryanne Lyttle. Continua să creadă că un bărbat, folosindu-se de legitimaţia lui Dougherty, pătrunsese în avionul şase al companiei AmAirXpress, în timp ce acesta se afla încă la sol. În cel mai fericit caz, Maryanne Lyttle era complicea. Şoferul ? Ghidul ?

Daggett telefonă la Washington, la căsuţa lui poştală cu mesaje orale de la WMFO şi o voce impersonală îi spuse că primise şase mesaje. Le recepţionă. Doar ultimul era în legătură cu acest caz: „Avem o grupă de sînge şi o amprentă”. Vocea aparţine unui bărbat care se prezentă Barge Kolowski,

expert în prelevarea de amprente, de la laboratorul judiciar din statul Washington.

— Grupa de sînge am obţinut-o cu ajutorul măselei. Amprenta a fost luată de pe o bucată de săpun. O frumuseţe. Tipul a fost destul de isteţ să arunce săpunul – duşul este un loc unde nu prea porţi mănuşi -, dar am găsit gunoiul lui datorită acestei măsele, un lucru la care el nu se gîndise. Am predat amprenta oamenilor dumneavoastră de aici şi bănuiesc că o vor trimite la Washington. Mai multe ţigări de acelaşi fel. Mă rog, credem că este vorba de o marcă rusească, Sobranie, dacă asta foloseşte la ceva. Dacă aveţi întrebări, sunaţi-mă la serviciu sau acasă. Şi îi dădu numărul de telefon de acasă.

Daggett, singur în camera lui de hotel, cu paharul în mînă, puse receptorul în furcă şi strigă: Da ! în încăperea goală. Aşa acţionau asupra lui dovezile.

Sună telefonul. Lăsă paharul jos şi se uită la ceas: unsprezece jumătate. Tîrziu. Răspunse pe un ton optimist.

— Washington D.C., anunţă vocea slabă, obosită.

— Fragile, tu eşti ? întrebă el.

— Poarta. Misterioasa ta doamnă, Maryanne Lyttle? Tocmai am urmărit-o pe casetă, urcînd la bordul unui avion cu destinaţia Washington D.C. Indicatorul de pe poarta de ieşire se vede limpede ca ziua.

— Spre Washington ? Vocea i se frinse. Mai există un operator în libertate. Kort ? Un detonator pe care nu s-a contat. Washington D.C., teritoriul de care se ocupă WFMO. Aceasta e problema lui. Era la fel de îngrozit, pe cît de entuziasmat.

Oftă adînc în receptor, nespunînd nimic, îngrozit de gîndul unei a doua ţinte, undeva, în propriul său oraş. Privi micile cuburi de gheaţă risipite pe covor, în timp ce paharul se rostogolea, dispărînd sub masă. Telefonul răsturnase paharul de pe măsuţă.

— Michigan ? Ai prins chestia ? întrebă ea.

Totul avea o logică. Bernard construise, la Los Angeles, detonatoarele. Apoi, Bernard revenise la Washington...

Degetele picioarelor lui, în ciorapi, căutară, sub măsuţă, paharul răsturnat, îl localizară şi-l rostogoliră înapoi.

— Da, am prins-o, spuse el în telefon.

Carrie urmări avionul de Los Angeles încetinind, apoi oprind pe pistă, după care maşina de transport, ca o cutie, folosită de aeroportul internaţional Dulles se apropie de avion ca să preia pasagerii şi să-i lase la terminal. Spera pentru el ca maşina să aibă aer condiţionat. Cunoscuse ea destule veri insuportabil de fierbinţi şi de umede, la New Haven, unde crescuse, dar nimic asemănător cu aceasta. Căldura o făcea nerăbdătoare şi irascibilă. Era furioasă

pe el înainte chiar de a-i fi putut spune bun venit. Căldura asta era din cauza lui. Îşi duse un deget la gură, gata să-şi roadă unghia, dar se răzgîndi.

În drumul spre maşină, încercă de mai multe ori să încropească o conversaţie, dar el nu-i răspunse. Nimic nou în asta. El îşi ducea mapa – nu pleca nicăieri fără ea; ea îi ducea sacul de umăr.

— Eşti supărată pentru ceva, nu-i aşa ? o întrebă el, plictisit de subiect înainte chiar de a începe. Asta o înfurie.

— În primul rînd, săptămîna trecută urma să mergem la mare. Apoi, i-ai promis lui Duncan că vom merge săptămîna asta. Sîmbătă e Ziua Muncii. E sărbătoare. Ştiu foarte bine că n-ai fi plecat nici la Seattle şi nici la Los Angeles dacă n-ai fi tras nişte sfori. Deci, ai ales şi alegerea ta e foarte clară.

Tăcu mult înainte de a-i răspunde.

— Circumstanţe foarte speciale, Carrie. V-am explicat înainte de a pleca. Duncan a înţeles. Vroia să spună, cu asta, că ea nu a înţeles.

Ea îi răspunse, încet:

— Simt nevoia să fiu ceva mai mult decît o pereche de picioare şi mai ştii tu ce. Cam îi aruncă una din privirile acelea. Îl putea simţi cum se îndepărtează.

— Ne pierdem unul pe altul.

— Nu am pierdut nimic, Carrie. Poate că am făcut un plasament greşit. Dar nu am pierdut. Continuară drumul în tăcere.

— Atîta tot ? Atîta tot ai de gînd să spui ?

Se uită la ea.

— Eu îmi pun sufletul la bătaie şi unica ta contribuţie la discuţie este să-mi corectezi sintaxa ?

— Carrie...

— Ce naiba se întîmplă cu noi ? Se simţea ca o proastă.

Dar, în timp ce roşea, înţelese. Îngheţă pe loc şi puse jos geanta de voiaj.

— Te-ai întîlnit cu ea, da ? Lynne Greene se afla la baza tuturor temerilor sale. Pentru Carrie, această străină reprezenta cea mai mare ameninţare. Cam îşi făcea vise în legătură cu ea, imaginîndu-şi că e mai potrivită pentru el; ştia că aşa gîndea el, deşi nu discutaseră niciodată despre asta. Ea dorea siguranţă în această relaţie. Iubire ? Da. Un soţ ? Fără doar şi poate. Dar mai mult ca orice, vroia să aparţină cuiva, vroia ca ei doi să-i aparţină. Ea, Duncan şi Cam formaseră repede o echipă, iar siguranţa pe care o resimţea ca urmare a acestei stări devenise totul pentru ea. Pe o plajă, într-o după-amiază, cu mai bine de un an în urmă, Lynn Greene schimbase toate astea. Acum trăia în umbra întunecoasă a spaimei, temîndu-se să iasă afară, temîndu-se să fie văzută. Cu fiecare ceartă, speranţa unei relaţii permanente devenea tot mai mică.

— A apărut acolo, atîta tot. Accidentul cursei şaizeci şi patru este cazul ei. Nu a fost nimic.

— Te-ai culcat cu ea ? Lacrimile ameninţau să ţîşnească.

Se simţea ca o proastă. În mod deliberat, se îndepărtă cu un pas de el, cu braţele strîns încrucişate. Lumea începuse să se uite la ei. Un curent de umanitate nepăsătoare se dădea deoparte şi se prelingea pe lîngă ei, ca apa în jurul unui bolovan.

Cine era femeia asta geloasă ? Vocea părea să fie a ei, dar ea nu făcea scene, nu exploda în accese de gelozie, cu atît mai puţin în mijlocul aeroportului internaţional Dulles.

— Nu mi se pare demn să răspund la asemenea vorbe. Îşi luă sacul de voiaj. Expresia lui spunea: Vii ? Expresia lui spunea chiar mai mult.

— Te-ai gîndit la asta, spuse ea, cu o voce înfrîntă, domolită. El nu negă. Părea că se scurseseră minute întregi. Se scufundă adînc în ea însăşi şi vorbi exact cînd el era pe cale să se îndepărteze de ea:

— În fond, asta nu-i o crimă, nu ?

El se întoarse şi se uită atent la ea. Ce vroia de la ea ? O mamă surogat pentru fiul lui ? Pe cineva care să spele vasele şi să ducă gunoiul ? Unde erau lunile de veselie ? Unde erau întrebările curioase şi lungile ore de discuţii ? S-au dus. Unde erau florile surpriză şi orele de mîngîieri, înainte de a fi deschis un singur nasture ? S-au dus.

— Dacă imaginaţia este o crimă, atunci cu toţii sîntem pasibili de pedeapsă, spuse ea, curajos. Fanteziile ei se limitau doar la el, dar nu era dispusă să recunoască asta. Problema, acum, era să-i ofere lui şansa de a ieşi din situaţia asta.

— Te-am rugat să mă iei de la aeroport pentru că mi-a fost dor de tine, spuse el.

Un zîmbet forţat se întinse pe chipul ei; el nu părea să-şi dea seama cînd ea zîmbea forţat.

— Am crezut c-ai vrut să economiseşti banii de taxi.

— Şi asta.

Se apropie şi-şi îngropă faţa în gulerul lui, acolo unde mirosea atît de mult a el, încît aproape că o apucă plînsul. El dădu drumul sacului de voiaj şi o cuprinse discret cu braţul – nu era el acela care să-şi manifeste emoţiile în public. O clipă mai tîrziu, intrară în fluxul de oameni.

— A naibii primire, nu, Cam ?

— Mă descurc eu.

— Poţi, nu-i asa ?

— Te supără?

— Cred că da. Poate că e o ameninţare.

— În sinea mea, Carrie, nu mă descurc chiar asa de uşor.

— Şi cînd ai de gînd să mă primeşti acolo ? Am fost acolo, cîndva.

Daggett nu răspunse. Expresia lui încurcată şi distanţa bruscă pe care o simţi din nou îi spuneau lui Carrie că el nu avea nici un răspuns şi că acest lucru îl supăra.

Dar mai mult o supăra pe ea. Şi ea ţinea bine socotelile.

8

ANTHONY Kort coborî din tren pe peronul de la Union Station, Washington. Aerul din jurul lui cîntărea cîteva sute de livre şi era atît de încins, încît sudoarea îl năpădi pe loc. Mirosea a aburi şi a întuneric aici. Îi plăcea.

Călătorise cu trenul nu numai din cauza groazei lui de a zbura, ci şi pentru că în tren nu erau nici un fel de camere de luat vederi, montate din motive de securitate. Te puteai urca în tren cu orice fel de armă sau bombă, cu orice fel de droguri, sub orice deghizare. Iar dacă era absolut necesar, puteai chiar sări din tren.

Trenurile aveau şi neajunsurile lor. Erau plictisitor de încete, iar în America, lipsite de confort şi prost deservite.

Negri sictiriţi se uitau la tine cu total dispreţ. Cuşetele erau prea mici şi prost ventilate. Mîncarea avea gust de carton ud, încălzit.

Kort petrecuse trei zile pe tren, ocazie de a face planuri şi de a se odihni. În ciuda acestui timp mort, sau poate din cauza lui, devenea tot mai tensionat pe măsură ce se scurgeau zilele, ca un alergător înaintea unui maraton.

Kort luă un taxi la ieşirea din gară şi coborî aproape, dar nu la intrarea unei staţii de metrou. Intră în metrou, merse două staţii, îl schimbă în cealaltă direcţie şi merse o staţie înapoi, atent în permanenţă la orice posibilitate de a fi urmărit. Luă o cameră într-un fost conac colonial, acum o pensiune cu micul dejun inclus, o cameră care fusese rezervată pe numele Kevin Anthony. David Anthony aparţinea trecutului. Camera îi oferea o vedere fără obstacole asupra celor două străzi din perimetrul clădirii şi asupra celor trei alei, pe unde s-ar fi putut retrage. Soţia proprietarului, care se afla la recepţie, era o femeie plăcută, de cincizeci de ani, cu păr grizonat şi o ţinută rigidă. Îi explică regulile cu o voce blîndă, dar oficială: micul dejun se serveşte între şapte şi nouă; alcoolul era permis numai seara, între cinci şi zece, cu o taxă în plus; nu sînt permişi în hotel, peste noapte, oaspeţi neînregistraţi; două chei, una pentru uşa de la intrare, alta pentru cameră. O cheie pierdută costă douăzeci şi cinci de

dolari; după ora zece nu e permisă muzica; nu se poate telefona interurban de la telefoanele din cameră, dar se poate telefona în baza cărţii de credit, de la telefonul operatoarei; prosoapele se schimbă zilnic, cearşafurile, o dată la două zile dacă nu există o altă pretenţie; toate camerele sînt prevăzute cu aparate de aer condiţionat, instalate în fereastră, iar oaspeţii sînt rugaţi să le pună pe „consum economic” în timpul zilei, cînd nu rămîneau în cameră.

— Să văd, spuse ea, verificînd în registrul ei cu coloane, legat în piele roşie. Da, am primit un transfer telegrafic din bancă, pentru rezervare. Mulţumesc, adăugă ea, privind în sus. Iar restul va fi plătit... cu cartea de credit ?

— Cu bani lichizi, replică domnul Kevin Anthony, scoţînd o serie de hîrtii foşnitoare de cîte o sută de dolari. Unul din minunatele avantaje ale caselor de bani automate şi ale sistemelor internaţionale de plată era faptul că o simplă bucată de plastic îţi oferea accesul instantaneu la depozitul tău din bancă. Cartela sa roşie, Cirrus – cartela destinată prelevării banilor din casele de bani automate – îi permitea să retragă pînă la o mie de dolari pe zi, de şase ori pe săptămînă. Cele trei cărţi de credit Visa care-i mai rămăseseră aveau fiecare cîte un credit de douăzeci de mii de dolari. Aflat acum în cea de a treia etapă a operaţiei, cartea de credit pe numele David Anthony va fi retrasă. Michael se îngrijise de conturi, slavă Domnului, înainte de arestarea sa. Banii erau cea mai mică din problemele lui Kort.

Îşi petrecu sfirşitul sărbătoresc de săptămînă familiarizîndu-se cu oraşul gol şi cu impresionantul sistem al metroului. Marţi la prînz, arborîndu-şi propriul chip şi propriul său păr scurt, se plasă la intersecţia străzilor K şi 21, aşteptînd-o. Poate că oboseala îl făcu să-şi amintească sau poate sirena maşinii de poliţie care trecu pe lîngă el sau poate sîcîitorul gînd că totul s-ar putea repeta – că putea fi arestat oriunde, oricum. Asta era natura vieţii lui. Ea hrănea în el paranoia şi bănuiala. Indiferent de motiv, amintirile i se păreau la fel de imposibil de evitat ca şi adevărul; licăriri trecătoare, din propria lui istorie, erau destinate să se repete. A retrăit acest moment de sute de ori în ultimii cinci ani, asemenea unui coşmar care revine mereu.

Iată-l din nou acum cinci ani, cu soţia şi copilul său, abia răciţi în groapă.

Se întoarce acasă – sanctuarul lui – într-o stare de amorţeală, fără măcar să se deranjeze să aprindă lumina.

Vede sînge pe mîinile lui, deşi nu este aşa. Se gîndeşte la Lady Macbeth. Mişcările lui par încete, ca într-un vis – viziunea despre dragoste, a unui paria. Trece pe lîngă o masă pe care se află o fotografie a soţiei sale, făcută doar cu cîteva săptămîni înainte de a naşte, înconjurată încă de nimbul sarcinii.

Îşi poartă fapta aşa cum un animal de povară îşi duce greutatea: cu durere, dar resemnat în faţa vocaţiei sale. Poliţia va veni după el, dintr-un minut într-altul. Este sigur de asta, aşa cum este sigur că el l-a omorît pe omul

acela. Nu are remuşcări. Spaţiul său interior, care ar putea fi ocupat de asemenea remuşcări, este umplut, în schimb, cu un acut sentiment al justiţiei, dar şi cu durere surdă, provocată de singurătate. Să fii absolut singur pe lume, acesta este adevăratul infern. Nu este nici ruşinat de crima comisă. Este satisfăcut. Turnîndu-şi votcă în pahar, se vede, dintr-o dată, ca un călău cu glugă, omul care învaţă să-şi asume acţiunile.

După multe ore şi multe pahare, iată că apare lumina dimineţii. Se conturează singură, în aspre motive geometrice. Spaima, asemenea umbrelor, se joacă pe pereţii gîndurilor sale.

Trăieşte, iarăşi, momentul.

— E o eroare, îndrăznise victima să pretindă, cerînd îndurare din ochi, în timp ce Kort se apleacă deasupra patului în care aceasta stă culcată. Forţat să bea reziduurile descărcate de fabrica sa, de data aceasta în concentraţie maximă, omul vomită de două ori înainte ca o spumă galbenă să i se cimenteze în colţurile gurii şi nasul să înceapă să-i curgă ca la un copil. Kort îl forţează să bea şi al treilea pahar, după care n-a mai fost decît o chestiune de minute, înainte ca otrava să-i ardă măruntaiele. Orbecăia după aer; faţa lui devenise de un albastru tulburător; ochii i se măriră. Cînd nu mai rămăsese în el nici o urmă de putere de a lupta, nici o speranţă, Kort îl părăsi – căci moartea este cu adevărat înfricoşătoare numai atunci cînd ţi se pare că ai putea scăpa de ea. Lasă să vină doctorii ! Lasă să încolţească sămînţa speranţei, în timp ce ambulanţa îl poartă în goană spre spălături stomacale şi analize ale sîngelui şi rapoarte de toxicitate ! Lasă-l să spere şi lasă ca speranţa să fie tăgăduită. Lasă-l să bea din cupa speranţei, doar ca să vomite din nou !

Ştirea de la radio confirmă acest lucru: Preşedintele fondator al Companiei Eisher Works Chemicals murise înainte să fi ajuns Kort acasă.

Se gîndeşte la bătaia în uşă pe care o poate auzi oricînd şi la anii de întuneric şi închisoare; plata care îl aşteaptă pentru faptele lui.

Soarele care răsare mătură doar pervazul geamului, înconjurîndu-l într-un chenar strălucitor, portocaliu-muştar. După cîteva ore devine un trapez şi apoi glaful de sus este scăldat şi el de lumina strălucitoare a după-amiezii tîrzii, obligîndu-l să-şi întoarcă privirea. În acelaşi timp, îşi întoarce pentru prima oară privirea de la fapta sa. Cochetează cu gîndul periculos, cu posibilitatea ca poliţia să nu apară. Un gînd totodată nesăbuit şi ameţitor. Se pomeneşte delirînd de speranţă.

Nu evită vina, se înfruntă cu ea. Cînd o acţiune este născută din premeditare, nu există altă variantă decît să accepţi responsabilitatea crimei. Ultima licărire a soarelui părăseşte suprafaţa netedă a ramei ferestrei, ca o scînteie care se stinge. Trecuse o zi întreagă. Ceaţa din cameră face loc întunericului şi el cade pradă, din nou, consecinţelor faptei sale. Sticla de votcă se goleşte. La fel şi stomacul lui.

Aceste ore care se scurg atît de repede îi par un dividend neaşteptat. Cu siguranţă că va auzi în curînd bătaia aceea în uşă, tot aşa cum soarele se va întoarce la fereastră.

Se educase să accepte ideea că vor veni. Se aştepta la asta. Dar dacă nu vor veni ? Ce-ar fi dacă, prin cine ştie ce acţiune divină, această crimă nu va fi considerată ca atare? Ce s-ar întîmpla, atunci ?

Prima zi dispare în zorii celei de a doua şi, din nou, în cea de a treia. La apusul celei de a patra zile, fîntîna fricii sale face loc foamei şi mănîncă încet şi singur. Telefonul nu sunase. Şi nici nu bătuse nimeni la uşă. Nu se mai simte înfricoşat de izolarea sa, de singurătate, ci, dimpotrivă, liniştit. Acestea sînt orele cele mai paşnice din cîte îşi poate aminti el. Mănîncă extrem de puţin, dar mănîncă, reuşind să se hrănească.

În cea de a cincea zi, face curăţenie după el. Fapta comisă de el cu doar cîteva zile în urmă îi pare cu mult mai puţin reală decît ar fi crezut vreodată că ar fi posibil, ca şi cum altcineva, şi nu el, ar fi înfăptuit-o, el fiind doar un martor. Ordinea revine într-o viaţă în care părea că nimic nu mai era posibil, atît de convins era de arestarea lui. Apa duşului se răceşte, dar el nu bagă de seamă. Stă şaptezeci de minute sub duş, preocupat numai de senzaţia presiunii care se revarsă peste capul său, de amorţeala capului şi de liniştirea gîndurilor sale. Aici, sub dus, îşi află el sanctuarul din interiorul sanctuarului; în următoarele două zile, aici îşi petrece el cea mai mare parte a timpului, indiferent de temperatura apei. Gîndurile şi vinovăţia sa sînt luate de şuvoiul de apă.

Somnul nu vine. încearcă cu lapte fierbinte, cu tampoane în urechi, cu transperante, cu muzică. Încearcă să citească, să facă socoteli, să se roage, se masturbează. Apoi, din nou sub apa rece a duşului, care plouă peste capul lui, ducînd cu ea temerile sale. Îşi justifică fapta.

Îndrăzneşte să-şi permită să întrezărească libertatea. Fiecare clipă în care este treaz e percepută ca libertate şi, de aceea, prea sfîntă pentru a o petrece dormind. Nu mai mănîncă, deoarece acest lucru necesită prepararea hranei, iar el nu se poate gîndi la aşa ceva, dinainte. Pentru el nu mai există decît acest trecut recent – crima – şi această clipă imediată. Foamea trece neobservată, dar nu şi insomnia; nu reuşeşte să facă o legătură între ele. Se hrăneşte doar cu alcool si oricît ar încerca – si într-adevăr, încearcă – nu se poate intoxica. Are dureri de cap, constată că urinează des, descoperă că testiculele îi sînt căzute şi dure. Mai descoperă o rază de lumină care se strecoară printre storurile trase şi corectează situaţia. Prinde cu pioneze pături în ferestre şi, cînd nu mai are pături, sigilează mai multe camere, blocîndu-le cu mobilă, ca nu cumva să facă greşeala de a intra acolo şi de a se lăsa tulburat de lumina soarelui. E ca şi cum, dacă a blocat lumina afară, a oprit timpul, a blocat lumea afară, s-a ascuns acolo unde ei nu-l pot găsi.

Barba îi creşte, părul devine slinos şi soios, în ciuda interminabilelor duşuri. Începe să-şi cureţe unghiile cu o scobitoare verde, pentru gustări. Abia îşi zăreşte unghiile în întuneric, dar le curăţă, totuşi, le curăţă pînă cînd pielea de dedesubt începe să sîngereze.

Faptul că i s-a terminat alcoolul îl duce la dulăpiorul ei cu medicamente şi la comorile pe care le găseşte acolo. Niciodată nu a ştiut ce resurse pîndesc din spatele oglinzii ei glisante. În lumina obscură a băii, chipul ei este cel pe care-l vede în oglinda, nu pe al său; lacrimile lui, pe chipul ei. În spatele oglinzii se află o diversitate de medicamente necesare unei femei care este incapabilă să înfrunte situaţia în care se află, o proaspătă mamă incapabilă să accepte copilul diform ieşit din pîntecele ei. Un copil malformat din cauza reziduurilor chimice ale unei fabrici a companiei EisherWorks, aflată la vreo trei mile distanţă. Văzînd desfăşurarea aceasta de prescripţii, cochetează cu ideea că acestea sînt vinovate de moartea soţiei sale, nu ea. Că acestea poartă răspunderea, nu ea. Dar de adevăr nu poţi scăpa: ea a omorît copilul, cu aceste pastile, şi apoi s-a sinucis. Nu se vor mai întoarce niciodată, nici unul dintre ei. Kort începe să-i viziteze, drogîndu-se.

Consumă cu lăcomie pastilele, în diferite combinaţii, încîntat de gîtul uscat ca un os, de membrele tremurătoare şi de diferitele grade de amorţeală pe care acestea i le provoacă. Se îmbarcă spre călătorii introspective atît de întunecate, încît se întreabă dacă nu cumva a orbit, ca să constate că nu este decît o formă de somn provocat, atît de adînc şi de îndepărtat, încît nu-şi mai poate scurma drumul afară din el. Fătul minuscul, desfigurat, asexuat, este desprins din pîntecele mamei de mîinile tremurătoare, înmănuşate, ale unui doctor dintr-o dată îngrozit, dar prefăcîndu-se cu totul altfel.

Nu mai poate trece pe lîngă dulăpiorul cu medicamente fără să-şi umple mîna cu ele. Trece, astfel, alternativ, cînd în fotoliu, tremurînd de frig din cauza coşmarurilor, cînd sub duş, tremurînd de frig din cauza apei reci.

Singura căldură îi vine din adîncurile sale, cînd îşi aminteşte, cu oarecare mîndrie, de fapta sa.

Cea mai mare parte a următoarelor şaptezeci şi două de ore o petrece dormind cu întreruperi. Se trezeşte şi face un duş de zece minute, oprindu-se cînd apa se răceşte.

Controlul s-a întors, miraculos, în viaţa sa. Face curat în casă şi-şi pregăteşte o masă fierbinte, hrănitoare, din alimente congelate. Această mîncare nu se aşează, dar următoarea da, şi la fel şi cea de după aceasta. Încet, păturile coboară de la ferestre. Lumina se reîntoarce în viaţa lui. Mobilele sînt mutate din dreptul uşilor blocate. Se bărbiereşte. Îşi calcă pantalonii, trage o haină pe el şi se aventurează afară ca să desfiinţeze maldărul de ziare şi de scrisori care se adunase. Apoi, îngrozit, se întoarce înăuntru şi încuie uşa, ca o bătrînă paranoică.

Alimentele îngheţate reprezintă următoarea rezervă pe care o epuizează. O termină, încă prea îngrozit – de ce anume, nu ştie exact – ca să se aventureze dincolo de terasă. Libertatea a venit, iar spaţiul de dincolo de propria lui uşă reprezintă, într-un fel, un test al acestei libertăţi, pe care acum nu are nici o dorinţă să o piardă. Această libertate este o entitate îndrăgită, păstrată ca pe o comoară. Încă nu au venit după el. Cît a trecut ? O săptămînă, două, trei ? A pierdut şirul.

Cîteva zile mai tîrziu, o bătaie în uşă.

Fierbinţeala îi aprinde şira spinării şi părul de pe ceafă i se ridică. Mîinile i se încleştează. Mîna dreaptă îi tremură şi îşi simte genunchii moi.

Apoi se gîndeşte. Nu e decît un comisionar sau cine ştie ce agent comercial. Nu-i nimic. Dar, în sinea lui, ştie cine e; cine trebuie să fie.

— Poliţia, domnule Kort. Vă rugăm deschideţi. Asta ne va economisi amîndurora timpul. N-am de gînd să fac o scenă şi să sparg uşa, iar dumneavoastră nu doriţi s-o reparaţi. Vocea aşteaptă. Kort se uită de jur-împrejur. Trebuie să existe un loc unde să se ascundă. Nu se poate gîndi ca lumea. Picioarele nu i se mişcă. Din colţul gurii, i se prelinge puţină salivă. O şterge cu mîneca şi se gîndeşte ce ucigaş jalnic este. Ar trebui să se gândească la o soluţie de scăpare, nu să tremure ca un idiot.

— Vă rog, se aude vocea.

Asta a fost să fie; Kort se apropie şi întoarce butonul de la uşă.

Tipul e mare. E singur. Barează spaţiul uşii ca o santinelă. Soarele aruncă flăcări de pe umerii lui. Vorbeşte. îşi arată chiar şi legitimaţia, dar Kort nu aude decît un singur cuvînt, un cuvînt amestecat printre altele: *Inspector*. Kort se gîndeşte ce s-ar întîmpla dacă l-ar omorî. Nu este decît el singur. Invită-l înăuntru. Fă-o. Pleacă departe, cît mai departe. Este posibil.

— Nu este ceea ce credeţi dumneavoastră, spune omul. Credeţi-mă, ştiu ce gîndiţi. Eu am mai făcut asta înainte domnule Kort. Dumneavoastră nu. Pentru fiecare problemă există o soluţie, pentru fiecare soluţie, negocierea. Cel puţin în meseria mea. Trece pragul şi se îndeasă în Kort, trîntind uşa după el.

— Deschideţi nişte ferestre, vă rog. Pute aici. Cum Kort nu se mişcă, omul repetă:

— Vă rog, deschideţi ferestrele. Trece pe lîngă Kort şi le deschide singur. Kort rămîne locului, uitîndu-se la uşă. Chiar dincolo de cealaltă parte a acestei uşi...

— Eu conduc ancheta privind asasinarea lui Joseph Eisher. Nu vreţi o ţigară ? Kort întinde mîna şi acceptă una, de la omul ăsta, care io şi aprinde. Un gust pe care şi-l va aminti întotdeauna.

— Sînt aici ca să vă arestez pentru crimă.

Exact cuvintele pe care le auzise Kort în mintea lui de sute de ori. Îi sînt atît de familiare, încît nu este sigur că acest om, această ţigară, această clipă sînt reale. Poate că încă mai este intoxicat de alcool sau de droguri. Nu ştie.

Ţigara are un gust bun – minunat – şi atunci îţi dă seama că nu este vorba de nici un vis.

— Asta nu înseamnă neapărat că te voi aresta pentru crimă, îl tachinează, cu un zîmbet pervers pe chip. Chipul îi este tăiat în linii dure. Pielea de pe obrazul stîng este aspră. Mustaţa ţepoasă de pe buza de sus îi iese în afară ca o poliţă. Dar ochii lui sînt cei care-1 atrag pe Kort. Ochi albaştri, blînzi, plini de umor, cunoscători, îi zîmbesc lui Kort.

— Nu am de gînd să vă arestez, domnule Kort. Nu e nevoie. Îmi puteţi fi de folos. Ne putem fi de folos unul altuia. Avem multe de discutat. Îmi poţi spune Michael. Stai jos, domnule Kort. Ai de luat o hotărîre foarteimportantă.

Conducea un BMW roşu, cu telefon celular şi un compact disc stereo. Au mîncat din pungă. Sandvişuri crocante cu curcan, cu brînză topită şi roşii uscate la soare. Kort bău un expresso; Monique, o cafea decofeinizată, cu lapte. Mîncau pe o pătură în carouri, pe malul Potomac-ului, de unde, în depărtare, se zărea Aeroportul Naţional. Amatori de jogging, care abia se tîrau din cauza căldurii, treceau prin faţa lor.

— Am citit despre accident, spuse ea. O privi şi ceva trase de corzile inimii sale şi cochetă cu o mulţime de gînduri – de la a fugi cu ea, pînă la a face dragoste cu ea, aici, jos, pe pătură – înainte de a reuşi să-şi izgonească din minte asemenea idei.

— Nu am revendicat accidentul. În cazul acesta, nu mai înţeleg care e scopul. A existat un motiv, nu-i aşa ? Se întoarse încurcată, trăgînd de fustă.

— Am ajuns să ucidem fără discriminare – ca barbarii ăia arabi ? Aceasta este calea spre care ne-a condus Michael ?

— Noi nu ne revendicăm accidentele. Tocmai aici e subtilitatea. Asta este adevărata genialitate a planului „Să-i lăsăm să creadă că sînt nişte accidente”, a spus el, citîndu-l direct pe Michael.

— Dacă ei ar şti că este vorba de o acţiune teroristă, atunci s-ar ocupa de noi şi nu de Mosner şi de EisherWorks. Lasă-i pe oameni să-şi imagineze singuri. Gîndeşte-te: vor fi cercetări nesfîrşite, toţi vor fi implicaţi, de la FBI la subcomisiile parlamentare. Au şi început. Dacă va fi necesar, cîţiva reporteri cheie vor primi documente importante din surse „anonime”. Cu ajutorul nostru, ei vor scoate la iveală „adevărul” privind duplicitatea concernului EisherWorks. Acest adevăr va umple ziarele luni de zile. Ani, poate. Două mari accidente de avion, la cîteva săptămîni unul după celălalt. Iar noi ce vom obţine ? Începu să numere pe degetele lui lungi.

— Mosner şi ceilalţi, morţi; EisherWorks dă faliment;

dezvăluirea unei adevărate conspiraţii împotriva mediului înconjurător, între cei mai mari producători de chimicale şi agenţiile guvernamentale din Statele Unite. Şi cine ştie ce, încă ? E minunat.

— Deci întîlnirea asta a lor e următorul obiectiv ?

— Da.

— Şi cum vom face ? încă nu mi-ai explicat.

— Ţi-am mai spus: nu pot să-ţi explic totul, zise el, sorbind din cafea. E prea cald pentru cafea. Ar fi trebuit să iau o băutură rece. Căldura asta e înăbuşitoare; nu-i de mirare că Washingtonul se goleşte în luna august. Puse jos cafeaua expresso şi mai muşcă o dată din sandviş. Îşi şterse brînza topită de pe buze.

— Spune-mi, zise ea pe un ton poruncitor.

Îşi întoarse brusc capul spre ea.

— N-o să-ţi spun nimic. Pricepi ? Nimic mai mult decît trebuie să ştii. Nimic mai mult decît hotărăsc eu că trebuie să ştii. Ai uitat că mai există si încredere ?

— Mai există, oare ?

— Aş fi stat aici să mănînc împreună cu tine dacă n-aş fi avut încredere în tine ? întrebă el. Total expus ? Nici un loc,nici o posibilitate de a scăpa ? Aşteptă puţin.

— Ei ?

Ea nu se uită la el. Vorbi, privind înspre pătură.

— Uneori te urăsc pentru firea ta.

Se gîndi: asta înseamnă că sîntem doi.

Înfăşură hîrtia cerată în jurul sandviciului. O pasăre mică, lipsită de culoare, făcea baie la marginea rîului, mişcările aripilor ei înspumînd apa poluată. Fu din nou ispitit să-i scoată în evidenţă poluarea. Spuse, în schimb:

— Am nevoie de tine.

— Te urăsc.

— Nu, nu mă urăşti.

— Ba da, te urăsc.

— Bine. Deci, asta este: mă urăşti.

— Nu, nu te urăsc.

— Nici tu nu ştii prea bine.

— Da.

— Eşti furioasă.

— Da.

— Pe mine ?

— Pe totul. Făcu o pauză, după care continuă:

— Întîlnirea. Cînd are loc ?

— Trebuie să iei legătura cu Grecul. El ştie data. El ne poate spune.

— Şi asta e tot ? Tot ce fac eu ?

— Pe moment, da. Asta e tot.

— Dar mai tîrziu ? întrebă ea.

Nu mai putea suporta. L-au putut antrena să rămînă calm în mijlocul unui schimb de focuri, în timp ce umblă cu bombe, dar nimeni nu-l pregătise pentru ea. Nu putea face asta fără ea, iar ea părea că ştie acest lucru.

— Nu trebuie să mă mai întrebi asta. Nu-ţi pot spune totul. Ar fi o prostie să fac asta. Dar vine şi vremea ta. Crede-mă: vine şi vremea ta. Ea se tot foia. Asta îl enerva.

— Am nevoie de tine, spuse el, convins totuşi că asta era ceea ce vroia ea să audă. N-o pot face fără tine. Ochii ei se aprinseră.

Îşi ascunse de ea un zîmbet încrezător, încercînd să mai soarbă din cafea.

— Credeam că nu mai vrei chestia asta, spuse ea.

— Nu-i chiar aşa de rea.

— Niciodată n-am să te înţeleg, spuse ea, dezamăgită.

Nu, n-o să mă înţelegi, gîndi el, deşi n-o spuse.

Se întinse şi-şi trecu uşor degetul peste buzele ei moi, bosumflate. Ea îşi trecu limba peste el şi-l prinse repede.

— E dulce, spuse ea, încet.

— Tu eşti dulce, o contrazise el. Simţi cum îi răspunde. Se petrecea un fel de chimie cu ei. Degetul lui cutreiera de jur-împrejur, şi încă o dată alunecos şi cald, limba ei năpustindu-se afară, în căutarea lui.

— Hai să plecăm de aici, spuse ea fără respiraţie, cu ochii închişi.

— Da, fu el de acord. Să mergem.

9

Cu ochii ei trişti, cafenii, cu aspectul ei de mătură, cu expresia ei hotărîtă, Gloria îl îngheţă pe Daggett. Era însă furioasă pe el că refuzase avansarea. Era pentru prima dată că îi trecu prin cap că părul ei negru ca smoala ar putea ascunde adevărul. Se simţi ispitit să o întrebe dacă se vopseşte – era un mod sigur de a o face să tacă, înainte chiar de a fi început să vorbească.

Îşi puse greoi mapa pe birou şi, cu cîteva înclinări din cap, salută doi colegi care veniseră înaintea lui, deja ocupaţi cu telefoanele. CNN-ul mergea, cu sunetul la minim, dintr-un aparat vechi, aflat într-un colţ. Mergea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Celelalte birouri rămăseseră goale. Cîţiva băieţi îşi prelungiseră sfîrşitul de săptămînă la o săptămînă întreagă de vacanţă. Alţii erau pe teren, cu probleme, lucrînd în alte schimburi.

O salută. Făcea pe ursuza.

— Ne vine azi un nou agent. Poate pica în orice clipă.

— Glo, spuse el, chestia asta are mare importanţă pentru mine.

— Nu vreau să discut despre asta. Îi întinse un fax. Ţine, e pentru tine.

Era foaia de încărcare cu lista pasagerilor care călătoriseră de la Los Angeles la Washington, cu avionul în care se îmbarcase misterioasa Maryanne Lyttle, după predarea furgonetei închiriate. Daggett cercetă lista, căutîndu-i numele dar acesta nu figura nicăieri. Nu-şi putea permite să se lase pradă deznădejdii. Un terorist îşi schimbă numele cu fiecare ocazie. Îşi schimbă înfăţişarea, carnetele de conducere, cărţile de credit, totul. Această listă nu-i oferea acel probatoriu incontestabil pe care-l pretindea Pullman. Îl lăsa în atît de binecunoscuta zonă a nimănui, a bănuielii fără dovezi. Ca o anchetă în purgatoriu. Vroia să creadă că Lyttle – indiferent sub ce nume – era implicată dar nu putea fi sigur.

Noul agent se numea Bradley Levin. Avea treizeci şi doi de ani, era teribil de arătos şi cu mult mai înalt decît Daggett, să tot fi avut pe puţin unu

nouăzeci, dacă nu şi mai mult. Bicepşi puternici. Păr lung, cîrlionţat, cu o meşă căruntă, prematură, pe frunte. Ochi negri, blînzi, cu linii fine care îi coborau pe faţă, obrajii părîndu-i astfel umbriţi de o persistentă umbră triunghiulară. Daggett îl salută cu entuziasm, dar era teatru. Deşi avea o groaznică nevoie de ajutor, ideea de a lucra cu cineva transferat era mai puţin decît atrăgătoare. Multe cafele date în foc le trebuiau ca să ajungă să se cunoască unul pe celălalt. De data aceasta, la bufetul de la parter. Levin începuse la agenţia FBI din Denver, unde se ocupase de răpiri.

— După asta, Miami. Droguri, explică el cu o voce caldă, joasă. Am stricat multe ploi, în Denver. Inspecţii surpriză, făcute pe avioane de pasageri.

— Falimentul companiei AirEast ?

— Eu m-am ocupat de cazul ăsta, recunoscu el, fără tragere de inimă. Roşi. Pe Daggett îl bucură modestia lui. Era ceva mai puţin obişnuit la WMFO.

— Şi acum contraterorism, aici la voi. Dar vecinătate ca la voi, nici c-am mai pomenit ! Îmi dau seama de ce garajul arată ca o închisoare pentru maşini.

— Aşteaptă să lucrezi în tura de noapte. O să ajungi să-ţi cari maşina cu tine, în birou.

— Te cred.

— Sîntem într-un rahat teribil, aici. Am nevoie de unul care gîndeşte singur, Brad, nu de un „da-domnule”. Am nevoie de cineva care să aibă propriile sale păreri. Cu care să pot lucra. Am nevoie de cineva care să muncească pe rupte şi care să trateze totul cu un zîmbet. Experienţa ta cu avioanele comerciale este binevenită. Dar, crede-mă, acesta este probabil momentul cel mai nepotrivit ca să vii aici. Sîntem ca turbaţi. Sîntem cu sufletul la gură. Periculos, aşa cum e cînd lucrezi cu bombe. Nu prea ai timp să prinzi din zbor toate astea. S-a zis cu timpul tău liber. Fii atent, toţi cei de pe aici sînt gata să explodeze. Eu lucrez la o scadenţă: mi s-a mai dat o săptămînă ca să dovedesc că un asasinat comis la Seattle şi prăbuşirea avionului şaizeci şi patru au, amîndouă, legătură cu Bernard. Deci, atenţie... orele de serviciu înseamnă tot timpul cînd nu stai pe ţucal.

— Ca înMiami.

— Bine, spuse Daggett, uşurat. Înseamnă că eşti obişnuit.

— Foarte.

— Dacă avem noroc, îl înfundăm pe tip. Dar dacă n-o să avem noroc... Ştii, nimic nu-i mai rău decît să cutreieri un cîmp înţesat cu trupuri ciopîrţite, mai ales cînd ştii că meseria ta este tocmai să împiedici să se întîmple aşa ceva. Există presiune şi mai există şi o asemenea presiune. Se opri şi renunţă să se mai concentreze.

— Oricum, bun venit la bord.

— Mulţumesc.

— Pe aici mi se spune Michigan – nu eşti obligat, dar toţi îmi zic aşa. Puse mîna pe geaca lui cu însemne.

— Am prins ideea.

— Am citit şi eu ceva înainte de a-ţi face tu apariţia. Cei din Miami au scris frumos despre tine. Ei spun că mai întîi gîndeşti şi după aceea vorbeşti. Nu eşti însurat. Mai multe, nu te întreb.

— E bine, pentru că asta nu-i treaba ta.

Daggett se opri, în timp ce amîndoi se măsurau din priviri.

— Este treaba mea. Pe aici sîntem ca nişte cărţi deschise.

Cu toţii. Asta ca să ştii. Aşa trebuie să fie cînd lucrezi cu antiterorism. Aici n-au existat niciodată infiltraţii din exterior. Cel puţin, nu ştim. Pricepi ?

— E mai rău ca la Droguri, în Miami.

— Cred.

— Trebuie să crezi. Nu prea am obiceiul să mint.

— Acum pricep de ce se zice că eşti insolent.

— Ştii ce-i zice Popeye fermierului: „Eu mi-s ce mi-s”.

— E bună. O să încerc să-mi amintesc asta. Primi, în schimb, un zîmbet. Daggett spuse:

— Păcat de şcoala ta. Dar dacă eu sînt Michigan, tu eşti Ohio. Ai ceva împotrivă ?

— E-n regulă, atîta vreme cît ştim amîndoi care din ele e cea mai bună, spuse Levin.

Daggett n-avea de gînd să se lase tîrît în chestia asta. O discuţie care putea dura săptămîni. Vieţi, poate. Oricum, nu acum.

— Ai fost un student eminent, în toţi anii de colegiu.

— Părinţii m-au împins.

— Ce părere au că lucrezi la FBI ?

— Treci la altă întrebare.

— Deci nu sînt de acord cu tine, spuse Daggett.

— M-au crescut în ideea că voi deveni avocat. Ca tata. De la vîrsta de şase luni.

— Înseamnă că eşti hiper-educat. Aşa se explică rezultatele tale ? Asta vrei să spui ?

— Eu nu-ţi spun nimic. Tu mă întrebi. Iar dacă mă întrebi, îţi răspund, e-n regulă ?

— O să-ţi placă aici; o să te adaptezi. Un lucru bun cu antiterorismul ăsta este că eşti lăsat de capul tău cît vrei. Asta înseamnă mai multă libertate, dar pe care o plăteşti cu rapoartele.

— Şeful cum e?

— Pullman ? E nou în funcţie.

— Aşa am auzit şi eu.

— E un tip în regulă. Cel dinainte era un vînător de onoruri. Vroia recunoaştere pentru orice se întâmpla să iasă bine. Încă nu pot să-ţi spun cum este Pullman.

Oamenii se schimbă cînd sînt avansaţi.

— Am auzit că ai refuzat o avansare. E adevărat ?

Daggett se întrebă dacă asta i-o făcuse Gloria, sau erau simple bîrfe de birou.

— Am avut motivele mele.

— Parcă ziceai că sîntem ca nişte cărţi deschise, pe aici. Îşi încrucişară privirile şi Daggett simţi că-şi făcuse un prieten.

— Ceva prieteni pe aici ? îl întrebă Daggett.

— Tu eşti primul, spuse Levin, încercînd apele. Daggett dădu din cap. Levin adăugă:

— Mai sînt vreo doi tipi pe care i-am cunoscut în Quantico; trebuie să fie şi ei pe aici, pe undeva.

— Vrei să discutăm despre atribuţiile tale aici ?

— De ce nu?

— Nu ştiu dacă ai avut ocazia să te uiţi prin dosarul Der Grund...

— Am avut.

— Perfect. Atunci ştii că în Europa sînt consideraţi drept o grupare extremistă a Verzilor şi că ţinta lor o reprezintă industriile petrochimică şi farmaceutică.

— Dar zece douăzeci-trei ?

— Inclusiv zece douăzeci-trei. Transporta chimicale, pentru comercializare. Au lansat o ameninţare, dar au fost ignoraţi. Un singur lucru ştim despre ei: par să aibă un fel de conştiinţă colectivă, la fel de perversă pe cît poate să sune aşa ceva. De fiecare dată au lansat o ameninţare înainte de a comite actul lor de terorism. Ei fac asta, folosindu-se de o fisură. Iar semnătura lor este uciderea, folosind un produs sau un subprodus al companiei care urmează să devină ţinta lor. Derivatul Semtex, care a fost folosit să provoace explozia zborului zece douăzeci-trei, fusese manufacturat de aceeaşi companie ale cărei chimicale se aflau în burta avionului. O companie germană, EisherWorks Chemicals. Şi am aflat acum că materialele transportate cu zborul şaizeci şi patru erau produse de o filială a companiei EisherWorks. Asta nu e o dovadă suficienta pentru un soldat de birou ca Pullman, dar pentru mine este.

— Sînt convins că există o legătură între crima de la Duhning şi zborul şaizeci şi patru, deşi trebuie încă să demonstrez asta. Nu pot nici măcar să dovedesc că şaizeci şi patru a fost sabotat. Sîntem obstrucţionaţi. Pullman – şi Mumford pe deasupra – pretinde ceva mai mult decît simple coincidenţe. Ca totul să fie cît mai rău, este presat să mă treacă pe linia moartă, ca să redactez un raport cuprinzător asupra morţii lui Backman. Tot ce i-am dat pînă acum este un raport pe o singură pagină. Or, un asemenea raport mi-ar lua vreo două săptămîni – vor fi şi cîteva întrebări, poate chiar va trebui să dau declaraţii sub jurămînt. Te apuci de o treabă ca asta şi te trezeşti că s-au dus cîteva luni.

— Mie-mi spui ? Acelaşi lucru ca în Miami.

— Mă ocup de multă vreme de cazul Bernard. Singura posibilitate să nu mi se ia este să le dau ceva substanţial. Cred că am două variante: una, să apar cu un probatoriu concludent, prin care să se confirme montarea dispozitivului lui Bernard în avionul şaizeci şi patru; a doua, să fac legătura dintre o ameninţare lansată asupra unei mari companii chimice, cu bănuiala mea că, indiferent cine s-ar afla în spatele acestei ameninţări, persoana respectivă se află acum la Washington.

— Şi care e varianta de care o să mă ocup eu ?

— A doua. Daggett se răsuci în scaun ca să fie cu urechea bună spre Levin. Vorbind amîndoi încet, avea necazuri cu auzitul.

— Atîta tot ? Pielea lucioasă dintre sprîncenele lui negre se încreţi toată. Clipea peste masă, spre Daggett, ca un miop fără ochelari.

— Cine spune că există obiectivul următor ?

— Cei de la laborator cred că Bernard a construit două detonatoare. Eu cred că primul s-a aflat la bordul avionului cu zborul şaizeci şi patru, deşi nu sînt sigur că vom dovedi asta vreodată. Ambele sînt barometrice, deci trebuie să fie vorba de un avion. De pasageri ? De marfă ? Cine ştie ? Ai citit dosarul: singura verigă reală pe care o avem este faptul că o femeie care a închiriat o dubă parcată în faţa casei mecanicului de la AmAirXpress, din Los Angeles, s-a urcat într-un avion cu destinaţia Washington. Asta e tot ce putem dovedi. Bernard a construit detonatoarele la Los Angeles – şaizeci şi patru s-a prăbuşit la Los Angeles. După care, prima oară cînd am dat de el, se afla aici, în Washington. Iar femeia asta soseşte la Washington. Să fie o coincidenţă ?

— Deci mergem la noroc, spuse Levin.

— Nu ştiu ce altceva am putea face. Putem şi trebuie să încercăm să întrebăm diferiţii giganţi chimici dacă au fost ameninţaţi, recent, cu privire la operaţiile lor, dar tristul adevăr este că ei primesc prea multe asemenea ameninţări şi se ocupă singuri de ele. Nu le place publicitatea care se face adesea, o dată cu implicarea noastră. Daggett se dădu la o parte.

— Pari copleşit. E prea mult ?

— Cîtuşi de puţin. Încerc doar să înţeleg diferitele aspecte ale situaţiei. În Miami, ai drogurile şi ai şi banii. Dar aici sînt mult mai multe aspecte, atîta tot Şi nu vreau să-mi scape nici unul.

— Oricum, sînt numai ipoteze. Poate că nu e vorba de Der Grund, poate că nu există un al doilea obiectiv.

— În regulă, eu cumpăr varianta asta. Altceva ?

— Der Grund are ca obiectiv companiile chimice. Adesea, pe directorii acestora. Zborul şaizeci şi patru se potriveşte cu teoria asta – la bordul lui se aflau chimicale. Eu cred că de aici trebuie să începem.

— Cred că trebuie să explorăm orice cale la care ne puteam gîndi, continuă Daggett. Au mai avut şi în trecut ca obiectiv, pe directorii unor

companii chimice. Deci primul lucru pe care trebuie să-l facem este să obţinem itinerariile de călătorie ale executivilor – să zicem de la VIP în sus -tuturor marilor companii chimice. Aflăm dacă şi cine va veni aici, în viitorul apropiat. Ca să avem o bază sigură, trebuie să cerem notificări privind ameninţările primite în ultimul timp. În caz că aflăm ceva despre existenţa unor asemenea ameninţări, acestea vor trebui comparate, de laboratorul lingvistic, cu ameninţările anterioare ale organizaţiei Der Grund, pentru a descoperi coincidenţele.

— Ne vor da atît de uşor itinerariile ?

— Un singur lucru vei găsi aici, total diferit faţă de Droguri. Nu ai decît să menţionezi cuvîntul terorism şi lumea îţi va da aproape tot ce vrei.

Treizeci de minute mai tîrziu, Gloria intră în boxă, ţinînd cu grijă, în echilibru, un bol din plastic, cu supă de linte, o tartină cu ton şi un pahar mare cu suc de portocale. Îl trata mai bine decît îl trata pe Pullman.

— Nu arăţi bine, îi spuse ea. Îi puse mîncarea chiar sub nas.

— Ar trebui să te căsătoreşti cu fata aia. Ai nevoie de cineva care să-ţi poarte de grijă. Încercă să-i aranjeze hîrtiile de pe birou.

Daggett o bătu uşor pe mînă.

— Încă n-am terminat cu ele.

— Nici măcar tu nu poţi citi cinci dosare deodată, scumpule. Continuă cu strînsul, neintimidată, făcînd loc pentru mîncare.

— Poartă-te frumos cu mine, Cam Daggett, altfel n-o să-ţi spun că au sunat de la Duhning cînd erai jos.

Daggett se întinse după bileţelele lui roz, pentru mesaje.

— Al cincizeci şi unulea de jos, spuse ea, izolîndu-l, extrăgîndu-l dintre celelalte şi agitîndu-l, departe de el.

— Dacă n-o să uiţi mereu să conectezi telefonul la robot atunci micuţele doamne bătrîne nu vor mai trebui să răspundă la telefon pentru tine. După care, i-l dădu.

Citind biletul, se întinse spre telefon, dar ea zise:

— Nu, domnule. Mai întîi mănînci. Poruncă de la doctor. Iar eu nu mă mişc de aici pînă nu mănînci.

— Ok.

— Mănîncă.

Continuă să-şi facă de lucru pe biroul lui, făcînd ordine în haosul acela, în timp ce el mînca. Vorbea vrute şi nevrute, aşa cum făcea mereu, despre diferite subiecte prsonale, de la Carrie, care „n-o să stea aşa cu el, o veşnicie”, la faptul că “numai munca, fără distracţii, prosteşte bărbaţii”. Niciodată nu cita perfect.

Daggett tocmai punea mîna pe telefon cînd Levin intră in boxă, cu o expresie plină de înflăcărare. Daggett puse receptorul în furcă, nevrînd să taie entuziasmul tînărului.

Levin îşi trase un scaun şi, la invitaţia lui Daggett, acceptă o jumătate de sandviş.

Cu gura plină, Levin spuse:

— Aceasta poate că este singura dată că vei fi fericit să afli că unul dintre colaboratorii tăi – adică, eu – este fiul mîndru al unei igieniste, a cărei specialitate este stomatologia.

Daggett se uită curios la el.

— Am dat peste raportul laboratorului, privind măseaua găsită în gunoi, la hotel.

Îi întinse lui Daggett o fotografie, pe care acesta ar fi fost fericit să n-o mai vadă a doua oară. Mai ales, nu în timpul mesei. Daggett i-o împinse înapoi.

— E vorba de felul în care s-a spart măseaua, explică Levin, interpretînd gestul ca o invitaţie la a-şi ilustra ideea.

— Uite, aici, spuse el, arătînd cu degetul.

— Vezi ? Nu există decît o singură rădăcină. Omul nostru trebuie să o mai aibă încă pe cealaltă, în falcă. Dacă este aşa, chestia asta lucrează, nu glumă şi va avea nevoie cît de curînd de o îngrijire serioasă.

Daggett simţi cum îl cuprinde un val de entuziasm.

— Cît de sigură e chestia asta ?

— Dacă rădăcina asta a rămas acolo, are mari necazuri.

Pe asta n-o mai poate scoate singur. Deci, cred că trebuie să alertăm toţi dentiştii, atît din Los Angeles, să vedem dacă a făcut-o acolo, cît şi aici, în Washington. Le vom spune să fie atenţi la un străin de oraş, care are nevoie de o intervenţie la o anumită măsea. Numărul şaptesprezece.

— Nu-l putem înfunda pe Kort doar pentru o intervenţie la măsea, observă Daggett, dar îl putem pune sub urmărire. Dentistul poate păstra o probă de sînge; poate vom constata chiar o potrivire a ADN-ului.

— Două mari zone metropolitane. Vor fi ceva telefoane de dat, spuse Levin.

— Vom recurge la computer. Avem un circuit telefonic reglat pentru asemenea treabă, ca apelurile telefonice înregistrate pe robot. Imprimi mesajul verbal, scoţi din cartea de telefon numerele la care vrei să suni şi computerul face restul. El formează numerele pînă cînd i se răspunde şi plasează mesajul. Mesajul poate fi cît vrei de complicat sau de simplu. Vorbeşte cu cei de la serviciul tehnic; se vor ocupa ei de asta.

Levin plecă în grabă, luînd fotografia măselei.

Daggett sună la Duhning şi vorbi cu o femeie, pe nume Federko. Avea un uşor accent din Vestul mijlociu şi îşi căuta cuvintele cu grijă.

— Noi cei de aici ne-am făcut datoria, domnule Daggett; noi formăm o echipă serioasă, ceea ce sînt sigură că veţi aprecia singur, mîine, cînd veţi sta de vorbă cu dr. Barnes.

Este inginer şi lucrează în echipa noastră de cercetări.

— Mîine ? întrebă Daggett.

— E în drum spre Washington, aşa cum mi-a spus. Eu trebuie să aranjez o întîlnire cu dumneavoastră sau cu unul din colaboratorii dumneavoastră, cît mai curînd. Am înţeles că este o problemă de maximă urgenţă. Mesajul este că a fost studiat cazul şedinţei la simulator, cu domnul Ward. Dr. Barnes vă va explica imediat ce va sosi.

Pentru Daggett, a cărui imaginaţie mergea întruna, ultimele douăsprezece ore trecură cu greu.

Întîlnirea sa cu Barnes începu exact la ora trei, miercuri după-amiază, asistat fiind de Brad Levin. Cu permisiunea lui Barnes, discuţia a fost înregistrată. Barnes, un bărbat cu faţa îngustă, cu o mustaţă ca peria şi cu păr lung, subţire, îi amintea lui Daggett de un profesor de colegiu din anii şaizeci. Îşi cunoştea bine meseria, cînd era vorba de simulatoare sau computere, dar avea probleme în privinţa comunicării. Accentul lui era fie nemţesc, fie suedez. De cîte ori explica ceva, Daggett se simţea obligat să repete părerea sa despre ce spusese acesta, ca să fie sigur că înţelesese cum trebuie. Aceasta le-a mîncat o groază de timp şi a creat o tensiune suplimentară. După două ore, spatele cămăşii sale mustea de apă. Rămase cu geaca lui cu însemne pe el, ca să mascheze transpiraţia.

— Cred că sînt derutat de toată povestea asta, recunoscu el, cînd i se păru că Barnes se relaxează puţin.

— Continuaţi, îi spuse Barnes.

Cum Levin tăcea, Daggett zise:

— Aţi spus că singurul lucru pe care toate simulatoarele îl au în comun este că ele presupun absenţa comenzilor pilotului ?

— Da. Dr. Ward a simulat deconectarea avionului de comanda pilotului, la un număr de altitudini diferite, toate destul de joase şi asta, imediat după decolare.

— Şi aţi afirmat că acest lucru coincide cu ceea ce ştim noi despre accidentul de la AmAirXpress ?

— Foarte exact. Da. Pierderea controlului de către pilot ar putea ajuta la explicarea comportamentului zborului şaizeci şi patru. Avem nevoie de cutia neagră, cu vocile din cabină, ca să fim siguri de asta.

— Încă n-am primit-o ? se întoarse Daggett spre Levin.

— Nu vor să ne-o trimită pînă nu termină cu repararea ei, îi răspunse Levin.

— Şi eu care credeam că asemenea chestii sînt indestructibile, spuse Daggett.

Barnes îl corectă:

— Nimic nu este indestructibil. Dar cine ştie. Banda audio imprimată, din cutia neagră, rezistă unui incendiu din cabina de zbor, ceea ce cred că ştiţi.

Daggett avea un sentiment de frustrare. Nu ştia nimic despre benzile sonore care înregistrează comenzile de zbor.

Şi nu vroia ca Barnes să ştie asta.

— Şi ce ne-ar putea spune cutia neagră ?

— Ar putea explica motivul pierderii controlului de către pilot. E posibil să fie vorba de fumigene toxice.

Daggett notă acest lucru. Fumigenele toxice ar putea fi semnalate în raportul medicului legist. Daggett întrebă:

— De ce nu a funcţionat pilotul automat ?

— Mă tem că e vorba de o neînţelegere generală. Pilotul automat sau controlul automat al tracţiunii, cum i se mai spune la decolare – există, dar este rar folosit în timpul decolării, căci scoate complet avionul de sub controlul pilotului. Deconectarea lui, dacă e cazul, necesită cîteva secunde, dar în timpul unei decolări, chiar şi o secundă poate părea o veşnicie. Pilotul automat se foloseşte, dar de obicei nu este pornit, să zicem, înainte ca avionul să fi atins optsprezece mii de picioare altitudine – ceea ce înseamnă cîteva minute bune de zbor.

— Există, dar nu este folosit ?

— Majoritatea accidentelor se petrec în timpul sau imediat după decolare. Nouăzeci şi nouă la sută din piloţi preferă să aibă controlul manual asupra păsării, în această fază.

— Afirmaţi, deci – teoria dumneavoastră aceasta este – că nu se afla nimeni la comandă ? în esenţă, avionul nu era condus de nici un pilot ?

— Teorie ? răspunse Barnes. Aici e vorba de fizică, domnule. Fizică, pur şi simplu. Îi arătă lui Daggett carneţelul său cu însemnări şi-i indică o diagramă a traseului de zbor prevăzut pentru şaizeci şi patru, în cele cîteva minute cît s-a aflat în aer.

— Zborul şaizeci şi patru a părăsit pista în acest punct. S-a prăbuşit... aici, spuse el, arătînd spre Hollywood Park.

Vedeţi – aşa cum v-am arătat – este acelaşi lucru şi în cazul simulării. Desfăşură o hartă, evident făcută la computer.

Dacă deconectezi toate comenzile asupra avionului în acest loc, spuse el, arătînd pe hartă, după patruzeci şi şapte de secunde de zbor, atunci simulatorul nouă cinci nouă, căruia i s-au dat datele specifice, va suferi impactul aici, spuse el, împungînd în harta computerizată. Dacă ridicaţi corect la scară şi suprapuneţi harta asta peste o hartă a oraşului Los Angeles, veţi vedea că zona impactului va fi tot Hollywood Park.

Întrerupînd lunga pauză care urmă, Daggett, tot nelămurit, întrebă:

— Cum rămîne cu viteza vîntului, temperatura la sol şi toate chestiile astea ? Aici nu mai poate fi vorba de o ştiinţă exactă, nu ?

— În cazul unui avion mai mic, vînturile uşoare despre care vorbim ar fi creat, fără îndoială, o diferenţă. Dar nu cînd e vorba de asemenea dimensiuni. Totul se rezumă la forţa de reacţie, la gravitaţie, la viteza la sol şi la eleroane.

Total previzibil. Avionica este o ştiinţă exactă, tocmai asta vă spun eu. Dacă putem plasa o sondă spaţială, fără oameni, pe partea întunecată a planetei Marte – un proiect la care Duhning este mîndru că a luat parte – cu atît mai uşor putem prezice modelul de zbor al unui transportor comercial, aflat în aer timp de un minut !

— Dar de ce ? întrebă Daggett. Barnes se holbă la el. Cum o să-i vîndă el lui Pullman sau, mai rău, lui Mumford o chestie ca asta ? Face parte din lucrurile pe care le ţii pentru tine, pînă cînd le înţelegi bine. Rupse tăcerea.

— Dar Ward ? Ştiu că se afla în simulator. Pînă aici am înţeles. Dar asta ce înseamnă ? Cu un tip nou de avion, cum este nouă cinci nouă, cineva trebuie să pregătească noi piloţi, nu-i aşa ?

— Corect. Piloţii sînt recalificaţi pentru nouă cinci nouă, înainte de a pilota acest avion. Este la fel cu orice tip de avion.

— Şi dacă sînt instruiţi de acelaşi tip, atunci, în timpul decolării, să zicem, vor acţiona cu toţii cam la fel cum le-a spus cine i-a învăţat nu-i aşa ?

— E logic, da. De acord.

— Ward ştiu că era inginer, dar, după fotografiile de pe pereţi, a fost şi pilot, nu ?

— Mulţi dintre noi sîntem piloţi.

— Dar el pilota reactoare.

— Nici asta nu-i ceva neobişnuit. Duhning asta construieşte, reactoare.

— Dar problema mea este: pînă în prezent au fost instruiţi doar douăzeci, douăzeci şi cinci de piloţi – am citit asta într-unul din rapoarte. Nu aţi vîndut, încă, tot atîtea avioane.

— Douăzeci şi şapte de avioane, spuse Barnes, întrerupînd şi corectînd cifra, reprezintă o producţie semnificativă, credeţi-mă.

Daggett ignoră afirmaţia.

— Cine se ocupa de pregătirea acestor oameni, cine îi instruia pe piloţi ? Trebuie să fi fost unul dintre ingineri, nu-i aşa ? Cineva familiarizat cu noul tip de avion. Cineva ca Roger Ward. Ward se ocupa, deci, de pregătirea piloţilor, conchise el. Ward era expertul Duhning pentru pilotarea lui nouă cinci nouă.

Barnes îşi potrivi ochelarii şi răsfoi nişte hîrtii. O clipă mai tîrziu, citind, dădu din cap şi apoi se uită la ceas.

Îl privi pe Daggett cu o expresie contrariată, ironică şi apoi îi oferi primul zîmbet din ziua aceea.

— Şi cum anume, exact, aţi aflat asta, domnule Dagger ?

10

MONIQUE întoarse şi urmă indicatoarele spre Beltway. Era locul cel mai sigur pentru o întîlnire. Motorul torcea atît de încet şi de senzual, încît Anthony Kort, care stătea stoic pe bancheta alăturată, fumînd o ţigară fără filtru, nu era sigur dacă sunetul acesta excitant era scos de maşină sau de femeia de lîngă el. Monique purta un costum din bumbac, de un roz cald, tricotat cu un model în relief, cu papucii în ton şi, după cîte putea el să-şi dea seama, în afara unui ruj roz sidefat, nu avea alt machiaj. Radia în rozul ei, lumina strălucitoare a soarelui învăluind-o într-o pîclă ca de fum. Era strălucitoare şi reţinută. Puternică şi încrezătoare. O dorea. Acum, aici.

Kort îşi lăsă ţigara, îşi desfăcu centura de siguranţă şi îşi strecură mîna sub puloverul ei.

Ea fremătă mulţumită şi se întinse să-l mîngîie. Mîna lui îi mişună pe pielea moale, caldă, de pe pieptul ei şi apoi o luă în jos, găsindu-i genunchiul, tivul rochiei şi în final se strecură dedesubt. Ştia că se afla pe teren sigur. Lui Monique îi plăcea asta la nebunie. Surîse şi îşi desfăcu picioarele. Degetele lui ajunseră în partea de sus a ciorapilor ei de mătase, unde dădu peste un portjartier – adora portjartierele – şi imediat dedesubt, găsi căldura ei intensă, ca de furnal.

— Mai tîrziu, spuse ea, strîngînd uşor picioarele şi prinzîndu-i mîna. Tipic ei.

Îşi eliberă mîna şi se ocupă de ţigară.

— Deci, ce e cu Grecul ? întrebă el. Spune-mi.

Eforturile sale erau zadarnice fără Grec, un străin absolut, ale cărui motive erau discutabile. Firma Grecului, de restaurator/furnizor, masca adevărata lui activitate, anume, spionajul industrial. Se spunea despre el că avea o reţea extinsă de oameni pe statele lui de plată, unii, forţaţi să furnizeze informaţii, alţii, cum era Grecul însuşi, avînd ca unică motivaţie, banii. Contra unei sume, putea procura planurile celui mai nou sistem de circuite cip Intel

sau numărul de fabrici care urmau să fie închise sau concedierile anticipate de General Motors în trimestrul patru. Îţi putea spune ce mare mahăr de pe Wall Street avea probleme cu drogurile sau ce decizii va lua un anumit colectiv directorial. Făcea afaceri cu informaţiile. Grecul le furnizase lor atît pe Roger Ward, cît şi pe Kevin Dougherty. Kort se baza acum pe el ca să afle data exactă a reuniunii „secrete”. Găsea respingător faptul că se baza pe cineva din afară, dar, cum era atît de tîrziu, nu mai avea ce face. Din acest punct de vedere, Monique îi era foarte utilă, servindu-i ca intermediar. Un tampon, în cazul în care Grecul intenţiona să-l vîndă pe Kort autorităţilor. De asemenea, comunicarea cu Grecul presupunea o filieră computerizată, or, el era depăşit de cea mai mare parte a acestei tehnologii. Monique îşi avea locul ei, aici, ca pion.

Totuşi, nu putea să nu se întrebe: căderea organizaţiei Der Grund era o coincidenţă sau găsise, oare, Grecul o cale de a-şi dubla profiturile ?

Putea simţi şovăiala ei în a-i spune ce avea de spus şi asta îl irita.

— Ei?

Monique mări viteza. Kort nu era obişnuit să nu aibă o destinaţie precisă. Asta îl neliniştea. Ea spuse:

— Mesajul lui este că nu cunoaşte data. Numele, da, dar data, nu. Data a fost schimbată şi el nu are nici o posibilitate să o afle.

— Imposibil, urlă Kort.

— Eu nu fac decît să-ţi transmit mesajul.

— Imposibil, repetă el. Doar l-am plătit. Data întîlnirii avea o importanţă vitală pentru Kort Fără ea... Trebuie să vorbesc cu el. Cît mai curînd cu putinţă. O să aranjezi tu asta. Apoi se răzgîndi. Nu, nu. Nu e bine aşa. Ea nu trebuie să ştie. M-ar putea vinde. Nu putea gîndi limpede.

Compartimentele se deschiseseră fără acceptul lui, inundîndu-l cu zgomotul lor. Coborî geamul. Asta îi făcu bine.

Trecură cîteva minute. Kort fumă o ţigară, apoi încă una.

Încercă să-şi limpezească creierul.

— Tocmai mi-a venit o idee, spuse ea, de la volan. Nu vroia să-i asculte ideile; voia timp ca să se gîndească.

Se uită la ea; ochii ei scînteiau de agitaţie. El o interpretă greşit, crezînd că voia să-i vorbească despre sex. Modul în care pierdea din vedere ceea ce era cu adevărat important îl înfurie. Ea îi spuse într-o şoaptă destul de vehementă:

— Săptămîna viitoare va fi o recepţie organizată de lobby-ul celor din aviaţie. Pretextul este sărbătorirea întăririi măsurilor de securitate pe aeroporturi. Nu e cauza ta favorită, dar, bineînţeles, în calitate de vicepreşedinte la InFlite, sînt şi eu invitată. Vor fi acolo toţi din domeniu. Şi, dacă vrei, va fi şi Grecul, mai spuse ea. Pot aranja asta.

El părea contrariat şi ea adăugă:

— Evenimentul este organizat de un foarte bun prieten.

Va fi o bucătărie internaţională, sofisticată. Grecul nu este numai restaurator, este şi furnizor, doar, nu ?

Dădu din cap, intrigat de sugestie. Era riscant, se gîndi el, dar poate că merita să încerce.

— Pot aranja cu amicul meu să se aprovizioneze de la Grec, pentru această recepţie. N-o să fie nici o problemă. Vom fi şi noi acolo – tu, în calitate de invitat al meu. Vei avea întîlnirea ta surpriză cu el, pe teren neutru. Ce zici ? Te simţi în stare ? Faţa îi strălucea. Îi putea simţi parfumul, chiar şi peste fumul de ţigară. O subestimase...

— Îmi place mîncarea grecească, spuse el.

11

— UNDE e Carrie ? îl întrebă Duncan pe tatăl său, îndreptîndu-se pe scaunul lui cu rotile, spre bucătărie. Întrebarea întrerupse şirul gîndurilor lui Daggett, care nu o implicau şi pe Carrie.

Îl supăra faptul că în această eră a fotografiilor de pe Lună, a microcipurilor, a trenurilor bolid şi a automatelor pentru scos bani din bancă, existau atît de puţine locuinţe prevăzute cu facilităţi pentru cei aflaţi în scaunele cu rotile şi asta la o distanţă atît de mică de capitala ţării. Nu-i plăcea cine ştie ce casa asta. Interiorul fusese secţionat în mod ciudat – din motive de încălzire, îi explicase Carrie, cînd i-a închiriat locul – camerele erau prea mici, un adevărat labirint pentru şoareci. Casa fusese restructurată de un cuplu în vîrstă, soţia fiind sortită scaunului cu rotile din cauza unei artrite, un cuplu care, în mod evident, găsise că este greu să stai la căldură, dar să trebuiască să plăteşti, totuşi, curentul electric, de aici camerele minuscule. Dar întrerupătoarele fuseseră montate corespunzător de jos, la fel şi termostatele; holurile şi trecerile erau late de patru picioare, uşile, de peste trei picioare şi acolo unde era nevoie, erau montate rampe. Toate acestea îi făceau lui Duncan viaţa mai uşoară – cel mai important lucru pentru tatăl său.

Exteriorul era alb metalizat, cu obloane negre, false care, dacă te apropiai prea mult de ele, îşi trădau calitatea. Căminul fals, o scobitură construită sărăcăcios, din vinilin imitînd cărămida şi tencuiala îl iritau într-adevăr pe Daggett. Mai mult ca orice ! De ce această pretenţie ? Singura explicaţie părea să fie că absolut toate casele din cartier aveau cămine. În ciuda problemelor pe care şi le făcea din cauza casei, Carrie avea dreptate, ştia asta: o casă devine o locuinţă datorită celor care stau în ea, personalitatea ei este determinată de locatarii ei.

— N-a vrut să rămînă peste noapte, răpunse Daggett.

— De ce?

— Chiar vrei să ştii ? îl întrebă Daggett. Erau întotdeauna cinstiţi unul cu altul. Pentru că e supărată pe mine că muncesc prea mult Pentru că promit să fac un lucru şi apoi nu-mi ţin cuvîntul. Pentru că te las atîta vreme singur.

— Ca şi mama, spuse băiatul. Pentru el nu era decît o remarcă – o amintire – nimic mai mult, dar pe tatăl său îl distruse.

Daggett se văzu dintr-o dată ca un om făcut să-şi repete greşelile, în ciuda bunelor sale intenţii. Vroia să acuze soarta, dar ştia el mai bine. Recunoscu:

— Crede că petreci prea multă vreme cu doamna Kiyak şi nu suficientă cu mine sau, altfel spus, că eu nu petrec destul timp cu tine.

— Uneori, aşa este, spuse Duncan şi adevărul îl lovi din nou pe Daggett. Carrie avea dreptate. Asta îl durea chiar mai mult.

— Doamna Kiyak e în regulă, spuse fiul său, abia auzit, lipsa lui de entuziasm vîrîndu-i alt cuţit în inimă.

— Uneori miroase într-adevăr ciudat. Bătrînii miros ciudat.

— Îţi place de ea, nu-i aşa ? îl întrebă Daggett pe un ton care-l obligă pe copil să accepte ideea. Clişee. Folosea aceeaşi tehnică şi cu Carrie, deşi cu mai puţin efect. Se gîndi din nou la Lynn. Se întrebă în ce măsură absenţa lui Carrie era legată de ea. Se întreba de ce îi domina ea gândurile. Putea folosi ancheta ca o scuză să o sune ? Îndrăznea oare să-i spună că de la ultima lor întîlnire îi auzea glasul în spatele lui, că în fiecare femeie pe lîngă care trecea pe stradă, vedea cîte ceva din ea? Că era urmărit de amintirea acelor cîteva ore trecătoare de fericire şi apoi rîse cu glas tare, amintindu-şi imaginea pompierului aruncat la pămînt, de cal ?

— Peste cîteva zile începe şcoala, spuse Duncan, evitînd un răspuns.

Cînd terminară micul dejun, Duncan îşi trase scaunul şi Daggett se duse să deschidă uşa din spate. Amîndoi ieşiră afară, în curticica din spate, cu bara de ridicări în mîini.

Duncan îl presă:

— Singurul lucru pe care îl ai de făcut este să semnezi formularul. N-ai putea şi tu minţi, măcar o dată ?

— Faci progrese, Dunc. Te descurci foarte bine.

Duncan strînse cu putere bara şi trase cu toată forţa lui, cu braţele tremurîndu-i. Făcu uşor două ridicări în braţe, dar la a treia, tremură. Avea nevoie de cinci, ca să se califice pentru excursia cu canoe. Daggett vroia să-şi strecoare mîinile pe sub braţele băiatului şi să-l ajute, fără ca el să-şi dea seama, să se ridice. Dar numai la cerere – asta era regula. După cîteva secunde interminabile, Duncan spuse:

— În regulă.

Daggett simţi în mîini căldura fiului său. Îl ajuta, dar evita să-i facă treaba, apropiindu-l treptat de bara rece de oţel, pînă cînd aceasta îi mîngîie firele fine de păr din bărbie. Nu vor trece prea mulţi ani pînă cînd aceste fire

vor deveni nişte ţepi. Timpul, duşmanul tuturor. Ultima probă pentru excursia cu canoe, pentru începutul toamnei, urma să se ţină peste numai trei săptămîni. Aveau nevoie, pentru atunci, de toate cele cinci ridicări. Nu mai aveau mult timp. Daggett susţinu băiatul iară şi iară. Ar da orice să-l vadă calificat. Braţele lui Duncan tremurau ca piftia, dar, ajutat, reuşi şase ridicări la rînd.

— Bună treabă, spuse Daggett.

Duncan se lăsă înapoi pe scaun, zîmbind.

Daggett vroia să-l strîngă în braţe. Spuse:

— Greutăţile şi ridicările te vor ajuta.

— O să reuşim, tată. Ştiu că pot face asta.

— Al naibii ce dreptate ai.

— Mai bea o ceaşcă de cafea, îi comandă băiatul. Eu am să mai fac cîteva încercări, de unul singur.

— Cînd vrei, strigi, spuse Daggett, ezitînd înainte de a intra în casă, pregătindu-se să se aşeze la fereastră şi să se roage pentru o minune.

Acelaşi lucru, dimineaţă de dimineaţă.

Chiar înainte de prînz, Daggett şi Bradley Levin se urcară în naveta FBI-ului, spre Hoover Building, unde fură informaţi, de un tehnician de laborator, asupra diferitelor urme găsite în interiorul acelui Dodge Caravan închiriat la Los Angeles de Maryanne Lyttle, în ziua accidentului. Aşa cum se întîmplă uneori, rezultatele fuseseră trimise în mod greşit laboratorului din Hoover Building, în loc să-i fie trimise direct lui Daggett, la Buzzard Point. De data aceasta, eroarea a avut şi unele avantaje. Daggett şi Levin primiră o informare completă, expertă. Aşa cum bănuise, duba nu fusese curăţată cu atenţie, încît cercetările amănunţite, ştiinţifice, întreprinse de experţii judiciari de la LAFO au recoltat o bună cantitate de probe microscopice.

— Joci tenis, Ohio ? întrebă Daggett, intrînd în coridorul de la parter din Hoover Building, care ducea spre peronul unde urmau să aştepte întoarcerea navetei lor.

— Mai încape vorbă ?

— Ai vreun program la prînz ?

— Să te şterg pe tine la fund.

Douăzeci de minute mai tîrziu, erau gata îmbrăcaţi. Daggett îşi înghesui mapa într-o cuşetă burduşită şi închise uşa, forţînd-o, apoi o încuie.

— Dormi cu chestia asta, Michigan ? spuse Levin.

— Backman avea o mică problemă, confunda autorii cînd era vorba de idei bune. Credea, se pare, că toate îi aparţineau. Arătă spre vestiar:

— Mă tem că a devenit un reflex.

Peretele din spate al terenului de joc, dinspre galerie, fusese închis în plexiglas gros, fapt mult apreciat de Daggett, pentru că puteai vorbi aici fără grijă că poţi fi auzit. Cum începu jocul, sîngele începu să circule şi, o dată cu el, i se trezi şi creierul la viaţă. Şedinţele aveau tendinţa să-l amorţească.Levin se dovedi un jucător bun. Loviturile veneau repede şi cu forţă. Primul ghem îl servi Levin şi cîştigă cu patru la unu, cînd Daggett reluă discuţia, sperînd să-i distragă atenţia.

— Presupunem că ucigaşul lui Ward a luat trenul de la Portland spre Los Angeles. Nu avionul. Ce ne spune asta despre el ?

Levin continuă, cîştigă punctul şi apoi îi răspunse.

— Probabil transporta ceva. Poate un întreg arsenal. Trenurile sînt mai sigure.

Daggett ţopăi cît dură următorul serviciu şi cîştigă punctul. Apropiindu-se de boxă, spuse:

— Mă preocupă omul ăsta. Ce e cu el ? Nu ştiu cum eşti tu, Ohio, dar aşa cum lucrez eu... Fac ceva pe ce fel de armă foloseşte tipul. Problema mea este ce fel de minte comandă degetul care apasă trăgaciul acestei arme. Vezi ? Tipul acesta comandă un cleşte şi-şi smulge propria măsea de minte, în camera lui de hotel. Asta mie îmi spune ceva. Grupa sîngelui de pe măsea este binevenită, cu siguranţă; ea se poate dovedi utilă pînă la un punct. Dar nu asta mă interesează pe mine cu adevărat. Înţelegi ce vreau să spun?

Levin nu răspunse. Daggett servi. Levin se răsuci şi rată.

Perfect. Trei, patru. Servi din nou; după un schimb teribil de mingi, Levin cîştigă punctul. Ah, bine.

— Poate că nu-i place să zboare, spuse Levin pe la mijlocul punctului, un punct pe care îl şi cîştigă imediat. Poate că de aceea a şi vărsat în simulator.

— Bine ! strigă Daggett tare, pe micul teren. Asta este exact ceea ce am gîndit şi eu.

— Dacă aş lucra şi eu în domeniul lui, poate că mi-ar fi şi mie frică să mă urc în avion.

— Altceva ? îl încurajă el. Levin cîştigă o serie de puncte. Daggett încercă să se concentreze asupra mingii, Levin se dovedea puţin prea bun.

— E răbdător, spuse Levin între servicii.

Daggett lăsă mingea să ricoşeze departe de colţ fără măcar să se întoarcă după ea, trezindu-i astfel atenţia lui Levin.

— Răbdător pînă la punctul de a deveni rece. Chiar îngheţat. Mai rece decît o piatră a naibii de rece.

— Are boaşe de bronz.

Daggett adăugă:

— În tren eşti ţintuit multă vreme, în timp ce tu eşti perfect conştient de faptul că acel cadavru pe care l-ai lăsat în urma ta a fost, între timp,

descoperit. Chestia asta pe mine m-ar înnebuni. Crede-mă. Dacă m-aş gîndi că cineva ar putea fi pe urmele mele, ultimul loc unde aş dori să fiu ar fi un tren.

— Poate că nu a avut de ales. Poate că acrofobia lui este atît de gravă, încît nu poate deloc să zboare.

— Poate. Şi următoarele cîteva puncte îi reveniră tot lui Levin. În sfîrşit, cîştigă şi Daggett unul, după care servi cîteva mingi cîştigătoare.

— Ce-ai făcut cu toate urmele despre care am aflat ?

— Ce-am făcut cu ele ? întrebă el, căutînd un reper.

— Da, replică Daggett nedîndu-i nici unul.

După punct, Levin răspunse:

— Părul castaniu găsit pe tetiera şoferului provenea de la o femeie sănătoasă. Conţinutul în grăsimi arată că este vorba despre păr natural, ceea ce e minunat pentru noi, căci domnişoara Lyttle a noastră este brunetă şi asta se potriveşte. Părul roşcat, din spate, provenea de la o perucă. A lui, probabil. Dougherty îşi aminteşte despre el ca fiind roşcat. Cum operatorii isteţi conduc rar maşina, ea a stat pe bancheta şoferului, iar el, alături sau în spate. În sprijinul acestei teorii vine şi scrumul de ţigară găsit pe husa banchetei. Aceeaşi compoziţie chimică ca şi cea a scrumului din mucurile găsite în parcare. Pullman vrea dovezi... Avem această potrivire. N-am forţat nimic.

— Şi mai e şi soluţia de Anbesol, îi reaminti Daggett. Faptul că fusese de curînd aruncată, ne ajută.

— Şi susţin mai departe teoria mea că nu i-a reuşit extracţia şi că măseaua continuă să-l supere.

— De acord. Un punct pentru tine.

La cuvîntul puncte, se reîntoarseră la joc. Levin cîştigă la o diferenţă considerabilă.

— Pune pe răboj un ghem pentru statul Ohio, strigă acesta, cu bucurie.

Aţîţat la culme, Daggett izbuti repede să conducă ghemul următor. Pentru gloria echipei Big Blue. Luptă din greu, dar, spre nemulţumirea lui, Levin reuşi o revenire spectaculoasă şi cîştigă.

— Încă unul ? întrebă Daggett.

— Plătesc oricît dacă într-adevăr asta este ceea ce vrei. Ce se întîmplă cu voi ăştia, băieţii de la Michigan ? Nu ştiţi niciodată cînd să vă retrageţi.

Exact. Erau fuduli. Sfidători. Independenţi, în limitele loialităţii. Daggett îi dădu lui Levin mingea, îşi ridică racheta şi se duse la colţ, aşteptînd mingea bărbatului mai tînăr.

Daggett cîştigă scurt următoarele trei ghemuri.

Luni la amiază a fost convocat în biroul lui Mumford.

— Ce anume cauţi tu, Michigan ? Poate te-aş ajuta cu ceva.

Un mod neobişnuit, dar nu neaşteptat, de a deschide o discuţie, avînd în vedere că venea din gura lui Richard Mumford, agent special, şeful Agenţiei

Metropolitane din Washington. SAC avea în subordine peste şase sute patruzeci de agenţi speciali de teren, pe locul doi după agenţia din New York City. Multe din activităţile agenţiei WMFO se extindeau în teritoriile altor cincizeci şi cinci de secţii de teren ale FBI-ului, astfel încît, în unele privinţe, puterea şi autoritatea lui Mumford erau egale cu ale directorului. Daggett se gîndea la el mai mult ca la un general decît ca la un director, poate din cauza dimensiunilor sale considerabile sau pentru faptul că se ţinea în formă; poate din cauza intimidantei sale siguranţe sau a vocii sale puternice, sau a obiceiului său de a privi în tine, în timp ce vorbea. Ochii săi erau de un albastru mediteranean, neîndurător. Faţa lui avea oasele grele ale unui boxer. Avea bronzul persistent al unui jucător de golf şi o claie de păr pe cap, dezminţind cei cincizeci de ani ai săi.

— Umblu după detonatoarele lui Bernard, domnule, răspunse, cu grijă, Daggett. Acesta este biletul meu, în momentul de faţă.

Biroul lui Mumford era destul de spaţios pentru trei gropi de golf şi avea vedere spre rîul Anacostia. Avea două canapele mari, din piele maronie, o masă de cafea din lemn negru şi un birou enorm, din secolul al XIX-lea, care domina centrul încăperii, ca o insulă pe o mare de covoare. Fotografii şi picturi vechi în ulei, întunecate, în rame aurite, împodobeau pereţii. Nu se potrivea cu pustietatea din restul clădirii Buzzard Point, dar se potrivea cu Mumford. Se simţea bine aici, cu braţele întinse larg pe canapeaua din spatele lui, fărînd-o să pară mai curînd un scaun supradimensionat. Mumford avea în el ceva din calităţile „unchiului favorit”. Daggett ştia că cea mai mare parte din poveştile despre el erau reale, deşi băieţilor le place să le acorde acestora proporţii mitice, aşa încît, după o vreme, trebuie să fii atent la ceea ce crezi.

Important pentru Daggett era că Mumford e gata să susţină pe oricine şi orice, cu condiţia să creadă în el; e gata să înfrunte pe oricine. Dacă avea temeri, nu le arăta niciodată. Se spunea că era gălăgios şi încăpăţînat, fie că se afla în biroul directorului, fie la o şedinţă cu uşile închise, a vreunei subcomisii senatoriale. Devenise faimos pentru că odată îi atrăsese atenţia preşedintelui că avea şliţul deschis, spunîndu-i: „Sînteţi pe cale să pierdeţi cîteva voturi, domnule”.

Mumford putea să-i dea puteri depline sau să-l înlăture de la atribuţiile sale, cu un singur pocnet din degete. Daggett nu uita niciodată acest lucru.

— Băiatul ăsta nou, Levin, a dat o groază de telefoane, spuse Mumford. Lucrează cu tine, nu-i aşa ? Vorbeşte-mi despre itinerariile alea pe care le-ai solicitat.

— Căutăm o legătură cu şaizeci şi patru. Atîta tot.

— Încă nu s-a stabilit nimic în legătură cu accidentul cursei AmAirXpress. Am dreptate ? Ancheta nu ne aparţine; aparţine NTSB-ului. În afară de asta, nici tu nu trebuia să lucrezi pe şaizeci şi patru. Nu ăsta-i biletul tău şi, după cîte ştiu eu, nu a existat nici o legătură concretă cu Der Grund.

Iar de această organizaţie se ocupă băieţii din Los Angeles.

Nu încerca să mă îmbrobodeşti, Michigan. Mi s-a spus că faxul de la etajul zece a scuipat toată după-amiaza itinerarii. Care este exact, interesul tău – al nostru – în treaba asta ? Se presupune că eu trebuie să ştiu ce anume se petrece aici. L-am întrebat pe Paul Pullman; nu ştie. Deci, acum te întreb pe tine.

— Din cauza posibilei implicări a organizaţiei Der Grund şi din cauza mulţimii de dovezi indirecte, care ne fac să ne gîndim la Washington, căutăm, printre industriile chimice, o posibilă ţintă, care ar putea sosi aici, la Washington.

— Dar nu există nici un probatoriu concludent care să ne ducă la Der Grund. Am dreptate ?

— Dovezile se limitează la prezumţii în momentul de faţă, admise Daggett. Dar ele sînt din ce în ce mai multe şi ele arată încoace, deci a fost doar o urmare logică să determinăm cu exactitate care executivi, de la ce companii, şi-au programat călătorii aici, la Washington.

Tăcere. Mumford, adîncit în gînduri, se ridică de pe canapea, se apropie de birou, trase un sertar şi pescui de acolo o pungă pe jumătate goală, cu cartofi prăjiţi. Nu-i oferi şi lui Daggett. Îşi afundă mîna în pungă, în timp ce se aşează. După ce mîncă vreme de un minut, spuse:

— Ce se întîmplă în sistemul nostru de muncă, Michigan, cu atîtea agenţii de investigaţii cîte sînt aici, la Washington, este că sfîrşim prin a deschide, din greşeală, cutia cu viermi a celuilalt. Cînd se întîmplă aşa, de obicei nu e nevoie decît de cîteva telefoane ca să se aplaneze totul. Mai luă cîţiva cartofi. Dacă există în joc priorităţi sau considerente de securitate naţională, atunci – în funcţie de circumstanţe – secretele sînt sau nu sînt împărtăşite.

— Dar în cazul acesta ? întrebă Daggett.

— Urma să aibă loc o reuniune aici, la Washington, între cei mai mari. Noi nu trebuia să avem cunoştinţă de asta. Dar mi se spune că datorită acestor itinerarii, va deveni al naibii de clar ce se petrece şi cei care au telefonat vor ca nimeni să nu ştie despre această întîlnire, deci au fost nevoiţi să schimbe data. Totul, din cauza ta.

— Tot ce am făcut noi...

— Fără să-ţi dai seama, alergînd după acele itinerarii, ai scos în evidenţă o fisură în blindaj. Asta i-a făcut pe oameni să se întrebe dacă n-a mai făcut şi altcineva acelaşi lucru, iar ideea asta nu le place cîtuşi de puţin. Acest lucru trebuia – trebuie – să se desfăşoare în mare linişte, spuse el, şoptind pentru a mări efectul. Îşi termină punga cu cartofi, o făcu ghemotoc şi o aruncă în partea cealaltă a camerei, ratînd coşul de gunoi, ceea ce, în mod evident, îl dezamăgi.

— Acum, că te-ai băgat în treaba asta, e a noastră. Grozav, nu ? Nimeni nu doreşte să-şi asume răspunderea pentru siguranţa acestor executivi şi, cum

noi reprezentăm antiterorismul în acest oraş, ghiceşte cine o capătă ? Sînt şase mari granguri care vin la chestia asta. Vin fi pleacă. Unii cu avioane private, alţii cu avioane de călători. Avem un detonator care nu figurează nicăieri. Da, spuse el, răspunzînd privirii surprinse a lui Daggett. Eu citesc rapoartele agenţilor mei. Se răsti. E un coşmar al naibii de împuţit pentru securitate şi acum, mulţumită acestei afaceri cu itinerariile, mulţumită ţie este numai şi numai al nostru. Al tău. Noi sîntem răspunzători, acum, pentru siguranţa acestor executivi, cîtă vreme se află în tranzit. Îţi acord ţie această responsabilitate, în parte din cauza caracterului secret pe care-l presupune, în parte pentru că bănuiesc că detonatoarele lui Bernard au un rol aici. Dar mai ales pentru că nu vreau să am cîtuşi de puţin de a face cu treaba asta. Din punct de vedere tehnic, este o problemă internă, ar trebui să intre în categoria C-l, nu C-3, dar trec peste asta. Tu eşti cel care a deschis cutia cu viermi; tu eşti cel care vei mînca ce e înăuntru.

— Eşti unul dintre cei mai buni agenţi care au lucrat vreodată cu mine, Michigan. Al naibii să fiu dacă glumesc.

De aceea am trecut cu vederea geaca aia idioată a ta şi jumătate din celelalte reguli pe care le-ai încălcat Ca să faci legătura între Bernard şi Der Grund, îţi trebuie ceva ce se apropie de geniu. Ar fi trebuit să capeţi o medalie pentru asta. Te-am lăsat să călăreşti succesul ăsta mai mult decît ar fi trebuit, pentru că ai nas pentru rahaturile astea. Te-am lăsat singur. Crezi că n-am ştiut că Backman a furat dosarul ăla de la tine ? Daggett stătea buimăcit, incapabil să răspundă.

— Adevărul este că Backman – şi mie-mi plăcea tipul – era mai sigur, pentru noi toţi, în spatele unui birou. L-am avansat pe Bob şi i-am spus să te lase în pace. Şi în pace ai fost lăsat. Acum, deştepţii ăia îmi cer să te înţepenesc la un birou pentru vreo două săptămîni, ca să ne poţi explica cum a deschis Bob valiza şi cum a sărit în aer, împreună cu suspectul nostru numărul unu. l-am dus cu vorba pentru că aveam nevoie de tine pe teren. Dar, de data asta, avînd în vedere cine este implicat, norocul nu-mi mai surîde. Ţie nu-ţi mai surîde.

— Securitatea acestor oameni de afaceri este acum prima ta responsabilitate, prioritatea ta absolută. Nu cumva să încurci priorităţile, continuă el.

— Nu, domnule.

— Bernard, prăbuşirea zborului şaizeci şi patru, cadavrul ăla din Seattle – uită-le pe toate. Ai un peşte mai mare de prăjit. Şi acum, lasă-mă să mă concentrez puţin. Cei de care-ţi vorbesc nu renunţă atît de uşor la aşa ceva. E reuniunea lor – ultrasecretă – şi totuşi m-au sunat şi mi-au pasat chestia asta înainte de a mă putea gîndi cum să o evit. Întreabă-te singur de ce.

Pentru că se tem, Michigan. Asta e singura explicaţie. Acum, dacă treaba se împute, dacă vreunul dintre ei o să-i cadă în ghearele celui care are al doilea detonator al lui Bernard, ei pot arăta cu degetul spre noi.

Tu ne-ai băgat în chestia asta, cerînd acele itinerarii. Acum, la bătaie e fundul meu, şi nu-mi place. Fii cu ochii în patru. Avioanele alea – tihna acelor executivi – sînt pe primul loc.

SAC-ul se ridică şi îl conduse pe Daggett la uşă, unde îi întinse un dosar roşu şi aşteptă pînă ce Daggett semnă pentru el.

— Şi, pentru Dumnezeu, poartă-l tot timpul asupra ta, spuse el.

Acestea sînt noile itinerarii. Cine vine, cum vine, cum pleacă. Cîtă vreme se află în aer sau pe pistă, sînt ai tăi. Nu te poţi descurca singur. Ia-l pe băiatul ăla nou, de la Droguri – de hîrtii mă ocup eu. Dar pe nimeni altcineva. Asta, spuse el arătînd spre dosar, este singura noastră copie. Nu o multiplici. Nici un alt ochi, în afară de ai tăi. Ai înţeles ?

Daggett dădu afirmativ din cap.

Mumford închise uşurel uşa biroului, lăsîndu-l pe Daggett afară; acesta o surprinse pe una dintre cele trei secretare a executivului, holbîndu-se la el. Avu senzaţia ciudată că aceasta îi viola intimitatea. Se întrebă dacă asta simţeau femeile cînd şi le imagina fără haine. Zîmbi forţat şi îşi reluă treaba. Nu arăta rău şi-şi dădu seama că nu o mai văzuse niciodată.

Cu dosarul roşu în mînă, Daggett se simţea şi el dezbrăcat. O porni repede, direct spre boxa lui şi încuie dosarul în servietă, acolo unde îi era locul.

12

ULTIMELE optsprezece ore le trăise în agonie; nu avea altă soluţie decît să recurgă la ajutorul unui profesionist.

Cabinetul dentistului, ales la întîmplare din Paginile galbene, ocupa etajul al doilea al unei clădiri recente, din cărămidă roşie, dincolo de Strada N. Kort se apropie de secretara cabinetului cu aer servil şi se prezentă ca fiind Albert Kotch. Duse mîna la falca înroşită, trădînd infecţia, se scuză pentru faptul că nu telefonase înainte şi, fără pauză, îi spuse că este mai mult decît dispus să aştepte toată ziua, dacă va fi necesar, dacă exista vreo speranţă – cît de mică – să poată fi văzut de dr. Rosen. După o mică verificare în încăperea din spate, secretara îi zîmbi şi arătă spre sala de aşteptare. Kort luă loc, în mînă cu un exemplar al revistei People, pe care-l cumpărase de la un chioşc de ziare. Cum ar fi putut rezista în faţa unei istorisiri a prăbuşirii zborului şase patru, al Companiei AmAirXpress ?

Articolul se intitula Cernînd epava. Se concentra asupra lui Lynn Greene, o arătoasă specialistă în explozibile, care conducea ancheta FAA. Sigur, privirile cititorului obişnuit s-ar fi oprit asupra formelor domnişoarei Greene; dar nu privirile lui. El studie în schimb bucăţelele şi fragmentele rămăşiţelor lui şase patru, împrăştiate pe fundalul fumegînd. Şi alte reviste prezentaseră diverse fotografii, dar aici, iată, în mijlocul resturilor epavei stătea ea; ăsta da material. Văzu firele, batardoul, resturile fuzelajului şi numai întîmplător tehnicieni medicali, pompierii, brancardele şi ambulanţele.

Articolul în sine era un fîs – se concentra prea mult asupra ei şi prea puţin asupra accidentului. În timpul călătoriei sale cu trenul de-a lungul ţării, Kort citise cîteva articole despre accident. Articole lungi, dar sărace în ilustraţii. Articolul acesta din People se dovedea a fi exact invers. Cînd ajunse la sfîrşit, o fotografie îi atrase atenţia.

Chipul îi era cunoscut, deoarece televiziunea organizase o emisiune specială de o oră, pentru a face o comparaţie între Lockerbie şi zece douăzeci

şi trei. În timpul emisiunii, Michael Sharpe îi atrăsese atenţia asupra agentului special Cameron Daggett, pe care îl cunoştea din vedere, datorită propriei sale activităţi de poliţist, precum şi datorită strînsei legături a acestuia cu echipa care se ocupase de accidentul de avion din Frankfurt, al zborului zece douăzeci şi trei. Acum, aici, sub degetele sale cu unghii foarte bine pilite şi extrem de curate, acelaşi chip îl privea din paginile revistei. Stătea în fundal, uşor estompat, dar foarte vizibil, întorcîndu-şi faţa ca să evite aparatul. Fără îndoială, surprins.

Ostilitatea acţionă asupra lui Kort, ca un drog. Duşmani.

Deci şi Daggett se ocupa de anchetă. Să însemne asta că ficuse legătura cu detonatorul lui Bernard ? O săgeată fierbinte, dureroasă, îi străfulgera capul. Perfecţionaseră, doar, un dispozitiv extrem de sofisticat, care putea înşela anchetatorii. Eşuaseră, oare ?

— Domnul Kotch ?

Lui Kort îi trebui ceva timp pînă să se identifice cu numele fals pe care nu-l folosea de prea multă vreme. Îi spuse secretarei:

— Scuzaţi-mă, cred că infecţia mi-a afectat auzul. Îi zîmbi politicos, iar ea îi întoarse zîmbetul.

— A apărut o contramandare, spuse ea.

Rosen, un bărbat predispus la calviţie, cu un nas proeminent, cu bărbia despicată şi o cicatrice lîngă ochiul stîng purta un halat alb scurt de doctor, peste o cămaşă comodă cu ţesătură în dunguliţe, cu gulerul închis cu nasturi şi pantaloni fără curea, prinşi în talie cu elastic. Avea pantofi din piele, cu talpă groasă şi vocea tainică a unui conspirator. Un afiş, lipit pe tavan cu bandă adezivă, prezenta un peisaj de toamnă din Chesapeake. Se auzea încet, de la un difuzor instalat la fereastră, muzică New Age.

Existau trei compartimente. Cîte o igienistă în fiecare din primele două şi, în ultimul, Rosen cu durdulia sa asistentă. Kort, alias Kotch, se aşeză întinzîndu-se pe spate, în scaunul stomatologic, capitonat, mulţumindu-i lui Rosen că l-a primit. Îi explică:

— Măseaua s-a rupt acum cîteva zile, sugînd o caramea, dar cred că mi-a mai rămas ceva din ea.

Rosen îşi trase o pereche de mănuşi de cauciuc şi, începînd să-l consulte, spuse:

— Era măseaua dumneavoastră de minte, domnule Kotch. Se uită la asistentă.

— A şaptesprezecea, îi spuse acesteia, apăsat. Apoi îi explică lui Kort:

— Frumoasă infecţie. După extracţie, vom continua cu un tratament cu amoxicilină, ca să oprim infecţia. Asistenta scăpă o trusă cu instrumente din oţel inoxidabil, care se împrăştiară zgomotos pe jos.

— Li, spuse el aspru, de ce nu suni chiar acum, în timp ce eu lucrez aici, ca astfel să nu-l reţinem prea mult pe domnul Kotch ? Aveţi o farmacie preferată, domnule Kotch? îl întrebă el pe bărbatul din scaun.

Kort, surprins de întrebare, se simţi uşurat cînd Rosen continuă.

— Există una pe Douăzeci şi trei, la care recurgem destul de des. Nu e departe. Kort dădu din cap aprobator, cu gura ocupată de două degete ale lui Rosen. Asistenta continua să stea la stînga lui Kort, holbîndu-se la faţa roşie, nefericită, a acestuia. Rosen se repezi la ea:

— Haide, Li, strînge şi sună odată. Ea se conformă.

Rosen plescăi din limbă şi spuse cu înţelegere.

— Ce mizerie, domnule Kotch. Se întoarse spre stînga, deschise un sertar şi scoase o pungă curată de plastic, conţinînd o mască cu anestezic.

Kort o văzu şi spuse:

— Fără să mă adormiţi, doctore. Oricum, vă mulţumesc.

O să fiu cuminte.

— Imposibil. E prea mare infecţia. Trebuie să tai. Poate va fi nevoie de cîteva cusături.

— Atunci, cu novocainã. Nu cu mască, repetă Kort, autoritar.

— Înţeleg. Mulţumesc. Novocainã, atunci.

Doctorul părea nervos. Kort puse neastîmpărul lui pe seama dilemei dacă să folosească masca sau novocaina, sau pe preocuparea profesională faţă de siguranţa pacientului, dar, întorcîndu-şi capul şi surprinzînd privirea din ochii acestuia, un semnal de alarmă îi străbătu trupul, ca un fior.

Instinctul de apărare, aproape paranoic al lui Kort, interveni. Compartimentă experienţele din ultimele cîteva minute şi le revăzu pe fiecare în parte. Rosen accentuase prea mult asupra numărului măselei. Şaptesprezece, îi spuse el asistentei. „De ce nu suni chiar acum”, poruncise el. Pe de altă parte, cum alesese la întîmplare acest cabinet, nimeni nu l-ar fi putut aştepta. Tocmai cînd se autoconvingea că era prea bănuitor, observă aparatul de făcut radiografii. De ce să-i propună anestezia, înainte de a-i face o radiografie ? Ceva nu era în regulă.

— Deschideţi gura, vă rog, spuse Rosen, învîrtindu-se deasupra lui ca un corb deasupra unui leş; în ghearele lui, seringa hipodermică, cu acul ei sclipitor.

Asistenta chinezoaică reveni prea repede lîngă Kort, uitîndu-se intens la Rosen. Doctorul refuza să se uite spre ea.

— Capul pe spate, îl dirijă Rosen, punînd uşor o mînă pe umărul lui Kort. Acul continua să se apropie. Ochii lui Kort dansau între cei doi, doctorul şi asistenta, cînd spre unul cînd spre altul. Şi, iată, un ultim reproş, mut, de la doctor spre asistentă.

Kort ştiu.

Reacţia lui interveni ca şi cum ar fi repetat-o de sute de ori. Cu o singură mişcare iscusită, mîna lui Kort prinse încheietura asistentei, înhăţă seringa

hipodermică din degetele doctorului şi apoi, încet, descărcă tot conţinutul în carnea moale a antebraţului imobilizat al acesteia. Asistenta ţipă cînd acul îi înţepă pielea şi Kort introduse drogul în ea. Se înmuie, făcu trei paşi şi căzu greu pe duşumea. Leşinase de spaimă. Rosen, la rîndul lui, se agita cuprins de panică.

Kort îşi făcu vînt din scaun, dînd de o parte braţul lui Rosen şi începu să-l strîngă de gît. Strînse mai tare. Kort îşi scoase Beretta şi o potoli, cu ameninţarea ei, pe igienista care apăruse din boxa alăturată. Ochii ei erau înspăimîntaţi. În câteva secunde, trupul lui Rosen se destinse. Kort îl lăsă să se prăbuşească la pămînt. Se întoarse în anticameră. Mama şi copilul dispăruseră şi nimeni altcineva nu mai aştepta. Secretara, pe jumătate paralizată de spaimă, întinse mîna spre telefon. Kort năvăli peste ea, apucă receptorul şi-l puse înapoi în furcă. O tîrî după el în cabinet, încuie uşa şi o duse în spate, unde igienista se chircise la podea, de frică, cu braţele deasupra capului. Kort o împinse pe secretară înspre aceasta. Ea trecu peste trupul asistentei lui Rosen.

Trebuia să presupună că asistenta lui Rosen telefonase la poliţie, sau mai rău, la FBI. Trecuse deja prea mult timp.

Avea nevoie de o deghizare, dacă vroia să iasă din clădire. Dintre cele două femei din faţa lui, igienista era pe departe cea mai mare.

Aruncîndu-şi privirea în jur, atenţia i se opri asupra măştii pe care Rosen intenţionase s-o folosească pe el.

— Tu ! îi spuse el igienistei. Gaz ! Agita arma în direcţia ei. Repede !

— Doamne-Dumnezeule, spuse recepţionera. Igienista se încurcă în echipament, cu mîini neîndemînatice, dar reuşi să aplice masca peste recepţionera docilă.

— Acum, scoate-ţi hainele, spuse Kort.

— Am bani ! sări ea.

— Acum ! urlă el.

În cîteva secunde, plîngînd lăsă să-i cadă rochia.

— Vă rog, murmură ea, păşind din rochie cu stîngăcie, ca şi cum n-ar fi făcut niciodată asta.

— Furoul, ciorapii şi sutienul, ordonă el, începînd să se dezbrace. Ar fi putut-o obliga să-şi aplice mai întîi masca, dar ar fi durat prea mult şi ar fi fost prea greu să dezbraci o femeie leşinată. Îngrozită, femeia se mişca foarte încet. Îşi scoase furoul, pe jos, apoi ciorapii, dînd la iveală bikini albi.

— Doamne, nu, bîigui ea, din nou.

Renunţase să mai protesteze. Dinţii îi clănţăneau de spaimă, în timp ce-şi desfăcea sutienul. Îl scoase timid, ascunzîndu-şi sînii cu braţele împreunate. Plîngea în hohote, necontrolat, cu capul în jos.

— Gazul ! ceru el. Repede !

Îl ascultă, încercînd să-l păcălească cu modestia ei. Se aşeză jos, cu picioarele strîns împreunate.

— Să nu-mi faceţi rău, se rugă ea. Dădu drumul la gaz, puse masca pe faţă şi peste cîteva clipe, căzu în nemişcare.

Bradley Levin venea pe culoar alergînd. Îl trase pe Daggett departe de urechile celor ce puteau trece pe acolo.

Şopti, cu răsuflarea întretăiată:

— Tocmai am primit un telefon de la un dentist de pe strada N. Măseaua de minte – numărul şaptesprezece. În momentul de faţă, se află pe scaun.

Nu mai era timp să-l anunţe pe Pullman.

— Ne trebuie ajutoare, spuse Daggett, în timp ce se îndreptau amîndoi spre lift, eforturile lor atrăgînd atenţia.

Levin băgă o mînă în lift, ţinîndu-l.

— Sunăm din maşină, spuse Daggett în timp ce se închideau uşile.

Conducea Daggett. Levin puse girofarul pe bord şi luă telefonul portativ cu care era echipată maşina. Ghetoul dezolant în care se afla Buzzard Point, dispăru. Cînd Levin termină cu telefonul, raportă:

— Au trimis două maşini. Una, care ne va acoperi pe noi, se va ocupa de parterul clădirii. Cealaltă va supraveghea farmacia, în cazul în care-l scăpăm.

— Farmacia?

— Fata care ne-a sunat ne-a dat numele unei farmacii pe strada Douăzeci şi trei.

— Sună dentistul. Vezi dacă tipul mai este încă acolo.

— Ce s-a întîmplat ? Levin devenise roşu-stacojiu.

— Nu am numărul. E unul Rosen – dr. Rosen. Levin înşfăcă telefonul şi sună la Informaţii. Daggett îl privea ameninţător de la volan. Pescui din buzunar un pansament gastric şi începu să mestece la el.

— Sună, anunţă Levin.

Daggett se opri din mestecat; bucăţele mici de cretă se lipiseră de buza de jos. Aprinse lumina roşie, strecurîndu-se printre maşini.

— Sună în continuare, repetă Levin cu glas reţinut. Nici un răspuns.

Anthony Kort, umplîndu-şi sutienul cu propriile sale şosete murdare, îngheţă cînd telefonul începu să sune.

Luptă să-şi regăsească stăpînirea de sine, eficienţa fiind singura speranţă de scăpare. Îşi trase ciorapii cu chilot cît putu de sus. Fermoarul de la rochie nu se închidea peste umerii lui laţi, aşa încît îşi puse o haină de laborator. Îşi înfăşură o eşarfă roz în jurul capului, legînd-o sub bărbie, acoperindu-şi perciunii, îşi puse o pereche de ochelari de soare şi-şi aruncă o poşetă pe umăr. Poate că erau deja afară, supraveghind clădirea. Puteau opri orice bărbat pe care-l vedeau. Dar o femeie?

Ţinînd în mînă o sacoşă de tîrguieli cu propriile lui haine, respiră adînc, descuie şi deschise uşa de intrare în cabinet şi ieşi în holul pustiu. O luă spre

scări, dar se răzgîndi şi se întoarse la lift. Cine ar folosi scările pe căldura asta ? Cînd în sfîrşit sosi, liftul era gol şi el scoase un suspin de uşurare. N-ar fi trecut peste o examinare de la o distanţă atît de mică.

Cînd uşile grele se închiseră, pipăi instinctiv arma, ascunsă în sacoşă, imediat sub haine.

Intrînd în holul aglomerat al clădirii, Daggett îi indică lui Levin scara de incendiu, iar el o luă direct spre lift, temîndu-se că era prea tîrziu, dar sperînd să se înşele. Singurele două explicaţii posibile pentru telefonul rămas fără răspuns erau fie că suspectul deconectase aparatul şi fugise, fie că-i omorîse pe toţi. Doar prin cine ştie ce întîmplare tipul ar mai fi putut fi încă acolo.

În această clădire, a cărei destinaţie era profesarea medicinei, holul forfotea de activitate. Oameni din toate categoriile sociale se înghesuiau la cele două lifturi, care se deschiseră aproape în aceeaşi clipă. Daggett, aflat doar la cîţiva paşi mai în urmă, se opri scurt şi încercă să-i cuprindă bine, cu privirea, pe toţi aceşti oameni care ieşeau din lift, avînd vag în minte descrierea suspectului său: un bărbat în jur de patruzeci de ani, înălţime medie, greutate medie, roşcat, poate şi probabil, cu un obraz supt...

În timp ce grupul nerăbdător din faţa sa o lua spre cei care tocmai părăseau lifturile, se simţi uluit de varietatea chipurilor care se estompau, depăşindu-l: acesta era chel, acesta era prea scund. Prea mulţi. Se pomeni împins, pe neaşteptate, din spate, de o femeie grasă care se îndrepta spre lifturile deschise. Daggett îşi pierdu echilibrul şi se lovi de o soră care se apropia de el.

Daggett ! gîndi Kort, în timp ce femeia grasă îl îmbrîncise în el. Acum cîteva minute, o fotografie neclară într-o revistă, iar acum, chiar el, în carne şi oase. Capul plecat ! îşi spuse, simţind că este preocupat de conţinutul sacoşei cu tîrguieli: nu te uita înapoi. Agenţii FBI erau ca şobolanii. Dacă vedeai unul, înseamnă că mai erau, puzderie nevăzuţi. Îşi forţa coapsele să se mişte calm, stăpînindu-se să nu o ia prea repede, cu nervii întinşi, cu pielea pişcîndu-l sub rochie.

Nu i-a fost greu să-l repereze pe tînărul nervos, brunet, aflat în dreptul scării de incendiu. Nu-l scăpa din priviri, în timp ce se apropia de uşa de la intrare. Problemele, dacă ar fi fost să apară, atunci de aici ar apărea. Să mai fie oare şi alţii ? Erau afară, în maşinile lor neoficiale ? Kort se îndreptă spre un grup de oameni – probabil medici – care se adunase la uşa de la intrare. Subiectul conversaţiei era căldura. Rămase printre ei, în timp ce-şi făceau loc prin uşi. Bărbatul care ţinea uşa se însufleţi la vederea uniformei de soră şi spuse cu un accent englezesc:

— Nu cred că ne-am mai întîlnit. O luaţi înspre... dar se întrerupse cînd recunoscu evidentul travesti. Scuzaţi-mă, şovăi el, dîndu-se la o parte din calea tăcutului Anthony Kort.

În colţul străzii, Kort făcu la dreapta şi o porni mai departe, singur.

Daggett îşi înfăşură mîna stîngă în batistă şi răsuci cu grijă butonul de la uşă, ca să evite ştergerea eventualelor amprente; mîna dreaptă continua să o ţină în buzunarul bluzonului său cu însemne, pregătită pe armă.

Încuiată!

Încercă din nou, fără rezultat. Un presentiment rău puse stăpînire pe el. Mersese prea departe, alertînd dentiştii din oraş ? Implicase cu bună ştiinţă oameni lipsiţi de experienţă, nevinovaţi. Vroia să plece de aici. Să descopere altcineva carnagiul. Nu el. Nu din nou. Avusese destul pentru o viaţă de om.

Zece minute mai tirziu, administratorul clădirii descuie uşa. Cu pistolul îndreptat în jos, Daggett se strecură înăuntru. Mirosul de medicamente dintr-un cabinet dentar era ceva ce el asocia cu durerea.

Sala de aşteptare era goală. După o scurtă ezitare, apucă pistolul cu amîndouă mîinile, îl îndreptă înspre podeaua din faţa lui şi făcu repede colţul, intrînd în cabinet. Trupuri fără viaţă. Toate, femei. Trei. Una, goală. La dreapta lui, doctorul... Ochii îl înţepau, stomacul i se strînse.

Inspectă zona, gata să tragă şi treptat cercetă ceea ce se dovedi a fi un fişier, o baie, o debara. Abia cînd îndrăzni să se mai uite o dată la trupurile acelea, observă că femeia goală respira. Uşurarea venea cu greu. Chiar era posibil să mai fie cineva în viaţă ? Mai tîrziu, Daggett se va gîndi cît de ciudat era faptul că acceptase mai curînd moartea decît viaţa, tragedia mai curînd decît supravieţuirea.

Cercetînd trupurile căzute la pămînt, constată că toate aveau un puls puternic şi doar dentistul avea o leziune vizibilă, dar superficială. Această descoperire era în acelaşi timp derutantă şi tulburătoare, neaşteptată şi binevenită.

Relaxat, înţelese brusc semnificaţia goliciunii femeii. Tîşni în hol. Fără să mai aştepte liftul, o luă în jos pe scara de incendiu, alergînd şi sărind, mîna alunecîndu-i pe balustradă.

— O femeie ! strigă Daggett. Căutăm o femeie.

— Nu asta căutăm cu toţii ? se auzi vocea unui bărbat care spăla pe jos, puţin mai încolo.

Daggett ar fi chemat o echipă de tehnicieni sanitari, dar tehnicienii din Washington erau celebri pentru încetineala lor, în cazul în care mai ajungeau vreodată. Chemă în schimb, un medic de la echipa de tactică de pe lîngă WMFO, varianta FBI pentru SWAT (Asistenţa tehnico-sanitară din Washington).

La sfatul acestuia, fură chemaţi şi tehnicienii sanitari care sosiră cam o dată cu revenirea la viaţă a femeilor. Toate cu excepţia lui Li, care-şi revenea greu, din cauza dozei ridicate de anestezic.

Victimele sufereau din cauza şocului şi, în ciuda căldurii şi a umidităţii înăbuşitoare de august, toate patru fură scoase afară bine înfăşurate în pături.

Poliţia lansă un apel general pentru urmărirea unui bărbat îmbrăcat în uniformă de soră, dar fără nici un rezultat, ceea ce nu-l surprinse deloc pe Daggett. După-amiaza se scurse încet, Daggett fiind nerăbdător să-i interogheze pe cei implicaţi.

O sună pe Carrie, dar nu o găsi acasă – era vreodată acasă ? – şi-i lăsă un mesaj. Doamna Kiyak îi promise că va sta ea cu Duncan pînă se va întoarce Daggett, ceea ce s-ar putea, o preveni el, să se întîmple destul de tîrziu. După ce reglă problemele personale, mîncă un cîrnat şi bău o bere, la un bar din apropiere, împreună cu Levin; mîncară într-o relativă tăcere, norul eşecului plutind deasupra lor. Pe la şapte, ora la care angajaseră discuţia cu Rosen, se întoarseră la Buzzard Point. Asistentele acestuia, cu excepţia lui Li, care se treziseră, în sfîrşit, la spital, trebuiau să apară şi ele.

Spre neplăcerea lui Daggett, angajatele lui Rosen sosiră însoţite de soţi şi de avocaţi, preocupate de securitatea personală şi dîndu-l în judecată pe Rosen. Acesta, la rîndul său, îi ceru lui Daggett să apeleze la unul dintre avocaţii care colaborau cu Biroul, o femeie între două vîrste, care trebui să vină aici din Alexandria. Avocaţii reuşiră să întîrzie lucrurile cu alte cîteva ore şi să dilueze aproape de tot depoziţiile clienţilor lor.

La ora unu noaptea, Daggett plecă acasă, fără să fi aflat în plus faţă de ce ştia cînd începuse, suficient de furios ca să dărîme un zid dintr-un pumn. O trimise acasă pe doamna Kiyak, îşi turnă un pahar bun cu băutură, pe care o bău în micul patio pietruit, din faţa bucătăriei. Băutura nu-l făcu decît să-l deprime. Singurele obiecte de pe cerul nopţii, altele decît cîteva stele curajoase, erau avioanele cu reacţie. Al doilea pahar îl bău urmărind programul CNN-ului. Tocmai mesteca două pastile antiacide, cînd sunară în acelaşi timp pager-ul şi telefonul.

— Tată ? auzi vocea somnoroasă a fiului său, care-l avertiza din dormitor.

— Am răspuns, băiete, îi strigă lui Daggett, ridicînd receptorul. Închise strîns ochii, sperînd ca măcar o dată să fie o greşeală.

Dar nu era.

Vocea obosită a lui Pullman spuse:

— Ştiu că ai avut o zi grea, Michigan, şi aş fi putut da altcuiva telefonul ăsta, dar m-am gîndit că precis ai vrea să fii primul care să afli asta.

— Paul ? Daggett simţi brusc băutura. Nu aprecie introducerea. Îi ajunsese pentru ziua asta.

— M-au trezit pe mine pentru asta, Michigan, dar e treaba ta. Dentistul. Acel doctor Rosen. N-a mai ajuns acasă, Michigan. Nevastă-sa e înnebunită de

îngrijorare. M-am gîndit că ar fi mai bine s-o luăm noi pe urmele lui, decît să pasăm treaba asta poliţiei.

Dr. Rosen este primul care părăseste FBI-ul, după încheierea discuţiilor. Încă mai tremură în urma experienţei din cursul acestei după-amieze, buimăcit de atîtea ore de întrebări, dorind cu disperare să bea ceva tare, să mănînce şi să doarmă bine.

Toată după-amiaza se gîndise la copii şi la soţie. Numai cînd ţi se întîmplă aşa ceva ştii care sînt adevăratele tale priorităţi. Dacă n-ar fi avut obligaţii faţă de pacienţii săi, ar fi luat două bilete pentru Flagstaff şi ar fi petrecut o săptămînă la părinţii săi, în casa lor aflată imediat în afara Cottonwood-ului. S-ar fi scufundat în gin şi tonic şi ar fi făcut dragoste ori de dte ori ar fi fost în stare. Esenţa empirică a vieţii îşi ridicase capul său hidos. Se simţea bătrîn şi vulnerabil.

Peste cîteva străzi, norocul îi surîse şi făcu semn unui taxi. Miroase a ţigări. Radioul urlă ştiri din Middle East.

Poate că ieri l-ar fi interesat, dar nu în noaptea asta. Vrea s-o strîngă în braţe. Vrea să ajungă acasă şi s-o strîngă în braţe, şi să-i spună cît de mult o iubeşte. Doamne, cît de mult o iubeşte.

— Aici ? întrebă taximetristul.

— Splendid, răspunse el, plătind prea mult pentru un drum atît de scurt Lumea e plină de criminali.

Ca să ajungă la maşina parcată – motivul întoarcerii sale – poate fie să intre în clădire şi să ia liftul, fie pur şi simplu să meargă pe jos pînă în spate. La ora asta tîrzie, alege varianta mersului pe jos. Parcarea particulară este bine luminată. La ora asta, nu se mai află aici decît cîteva maşini. Îndreptîndu-se spre a lui, o vede. Stă pe vine, în dreptul roţii din faţă a maşinii care se află lîngă a lui. Cauciucul este complet dezumflat. Trage de marginea roţii, crezînd că este capacul.

— Nu puteţi face asta cu mîna, îi spune el. Există o sculă specială pentru aşa ceva. Îşi caută cheile.

— Am eu o cheie tubulară. Dar pot suna la o staţie de service.

Se uită în sus, la el. Un chip drăguţ, înconjurat de o perdea de păr negru, fin, ondulat pe umeri. Breton. Ochi imenşi, cafenii. Privirea lor parcă domină întreaga faţă. Pometi înalţi. Buze roşii, umede, care strălucesc cînd vorbeşte.

— Vreţi?

Accentul ei franţuzesc îl izbeşte. E prea drăguţă şi e prea tîrziu. Îi cunoaşte, din vedere, aproape pe toţi cei din clădirea asta, dar pe ea n-o ştie. În timp ce mintea lui încearcă să rămînă raţională, să găsească o explicaţie, îl simte pe bărbatul din spatele ei. Îi aude glasul familiar, înainte de a se putea gîndi ce să facă.

— Fulgerul loveşte într-adevăr de două ori, spune vocea. Genunchii i se fleşcăiesc de tot; abia se mai poate ţine pe picioare. Cîmpul vizual i se micşorează, ca şi cum cineva i-ar fi pus ochelari de cal. Îşi pierde respiraţia.

— Leşină, zice femeia, cu o voce panicată şi asta îl face să-şi revină.

— Nu, spuse bărbatul care aparţine mîinii înmănuşate care i se înfige în gît, înşfăcîndu-l, o să-şi revină el.

Călătoria cu liftul durează o veşnicie. El este cel care rupe sigiliul poliţiei, cel care deconectează sistemul de alarmă, cel care încuie uşa în urma lor.

— O să termini ce ai început, spune omul cu infecţia de la şaptesprezece. Ea se află aici ca să fim siguri că faci ce trebuie. Mîinile înmănuşate îl bat pe umăr: Dacă nu, te împuşcă.

Femeia îi zîmbi. Nu avea mutră de criminală, dar el crede fiecare cuvînt. Inima nu-i mai bătuse atît de tare de la cursa de o sută de iarzi, din liceu. Asta era în 1966.

— De data asta vei folosi novocainã. Să nu trişezi.

— De ce ? întrebă el.

— Pentru că mă doare măseaua, răspunde acest om oribil.

— Vreau să zic, de ce eu ?

— Unde în altă parte aş fi putut fi în noaptea asta ? întrebă omul, răspunzînd tot el, decît exact în scaunul ăsta.

Ochi reci, albaştri, care, îşi dă el brusc seama, sînt de fapt nişte lentile de contact. Picioarele îl abandonează din nou.

Femeia coboară transperantele, înainte de a scoate o armă care lui i se pare nepotrivit de mare.

— Nu pot lucra cu ea aţintită asupra mea, protestează el.

— Îţi sugerez să încerci, răspunde omul.

Munca e grea fără o asistentă. Îşi dă seama cît a devenit de dependent de asistentele lui, cît de încet merge treaba fără ele. Îl apucă nostalgia pentru toţi anii petrecuţi ca medic practicant. Devine melancolic. De cîteva ori îşi pierde puterea de concentrare, hărţuit de amintiri, unele dureroase, altele, pline de satisfacţii. Parcă simte că aceasta este ultima lucrare pe care o va mai face vreodată, spectacolul său de adio. Întotdeauna s-a gîndit la munca lui ca la un spectacol. Ştie că, în mod logic, tocmai de aceea nu are nici un motiv să facă toate astea. Se luptă cu el însuşi să înfigă spatula de oţel inoxidabil într-unul din ochii morţi ai omului ăsta şi să-l smulgă din orbită. Dar n-are el tăria să facă aşa ceva. Este dentist, un dentist al naibii de bun, şi-şi continuă treaba ca să dovedească acest lucru.

Cînd termină – şi a făcut o treabă a naibii de bună – se dă înapoi şi-i face semn să se ridice.

— O să am nevoie de nişte antibiotice şi de nişte calmante, îi cere pacientul. Niciodată nu i-au plăcut pacienţii care îi spun ce trebuie să facă.

— Nu am, minte el, prost.

— Bineînţeles că ai. Eşti bombardat cu mostre. Greşelile se plătesc la jocul ăsta, doctore. Stai jos, îi mai spune, arătîndu-i cu mîna spre scaun.

Este împins pe scaun şi poate simţi violenţa, mînia intensă care zac în acest om. Trebuie să muşte cu putere, ca să nu clănţăne din dinţi. Îi este ciudat de frig şi e mai înspăimîntat decît a fost vreodată. Se simte ameţit şi incapabil să reacţioneze.

— Spune-mi unde ţii mostrele farmaceutice ?

Nu poate răspunde. Încearcă să vorbească, dar vocea nu-l ajută. Vede pe faţa omului cum îi creşte mînia şi arată cu mîna, cît poate mai repede. Femeia îi dă omului arma -

care pare mai mică, acum – şi aleargă în direcţia indicată de degetul lui. Revine, cîteva secunde mai tîrziu, fluturînd o cutie cu mostre de amoxicilină.

— Bine, spune furiosul. Cel cu incizia de la şaptesprezece. Una peste alta a făcut, într-adevăr, o treabă bună.

I se leagă braţele de braţele scaunului şi dintr-o dată tresare de bucurie. De ce l-ar mai lega dacă tot au de gînd să-l omoare? Este prima sa licărire de speranţă şi o salută, închizînd ochii.

Panica îl cuprinde din nou şi ochii i se deschid cînd aude rupîndu-se ambalajul unei seringi. Omul cu ochi albaştri, de gheaţă, umple seringa cu mercurul care a fost păstrat întotdeauna în spate, împreună cu mulajele de ipsos şi rozinele sintetice. Mercurul nu are ce căuta aici. În mod sigur, nu are ce căuta într-o seringă.

Cînd i-au lipit gura cu bandă adezivă ? Abia acum îşi dădu seama că leşinase şi că se petrecuseră atîtea lucruri în ultimele cîteva minute. Abia acum îşi regretă viaţa petrecută sub becul fierbinte, trecînd prin chinurile iadului suportînd respiraţia rău mirositoare a altora, regretă că nu a reuşit să-şi manifeste adevăratele sale sentimente faţă de draga, blînda sa soţie şi faţă de copiii săi, regretă că a făcut o groază de lucruri, dar nici unul, măcar, spre care să poată arăta acum. Mercurul dansează în vîrful acului şi-l aude căzînd pe jos. Cumpliţi mai sînt ochii ăştia. Ca o mască. Inumani şi severi.

Simte cum acul îi înţeapă pielea. Aude respiraţia grea a femeii şi se întoarce să intervină pe lîngă ea, dar lacrimile îi tulbură vederea şi justiţia este servită sub forma unui junghi dureros, orbitor, în mijlocul pieptului.

Levin fu trezit de telefon, în apartamentul său; la fel şi doamna Kiyak, căreia îi luă neobişnuit de mult ca să vină şi să aibă grijă de Duncan. Mormăi, în trecere, ceva despre o cameră a ei şi se trînti pe patul lui Daggett, ca să doarmă acolo, aşa cum era înţelegerea.

Levin luă legătura cu administratorul clădirii în care se afla cabinetul lui Rosen şi Daggett se întîlni cu cei doi la intrarea din Strada N. Cîteva minute mai tîrziu, ajunseră la cabinetului lui Rosen. Sigiliul pus de poliţie, roşu aprins, fusese smuls, indicînd faptul că uşa fusese deschisă fără permisiune. Asta a

fost greşeala lui. Nu analizase bine situaţia: întrerupt, ucigaşul nu-şi mai primise tratamentul stomatologic.

Lui Daggett îi displăcea mirosul cabinetelor dentare. Mereu acelaşi amestec de medicamente pe bază de alcool şi pastă veche de dinţi. Traversă sala de aşteptare, remarcînd dulăpiorul cu jucării din colţ şi abundenţa de reviste vechi, cu colţurile făcute varză de atîta răsfoit. Nu văzuse niciodată, atît de aproape, un om mort. Văzuse sute, poate mii de fotografii; văzuse cîteva cadavre la locul prăbuşirii zborului zece douăzeci şi trei, dar numai de la mare distanţă. Văzuse saci cu cadavre, coşciuge, o văzuse pe bunica lui, la înmormîntare. Îl surprinse această constatare – atîţia ani la FBI şi acesta este primul său cadavru. O idee preconceptă, îşi spuse el, şi, vreme de cîteva secunde, privind ţintă în ochii fără viaţă ai doctorului Rosen, încercă să se corecteze. Dar acest lucru îl făcu să se simtă cast, ceea ce i se păru la fel de dezgustător ca şi priveliştea bietului om, în scaun. Niciodată n-ar fi crezut că ar mai fi putut exista un dram de inocenţă în el, avînd în vedere realităţile aspre din ultimii cîţiva ani. Şi această descoperire nu era cu mult diferită de pierderea virginităţii – care fusese, evident, un moment din viaţa lui, pe care nu-l va uita niciodată.

Omul acesta nu respira. Ochii săi erau uscaţi, cu pupilele nemişcate. Mirosea a excremente. Spre ce privise, oare, cu ochii aceştia ? Unde se uita, oare, acum ? La ce se gîndise în clipa aceea ? Oare la ce se va gîndi Daggett cînd îi va sosi clipa ?

Îl auzi pe Levin la uşă. Dacă o s-o facă vreodată, ei bine, acum trebuie s-o facă. Era într-adevăr copilărească dorinţa asta. Ciudată şi macabră. În nici un caz nu era ceva ce s-ar fi văzut vreodată făcînd. Dar tentaţia se dovedi a fi prea mare. Levin putea intra în orice moment. Aceasta era singura lui clipă de singurătate.

Întinse mîna şi atinse pielea omului, cu gestul ezitant al unui copil care mîngîie pentru prima oară un cal. Senzaţia îl făcu să se dea brusc înapoi şi, reflectînd, se gîndi că această reacţie a fost provocată, în parte, de teama de a nu fi surprins, în parte, de surprinzătoarea răceală. În parte, pentru că această senzaţie îi era cunoscută, deşi, oricît ar trăi el, tot nu şi-ar putea aminti, vreodată, de unde anume.

13

PRIN fereastra deschisă a dormitorului se auzeau, afară frunzele de rododendron zăngănind ca nişte plăcuţe subţiri, de lemn. O briză ! Slavă Domnului, vînt. Probabil că valul de căldură va trece în sfîrşit şi nu va mai opri ciclul fiecărei flori din grădina ei. Desigur, lalelele trecuseră de mult, dar ah, ce privelişte oferiseră ele. O dezlănţuire de culori savant întreţesute, ca firele unei bucăţi de mătase asiatică, pete de galben somon şi un roz cireşiu cum nu mai văzuse niciodată. Trăia prin grădina ei, în egală măsură pentru cea de legume cît şi pentru cea de flori şi nu-i plăcea căldura distrugătoare.

Carrie dădu la o parte de pe trupul gol cuvertura cu delicate motive florale şi zăcu aşa pe pat, savurind minunata briză care adia peste ea. Era ceva trimis din ceruri. Se răsuci pe o parte şi o primi în faţă, sorbind aromele şi miresmele. Briza îi ridică de pe faţă cîteva fire de păr şi se gîndi că numai dacă ar da o ploaie, dar o ploaie zdravănă, ar putea trece puţin căldura asta. Totul va fi din nou bine.

Aproape totul. Înainte de a-şi arunca ceva pe ea, cu briza dumnezeiască mîngîind-o în continuare, se întinse pe spate, după telefon şi o sună pe sora ei, care răspunse tare, peste gălăgia copiilor şi masa de dimineaţă.

— Eu sînt, spuse Carrie.

Vocile copiilor se estompară. Carrie şi-o putea imagina pe sora ei, cu telefonul portabil prins pe umăr, traversînd duşumeaua din lemn african, spre cabinetul cu sofaua şi fotoliile lui din piele roşie şi pereţii plini cu cărţi aranjate în ordine alfabetică. Soţul ei era genul de om care numerota cărţile şi ţinea un album cu cărţi de vizită cu adrese, pentru ocazia Crăciunului, în care erau trecute numele copiilor şi notele obţinute de aceştia ultima dată cînd fuseseră împreună.

— E destul de tîrziu.

— Am avut o dimineaţă de leneveală. Dar trebuie să mă scol. Nu-mi pot aduna forţele.

— Vezi, spuse sora ei. Asta e diferenţa. Exact ce-ţi spuneam şi ieri.

Carrie se întreba de ce şi-o face singură, cu mîna ei, în fiecare dimineaţă, pentru că ştia ce avea să urmeze, cu mult înainte ca sunetul să-i ajungă la urechi.

— Ascultă ce-ţi spun eu: Cînd ai alte interese, nu-ţi mai poţi pierde dimineaţa. Te îmbraci altfel, mănînci altfel.

— Are optsprezece ani ! Crezi că este cinstit faţă de Eric ?

— Are douăzeci şi unu. Şi cine a pomenit ceva de Eric ?

Este cinstit faţă de mine. Trăiesc din nou. Îl iubesc pe Eric.

Îmi iubesc copiii...

— Pe el... îl iubeşti ? Pe nu-contează-cum-îl-cheamă...

— Dacă-l iubesc ? Nu despre iubire e vorba aici. Sînt îndrăgostită lulea. Inima îmi bate mai repede cînd mă atinge. Pielea mi se electrizează numai cînd îi aud glasul.

— Atunci e vorba de vinovăţie.

— Nici măcar.

— Ar putea fi.

Este vorba de atracţia fizică. E ceva natural. Asta multiplică orgasmele, pentru Dumnezeu ! Cînd ţi-a făcut ţie Cam, ultima oară, chestia asta ?

— Lasă-l pe Cam în pace.

— În orice caz, nu în trecutul apropiat, nu-i aşa ? O simt în glasul tău. Din cauza asta ţi-ai pierdut înflăcărarea.

Ascultă-mă, nimic nu ne-a făcut mai bine, mie şi lui Eric decît acest divertisment. Asta te face să apreciezi ceea ce ai şi te face să-ţi dai seama ce-ţi lipseşte.

— Asta sună a terapie.

— Asta şi este ! Exact asta este !

— Atunci înseamnă că te foloseşti de nu-contează-cum îl-cheamă.

— Nu-i zice aşa. Ştii al naibii de bine cum îl cheamă. Eşti geloasă. O simt în glasul tău. Oi fi eu sora ta mai mică, dar trebuie să mă asculţi. Am experienţă în chestiile astea. Cam te tratează ca pe o cantitate neglijabilă. O ştii şi tu şi o ştiu şi eu. De mai bine de şase luni te văicăreşti pe tema asta. Dacă n-ar fi fost băiatul lui, de mult ar fi trebuit să-l laşi...

— Nu...

— Nu mă întrerupe. Recunoaşte: îl iubeşti mai mult pe băiat decît pe tată ! Crezi că asta e ceva nou ? Şi asta, pentru că de fapt tu ai fi o mamă extraordinară. La tine, asta e ceva înnăscut. Poate că tu ar fi trebuit să-l ai pe Eric şi pe copii, iar eu ar trebui să redevin o femeie singură. Mie îmi place să trăiesc în lume. Mie îmi place cînd cineva observă cu ce sînt îmbrăcată sau cum miros. Ce pot face ?

Carrie vroia să protesteze, dar cine poate protesta împotriva adevărului ?

Anne umpluse toate tăcerile ei, inclusiv pe aceasta.

— Ascultă-mă, chiar dacă nu faci nimic, simplul fapt că pe cineva îl interesează persoana ta te face să te simţi mult mai bine, o să vezi. Ştiu că sună de-a-ndoaselea, dar asta este. Şi te vei putea folosi de asta în relaţiile tale cu Cam. Crede-mă, poţi. Dă-i de înţeles, ca din întîmplare. Fă cîteva aluzii. Şi atunci o să-ţi dai seama din ce aluat este el făcut. Dacă ceea ce este între voi e adevărat, atunci o să vezi ce schimbare mare se va produce. Dacă nu, atunci n-o să vezi nimic. Corect?

— Urăsc discuţiile cu tine.

— Atunci de ce vorbim în fiecare dimineaţă ?

— Pentru că îmi place.

— Aşa m-am gîndit şi eu.

— Afurisită treabă. Asta înseamnă că o să te sun din nou mîine dimineaţă.

— Nu. Te sun eu. E rîndul meu.

— Parcă ştiam că Eric se săturase de chitanţele de telefon.

— Se cam săturase. Se cam săturase aproape de totul. Dar eu sînt fericită. Şi cînd eu sînt fericită, întind mîna. Şi cînd eu întind mîna, Eric e fericit. Şi cînd Eric e fericit, nu mai pomeneşte nimic despre notele telefonice sau despre laptele acrit sau despre cum o duc copiii cu şcoala. Ascultă-mă pe mine, fetiţo, fă-te fericită. Este extrem de contagios.

— Deci mă suni tu.

— Absolut. Mai ales că vreau să aud ce efect o să aibă rochia ta nemaipomenită.

— Recepţia ! Doamne, uitasem de ea.

— Nu, n-ai uitat. Nu puteai uita. O săptămînă întreagă ai pierdut alergînd după rochia asta.

— Ce eşti tu, conştiinţa mea ?

— Încerc. Aş da un milion să te văd în rochia aia. Să-l văd pe el, privindu-te. În locul tău, aş exploata cît aş putea ocazia asta. Şi nu cumva să nu-ţi pui pantofi cu tocuri înalte. Ei fac tot şicul. Şi nu cumva să te opreşti aici. Orice început are şi un sfîrşit – e o lege a fizicii, aşa cum tot ce arunci în sus revine înapoi. Trebuie să te gîndeşti înainte la ce va fi mai tîrziu, la noapte. Ai un portjartier ? Un chiloţel drăguţ, cu danteluţe şi un portjartier ? Figura asta ţine întotdeauna.

— Tu eşti fericită ? o întrebă Carrie, întrerupînd-o. Adică tu crezi că eşti într-adevăr fericită sau toate astea nu sînt decît un fel de justificare?

— Nu critica ceea ce n-ai încercat.

— Acum parcă ai fi mama.

— Că veni vorba, chiar crezi că ea era curată ca lacrima ?

Nu-mi spune mie că n-ai mirosit niciodată ce era cu acel joc-de-bridge-de-joi-după-amiaza...

— Eşti cumplită ! E dezgustător ce spui ! Nu cred nici o iotă din toate astea ! O auzi rîzînd la celălalt capăt al firului, aşa cum numai Anne ştia să rîdă şi Carrie se întrebă ce s-ar face fără acele telefoane zilnice.

— Să nu rămîi însărcinată, spuse în receptor şi Anne izbucni şi mai tare în rîs. Te iubesc, adăugă ea, punînd receptorul la loc.

Studie felul în care razele de soare se jucau pe goliciunea ei, felul în care micile fire de păr prindeau lumina, conferind pielii lui un fel de strălucire. Trecuseră secole de cînd nu-i mai spusese Cam nimic drăguţ despre trupul ei. Secole de cînd fusese cu adevărat fericită. Lacrimi îi înceţoşară privirea. Simţea că se pierde, fără speranţă, în hăţişul confuziei ei. Anne, cu răspunsurile ei la toate. Ce să facă acum ? Cum să iasă din asta ?

Îşi înfundă faţa în pernă şi plînse. Pentru ea, cel mai greu lucru era să găsească răspunsuri.

Pe biroul lui din boxă, un mic teanc de bileţele roz cu mesaje îl aştepta pe Daggett. Deasupra lui se afla numele lui Lynn Greene şi un număr din Washington. La celelalte, nu se uită. Sperase un telefon, exact aşa cum îşi propusese să-i dea el un telefon, dar nu se aşteptase niciodată s-o găsească aici, în Washington. Sună. Asta nu putea aduce decît Necazuri cu n mare, dar, totuşi, simţi nelinişstea plăcută a anticipării, cînd telefonul de la capătul celălalt începuse să ţîrîie. Cîteva secunde doar şi-i auzi glasul.

— Lynn ?

— La telefon.

— Eu sînt. Ce cauţi...

— Trebuie să vorbim, spuse ea aspru, întrerupîndu-l. În particular. Poţi veni în centru ?

Urgenţa din vocea ei îl intrigă. Orice era în legătură cu ea, îl intriga.

— Unde ? întrebă el. Cînd ?

— Ştii bufetul de la Galeria Naţională ?

— Parcă ziceai în particular.

— Peste o oră?

— Mă găseşti acolo.

Daggett se aşeză la o masă în spaţiul rezervat bufetului subteran al Galeriei Naţionale, cu faţa la o cascadă care cădea din afară înăuntru, fermecat de aceasta, hipnotizat de zgomotul ei neîntrerupt. O delicată perdea de apă argintie cădea peste cimentul ondulat şi se aduna într-un mic bazin rectangular, nu mai mare ca o jardinieră. Da, într-adevăr, începe să-i revină auzul, pentru că uite, i se părea că poate auzi toate frecvenţele, darabana percutantă a şuvoiului de apă cu gingăşia micilor stropi, în dansul lor spre moarte. Deasupra, trei lucarne triunghiulare lăsau să pătrundă lumina naturală, ceea ce explica existenţa opulentă a tuturor acelor plante din ghivece. Îşi scoase carneţelul să-şi noteze ceva, uimit să constate că trecuseră patru

săptămîni de cînd Bernard şi Backman fuseseră ucişi de explozia de la aeroport. Închise carneţelul la fel de repede. Poimîine era ultimul termen cînd le mai putea prezenta dovezi, lui Pullman şi lui Mumford, sau va pierde cazul. Nu era nevoie să i se mai amintească asta.

Bău puţin ceai cu gheaţă şi urmări parada turiştilor cu pantofii lor de tăvăleală, de o curăţenie dubioasă şi cu ghidurile lor cu colţurile îndoite. Avusese ea dreptate: numai un loc atît de public ca acesta îţi putea oferi garanţia intimităţii. Ca tot ce făcea Lynn, aceasta părea alegerea ideală.

O văzu: picioare interminabile, olandă şi o bluză din bumbac alb, care sălta pe ea. Lynn îi făcu semn cu mîna şi se îndreptă spre zona unde se serveau băuturi. Se ridică în picioare cînd, peste cîteva minute, se apropie de el, dar ea îi făcu semn să se aşeze înapoi pe scaun. Vroia să o sărute de revedere, dar ea nu-i oferi ocazia. Se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Pari prost dispus, spuse ea.

— Mai curînd surprins.

— De prezenţa mea aici, în Washington, afirmă ea. Asta era ea. Ştia înaintea lui ce gîndeşte.

— Tu însă arăţi bine.

— Rămîi la subiect.

— Care e subiectul ?

— Zborul AmAirXpress şaizeci şi patru.

— Ce cauţi la Washington ?

— Nu ăsta-i subiectul.

— Pentru mine, este.

— Îţi imaginezi că mă ţin după tine.

— Numai în visele mele cele mai nebune, spuse el.

Ea înlătură subiectul cu o privire piezişă.

— Oficial, mă aflu aici în calitate de băiat de comisioane – persoană, corectă ea. În realitate, cred că am fost chemată aici pentru că şefilor nu le-a plăcut mutra mea presărată peste tot, în revista People. Ai citit ? Ar fi preferat să-şi vadă mutrele lor. Am şi avut o mică discuţie despre politica administraţiei în problema publicităţii.

— Şi unde vrei să ajungi ? Ce mai înseamnă şi asta ?

— Acesta a fost motivul meu ca să vin aici. Am dat peste ceva, tot cernînd prin sită.

— Cernînd ?

— Cenuşa. În Hollywood Park.

Nu se putea concentra asupra vorbelor ei. Rămăsese agăţat pe chipul şi pe sinceritatea din ochii ei. Pe amintiri. Sigur, trecerea prin sită a cenuşii. Ce energie exista în femeia asta. Sexualitate, inteligenţă, curiozitate – greu de separat una de alta. Dominată de munca ei sau de ceva imediat în spatele suprafeţei pe care făcea eforturi să o ţină sub control. Aceeaşi sete faţă de

munca sa simţise şi el pe vremuri, aceeaşi sinceritate. Dar s-a dus. Acum vroia rezultate. Îi vroia pe oamenii – pe omul – care-i făcuse asta fiului său. Kort ? Adevărul – dacă exista vreunul – devenise de-a lungul acestui drum un produs secundar, un mijloc de a-şi ajunge scopul. Adevărul şi justiţia erau un lux pentru oamenii care nu aveau nimic personal să pună în joc. Aceste cuvinte se şterseră din vocabularul lui, asemenea unei limbi străine învăţată odată, dar de mult uitată.

— Cenuşa, veni răspunsul lui, ca un ecou.

— Oamenii noştri au cernut cenuşa sector cu sector, metru pătrat cu metru pătrat, centimetru cu centimetru.

Aceasta este una dintre cauzele pentru care întîrziem atîta, la locul accidentelor. Din fericire pentru tine, au început cu partea anterioară a avionului. Au de acoperit o suprafaţă de aproximativ trei acri. Ai idee cîţi metri pătraţi înseamnă asta ? Nu răspunse. Au început din apropierea cabinei de zbor, ceea ce, cum ţi-am spus, a fost o chestie de baftă. Ieri, sitele lor au reţinut o mică piesă din sticlă. Pentru un ochi neexperimentat, nu pare să fie altceva decît un beculeţ spart, dintr-un pom de Crăciun. E un beculeţ mic, alb, scînteietor.

— Dar pentru un ochi experimentat ? Ochii lui nu se desprinseseră de pe chipul ei. Şi aceştia erau nişte ochi experimentaţi. Şi el o examina acum, sector cu sector. Grijile şi timpul o cruţaseră. Acele cîteva riduri fine care-i apăreau la coada ochiului cînd vorbea o caracterizau ca pe o persoană sinceră, obişnuită să gîndească. Ele captau lumina asemenea umbrelor unui artist, adăugînd profunzime şi contrast, intensificîndu-i intenţiile.

— Depinde pe cine întrebi. Eu cred că e vorba de un întrerupător cu mercur, spuse ea, încercînd, în mod intenţionat, să-l zăpăcească. Dar el refuză să se predea atît de uşor. Continua să-i cerceteze chipul.

— Un întrerupător cu mercur, ceea ce aduce a sabotaj. Aşteptă ca el să spună ceva, dar Cam continua s-o privească. Începuse să gîndească în termeni de camere de hotel.

— Auzind asta am sugerat să vă anunţăm imediat pe voi, FBI-ul. M-am lovit de rezistenţă. Nu încă, mi s-a spus. Să aşteptăm mai întîi raportul laboratorului. Eu însă n-am vrut să aştept atît.

Nici el. Îi părea clar acum. Rataseră ocazia acum cîteva veri, pe plaja aceea. Chimia era acolo – evidentă -, dar ocazia fusese ratată. O nedreptate.

Ea continuă, pe tonul ei de afaceri. Vroia ca această femeie să plece, să se întoarcă înapoi adevărata Lynn. O vroia pe femeia cu ochelari de soare şi halat pluşat.

— În momentul de faţă, nu avem nici o dovadă că pe şaizeci şi patru ar fi existat explozive. Nici un indiciu de sabotaj. Nu reiese nimic nici din rapoartele martorilor, nici din activitatea laboratorului. Se opri, ca să-i lase timp să spună şi el ceva. Cum el ratã ocazia de a coopera, ea continuă:

— NTSB va continua să conducă această anchetă pînă în momentul în care va apărea dovada concretă a existenţei unei cauze suspecte. Oamenii mei vor continua să aibă controlul asupra dovezilor găsite la locul accidentului atîta timp cît va fi posibil acest lucru. Cu cît vor fi implicate mai multe agenţii, cu atît va fi mai multă hîrţogărie, cu atît vor fi mai multe şedinţe, cu atît vor fi mai multe discuţii. Dar chiar în clipa în care mi-ai vorbit de tipul acela omorît la Duhning...

Daggett se trezi dintr-o dată. Înapoi la realitate.

— E mai rău. Acum ştim că au fost confecţionate două detonatoare. Totul indică Washington-ul ca fiind următoarea ţintă.

— M-ai băgat într-o încurcătură a naibii, povestindu-mi toate astea, ştii, da ?

— Exact, nu ? Eu lucrez contra cronometru. Se uită la ceas. Exact la ora asta, de azi în două zile, pierd cazul. Dacă nu le aduc şefilor ceva convingător, care să-mi garanteze prelungirea. Vorbeşte-mi despre acest întrerupător cu mercur. Cît de sigură eşti ?

— Eu sau superiorii mei ? Folosesc acest termen în linii mari. Tocmai asta e. Nu sînt suficient de siguri ca să renunţe la anchetă şi să v-o predea vouă. Asta s-ar întîmpla dacă am fi siguri. Dovada de care-ţi vorbesc era în drum spre laborator. Am argumentat în favoarea unei priorităţi, în ideea ca această probă să fie pusă înaintea grămezii de alte dovezi Ca să-ţi faci o idee, au fost etichetate, pînă acum, o sută douăzeci şi una de piese care urmează a fi predate laboratorului. Acesta este încă unul din motivele pentru care rapoartele asupra accidentelor durează atît de mult. Dar ei nu au fost de acord cu solicitarea mea. Cererea de prioritate a fost respinsă. M-au tratat cu fundul din cauza articolului din People. S-au simţit lezaţi în amorul lor propriu.

— Era ? întrebă el. Parcă ziceai că „era” în drum spre laborator. Ce-ai vrut să spui cu asta ?

— Ajungem şi acolo. Se uită, cu atenţie, în jur.

— Vorbeşte-mi despre întrerupătoarele cu mercur. Ar fi ceva mai mult decît ştiu eu despre ele ?

— Nu. Nu cred. Basculezi eprubeta; mercurul se deplasează; declanşează un contact electronic. Un simplu detonator. În cazul lui şaizeci şi patru.

Daggett o întrerupse, demonstrînd cu mişcarea mîinii:

— Noi vorbim aici de decolări. Avionul se înalţă din bot. Bum.

— Exact.

— Dar nu există nici un indiciu al vreunei explozii. Ai spus chiar tu asta. Aşa este ?

— Da, n-a existat o explozie.

— Atunci, altceva, poate.

— Poate. Dar mai întîi aş vrea să ştiu dacă acest tub de sticlă este sau nu un întrerupător cu mercur.

— Şi dacă este ?

— Există şi alte căi – altele decît exploziile – de a doborî un avion la pămînt.

— Numeşte una.

— Gazul. Mă gîndeam la gaz.

— Zia ? întrebă el.

— Da.

— Ah, Iisuse.

În 1988, în ziua de 17 august, preşedintele Pakistanului, Muhammad Zia ul-Haq şi şeful său de stat-major, adjunctul statului major al armatei, ambasadorul american Arnold L. Raphel şi generalul Herbert M.Wassom, care supraveghea ajutorul militar al Statelor Unite pentru Pakistan, au pierit cu toţii în accidentul avionului personal al lui Zia, C-130 Hercules. Fusese un coşmar pentru Daggett şi pentru divizia Antiterorism internaţional a FBI, care, alături de alţi criminalişti şi experţi în sabotaje, a fost exclusă de la această anchetă. Cu o listă atît de prestigioasă de pasageri, motive de crimă existau din abundenţă.

Din cauza rigorilor religiei islamice, care prevede incinerarea pînă în cel tîrziu douăzeci şi patru de ore din momentul morţii, toate cadavrele echipajului au fost arse la numai cîteva ore de la accident.

Acest lucru excludea posibilitatea autopsierii trupurilor celor din echipaj. În consecinţă, cauza reală a accidentului a rămas în continuare supusă speculaţiilor. Neexistînd nici o probă de autopsie, nimic nu putea fi dovedit. După optsprezece luni de anchetă, după nenumărate dovezi ajutătoare, cea mai plauzibilă explicaţie a accidentului a fost gazul otrăvitor, ascuns undeva, în puntea de zbor, sau introdus în instalaţia de aer a avionului şi care a ucis echipajul şi probabil şi pasagerii. Lipsit de echipaj, avionul s-a prăbuşit. Accidentul fatal a rămas menţionat ca „posibil sabotaj”.

— Gaz ? spuse Daggett. Ne-am fi dat seama de asta la autopsie.

— Ne-am fi dat seama ? Nu mă pricep la asta.

— Ar fi trebuit. Am văzut rapoartele autopsiilor – nu se menţionează nimic despre existenţa, în sînge sau în plămîni, a gazelor toxice. Acum mă faci să mă îndoiesc de aceste rezultate. Cu toate acele sonde arzînd şi cu tot combustibilul reactorului, care se scurgea... n-a rămas cine ştie ce din cei doi din cabină. Mă întreb deci cît de mult putem pune bază pe aceste autopsii ?

— Asta depăşeşte domeniul meu, spuse Lynn încet. Dar o să ştim mai multe după audierea casetei cu vocile.

— Caseta cu vocile ? E aici ?

— Pentru asta sînt aici. De aceea ţi-am spus că sînt pe post de băiat de comisioane. E la laboratorul nostru. O vom asculta fie diseară, fie mîine. Depinde de programul fiecăruia.

— Şi de programul meu ?

— Eşti şi tu invitat, fireşte. Ai mai fost la o asemenea audiere ?

— Nu, recunoscu el, displăcîndu-i ideea.

— E teribil. E dur.

— Îmi imaginez.

— Nu, nu poţi. Nu cu adevărat... Spuse încet, dar el îi simţi durerea cu aceeaşi intensitate cu care ar fi resimţit o puternică rafală de vînt izbindu-l în piept. Identifică imediat emoţia: Era emoţia cu care povestea el, altora, despre infirmitatea lui Duncan.

— Nu, nu pot, recunoscu el. Apoi îşi aminti că urma să se întîlnească cu Mumford, în această seară.

— Diseară am o obligaţie. Dacă audierea va avea loc diseară, va trebui să fiu smuls de acolo. Smuls, fizic. Nu văd cum aş scăpa altfel, de şef.

— Recepţia ? întrebă ea. Şi eu voi fi acolo. Sînt de găsit prin pager.

— Dacă auzi ceva...

— Voi sări în ajutorul tău, spuse ea.

Dădu afirmativ din cap, continuînd să o privească, crezînd că avea dreptate, în mai multe sensuri decît ar fi avut ea intenţia. Vroia să-i spună asta. Dar apoi, văzu o schimbare în expresia ei şi îşi dădu seama că o făcuse, poate.

Se uită nervoasă în jur, frămîntîndu-şi poşeta. Daggett se comportă natural, dar ochii săi scrutau şi ei.

Văzuse ea pe cineva ? Cel puţin, aşa se manifesta.

Se apropie de el, se aplecă să-1 sărute pe obraz şi-i vîrî în mînă ceva ce semăna cu un recipient din plastic. O rolă de film ? Nu vroia să se uite.

— Băieţii voştri vor lucra mai repede decît ai noştri, spuse ea. Trebuie să mi-o dai înapoi. Pe diseară. Şi plecă.

Daggett îşi desfăcu, sub masă, mîna. Era un recipient transparent, din plastic, purtînd eticheta FAA Evidence.

Înăuntru se afla o fiolă de sticlă spartă.

14

RECEPŢIA organizată de puternicul lobby al industriei constructoare de avioane începu la ora şapte şi treizeci seara.

„Locuinţa particulară” – acum o clădire publică, închiriată în special pentru recepţii – fusese construită pe la mijlocul secolului al XIX-lea de o văduvă bogată din Missouri. În stil colonial, imita marile palate din Sud, din moment ce, spunea legenda, această femeie se imagina o frumoasă din Sud – nu fiica unui fermier, crescător de porci, ceea ce era, de fapt.

Carrie, care ajunsese la opt, stătea afară, aşteptîndu-l pe Cam, dintr-o clipă într-alta.

Un flux continuu de persoane adecvat îmbrăcate urcau treptele din faţă, trecînd prin portalurile înalte, toată lumea discutînd banalităţi şi, mai ales, despre insuporta căldură.

La ora zece trecute, din cauza căldurii şi a privirilor compătimitoare aruncate spre ea, Carrie făcu coadă printre ceilalţi, temîndu-se că, neavînd invitaţie, i s-ar putea interzice intrarea. Comitetul de primire era alcătuit din personalităţi bipartizane, din membri ai Congresului, o deputată democrată în Congres şi senatori.

Carrie trecu mai întîi prin detectorul de metale, care devenise ceva atît de obişnuit la asemenea ocazii, încît era ignorat şi apoi prin faţa comitetului de primire, fără nici un incident.

Petrecerea începuse: afară era zăduf, aici, răcoare; era momentul să bea ceva.

Marele salon de bal se fălea cu plafonul său boltit, de douăzeci şi cinci de picioare înălţime, cu o stucatură complicată. Pereţii etalau peisaje în ulei, uriaşe, dar fără valoare, din secolul al XVIII-lea, înnegrite de vreme, închise în rame ornamentale aurite, strălucitoare. Numeroase uşi, înalte de nouă picioare, duceau, la stînga, într-o curte interioară şi, la dreapta, spre locuri neştiute – diferite saloane şi, probabil, bucătăria. Pînă să ajungă la bar, Carrie îşi calculase

comisionul pentru un asemenea loc. Un trio, alcătuit dintr-un pian electric, un bas şi tobe, interpreta un potpuriu Ray Charles, în capătul celălalt al salonului, între două baruri tixite cu mîncare şi personal. Atmosfera era festivă. Oamenii îşi etalau bronzul lor de Nantucket. Carrie ar fi dorit să se poată lăuda şi ea cu aşa ceva. Auzind frînturi de conversaţii, rîsete, începu să se simtă tot mai singură.

Unde era Cam ?

Băuturile parcurseră un drum lung înainte de a o ajuta să se simtă bine. O femeie singură, atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie superbă, devine repede obiectul interesului bărbaţilor. Domni începură să zumzăie în jurul ei, ca albinele, atraşi de mierea ei, angajînd-o în mici discuţii, interesîndu-se de statutul ei civil şi asaltînd-o cu mai multe pahare decît ar fi putut jongla cu cele două mîini ale ei. După trei, pierdu şirul, sorbind mai mult din cauza nervilor şi a emoţiei, decît din dorinţa de a se îmbăta. Ea, care considera şpriţul o băutură tare, în mai puţin de o oră era gata ameţită.

Cine avea nevoie de Cam ?

Complimentele ţineau ritmul băuturilor şi al platourilor cu hors d'oeuvres internaţionale. Înţelese de ce femeile singure apreciau atît de mult Washington-ul. La braţul lui Cam, cele cîteva cocteiluri la care luase parte se dovediseră groaznic de plicticoase. Acum, însă ! Acum, trăia cele mai frumoase momente din viaţa ei. În fundul inimii, spera ca el să fi uitat de petrecere sau să fi făcut o pană de maşină sau să fi apărut o şedinţă „de-la-care-pur-şi-simplu-n-ar-fi-putut-să-plece”. Doamne, cît de exasperantă devenise scuza asta !

Cînd orchestra atacă o versiune destul de convingătoare a melodiei In the Mood, cîteva perechi mai în vîrstă începură să danseze şi, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, un tînăr chipeş, brunet, care spusese ceva cum că ar fi aici din partea Galeriei Naţionale (ce căuta el aici, la această petrecere specială, nimeni nu ştia precis) o invită la dans, luîndu-i paharul şi punîndu-i-l jos şi purtînd-o spre ring, în paşi de dans. Din partea ei, numai Fred Astaire dansa mai bine ca el şi, făcînd tot posibilul să nu fie mai prejos de Ginger Rogers, încercă să se potrivească cu pasul lui graţios. După un al doilea dans, trebui să facă o pauză.

În cabinetul de toaletă găsi, pe poliţă, un pachet de ţigări Marlboro. Ţigările ei preferate.

Cam reuşise s-o ajute de două ori să se lase de fumat. Prima lor ceartă fu urmată de o serie de argumente referitoare la „slăbiciunea” ei, la imposibilitatea ei de a renunţa la acest obicei. Dar iată, ţigările Marlboro erau aici, iar ea uitase de cînd nu s-a mai simţit atît de bine. În timp ce-şi aranja părul, pachetul continua să se uite fix la ea şi, în final, deschise capacul de carton, scoase o ţigară şi o aprinse cu bricheta aflată alături. Ar fi dorit să nu-i placă gustul, căci ştia cît de rău îi făcea, dar, datorită celor cîteva pahare,

gustul se dovedi minunat, iar ea nu regretă cîtuşi de puţin. Fumă ţigara, simţindu-se teribil de bine, mai fură cîteva din pachet băgîndu-le în poşetă împreună cu bricheta disponibilă şi se întoarse spre publicul ei în aşteptare.

După cîteva minute, se uită în sus şi-l văzu pe Cam intrînd în salon. La început se simţi mînioasă pentru întîrzierea lui. Mînia fu însă repede înlocuită de un sentiment de uşurare – doar aveau toată noaptea în faţa lor.

— şi de vinovăţie, din cauza ţigărilor. Simţi în piept o undă de fericire: purta o rochie nouă, băuse ceva şi cel cu care avea întîlnire venise. Dar această fericire fu şi ea repede sabotată cînd Cam se dădu de o parte, făcînd loc unei bronzate şi incredibil de în formă, Lynn Greene. Şi, ca totul să fie şi mai rău, Cam ridică un deget spre ea, ca şi cum i-ar fi spus: Aşteaptă-mă puţin. Gestul lui confirma faptul că sosiseră împreună.

Indignarea o cuprinse pe Carrie. Şi faţa îi deveni stacojie, Dădu pe gît restul de băutură din pahar, îl apucă de mînă pe partenerul ei de dans de la Galeria Naţională şi-l mînă spre ring în paşii unei balade romantice. Se lipi de el, îşi trecu mîna subţire pe după gîtul lui şi-şi ghemui capul pe umărul lui confortabil, dar oarecum nedoritor. Clipa fu întreruptă cînd partenerul ei ridică mîna şi făcu un semn uşor unei femei înalte, extrem de atrăgătoare, o brunetă cu ochi negri, îmbrăcată într-o uluitoare rochie albă.

— O prietenă ? întrebă Carrie, cu un ton mustrător, pe care nu şi-l putuse reţine.

— Soţia mea, răspunse bărbatul. Sylvia, ca şi cum o prezentare ar fi fost cuvenită.

Ca să vezi Omul acesta fusese cel mai curtenitor şi, deşi atent cu ea, în nici un caz nu o asaltase, exact motivul pentru care se simţea bine cu el. Chiar în acel moment, Cam o zări, îi zîmbi cu toată faţa, aparent cîtuşi de puţin tulburat. Se îndreptă spre bar, unde comandă ceva de băut. Partenerul lui Carrie se scuză politicos, se apropie de soţia sa şi o sărută. Se îndreptară împreună spre barul din cealaltă parte, soţia întorcîndu-se încă o dată să se asigure că în spatele lor nu venea Carrie.

— Ei, bună, zise Cam din spatele paharului său cu suc de afine. Bea foarte rar în asemenea ocazii, unde se considera în timpul serviciului. Se aplecă pentru un sărut, dar Carrie, temîndu-se brusc să nu simtă că a fumat, îl evită în ultima clipă, oferindu-i doar obrazul.

— Îmi pare rău că am întîrziat. Pe cuvînt. Ţi-aş putea spune că era inevitabil, dar ştiu că n-are rost. Totuşi, aşa a fost. Mereu spun la fel, nu-i aşa ?

Ea dădu din cap, cu limba legată şi puţin cam prea băută. Asta îi alimenta şi mai mult mînia, dar îi rezista cu toate forţele de care era capabilă. Nu va fi ea victima unor clişee comportamentale, aşa cum era, întotdeauna, Cam. Evoluţia evenimentelor i se părea suficientă; Lynn Greene avea treburi în afara Los Angeles-ului. Cam fusese la Los Angeles; se reîntîlniseră; şi acum, iat-o aici pe Lynn Greene, la trei mii de mile depărtare de casa ei. Totul putea fi explicat

prin munca ei – era sigură de asta -, dar totul părea prea comod. Totodată, ar fi vrut să-l creadă. Avea o rochie nouă. Orchestra era destul de decentă. Încă nu era foarte tîrziu. Măcar dacă ar şti ce să-i spună.

— Nu vorbeşti cu mine ?

Temîndu-se că băutura ar putea-o face să spună ceva de care să-i pară rău, spuse doar „Bună” şi se întoarse spre poşetă unde, împotriva intenţiilor ei, reperă o ţigară pe care o aprinse.

Orchestra începu să cînte o biată interpretare a unei melodii a Beatles-ilor.

— Ce bei ? întrebă el, făcîndu-se că nu observă ţigara.

Asta o făcu să se simtă şi mai vinovată.

— Votcă, în toate combinaţiile posibile.

— Vin imediat Şi dispăru în spatele unui vîrtej de dansatori. Trase din ţigară şi suflă fumul cenuşiu în sus, peste capetele acestora.

Daggett comandă pentru amîndoi votcă şi tonic şi se întoarse cît de repede putu. Ea continua să fumeze, deşi se vedea că nu se simte în largul ei. El făcea tot posibilul să nu bage de seamă.

— Ascultă, spuse el, cu un ton intim, îmi pare într-a-devăr rău că am întîrziat Dar o să mă spăl eu de păcate.

— Nu e nevoie. Eşti aici. Eu sînt fericită. Se uită pe furiş la ţigară. Detest să fiu singură. Sînt atît de bucuroasă că nu sînt singură. Serios. Fumul îi intra în ochi, încercînd să ţină ţigara cît mai departe de el. Se încruntă la ea.

— Vrei să te scap de ea ?

— Te rog.

O apucă, ca şi cum ar fi fost contaminată, şi-şi tăie drum prin mulţime spre partea cealaltă, unde reperase o scrumieră cu nisip. În timp ce o stingea, răsucind-o în nisip, observă un muc cu filtru auriu, înfipt alături. Un muc identic cu cel găsit de el în Seattle. Cu oarecare dificultate, îşi reaminti raportul de pe biroul său, specificînd marca ţigărilor: Sobranie – ţigări ruseşti, cu filtru. O marcă rară în Statele Unite, dar în Europa, deşi scumpe, se găseau peste tot.

Să pună pe seama coincidenţei faptul că se fumau, aici, aceleaşi ţigări ? Era, într-adevăr, o mare de oameni aici, mai exact o mare adunătură internaţională. Curiozitatea lui cîştigă. Trebuia să ştie cine fuma aceste ţigări. Nu s-ar mai fi putut gîndi la nimic altceva pînă n-ar fi aflat şi asta i-ar fi stricat toată seara. Începu să-şi justifice nevoia: nu erau prea mulţi fumători; cu o marcă atît de neobişnuită ca asta, cît de greu putea, el sau ea, să fie reperat ? Dar chiar şi aceste gînduri se dovediră primejdioase, căci brusc fu cuprins de o panică pură, fierbinte. În fond, aceasta era o petrecere sărbătorind introducerea unor măsuri mai severe de securitate, pe liniile aeriene. Dacă recepţia aceasta era obiectivul ? Dacă Bernard nu construise două detonatoare barometrice, aşa cum presupusese el, ci unul barometric şi altul, cu ceas ?

Putea fi plasată o bombă la această petrecere ? Puţin probabil. Doar trecuseră printr-un detector de metale şi pe lîngă doi poliţişti, la intrare. Natura însăşi a acestei recepţii ceruse cele mai severe proceduri de pază. Dar maşinile de afară ? Cît de atentă era paza ?

Îşi făcu loc fără menajamente printre hoardele de oameni, înapoi la Carrie, regretîndu-şi vorbele chiar înainte de a le fi rostit.

— A apărut ceva, spuse el cît putu de blînd. Întîrzii cîteva minute. Îţi promit. Nu mai mult. Ea îşi întoarse privirea spre el.

— Îmi păstrezi şi mie un loc pe carneţelul tău de bal ?

Ochii ei îl mustrau. Văzu dragoste, ură şi derută.

— Fii îngăduitoare cu mine, spuse el.

— Du-te, spuse ea. Nu plec nicăieri.

— Doar cîteva minute.

— Desigur. Văzu curajul şi tăria care îi trebuiseră ca să poată spune asta, căci ochii ei o trădau, dar era unul din acele eforturi atît de tipice ei. Uneori, în asemenea momente, se putea vedea pe el însuşi în aceşti ochi şi se întreba cum oare o merita pe femeia asta.

— Mulţumesc, spuse.

— Du-te, insistă ea, împingîndu-l uşor, dar convingător.

O să cînte din nou ceva lent.

Observă un fumător şi se apropie de el. Important era să nu intre în panică, să nu se pripească să tragă concluzii. O parte din el vroia să creadă că omul cu bomba ar putea fi aici, la această petrecere, dar cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît i se părea mai absurd. Ucigaşul lui Ward nu era singurul om care fuma ţigări Sobranie. Şi ce ar putea face un terorist internaţional la o întîlnire mondenă din Washington ? Să se amestece printre ceilalţi invitaţi şi să facă conversaţie de salon ? Se mai linişti puţin la gîndul acesta, dar nu-l abandonă complet Muzica se pierdea în fundal. Atenţia îi era fixată asupra oaspeţilor. O ţigară cu negru şi auriu nu era greu de observat. Trecea, uşor, prin mulţime. Uite, aici, fumul cenuşiu ca ardezia se înălţa deasupra unui mic grup de oameni care stăteau de vorbă... O femeie... O ţigară albă, cu un filtru alb. Uite, alta, acolo. Grup după grup, chip după chip, pe urmele fumului de ţigară.

— Cam ! Un braţ se întinse şi-l opri. Vocea îi suna cunoscută, dar erau prea multe chipuri cu care să o asocieze.

— Chiar aici, spuse omul de lîngă el. Daggett îl recunoscu pe Richard Tuttle, acum vicepreşedinte la o firmă de consultanţă în probleme de pază. Vroia să se elibereze, dar Tuttle îl ţinea cu putere de braţ. Tuttle activase ca agent special, pînă cînd a fost nevoit să iasă la pensie, la cincizeci şi cinci de ani. În prezent, oferea consultaţii în domeniul transportului aerian comercial – cu un venit poate de cinci ori mai mare. Compania lui avusese un rol important în adoptarea recentei legislaţii pe care o sărbătorea această petrecere. Îl

prezentă pe Daggett prietenilor săi. Daggett voia să plece. Strîngea mîini de jur împrejur. Încercă să se depărteze de Tuttle, ca apoi să dispară repede, dar Tuttle, care mirosea a băutură, îl ţinea cu fermitate în strînsoarea lui. Ca să se smulgă, ar fi provocat, poate, o scenă – mai multe probleme decît ar fi meritat: Tuttle şi Mumford se cunoşteau bine.

Tuttle se scuză pentru amîndoi şi-l trase pe Daggett departe de ceilalţi. Avea o faţă cu trăsături dure şi rîs tineresc. Vorbea într-un registru foarte scăzut, care suna nefiresc şi forţat.

— Cu tine totul este în regulă ?

— Puţin cam nelinişstit. Sînt grăbit. Cu treburi, adăugă el.

— Înţeleg.

Nu, nu înţelegi, era cît pe aici să-i răspundă.

— Bine... spuse Daggett, dîndu-i un mic ghiont şi încercînd să se desprindă. Strînsoarea lui Tuttle rămînea ca un cleşte.

— Aşa cum stau lucrurile, începu Tuttle, oricînd pot căpăta pălăria de vicepreşedinte cu putere executivă, ceea ce va crea o gaură în rîndurile noastre, înţelegi ce vreau să zic. Am nevoie de cineva cu experienţa ta. Un post la nivel de vicepreşedinte sau cam pe acolo. În primul an, poţi căra, să zicem, patruzeci sau cincizeci – ştiu, ştiu, spuse el, aşteptîndu-se ca Daggett să protesteze, dar în trei sau poţi scoate cel puţin dublu, poate chiar triplu, în funcţie de cum se dezvoltă compania şi ne dezvoltăm al naibii ! O să lucrezi la nivel de decizii, n-o să mai fii doar un lacheu prăpădit, pîndind avioanele astea blestemate.

— Richard...

— La naiba, nu-ţi fac o ofertă formală. Dar mi-ar plăcea să te invit într-una din zilele astea la masă şi să-ţi expun atunci toate aspectele. Să-ţi fac o ofertă oficială şi să-ţi dau timp de gîndire. Copilul tău, Dirk, parcă, ce mai face ?

— Duncan...

— N-ai să crezi ce condiţii de asigurare de sănătate şi pensionare şi ce programe de participare la beneficii avem.

Cine ştie, am putea acoperi chiar şi o parte din cheltuielile tale din trecut, cu Dirk. Trebuie să ne gîndim la asta. Ce-ai zice să luăm masa împreună, într-una din zilele astea ?

Cheltuielile pentru Duncan... Asta era tot ce dorea Carrie pentru ei: siguranţă, salariu mare, program rezonabil de lucru, beneficii. Tentaţia unei slujbe călduţe i se păru şi mai oportună, gîndindu-se la tensiunea sa arterială ridicata care-i provoca un răpăit dureros în urechi şi la transpiraţia care îi curgea pe spinare. Oare Tuttle transpira ? Pe naiba, nu. Oare Tuttle lucra pînă la miezul nopţii ca a doua zi să se întoarcă înapoi la birou la ora şase dimineaţa ? Mai că-i surîdea ideea.

— Mi-ar plăcea, spuse Daggett, strecurîndu-şi mîna umedă în pumnul uriaş al lui Tuttle, eliberîndu-şi braţul.

Scăpă.

Pierduse timp preţios. Se simţea totodată înnebunit, dar şi ca un prost, neştiind cum era mai bine să facă.

Sonda în mulţime, după fum.

Acolo ! Chiar în faţa lui, un alt nor, care se înălţa deasupra unei aglomeraţii de costume şi de rochii. Îşi făcu drum pe lîngă o femeie grasă, cu umeri laţi, se frecă de ea, lipindu-se de pielea caldă, buretoasă, de pe spinarea ei, fleaşcă toată pe şira spinării Ea dădu dintr-un umăr experimentat, ca o coadă de vacă izgonind cu eficienţă muştele agasante. Speranţe lui crescură cînd conectă fumul de ţigară la un chip – chipul obişnuit al unui om de înălţime obişnuită. Daggett nu putu vedea ţigara. Dar apoi îi apăru în raza vizuală: o ţigară albă cu filtru negru.

Înaintă spre el.

Anthony Kort se pomeni ochi în ochi cu Cam Daggett. Intrase de bună voie în cuibul bărzăunelui şi acum se simţea ca un prost pentru că o lăsase pe Monique să-l manipuleze în felul ăsta. Intenţionase să vină aici, să ia legătura cu Grecul şi să plece. Pe de altă parte, Monique credea că, pentru salvarea aparenţelor, era mai bine să mai stea puţin, înainte de a încerca să intre în legătură cu acesta. Ea îl băgase în asta.

O împunse în spate.

— Ce-ai zice să bem ceva ? o întrebă el. Proasta lui dispoziţie se datora în parte ţigărilor pe care le fuma acum.

Îşi terminase ultima Sobranie de nici cinci minute şi fuma un erzaţ amărît, Camel cu filtru. Într-un oraş ca acesta, atît de continental, trebuiau să se găsească peste tot, de vînzare, ţigări Sobranie. O să-i spună lui Monique să se ocupe de asta.

— Vin cu tine, spuse ea, scuzîndu-se pentru amîndoi.

— Era Daggett, îi şopti el, aproape în ureche. Hai să terminăm, acum.

Monique îl urmări cu privirea pe Daggett, pînă cînd acesta dispăru. Îl luă pe Kort de mînă şi-l conduse, printr-o uşă batantă, în bucătărie, unde amîndoi fură imediat înghiţiţi de zgomot. Kort coborî scările, în întunericul igrasios, unde un singur bec, neaprins, atîrna de un fir electric înecat în praf, asemenea capului chel al unui spînzurat. Trecînd pe lîngă el îl atinse şi becul începu să se legene înainte şi înapoi, ca pendula unui ceas.

În colţul celălalt, la dreapta unui jgheab din steatit, se aflau două chepenguri, spre care duceau patru trepte din beton turnat. Kort trase zăvorul şi, împingînd chepengul din stînga spre aerul nopţii, îşi asigură o cale de scăpare.

Succesul operaţiei depindea de informaţiile Grecului.

Dacă nu putea obţine data exactă a reuniunii, atunci totul era pierdut. Asta ar fi însemnat că Bernard murise degeaba; Michael fusese arestat degeaba.

Două picioare grele bocăniră pe scări şi o voce cu un puternic accent grecesc începu să se lamenteze, într-o şoaptă forţată, furioasă.

— Ţi-am transmis mesajul meu, noi doi n-avem ce discuta! M-ai nesocotit. Kort se trase înapoi, în umbră, în timp ce se aprinse lumina. Pardoseala se animă de mişcarea umbrelor, pe cînd becul se bălăngănea înainte şi înapoi.

Monique îl adusese pe Grec în apropierea scărilor.

— Eu nu vorbesc decît cu el. Aşa a fost înţelegerea.

— Atunci e timpul să vorbim, spuse Kort, din umbră. Grecul se agita nervos. Un bărbat mare, cu pieptul supt, păr cărunt, rar şi dinţi stricaţi, cu mîini care păreau mult prea mari. Avea ochii neliniştiţi ai unui marinar şi nasul roşu al unui băutor profesionist.

Monique zbură ca un fulg pe scări în sus şi trînti usa în urma ei. Conform înţelegerii, urma să rămînă acolo, să-i anunţe dacă apărea ceva.

Cu un rînjet forţat, larg, Grecul spuse:

— Mă întrebam cum m-am pomenit, în ultima clipă, cu afacerea asta cu aprovizionarea – şi atît de bine plătită. Trebuia să-mi fi dat seama...

— Ce e cu întîlnirea aceea ? întrebă Kort.

— Am numele care-ţi trebuie – mecanicul de zbor pe care-l vroiai. Este David Boote.

— Vreau adresa lui, programul de lucru şi o fotografie recentă, spuse Kort. Mi le vei transmite mîine. Vei fi înştiinţat prin computer. Şi acum vorbeşte-mi de întîlnire.

— Nu pot afla data. O aflasem – urma să fie de azi în trei zile – pe paisprezece -, dar au schimbat-o, au amînat-o cel puţin o săptămînă. Atît Sandhurst cît şi Goldenbaum sînt de negăsit pînă pe douăzeci şi unu ale lunii, cel mai devreme. Mi s-a spus că FBI-ul e de vină. Am studiat itinerariile acestor executivi, ca să aflăm data. Totul era perfect aranjat. Dar apoi, FBI-ul a cerut aceleaşi itinerarii şi, cîteva ore mai tîrziu, întîlnirea a fost amînată. Acum nu mai pot face nimic. Pur şi simplu n-am nici o posibilitate.

— Trebuie să existe o posibilitate, insistă Kort.Gîndeşte-te bine. Se mai apropie cu un pas de el. Ai plătit pentru această informaţie. Trebuie să ne-o dai.

— Ce trebuie să fac ? Crezi că n-am încercat ? Am aruncat cu bani peste tot, străduindu-mă să o obţin. Mai mult decît cîteva zvonuri fără valoare, n-am aflat.

— Ca de exemplu ?

— Nimic important.

— Vreau să aud.

— Nu am o a doua sursă pentru nici unul din ele.

— Chiar aşa, vreau să aud.

Matahala ridică din umeri. Îşi pipăi buzunarele. Kort îi întinse o ţigară şi amîndoi începură să fumeze.

— Nici măcar executivii nu ştiu cînd va avea loc întîlnirea.

Aşa mi s-a spus. Li s-a cerut să lase libere cinci zile diferite pentru călătorie, începînd cu data de douăzeci şi unu. Ar putea fi oricare din acele zile. Nu ştiu. S-au schiţat aranjamente – itinerarii noi – pentru fiecare din ei, dar începînd cu această dată.

— Nu pot aştepta pînă în ultima clipă. Trebuie să ştiu dinainte. Vreau acele itinerarii.

— Înţeleg. Ţi-am spus – asta nu te ajută cu nimic.

— Altceva ?

— Nimic sigur.

— Spune-mi, îi ceru Kort, apropiindu-se şi mai mult de el. Parcă miroase a ulei de măsline.

— Mi s-a spus că Buzzard Point – ai auzit de Buzzard Point?

— Nu.

— Sediul FBI, de aici, din Washington.

— WFMO ? întrebă Kort.

— Exact. Acelaşi lucru.

— Continuă.

— Buzzard Point va asigura securitatea acestor executivi.

Brigada antiterorism – un agent pe nume Daggett.

— Daggett ? Imposibil !

— Îl ştii ?

— Ştiu despre el. Securitatea ? Nu este resortul lui. El este ocupat cu altă problemă. Kort trebuia să fie atent cît de mult dezvăluia.

— Posibil, dar am plătit bani frumoşi ca să aflu că cineva l-a văzut pe şeful de la WFMO înmînîndu-i lui Daggett un dosar strict secret şi că fusese menţionat cuvîntul itinerarii.

Aceeaşi sursă afirmă că acest dosar este unica copie, în afara celei de la Pentagon. Iar dacă Daggett a încuiat dosarul acolo în seiful de la etajul zece, aşa cum în mod clar era de presupus că va face, înseamnă că eu voi rămîne curînd fără o sumă frumuşică, iar tu vei intra în posesia conţinutului acelui dosar.

— Dar nu l-a încuiat, spuse Kort.

— Dar nu l-a încuiat, confirmă Grecul.

— Din cauza caracterului său special. Nu încui aşa ceva într-un seif comun, nici măcar la FBI. Mintea i-o lua înainte. I se părea destul de logic.

— Îl păstrezi asupra ta.

— Acasă ? Vrei să aranjez o spargere acasă la Daggett ?

— Nu, spuse Kort. Se gîndea: nu tu. Nu-i plăcea cîtusi de puţin omul ăsta. Dacă treaba era făcută de mîntuială, atunci reuniunea ar fi fost iarăşi amînată şi Kort ar fi trebuit să ia totul de la început.

— Sau poate că îl are mereu asupra lui, spuse Grecul, gîndind prea mult. Aş putea aranja să i se fure servieta.

— Să nu faci nimic, îi porunci Kort, cuvintele sale ducînd, o dată cu ele, fumul în plămîni. Kort cîntărea posibilităţile. Tipul avea un copil. Puteau fi făcute presiuni.

Grecul continua să gândească cu glas tare.

— Nu, nu e bine. Furtul servietei i-ar putea alerta. Şi ar reprograma, pur şi simplu, reuniunea.

— Zici că nu prea te încrezi în zvonul ăsta ? Totuşi, cît este el demn de încredere ? Lui Kort îi plăcea cum răsuna glasul său aici, în pivniţă. Suna periculos. Se gîndea: Monique şi-ar putea folosi farmecele ei feminine pentru a-l îndepărta puţin pe agent, în timp ce el ar arunca o privire înăuntru…

— Nu-i o treabă uşoară să-ţi introduci un om la WFMO, nici măcar ca simplu funcţionar, zic eu. E cam greu cu ei, crede-mă. Persoana asta, legătura mea, este un bun prieten. Am făcut multe afaceri împreună, înainte. Dar chiar aşa, tot n-am încredere. Fără o a doua sursă, fără o confirmare, nu te poţi baza pe asemenea informaţii. Trebuie să ai o a doua sursă. Ar putea, foarte uşor, fi vorba de o dezinformare. Dar, repet, asta e tot ce ştiu.

Lui Kort totul i se părea logic. Bernard fusese problema lui Daggett – biletul lui, cum spun cei de la FBI – timp de aproape doi ani. Kort folosise un detonator confecţionat de Bernard, pentru zborul AmAirXpress şaizeci şi patru. Oare aflase FBI-ul asta ? Pe Bernard îl prinseseră aici, în Washington. Făcuseră ei vreo legătură între cele două accidente? Cît anume ştiau ei despre planurile sale ? Ideea de a arunca o privire în servieta lui Daggett devenea, dintr-o dată, o problemă de supravieţuire. Cunoaşte-ţi duşmanul. Monique reprezenta o posibilitate, dar de cursă lungă. Mai bine ar face treaba asta de unul singur. Nu avea încredere în ceilalţi.

— Ce ştii despre Daggett ?

— Cine mă crezi, James Bond ? Lucrez în domeniul consultanţei tehnice, nu în altă parte. Dacă vrei informaţii despre Donald Trump, pot să-ţi spun şi ce număr poartă la izmene. Ce vitamine obişnuieşte să ia. Dar un agent FBI ?

Habar n-am.

Kort trecu ca vîntul pe lîngă el şi se afla la jumătatea scării cînd Grecul îi strigă:

— Ei ! Asta e tot ? Am o baclava în cuptor.

Kort se opri.

— O să iau legătura cu tine în problema de mîine. Avem nevoie de datele mecanicului de zbor, acel David Boote. O porni din nou în sus pe scări şi iarăşi se opri:

— Şi încă ceva... Vreau foile de încărcare pentru toate zborurile rapide de pe Aeroportul Naţional, pentru următoarele patru săptămîni.

— Asta pot face, spuse el, în defensivă. Nici o problemă.

— Fă-o.

— Dar cu Daggett cum rămîne ?

Kort nu-i răspunse. Cu cît ştia mai puţine cu atît mai bine.

— Ai cumva lista invitaţilor ? o întrebă Kort pe Monique, cînd ajunse în capul scării, în bucătăria tixită.

— Din seara asta ?

— Da.

— Trebuie să fie una la intrare. Sînt sigură că m-aş putea uita peste ea.

— Fă-o.

Era clar, nu-i plăcea tonul lui.

— Pe cine să caut ?

— Pe Daggett.

Asta o derută.

— Dar ştim deja că se află aici. Nu pricep.

— Nu el. Invitata lui mă interesează. Fiecare vine cu cineva la asemenea ocazii. Chiar şi agenţii FBI. E o întîlnire mondenă. Cu cine a venit Daggett ? Trebuie să fie trecuţi împreună, nu ? Vezi dacă-mi poţi găsi un nume.

— La ce te gîndeşti ?

— Fă-o ! spuse el sec. Te aştept la bar.

Pînă să se întoarcă ea, Kort îl reperă pe Daggett în mulţime şi-l urmări cu privirea pînă cînd acesta termină de vorbit cu o femeie într-o rochie de culoarea piersicii. Există ceva unic, îşi dădu el seama, în felul în care discută doi amanţi, pentru că aceştia doi erau, în mod clar, amanţi. Îşi admiră singur spiritul de observaţie. Un lucru esenţial pentru supravieţuirea sa. Nu avea nici o îndoială asupra relaţiei lui Daggett cu această femeie şi nici asupra faptului că această relaţie era, în acel moment, foarte încordată.

— Cum o cheamă ? o întrebă Kort pe Monique, ştiind că avea dreptate, umflîndu-se în pene, de fudulie, pentru succesul său.

— Caroline Stevenson. Ea este ?

— Nu te uita la ea. Foloseşte-ţi capul ! bombăni el. Observaţia o făcu să devină mai agitată.

— Deci acum ştii cum o cheamă. Ar trebui să plecăm.Am stat prea mult aici. Chiar tu ai spus.

— Nu plecăm nicăieri.

— Ce ? Credeam că...

— Ia-ţi ceva de băut. Relaxează-te. Învîrte-te printre oameni.Abia am sosit.

Confuzia de pe chipul ei se transformă în mînie.

Daggett se depărtă de femeia în rochie de culoarea piersicii – Caroline – care, imediat, căută în poşetă şi scoase o tîgară. Probabil că în această poşetă se găseau şi nişte chei. Iar una din aceste chei i-ar fi permis lui accesul în locuinţa lui Daggett. Kort scoase pachetul de Camel din buzunar şi-l îndesă în mîna lui Monique, strîngîndu-i pumnul în jurul acestuia.

— Păstrează-le, îi spuse. Simt nevoia de o ţigară.

— Nu mai ai nici o logică, spuse ea, uitîndu-se la mîna ei.

— Nu, nu mai am, nu-i aşa ? o bătu uşor pe obraz şi-şi făcu loc printre dansatori.

— Mă întreb dacă aveţi una în plus şi pentru mine ? i se adresă el femeii. Ea se uită în sus. Privirile li se întîlniră. Ale ei erau înceţoşate fie de emoţie, fie de băutură, fie de amîndouă. Încercă să-i zîmbească politicos, căută în poşetă şi scoase una. Se luptă cu bricheta, reuşi s-o aprindă şi-şi dădu toată silinţa să ţină flacăra drept. Kort interveni, îi luă uşor mîna într-a lui şi direcţionă flacăra. Îi ţinu mîna puţin mai mult decît ar fi fost necesar, înainte de a-i da drumul. Ea se roşi şi el simţi emoţia succesului.

— Trebuie să mărturisesc, minţi el, că vă urmăresc de mai multă vreme, în dorinţa de a găsi momentul să mă pot prezenta.

Ea se uită în jur, neliniştită. Mersese oare prea departe ?

Ochii lui îi căutau poşeta. Măcar de ar reuşi s-o facă să-i scape din mînă, să i se răstoarne.

— Sînteţi englez ? îl întrebă ea, văzînd că nu se îndepărtează.

— Ce perceptivă sînteţi, spuse el. Am studiat în Anglia.

Acum locuiesc în Belgia. Mă numesc Carl, spuse el.

— Caroline, răspunse ea, privindu-l din nou.

Inima îi bătea de emoţia victoriei: – Caroline, numele pe care spera să-l audă.

— Locuiţi aici, în Washington, sau sînteti doar în vizită ?

întrebă ea.

— Mă aflu aici ca să încerc să fur cît mai multe informaţii de la voi, americanii, despre modul de funcţionare a unei companii pentru aprovizionarea liniilor aeriene. E vorba de aprovizionarea cu alimente.

— Ah, sînteţi spion ? spuse ea, rîzînd cu însufleţire.

— Da, spuse el, rîzînd împreună cu ea, savurînd ironia.

Ea trase un fum de ţigară, închise ochii şi se poticni pe spate. Abia atunci îşi dădu seama cu adevărat cît era de beată. Se uită din nou la poşetă. În starea ei, ar fi fost ca şi cum ar fi luat o bomboană de la un copil. Nu era bine închisă. Un ghiont bun şi ar fi reuşit să-i împrăştie conţinutul pe jos.

Regăsi aceeaşi chimie a contactului fizic, pe care o experimentase cu Monique, lucrînd aici. E periculoasă, se avertiză singur. Du-o într-un colţ, fă-o să-şi răstoarne poşeta şi termină odată. Cît oare o să mai lipsească Daggett ? Se uită prin mulţime. Nu-l zări pe Daggett, nicăieri.

Dar o văzu pe Monique, uitîndu-se ţintă la el. O avertiză din ochi şi ea îşi întoarse privirea.

— O prietenă ? îl întrebă Carrie, cu o oarecare amărăciune în glas.

— O parteneră de afaceri. Se apropie de ea, mai aproape de poşetă.

— Incredibil de plicticoasă.

Carrie izbucni într-un rîs de beţiv, împrăştiind scrum pe rochie, scuturîndu-l apoi, repede.

— Ştiu ce vrei să spui, zise ea. Ştiu exact ce vrei să spui.

Daggett căuta într-o scrumieră după alte mucuri de Sobranie.

— Ce naiba faci aici, Michigan ? Era Mumford, şeful WMFO.

O explicaţie părea prea complicată.

— M-aţi prins, dădu înapoi Daggett.

Din fericire, se apropie de ei, în ritm alert, Lynn Greene.

Se uită o vreme fix în ochii lui Mumford, înainte de a spune:

— Pot să vorbesc puţin cu tine, Cam ? Daggett o prezentă lui Mumford şi atunci Lynn le explică amîndurora,încet că FAA intenţionează să asculte în seara aceasta banda cu vocile din cabină. Tocmai fusese anunţată prin pager şi se pregătea să meargă acolo.

Mumford îi preveni:

— Nu vreau să se afle chestia asta. Nu aici. Nu în seara asta. Presa e peste tot. Să vedem mai întîi despre ce este vorba. Ce-ar fi să dispăreţi amîndoi în linişte, îi spuse el lui Daggett. Mă ocup eu să vă scuz dacă e nevoie. Îl anunţi tu pe Paul dacă şi cînd afli ceva.

— Îmi faceţi un hatîr ? îl întrebă Daggett.

— Adică ?

— Dacă aţi face puţin uz de autoritatea dumneavoastră, aş putea pleca mai liniştit de aici. Se uită în jur. Ştia că majoritatea personalităţilor apăruseră doar pentru scurtă vreme şi plecaseră deja la ora la care sosise Daggett.

— Paza să mai verifice o dată împrejurimile şi automobilele. M-aş simţi mai liniştit.

— Avem o problemă ? întrebă Mumford.

— O simplă coincidenţă. Nici o dovadă sigură. Poate că nu-i nimic. Dar puţină prevedere...

Mumford dădu din cap.

— Mă ocup eu de asta.

Peste un minut, Daggett o găsi pe Carrie în compania unui fumător. Rîdeau. La auzul rîsului ei, simţi o înţepătură de gelozie.

Daggett îşi înclină capul în direcţia străinului şi-i spuse lui Carrie, cu glasul unui iubit care se scuză:

— Mă crezi sau nu, trebuie să plec. Am o întîlnire... Se uită ta ochii ei, căutînd o urmă de înţelegere. Văzu durere.

— Desigur, spuse ea, cu toată tăria. Se mai întîmplă, nu ?

Reuşi să nu-şi trădeze durerea, în voce, deşi ochii divulgau adevărul şi se gîndi că, dacă nu va reuşi să-i explice toată povestea asta, ar putea s-o piardă. Stătea acolo, plină de tact, o imagine a demnităţii şi a reţinerii şi se gîndi cît este de fericit să aibă pe cineva ca ea.

— Şi Duncan ? întrebă ea. Vrei să stau cu el ?

Nu se gîndise la asta. Întîlnirea putea dura ore; nu era sigur cît s-ar putea întinde.

— Poţi s-o suni pe doamna Kiyak. M-ai ajuta mult. Aş face-o eu, dar...

— Nu, mă ocup eu. E-n regulă. Nu era în regulă. Ştia asta, dar ea ascunse adevărul, o imagine a forţei şi a răbdării. O cîntări. Era aproape un abuz psihologic, gîndi el, acest dans al lui de la o promisiune nerespectată la alta. Dar tocmai acest dans era marele lui talent. Acesta o făcuse pe soţia lui, mama fiului său, să evadeze în băutură. Şi, apoi, i-o luase de tot. Acum se urmărea, în timp ce reluase totul, exact din locul în care se oprise atunci. Se studia, incapabil să se schimbe, ca o navă care se îndreaptă direct spre stînci, curentul împiedicînd-o să-şi schimbe cursul.

— Ai maşină ? întrebă ea, căutînd în poşetă. O poţi lua pe a mea.

— Nu pot.

— Prostii. Sigur că poţi. Familia Crenshaws mai este aici.

Mă pot duce ei. îi dădu cheile. Nu-ţi face probleme.

— Eşti sigură ? întrebă el, luînd cheile.

— Absolut.

Daggett o simţea pe Lynn aşteptînd şi, privind peste umăr, o văzu la uşă. Uitîndu-se înapoi la Carrie, văzu că cele două femei se înfruntau din priviri. Fără să-şi ia ochii de la Lynn, Carrie îl întrebă:

— Cu ea ai întîlnirea asta ? Avea o voce supusă, care fiersese undeva, în interiorul ei.

— O să fie şi ea acolo. Nu vroia să pară vinovat, dar se simţi asta în glasul său.

Îl privi atunci, cu o tristeţe atît de grea, atît de încărcată de lupta lor, încît văzînd-o, se gîndi că ar putea izbucni în plîns. Auzi cuvintele atîtor certuri şi ar fi dorit ca acestea să nu fi existat niciodată. Revăzu zilele lor de fericire şi se întrebă unde dispăruseră. Văzu pe chipul ei agonia capitulării; era inexpresivă şi distantă. Se resemnase în ce priveşte prezenţa lui Lynn, gîndi el şi, o dată cu aceasta, îl închisese pe el afară. Pentru totdeauna, poate.

Prinse strîns cheile în mînă, se aplecă înainte şi sărută un obraz încins, dar neprietenos.

— Mulţumesc, îi spuse uşor. Simţi pielea de pe chipul ei contractîndu-se în spatele unui zîmbet ironic.

Stătea încă acolo, cu expresia aceea stoică, în timp ce el se uită înapoi la ea, din uşă.

Kort, căruia îi îngheţă sîngele la apropierea lui Daggett, se simţi neputincios şi neajutorat în timp ce Daggett lua cheile. Omul ăsta era o ameninţare. Într-o lume perfectă, ar fi fost capabil să răstoarne poşeta, să-i fure cheile, să facă o dublură şi apoi să le aducă înapoi, pe furiş, în această clădire, astfel încît să poată fi găsite şi, în final, returnate ei. Acum va trebui să pună altceva la cale. Dar apariţia lui Daggett îl făcu să-şi dorească şi mai mult să pătrundă în servieta lui Daggett. Ce justiţie poetică a aranjat ca soarta să-i pună la dispoziţie, în felul acesta, ultima informaţie care să garanteze succesul operaţiei sale ! Da, trebuia să fie Daggett.

Şi trebuia să fie cît mai curînd.

— Soţul ? o întrebă el pe Caroline, ştiind perfect de bine că nu erau căsătoriţi.

— Nu…nu...spuse ea, cu vocea speriată a unui îndrăgostit luptînd să-şi salveze demnitatea. Doar un prieten.

15

— PARI îngrijorat, spuse Lynn, bătînd în uşa de sticlă, atenţionînd paznicul să le deschidă. Bărbatul în uniformă se ridică de pe scaun şi se apropie încet de ei. În ciuda abdomenului mare şi umflat şi a umerilor largi, părea nesemnificativ în spaţiul acela vast, al holului de intrare în clădirea FAA.

Daggett văzu, în geam, reflexia lor ştearsă. Le stătea bine împreună. Un cuplu frumos. Spuse:

— Mai curînd nervos. Dacă şaizeci şi patru va fi considerat un accident, atunci pierd legătura cu celelalte două anchete: Bernard şi Ward. Dacă şaizeci şi patru a fost sabotat – şi eu aşa cred -, atunci trebuie să aflu cum s-a petrecut asta, înainte de a-i lăsa lui Kort timp pentru o a doua ocazie. De aceea consider cutia neagră, ancheta mea.

Paznicul se apropie de ei. Îşi arătară amîndoi, prin geam legitimaţiile.

— O să fac tot ce pot, Cam, spuse ea.

— Ştiu asta.

Ea întinse mîna, îi găsi degetul mic şi-l strînse în timp ce se deschidea uşa. O clipă, degetele lor se împletiră.

Cînd se îndepărtară suficient de paznic, traversînd holul acoperit cu dale scumpe, îndreptîndu-se spre lift, cu tocurile de la pantofi ciocănind ritmic, ea spuse:

— Există ceva ce nu-mi poţi spune, nu-i aşa ?

Apăsă butonul de chemare.

— Întotdeauna e ceva, nu-i aşa ? Groaznică meserie mai am.

Separarea celor două lumi – viaţa sa profesională şi viaţa sa particulară – însemna o barieră de informaţii secrete. Ajunsese să-l irite asta. La început, informaţiiie secrete îl umplură de un sentiment al importanţei, conferind meseriei sale un rol nesăbuit. Dar, cu trecerea anilor, ajunsese să o considere un obstacol, aşa cum, de fapt, şi era. Nu se putea niciodată destăinui cuiva în întregime; acasă, nu putea împărtăşi secretele, la serviciu, nu-şi putea

împărtăşi temerile şi frămîntările. Servieta sa, tixită cu secrete, îl trăgea în jos ca o ancoră. Se simţea încătuşat de ea, de acest material, prizonierul propriei sale importanţe cucerite. Din cauza ei, dintr-un om perfect normal, se transformase într-o enigmă. Nimeni nu-l cunoştea cu adevărat. Nici Carrie. Nici Duncan. Nu era sigur dacă el însuşi se cunoştea cu adevărat. Emoţiile sale ajunseseră documente secrete.

În acel moment, în timp ce uşile liftului se închideau în clădirea FAA, la ora nouă şi treizeci, într-o seară fierbinte, aburindă, de mijloc de septembrie, îşi dădu seama cîtă dreptate avusese Carrie în tot acest timp: avea nevoie de mai mult din el; Duncan avea nevoie de mai mult din el; el însuşi avea nevoie de mai mult din el. Sperase şi se rugase pentru o şansă de a aduce în faţa justiţiei pe cei responsabili pentru zece douăzeci şi trei. Acum, cînd cîştigase această şansă, se simţea strivit de greutatea răspunderii.

Liftul zbîrnîi şi se zgudui; uşile se deschiseră, mîrîind ca două maxilare şi cei doi păşiră în strălucirea liniştită a holului. Uşile se împreunară la loc în urma lor.

— Voiam să-mi prezint scuze pentru comportamentul lui Carrie, spuse el.

Lynn spuse:

— Ce mă preocupă pe mine este că, dacă vom continua să fim astfel condamnaţi, indiferent de ceea ce facem atunci... Dacă tot vei fi spînzurat pentru delict, atunci măcar sa fi comis crima. Îl apucă de braţe, îl întoarse spre ea şi-l sărută pe gură. Simţi sărutul cu tot corpul şi i-l întoarse, fără să fi vrut. La capătul coridorului, auziră scîrţîitul unei uşi. Lynn se trase de lîngă el, zîmbind, cînd un bărbat scund, cu faţă bolnăvicioasă, apăru în hol şi strigă:

— Aici sîntem. Aproape că nu mai avea deloc păr, iar pielea de sub ochi era căzută, decolorată. Arăta obosit. Cînd se apropiară de el, îi întinse lui Daggett o mînă fără vlagă, în timp ce Lynn îl prezenta ca fiind George Hammett.

— Ca Dashiell, spuse el, mîndru.

Îl urmară pe Hammett într-un laborator mobilat cu zgîrcenie. Pereţii erau dominaţi de echipament electronic.

Lynn găsi un scaun liber şi se aşeză. Daggett rămase în picioare. Unul din scaune era ocupat de o femeie între două vîrste, cu un carnet de stenograf în poală. Fusese prezentată ca doamna Blake. Avea păr cărunt, o mutră acră şi purta un costum albastru. Mickey Tompkins, inginerul laborant, îi amintea lui Daggett de un profesor de matematică pe care-l avusese odată: dezordonat, dar energic Howard Cole, reprezentantul lui Duhning Aerospace, era îmbrăcat într-un costum scump şi avea pantofi noi. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, părul rar şi piciorul drept, nervos. Ultimul, Don Smith, un bărbat cu ochi strălucitori şi părul grizonat, era reprezentantul companiei AmAirXpress. Smith avea un accent din Sud. Toţi îşi ocupară locurile şi Hammett explică:

— Don se află aici ca să ne ajute să identificăm vocile în cazul în care prindem ceva pe CAM, ceva ce nu există pe celelalte canale.

— E vorba de microfoanele din cabina de zbor, îi şopti Lynn.

Hammett o auzi şi spuse:

— Da, Mickey, de ce nu le explici exact ce vom asculta ?

Mickey Tompkins explică, în direcţia lui Daggett:

— CVR, sau cutia neagră, este o bandă de treizeci de minute, Mylar, care imprimă simultan pe patru canale. Arătă spre patru aparate diferite, aflate pe consola de lingă el.

— Primul canal imprimă vocea pilotului, al doilea, vocea copilotului, al treilea este CAM-ul – un microfon deschis, în cabină, iar al patrulea imprimă tot ce se primeşte prin radio.

— Îi vom auzi pe pilot şi pe pilotul secund executînd procedurile uzuale. Vom auzi lista cu instrucţiunile dinaintea pornirii, lista cu instrucţiunile pentru pornirea motoarelor, lista cu instrucţiunile imediat următoare momentului pornirii. După aceea, pilotul secund va cere dispecerului de trafic la sol să-i dea liber să se îndrepte, pe pista de rulare, înspre pista de decolare. Vom auzi lista cu instrucţiunile pentru momentul rulării. Căpitanul va rula avionul înspre poziţie şi pilotul secund va cere legătura cu turnul de control. Li se va da liber şi vor parcurge lista cu instrucţiunile pentru alinierea la pistă. Copilotul îi va cere căpitanului să execute procedura decolării. Ascultaţi aceste cuvinte. Vi le voi semnala. După aceea, îl vom auzi pe pilotul secund spunînd: Este pus forţajul ?... Viteza... nouăzeci de noduri, verificat... V-l... Cabraj ! Cabraj este cuvîntul pe care îl aşteptăm. Aceasta este comanda pentru ridicarea botului avionului cu zece grade. Cînd auzim „pantă pozitivă”, avionul este sus. După care, vom vedea ce se întîmplă. Ştim cu toţii că a existat un incendiu la bord. Am auzit cu toţii banda înregistrată la turnul de control. Problema este dacă banda CAM sau orice altceva avem aici va face mai multă lumină asupra celor petrecute pe puntea de zbor, după ce a fost observat incendiul. Banda turnului se opreşte exact în momentul în care pilotul secund anunţă existenţa unui incendiu în cabină. Din fericire, banda aceasta merge mai departe.

— Aici, continuă Tompkins arătînd spre o altă consolă, este DFDR-ul – înregistrarea datelor de control asupra zborului. Am pus-o deasupra, astfel încît cele două aparate să redea în sincron, pentru a ne permite o comparaţie. Este o înregistrare digitală şi are un interval de repetare de douăzeci şi cinci de ore. Ne dă toate datele privind funcţionarea motorului, accelerarea, viteza la sol, viteza în aer, direcţia de zbor, altitudinea, trenul de aterizare, cîrma – într-adevăr, tot ce ne trebuie. Se uită la Hammett, care îi făcu semn să înceapă.

— Mai întîi, vom asculta, doar dacă nu aveţi nimic împotrivă, îi preveni Hammett. Apoi vom sta de vorbă şi vom asculta din nou, făcînd comentarii. E-n regulă, spuse el, făcînd semn cu capul. Tompkins apăsă pe buton. Daggett tocmai se minuna de această tehnologie, cînd zborul şaizeci şi patru prinse

viaţă. Vocile erau calme şi profesioniste. Smith identifică vocea pilotului secund, ca ei să ştie cine vorbea. Apoi ascultară.

Vocile pilotului şi pilotului secund îi sunau lui Daggett ca şi cum cei doi s-ar fi aflat alături, pe scaun. Îşi dădu seama că, din cauza accidentului, aceste benzi şi aceste date vor fi depozitate pentru totdeauna la FAA. Prin aceste cîteva ultime scurte secunde ale vieţii lor, cei doi oameni deveniseră nemuritori.

Daggett închide ochii, într-un efort de concentrare.

Se pune din nou în locul victimei. Omul de la volan. Nu un pilot sau un pilot secund, ci omul de la volan, în drum spre slujbă. Pămîntul e fierbinte şi el este nerăbdător să pună pasărea în mişcare. Îi spune asta pilotului secund, care nu ia în seamă comentariul său şi citeşte mai departe listele. Pilotul îi răspunde ca un ecou. Sînt acţionate contactele. Sînt citite cifrele. Vocea lui trădează plictiseala. Pîcla din Los Angeles se revarsă în faţa lui, de-a lungul întinderii plane a aeroportului. Rulează avionul, aliniindu-l alături de alte douăsprezece avioane care aşteaptă să decoleze. Îi spune partenerului său că n-o să iasă nimic bun din asta. Vor trebui să extindă întreg aeroportul, cît de curînd. Pilotul secund face legătura cu turnul de control şi se prezintă: şaizeci şi patru Bravo.

Bravo. Un nume care nu prea se potriveşte cu performanţele avionului, din următoarele nouăzeci de secunde.

Coada avioanelor aşteptînd decolarea se subţiază şi AmAirXpress şaizeci şi patru Bravo primeşte liber pentru decolare.

Motoarele sînt ambalate. Daggett poate simţi avionul, după vibraţia acestuia, cum ia viteză pe pistă.

Pilotul secund: Nouăzeci de noduri, verificat... V-l... Cabraj. Pantă pozitivă.

Căpitanul: Trenul e retras... Flapsurile la zece.

Turnul: Contactaţi acum următorul organ de trafic.

Copilotul: Am înţeles. Bill, eşti pe viteza de retragere a flapsurilor. Ai viteză.

Căpitanul: Flapsurile sînt retrase.

Cei doi parcurgeau lista cu instrucţiunile pentru decolare. Sunetul este suficient de clar ca să poată fi auzită manevrarea contactelor. Fiecare sunet este demonstrat de Tompkins, care arată spre graficul trasat după DFDR.

Radioul: Şaizeci şi patru Bravo, întoarce la stînga, la trei cinci doi.

Pilotul secund: Am înţeles. Trei cinci doi. Unu şase zero zero zero.

O tuse. Lui Daggett i se pare ca o tuse scurtă.

Căpitanul: Incendiu pe puntea de zbor. Pete, sub scaunul tău.

Pilotul secund: Extinctorul ! Fir-ar !

Căpitanul: Pierdem controlul. Cerem aterizarea forţată.

Tăcere, cu excepţia tînguitului motoarelor şi a unei pîrîituri puternice. Gemetele motoarelor şi ale vîntului continuă, în timp ce avionul urlă, îndreptîndu-se spre pămînt, într-o cădere necontrolată.

Daggett urmărea hîrtia grafică a DFDR-ului, pe măsură ce ilustra funcţionarea diferitelor aparate de la bord. Două din linii se modificară radical şi el consideră că ele reprezintă altitudinea şi viteza. O clipă mai tîrziu, în timp ce toate liniile grafice se îndreaptă simultan, banda sonoră le oferă redarea oribilului impact. Urmat de tăcere.

Avionul este la pămînt, doi oameni sînt morţi.

Încăcrătura e împrăştiată pe cîmp. Peste tot, foc. Daggett îşi aminteşte bine ce auzise în pagerul său: S-A PRĂBUŞIT UN AVION.

Şi, în micul laborator de la FAA, tăcea toată lumea. Dar pe chipurile lor nu se citea nimic, iar Daggett era tentat să urle. Atît Lynn Greene cît şi Don Smith erau, evident, impresionaţi de bandă. Ceilalţi însă aveau chipurile împietrite. Doamna Blake se oprise din transcriere. Studia vîrful pixului ei cu pastă, de unde scoase o scamă.

Hammett se ridică şi arătă spre hîrtia grafică, studiind liniile.

— Da, spuse el, rupînd tăcerea grea. Să o ascultăm din nou.

Tompkins pregăti aparatura şi ascultară din nou. După a treia audiţie, Hammett spuse:

— În regulă, Mickey. Ajunge, pentru moment. Se aşează mai confortabil în scaun. Ei ? îi întrebă pe ceilalţi.

Don Smith, de la compania AmAirXpress, începu primul:

— Nu diferă mult faţă de ce avem de la turnul de control.

Lynn sări în sus.

— Mickey, eşti drăguţ să mai pui o dată doar banda CAM ? Ultimele cîteva secunde sînt suficiente; exact cînd ei observă focul.

Tompkins se uită la Hammett după aprobare şi, căpătînd-o, rebobină banda şi izolă pista respectivă. Daggett o auzi altfel acum, cu vocile împinse în fundal şi cu zgomotul avionului adus mai aproape. Tusea – sau era o pocnitură ? – părea acum mult mai precisă.

— Are cineva o explicaţie pentru acest zgomot ? întrebă Lynn.

— Îţi pare cunoscut, Mickey ? îl întrebă Hammett.

— Nu, nu-mi pare. Presupun că provine de la detectoarele de incendiu.

— De acord.

Tompkins adăugă:

— Totuşi, nimic din ce am ascultat pe DFDR nu susţine ipoteza asta. Instrumentele par să funcţioneze normal.

— Dacă banda DFDR nu ne spune nimic în acest sens, Mickey, atunci există posibilitatea, nu-i aşa, ca sursa incendiului să fie exterioară panourilor cu

aparatura de bord şi de comandă ? Ceva în interiorul cabinei de zbor, dar nu în directă legătură cu aparatura avionului şi de aceea să nu existe pe DFDR ?

— Aş zice că e mai mult decît posibil, îi răspunse Tompkins.

Tensiunea lui Hammett crescu. Se uită în direcţia tipului nervos de la Duhning.

— Dar dumneavoastră, domnule Cole ? Vi se pare acest zgomot familiar într-o cabină de zbor ?

— Nu. Dacă ar fi să-mi dau părerea, aş zice că e posibil să fi explodat una din încărcăturile din cală. Ceva în spate, în cală. Vorbea ca un astmatic.

— Este prea prezent ca să fie aşa ceva, îl corectă Tompkins. Din punct de vedere sonor. Un zgomot din cală nu s-ar fi auzit atît de clar pe CAM. Indiferent care e sursa, ea se află la o distanţă mai mare de cinci picioare de CAM.

— Haideţi să mai ascultăm o dată, sugeră Hammett. De la început. Frază cu frază, sau cum ţi se pare ţie mai bine. Comentariile vor fi binevenite. Tompkins acţionă maşinăria.

Oprea redarea după fiecare frază.

Radioul: Şase patru Bravo, ai liber pentru rulare.

Pilotul secund: Am înţeles. Mulţumesc, băieţi.

Cole, omul de la Duhning, cu piciorul nervos, explică:

— Aceste prime schimburi sînt între pilotul secund şi pilot. Echipajul primise liber să ruleze spre pistă. În următoarele cîteva minute, urmăriră lista cu instrucţiunile acestei etape, pînă cînd avionul fu rulat la capătul pistei.

Smith adăugă, cu accentul său din Sud:

— Vocea asta e a lui Peter. Pilotul secund.

Hammett întrebă:

— Vrea cineva să mai asculte o dată lista cu instrucţiuni ?

Cole răspunse:

— Nu, domnule, nu e nevoie. Am ascultat listele astea de trei ori. Nu-i nimic neobişnuit în ele.

Tompkins derulă banda repede, trecînd peste momentul listei cu instrucţiuni. Nimeni nu rîse cînd auzi sunetul ca de veveriţă al vocilor.

Cînd banda fu reluată la viteza normală, Cole spuse:

— Da, ceea ce tocmai aţi auzit, la sfîrşit, este momentul în care echipajul este decuplat de la organul de trafic la sol şi conectat la turnul de control.

Pilotul secund: Turnul de control, aici şase patru Bravo, Sîntem gata de decolare, domnilor.

Radioul: Am înţeles, şase patru. Luaţi-o spre pista de zbor unu şase. Aveţi liber pentru decolare.

Pilotul secund: Unu şase, turnule ?

Radioul: Afirmativ. Unu şase.

Pilotul secund: Am înţeles.

Cole explică lista cu instrucţiuni pentru alinierea la pistă. Pilotul şi pilotul secund mai făcură încă vreo duzină de verificări, repetînd, fiecare, cuvintele celuilalt. Se auzeau clar declicurile, pe cînd echipajul verifica diversele reglaje.

— Mai dă înapoi, te rog, spuse el, doar ultima parte. Ultima comandă. Ce auzim acum este pilotul secund care anunţă comenzile pentru decolare. În acest moment, avionul începe să se mişte.

Pilotul secund: Executarea decolării.

— Şi va continua să treacă în revistă verificările necesare.

Pilotul secund: Este pus forţajul... Viteza... Nouăzeci de noduri, verificat...

— Acesta este indicatorul de viteză, cu aer cu tot. În acest moment, ei sînt gata de plecare, spuse Hammett.

Daggett putea simţi vibraţia avionului, care vîjîia de-a lungul pistei. Se trezi împingîndu-se înapoi în scaun, atît de real era zgomotul.

Pilotul secund: Viteza-1... Cabraj...

— Acesta este semnalul de decolare. În clipa asta, pilotul înalţă avionul din bot.

Sunetul se modifică dramatic, în timp ce Daggett vizualiza roţile părăsind siguranţa pistei de decolare. În mod cert, avionul se afla în aer. Putea simţi asta în fundul stomacului ca acea uşoară senzaţie de vomă pe care o ai în lift.

Pilotul secund: Pantă pozitivă...

— Au stabilit o pantă pozitivă pentru înălţare. Totul merge conform planului. Botul avionului are o înclinare de zece grade.

Smith adăugă şi el, cu accentul său din Sud:

— Urmează acum vocea pilotului, Bill Dunlop. El anunţă retragerea trenului.

Căpitanul: Trenul e retras... Flapsurile la zece grade.

Hammett spuse:

— Acesta trebuie să fie momentul cînd turnul de control predă avionul următorului organ de trafic, controlul plecărilor.

Radioul: Contactaţi acum următorul organ de trafic.

Cole spuse:

— Vreau încă o dată să accentuez că pasărea asta se află acum complet în aer şi se comportă aşa cum era de aşteptat. Exact aşa cum trebuia să fie.

Pilotul secund: Am înţeles. Bill, eşti pe viteza de retragere a flapsurilor. Ai viteză.

— Totul se desfăşoară în modul cel mai firesc, explica Cole. Piciorul său săltăreţ îi distrăgea lui Daggett, atenţia. Încercă atunci să se concentreze asupra benzii.

Căpitanul: Flapsurile sînt retrase.

Mickey Tompkins, care ascultase, fără îndoială, de sute de ori asemenea benzi, spuse:

— Lista asta cu instrucţiuni n-are rost s-o mai ascultăm.

Este trecută şi ea în revistă. Totul este încă în regulă, pînă la sfîrşitul listei.

— De acord, domnule Cole ? Putem sări peste ea ? întrebă Hammett.

Cole dădu din cap, în semn că da.

Radioul: Şase patru Bravo, aici e controlul plecărilor. Întoarce la stînga, la trei cinci doi. Înalţă-te şi rămîi la unu şase mii.

Daggett era uimit de calmul, de profesionalismul tuturor acestor schimburi. Şaizeci de tone de oţel, aluminiu şi plastic, înălţîndu-se cu două sute de mile la oră. O sută de contacte şi două manşe pentru a-l menţine în aer. Aceşti oameni se auzeau ca şi cum ar fi citit o carte cu instrucţiuni de folosire.

Pilotul secund: Am înţeles. Trei cinci doi. Unu şase mii.

Tompkins opri banda şi spuse:

— Exact aici avem primele semne că ceva nu e în regulă.

Trebuie să ascultaţi cu atenţie. Porni banda.

Daggett auzi pocnitura aceea uşoară. Apoi, aceeaşi voce, uimitor de calmă, a unui om care trebuie să fi fost cuprins, undeva în fiinţa lui, de o evidentă panică. Dacă aşa era, atunci nimic nu se vedea.

Căpitanul: Incendiu pe puntea de zbor. Pete, sub scaunul tău.

Daggett încercă să-şi închipuie ce semnificau aceste vorbe.

— Incendiul apăruse sub scaun ? întrebă el. Asta vroia el să spună ?

— Mă îndoiesc, răspunse Cole, piciorul său drept mişcîndu-se ca piciorul lui Gene Krupa, pe o melodie swing. Sub scaunul pilotului secund se află extinctorul. Interpretarea mea ar fi că Bill Dunlop îi reaminteşte pilotului secund că este treaba lui să se ocupe de incendiu. Făcu o pauză. Altcineva ?

Tompkins spuse:

— Posibil, dar zgomotul focului – dacă asta e ceea ce auzim – se aude în mod clar mai puternic prin micrfonul pilotului secund. Cred că domnul Daggett ar putea avea lucru aici.

— Dă-i drumul, Mickey, spuse Hammett.

Pilotul secund: Extinctorul !... Fir-ar !

Căpitanul: Pierdem controlul. Cerem aterizare forţată.

Şi, din nou, nimeni din încăpere nu spuse nimic. Nici chiar repetiţia aceasta nu ştersese caracterul neaşteptat al momentului.

Lynn Greene spuse:

— Cum ne explicăm tonul din glasul pilotului secund ?

Vrea să spună că nu găseşte extinctorul ?

— Aşa mi se pare şi mie că sună, spuse Daggett.

— Tonul vocii sale indică, în mod clar, panică. În mod normal, nu l-ai fi auzit pe Pete vorbind în felul ăsta, din scaunul pilotului secund.

Lui Daggett nu trebuia să i se amintească acest lucru.

Cole se uită la Lynn.

— Nu cred asta, domnişoară Greene. Nu există nimic sub scaunul pilotului secund care să poată declanşa un incendiu. Poate aparatura de bord, ceva din consolă, dar nu sub scaunul pilotului secund.

Dacă l-am fi reţinut pe Bernard la Los Angeles, n-aş mai fi ascultat asta, acum, gîndi Daggett.

La sfîrşitul benzii, se hotărî să-şi expună punctul de vedere, înainte ca ceilalţi să înceapă să formuleze ceea ce el credea că este o concluzie greşită. Vorbi pentru prima oară.

— Voi sînteţi experţii, iar eu nu sînt mai mult decît un observator, aici, acum, dar totuşi nu este posibil, avînd în vedere acea mică tuse care poate fi auzită, ca incendiul să fi fost rezultatul unei mici explozii ?

— Explozie ? îl întrerupse Hammett. Să ne referim la ceea ce auzim, domnule Daggett. CVR-ul nu menţionează nici o explozie. Echipajul vorbeşte despre un foc.

— Dar incendiul a fost provocat de ceva, pledă Daggett. Asta este tot ce spun eu.

— Exact ceea ce ancheta noastră va urmări în următoarele cîteva luni. Evident, în acest moment, preocuparea noastră principală este cauza incendiului.

„Cauza”, gîndi Daggett, auzind ecoul vocii omului. În nemţeşte, Der Grund. Nu-i scăpă ironia.

— Eu nu am la dispoziţie luni, spuse el.

— Este clar, spuse Cole scărpinîndu-şi chelia, că echipajul continuă să opereze după izbucnirea incendiului. La fel de evident este că incendiul – sau chiar această pretinsă explozie – nu a provocat nici o distrugere serioasă, în mod sigur nu suficient de puternică ca să provoace căderea atît de rapidă a avionului. Îndreptă un deget acuzator spre hîrtia milimetrică.

— DFDR-ul ne arată că aparatura căpitanului şi comenzile continuă să funcţioneze corect şi, cel puţin pentru cîteva secunde, acestea continuă să controleze zborul avionului. Făcu o pauză. Deci, o explicaţie mult mai verosimilă ar fi că fumul incendiului a sufocat echipajul. Toxicitatea incendiilor din puntea de zbor a fost bine studiată; plasticul şi răşinile iau foc uşor şi pot sufoca echipajul în cîteva secunde. Asta îmi spune mie această bandă.

— De acord, spuse Hammett. Dacă privim logic, evenimentele par a fi – numără el pe degetele boante -cabrajul, modificarea direcţiei, incendiul, pierderea cunoştinţei sau moartea echipajului şi impactul.

Daggett izbucni:

— Dacă echipajul ar fi fost asfixiat de fum, am fi văzut asta la analiza sîngelui. Nu există nimic care să susţină această idee. Domnul Cole ne expune o teorie minunată, dar pur şi simplu nu există nici o dovadă care să o susţină.

Toţi, inclusiv Lynn, se uitau la el. Abia atunci realiză el cît de tare vorbise şi că se ridicase de pe scaun. Jenat, se aşeză înapoi.

Lynn îi veni în ajutor.

— Punctul de vedere al domnului Daggett este interesant. Autopsiile, în mod evident, nu susţin teoria că echipajul ar fi fost asfixiat de fumurile toxice. În cel mai fericit caz, mie mi se pare că această bandă CVR este neconcludentă. Ea trebuie studiată mult mai aprofundat de specialişti ca domnul Tompkins, astfel încît să ştim exact care este cauza fiecărui zgomot în parte. Există posibilitatea unor analize mai aprofundate, nu ?

Tompkins scutură violent din cap:

— Bineînţeles că există. Vom studia banda asta, decibel cu decibel. Dacă am avea timp suficient, spuse el, uitîndu-se precaut la Daggett, am putea identifica şi reproduce absolut fiecare sunet înregistrat...

— Ceea ce înseamnă că avem toate şansele să aflăm dacă incendiul a fost provocat de ceva mecanic, ceva endemic punţii de zbor sau dacă există posibilitatea unui sabotaj.

— Mi-aş permite să vă ponderez, domnişoară Greene, spuse Cole, întrerupînd răspunsul lui Tompkins. Repet, DFDR-ul demonstrează clar că toate aparatele şi toate comenzile continuă să opereze corect pînă în momentul impactului. Din ceea ce ştim pînă în prezent, sabotajul pare foarte puţin probabil, doar dacă nu sugeraţi cumva că o terţă parte a provocat un incendiu la bord şi a mizat pe toxicitatea materialelor incendiate, ca să asfixieze echipajul. E puţin cam trasă de păr, nu credeţi ? Sau poate sugeraţi că bomba a dat rateu şi că, în loc să explodeze, a luat doar foc. Dar după cîte stiu eu, nu s-a găsit nici o dovadă, spuse el, adresîndu-se lui Daggett, care să sugereze existenţa unui obiect asemănător cu o bombă, la bordul lui şaizeci şi patru Bravo.

— Doar dacă sabotajul intenţionat n-a fost, cumva, tocmai incendiul, spuse Lynn. Nu toate sabotajele intenţionează să omoare. Ar fi putut fi opera unui muncitor nemulţumit Ar fi putut fi...

— Ce ar fi putut fi ? protestă Cole. Asta presupune existenţa unui dispozitiv...

— Are dreptate, fu de acord Hammett. Trebuie să fiu de acord cu domnul Cole, în această privinţă. Nu am constatat nici un fel de dovadă...

— Eprubeta de sticlă şi posibilitatea unui întrerupător cu mercur, reaminti ea, întrerupîndu-l pe Hammett.

— Iarăşi ? Pînă în momentul de faţă, aceasta nu poate fi considerată un probatoriu incontestabil, le reaminti Hammett.

Voleiul întreruperilor fu urmat de o tăcere incomodă. Aceasta fu curmată de accentul lui Don Smith, care rosti încet:

— Doi oameni şi-au pierdut viaţa. AmAirXpress şi Duhning au pierdut un avion. Pe bandă nu se aud gîfîieli. Nu există sufocări. Nu există tusete. Nu se strigă după ajutor. Nici un semn de luptă. Ce ne spune banda ? Domnule Tompkins, ce auzim noi, exact ? întrebă el, retoric. Auzim o pocnitură.

Auzim că se anunţă izbucnirea unui incendiu. Îl auzim pe pilotul secund exprimîndu-şi intenţia de a stăpîni acest incendiu. Auzim pomenindu-se de extinctor. Eu nu mă aflu aici în calitate de expert, domnilor – domnişoară Greene – în nici o altă problemă decît în identificarea vocilor colegilor mei. Aceasta este o experienţă dureroasă pentru mine. Aceşti oameni mi-au fost prieteni. Dar atîta cît pot auzi eu, ultimul lucru menţionat pe această bandă este extinctorul. Se uită la Daggett. Apoi la Lynn Greene şi, în final, la Hammett. A studiat cineva extinctorul ? I-aţi determinat conţinutul ?

— Permiteţi-mi să trag concluzia, spuse Cole, intervenind. Dumneavoastră sugeraţi că o terţă parte a declanşat în mod deliberat un incendiu la bordul avionului, pentru ca echipajul să intervină, acţionînd un stingător încărcat cu un cine ştie ce gaz ucigător sau cam aşa ceva, da ? Oare acest lucru nu vă izbeşte pe toţi ca fiind puţin absurd ? Vreau să zic, de ce atîta deranj ? Dacă tot poţi aduce un dispozitiv la bord, de ce să provoci un incendiu ? De ce să nu aduci o bombă, ca să fii sigur că faci treaba ca lumea ?

Răspunse Daggett:

— Ca să se creeze tocmai această confuzie în care ne zbatem noi, acum. „Absurd” este cuvîntul potrivit, domnule Cole. Poate că asta este ceea ce trebuia noi să credem. Cred că domnul Smith are o oarecare dreptate. A verificat cineva stingătorul ? Sau măcar ştim unde se află acesta ?

— Eu nu pot răspunde la asta, spuse Lynn. Se uită la Hammett care se sculă în picioare, băţos şi încăpăţînat, părăsind încăperea. Trecură cîteva minute. Tompkins îşi puse căştile şi porni din nou banda, lăsîndu-i pe ceilalţi într-o linişte relativă. Se pare că doamna Blake trăgea un pui de somn. Cole începu să citească cîteva hîrtii pe care şi le scoase din geantă.

În sfîrşit, uşa se deschise. Apăru Hammett, în mînă cu o singură foaie de hîrtie.

— Extinctorul a fost recuperat, anunţă el. Apoi, coborîndu-şi ochelarii pe nas, urmă:

— A fost catalogat şi îndosariat şi se află în prezent în hangar, pentru reconstituire. Echipa noastră se mai află încă acolo. Se uită la ceas. Avînd în vedere diferenţa de fus orar, poate voi reuşi să trezesc pe cineva, acolo. O să-i rog să-l scoată imediat şi să-l trimită aici pentru analize.

— Am aici un document, spuse Cole, prin care se menţionează că extinctorul a fost inspectat înainte ca avionul să fi părăsit terenul nostru.

— Un extinctor, îl corectă Daggett, poate că nu în mod special acest stingător.

— Tot nu mi-aţi răspuns la întrebare, obiectă Cole. De ce să se deranjeze cu un plan atît de complicat ? De ce să nu arunce pur şi simplu avionul în aer dacă oricum ăsta era scopul lui ?

Daggett ezită. Toţi se uitau la el. Toţi, cu excepţia lui Lynn. Ea îşi studia vîrful pantofilor. Încercă s-o spună cu forţă, dar mai mult decît o palidă adiere de vînt uscat, nu reuşi să obţină.

— Pentru că el nu vrea ca noi să ne dăm seama cum s-a petrecut. În mai puţin de o săptămînă, adăugă el, va încerca să repete ce a făcut acum.

16

CÎND se trezi, miercuri dimineaţă, Daggett era singur. În timp ce-şi făcea patul, imediat după alergarea de dimineaţă, începu să se gîndească la Carrie. Din cenuşa cămăşii cu guler albastru, a ascendenţei sale muncitoreşti, ea trebuise să-şi construiască gulerul alb al unei cariere de intelectual – ea trebuia să dovedească ceva. Vroia să locuiască în afara oraşului, îi plăceau petrecerile în aer liber, vroia să-şi schimbe maşina o dată la doi ani. Visa studii la Yale şi la Princeton, pentru copiii lor, încă neconcepuţi. Daggett însă nu ştia sigur ce anume vroia el. Ar fi vrut ca totul să fie altfel indiferent ce ar fi însemnat asta. Ar fi vrut ca unicul său fiu să meargă din nou; ar fi vrut să poată rîde de ceva; ar fi dorit reîntoarcerea trecutului său, nealterat. Viitorul îl înspăimînta.

În timp ce-şi făcea cafeaua, îşi promise să nu se gîndească la asta. Dar promisiunile sînt făcute ca să fie încălcate. Aşa se petrecea întotdeauna cu el – mereu imprevizibil.

Îl strigă pe Duncan.

— Sînt aici, tată, răspunse vocea tînără. Nu merg nicăieri.

— Vroiam doar să văd dacă te-ai trezit.

— Tată, chestia cu „nu merg nicăieri” a fost o glumă...

Ţe-ai prins ?

Se prinsese, cum să nu se prindă ?

Făcu un duş – şi apoi o baie – zilnic, aceeaşi rutină. Intră la Duncan în dormitor. Pereţii lui Duncan nu erau acoperiţi cu afişe cu Michael Jordan sau Joe Montana, aşa cum erau pereţii din dormitoarele prietenilor săi. Pe pereţii lui Duncan atîrnau fotografii alb negru, din ziare, cu autografe, ale crainicilor sportivi de radio şi televiziune: Dick Engberg, Al Michaels, John Madden, Pat Summerall. Pe noptiera sa se afla ultimul număr al revistei Sports Illustrated şi o carte cu coperte tari, Urlete din Vale, – o poveste foarte bine vîndută, despre fotbalul în colegii. Pe rafturile lui înţesate, se afla o întreagă colecţie de

buzunar, cu biografii sportive. Copilul era o maşină de citit. Ce altceva ar fi avut de făcut ?

Îşi ridică şi-şi cără fiul din patul ca de spital, spre apa aburindă.

— Nu devii deloc mai uşor, îi spuse.

— Nu devii deloc mai puternic, îi replică Duncan.

— Adică ? îl întrebă, lăsîndu-l în apă. Erau zile cînd făcea glume cu Dunc, cînd îl necăjea sau îl tortura pentru asemenea vorbe, dar asta nu era una din ele.

— Dacă nu te apuci din nou de gimnastică, braţele tale or să ajungă ca astea, spuse el, dînd într-unul din picioarele sale atrofiate. Daggett se bărbieri şi se spălă pe dinţi, în timp ce fiul său îşi făcea baia. Aceeaşi rutină.

— Cred că ai mai avea nevoie de nişte rafturi pentru cărţi.

— Cred că aş avea nevoie de o sîmbătă la bibliotecă, spuse Duncan.

— Pot să merg eu.

— Vreau s-o fac singur.

— Foarte bine.

— Cînd ?

— Mă mai pisezi mult ?

— Da, replică Duncan.

Daggett se întoarse şi-l privi. Duncan se uită la el cu o privire impasibilă, apoi strînse săpunul şi-l scăpă. Daggett făcu un pas spre cadă, dar fiul său îi aruncă o privire care-l opri în loc; acesta era un lucru pe care trebuia să-l facă singur. Daggett urmări prin oglindă cum fiul său încerca să recupereze săpunul. Dacă cineva cu picioarele zdravene putea trage săpunul înapoi cu unul din ele, Duncan nu se putea folosi decît de mîini. Într-un moment de gândire rapidă, folosi peria de spălat pe spate, în chip de greblă. Intrînd din nou, cu mîndrie, în posesia săpunului, se uită să vadă dacă nu cumva tatăl lui îl spiona. Daggett îl păcăli, întorcîndu-şi repede privirea şi concentrîndu-se asupra aparatului de ras, aflat pe bărbie.

Duncan începu să se joace cu săpunul, strîngîndu-l tare pînă ce acesta ţîşni din mîinile lui, recuperîndu-l din nou şi din nou strîngîndu-l în mîini. Cu atenţia distrasă, Daggett se tăie cu aparatul de ras. Sîngele coloră în roz spuma de bărbierit.

— Deci, cînd mergem la bibliotecă ? întrebă Duncan, continuînd să se joace.

— Am recepţionat mesajul, spuse Daggett. Aşa obişnuia să-i răspundă lui Duncan, cînd nu vroia să continue discuţia. Răspunsul lui răni sentimentele fiului său şi se întrebă cum se întîmplă că în ultima vreme îi răneşte pe toţi din jurul lui. Simţi nevoia să se justifice.

— Dacă îţi promit, Duncan, s-ar putea să nu-mi pot respecta promisiunea.

— O promisiune nerespectată poate că e mai bună decît nici una. Mi-ar plăcea să am ceva la care să visez.

Iar stătuse de vorbă cu doamna Kiyak. Astea nu erau vorbele lui.

— Şi nu da vina pe doamna Kiyak, spuse Duncan.

— A început să-ţi fie milă de tine ?

— Nu, răspunse Duncan furios.

Văzu că băiatul terminase baia. Se apropie din nou de el.

Dar de data asta, Duncan îl opri.

— O s-o fac singur, spuse el.

— Dunc... îl rugă Daggett. Niciodată încă nu făcuse asta, singur.

Deasupra căzii atîrna un trapez – un dar din partea fostului proprietar. Daggett se dădu înapoi şi urmări, cu uimire şi grijă părintească instinctivă, cum Duncan se întindea în sus şi se lupta cu greutatea corpului său. Poate că era un rezultat al exerciţiilor la bara de ridicări în braţe, poate nimic altceva decît hotărîre – o voinţă copilărească de a-şi dovedi sieşi ceva -, dar Duncan se trase singur în sus şi ieşi din apă, se împinse în perete şi-şi răsuci fundul gol pe marginea căzii. Era o realizare majoră – prima dată că făcea asta fără nici un ajutor. Emoţia îl gîtui pe Daggett. Îşi reţinu mîinile, pe care le şi ridicase ca să aplaude: Nu se terminase. Duncan îşi ridică din apă, cu grijă, un picior, peste buza căzii şi depuse pe pardoseală greutatea total lipsită de spirit de colaborare a acestuia. Apoi, pe celălalt. Uitîndu-se la tatăl său, începu să se şteargă cu prosopul.

Cînd pielea udă a picioarelor nefolositoare plescăi pe pardoseală, Daggett se încrîncenă. Ura acest sunet îi displăcea. Îndoiaşarea sa crescu. Începu să aplaude, deşi prea încet. Aplauze morbide. Simţi cum se frînge în două.

Ventilatorul din fereastră se învîrtea indiferent sub briza uşoară ce punea în mişcare paletele de plastic care cereau să fie curăţate. Geamătul traficului îndepărtat se amesteca cu lătrăturile unui cîine furios. Televizorul vecinului fusese pus pe programul dimineţii. Ochii îl înţepau. I se făcu rău de la stomac. Duncan zîmbea, dar arăta înfricoşat. Lui Daggett începură să-i curgă lacrimile. Apucă un prosop, ca să-şi ascundă faţa.

Levin intră în ţarc, obosit. Pe CNN, o femeie plăcută, cu un păr neobişnuit de blond, cota cifre pentru Wall Street.

Daggett deschise geanta şi scoase din ea nişte hîrtii. Făcînd asta, descoperi dosarul roşu pe care i-l dăduse Mumford. Vederea dosarului îi reaminti de această nouă răspundere Şi de faptul că el i-o pasase, în întregime, lui Levin.

— Cum stăm?

— Mosner, Sandhurst şi Grady vin toţi cu avioane particulare. Sînt de neclintit în ideea că răspund singuri pentru propriile lor avioane şi că nu vor şi nu au nevoie de ajutorul nostru. Mă îndoiesc c-o să le schimbăm punctul de vedere.

— O adunătură de proşti. Avioanele lor vor fi controlate şi adulmecate înainte de plecare. Nu-mi pasă ce-or să zică ei. Şi, să ne înţelegem, înainte de plecare. Înţeleg prin asta, cînd blestemaţii ăia de executivi sînt în avion şi uşa e gata să fie închisă. Doar n-o să lăsăm cine ştie ce individ să strecoare ceva la bord, în ultima clipă. Kort – dacă el este – s-a dat, la Los Angeles, drept mecanic de zbor, nu uita asta. Îndată ce cabinele sînt verificate pentru ultima oară, uşa este închisă definitiv şi avionul începe să ruleze. Fără discuţii.

— Le-am spus-o deja. Dar n-am reuşit decît să mă fac de rahat. Toţi trei zic că se pot ocupa şi singuri de treaba asta.

— Atunci n-ar fi rău să ne dea ceva în scris.

— S-a şi făcut. Am scrisori de la şefii serviciilor însărcinate cu paza, de la toate trei companiile. Aici sîntem în regulă.

— Nişte tîmpiţi.

— Barem am scăpat de ei de pe capul nostru.

— Ne-au rămas deci avioanele de pasageri.

— Fitzmaurice, Savile şi Goldenbaum sosesc şi pleacă fiecare, cu avioane de pasageri, diferite. Toate trei companiile cu care am vorbit au fost de acord cu sugestia ta. Sugestia lui Daggett era simplă: să se organizeze o pază strînsă pentru fiecare din cele trei zboruri şi, apoi în ultimul moment, să se schimbe avioanele. Cu două minute înainte de îmbarcare, avionul programat va fi băgat într-un hangar, controlat atent de o echipă pentru detectarea de bombe, înainte de a i se permite să reintre în circuit. Între timp, un alt avion va fi tras la poartă. Bagajele vor fi reîncărcate, pasagerii se vor îmbarca în acest avion.

— Deci, sîntem acoperiţi ? întrebă el.

— În principiu, logistica amplasării diferitelor echipe specializate în depistarea bombelor, precum şi a echipelor pentru asigurarea securităţii, rămîne un coşmar. Toate avioanele particulare, plus unul din cele de pasageri, aterizează pe Aeroportul Naţional. Celelalte două avioane de pasageri sosesc pe Dulles. Sandhurst pleacă în noaptea care urmează întîlnirii. Toţi ceilalţi rămîn aici.

— Bernard a construit două bombe barometrice, identice. Obiectivul trebuie să fie un avion. Levin dădu din cap.

— Ne-am gîndit la toate, Michigan. N-o să saboteze nici unul din avioanele astea. N-are cum.

— Nici unul din ele nu este un nouă cinci nouă, spuse Daggett, doar ca să se audă repetînd ceea ce gîndea de cîteva zile. La naiba, toată povestea asta este în legătură cu nouă cinci nouă. Levin nu spuse nimic. Poate că obiectivul lui nu este această întîlnire, continuă Daggett. Poate că nu e vorba decît de o altă coincidenţă. Ridică glasul, furios. Cum îl putem opri dacă nu ştim ce planuri are ? O surprinse pe Gloria uitîndu-se la el.

Muşchii de pe maxilarul lui Levin se arcuiră, în timp ce acesta îşi înfrîna orice comentariu. Daggett se simţea uşurat să fie în apropierea cuiva care ştie cînd să tacă din gură.

Coborî vocea.

— Răspuns, spuse el, răspunzînd singur, la propria lui întrebare: Îl vom opri înainte ca el să aibă ocazia să facă ceea ce intenţionează să facă. Şi acum ajung la al doilea punct al discuţiei. Vreau să lansez o idee, prin tine. Brusc, Levin păru şi mai obosit. Daggett se întrebă dacă nu cumva trăgea prea tare de el.

— Ascultă, chiar dacă Mumford m-a însărcinat pe mine – pe mine şi pe tine – cu securitatea acestor executivi, nu mi-a luat „biletul" Bernard – detonatoarele. Nu chiar. Un lucru important, pentru că asta îmi permite o mulţime de libertăţi pe care altfel nu le-aş fi avut. Trebuie să lansez, prin Pullman, o idee. Dar dacă el simte cumva, că forţez prea mult, mă poate zbura de la ceea ce noi încă mai numim, cu aproximaţie, Bernard, care este de fapt Seattle şi accidentul de avion al companiei AmAirXpress. S-au ridicat aseară cîteva probleme interesante referitoare la cutia neagră. Manevrînd cum trebuie tot acest material privind securitatea, cine ştie, poate l-aş determina pe Mumford să mă repună pe urmele individului ăsta.

— Şi rolul meu care este ?

— Tu trebuie să preiei ideea mea şi s-o prezinţi ca şi cum ar fi ideea ta.

Levin se uită pieziş.

— Mai exact, despre ce anume vorbim noi aici ?

Daggett îi răspunse evaziv, încercînd apele.

— Laboratorul a obţinut o grupă de sînge din saliva de pe mucurile ţigărilor pe care le-am găsit în scrumiera de la recepţia aceea. Se opri, deoarece Levin nu părea prea impresionat. Grupa se potriveşte cu sîngele prelevat de pe măseaua recuperată la Seattle. Aşteptă din nou, să vadă puţin entuziasm, dar degeaba.

Levin îşi făcuse gura pungă. Considerabilul său nas îi fremăta, nervos.

— Rahat, Michigan, şi tu ştii asta. Salivă !? Zău ! Asta nu înseamnă nimic.

— Marca ţigării este cea care mă interesează pe mine, nu nenorocita aia de salivă, spuse Daggett, apărîndu-se. Combinaţia dintre cele două.

— Vrei să spui că asasinul lui Ward a fost la recepţia aia?

Devenise îngăduitor cu el.

— Da, spun că da, că, cel puţin, există această posibilitate. Ceea ce o să facem noi, continuă Daggett, aflat acum pe un făgaş pe care refuza să-l părăsească, este să limităm doar la cîteva magazine posibilitatea procurării acestei mărci de ţigări. La unul sau două. Am şi sondat terenul. Există doar patru magazine în tot oraşul specializate în vînzarea ţigărilor ruseşti, negre, Sobranie. Costă cinci dolari pachetul. Treaba noastră este să plantăm cîte un om de-al nostru în spate tejghelei fiecăruia din aceste magazine. După care,

aşteptăm. Doar ne pricepem la aşa ceva, nu ? Profesionişti la pîndă. Răcnea. Bud Togue – Buldogul, al cărui birou se afla peste două birouri de Daggett, îşi întoarse capul să protesteze, dar văzîndu-l pe Daggett, se răzgîndi. Daggett continuă.

— Intră clientul, cere Sobranie, omul nostru se chinuie cu acţionarea casei, constată că aceasta s-a blocat, că nu mai funcţionează. Şi-i spune clientului că nu poate plăti decît cu cec sau cu carte de credit.

— Şi găsim, astfel, o pistă care să ne ducă pe urma clientului nostru, îl întrerupse Levin.

— Doamne, ce deştept eşti.

— În acelaşi timp, îi urmărim, nu ? Vreau să zic, de la ieşirea din magazin?

— Asta depinde de cîţi oameni ne va da Pullman. Corect ? Asta este. Iar dacă apare un tip care corespunde descrierii generale pe care o avem noi, sau o femeie ca ea, spuse Daggett, arătînd spre poza granulată, mărită, a chipului unei femei, pe care o lipise de pînza de sac, cenuşie, de pe peretele despărţitor, atunci, dacă va fi cazul, omul nostru de la tejghea ne va contacta, după care îl va urmări.

Ce zici ?

Levin se gîndi puţin.

— E o idee bună, Michigan, în măsura în care ideile pot fi valabile. Vreau să zic că, într-un fel ciudat, este o idee creatoare folosirea unei obişnuinţe a tipului, împotriva lui.

Îmi place. După o mică ezitare, continuă:

— Dar n-o să reuşeşti niciodată să i-o vinzi lui Pullman.

— Exact, spuse repede Daggett, oferindu-i lui Levin cel mai al dracului de mieros zîmbet, care poate exista. Tu o să i-o vinzi.

17

SE numea Compania Imobiliară Elite. Sloganul publicitar aflat sub denumirea scrisă cu vechi caractere englezeşti, spunea: Locuinţe atrăgătoare, administrate cu grijă şi atenţie personală. Era o clădire în stil jeffersonian, din cărămidă, cu ferestre supradimensionate, segmentate, luminoase, care ajungeau aproape pînă la duşumea. Cu draperii care nu-ţi permiteau să priveşti înăuntru. O plăcuţă de alamă, montată pe cărămida de deasupra interfonului, menţiona că această clădire era monument istoric.

Intră prin uşa principală şi profită de absenţa recepţionerei.

— Cioc, cioc, spuse Kort.

Carrie îşi ridică privirea de pe birou şi-i zîmbi mecanic.

Zîmbetul fu repede înlocuit de străfulgerarea unei vagi recunoaşteri. Încerca să-l localizeze.

— Recepţionera nu era acolo, îi explică el, cerîndu-şi scuze. V-am văzut numele pe usă. Bătu în plăcuţă cu o unghie îngrijită şi pilită. Putea, efectiv, să o audă gîndind. Nu vroia s-o ajute; ideea era s-o provoace. Cînd roşi, ştiu că în sfîrşit, îşi amintise.

— Petrecerea din noaptea trecută, spuse el.

— Da, recunoscu ea cu o expresie mai caldă, mai puţin profesională. El savură momentul. Avea un zîmbet frumos.

Dacă nu l-ar fi recunoscut, dacă nu şi-ar fi amintit de scurta lor întîlnire, atunci lucrurile ar fi fost mai dificile pentru el.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

— Carl Anthony.

— Cum naiba aţi dat de mine ?

— Am întrebat. Minţea. În noaptea petrecerii, a urmărit-o, împreună cu Monique, în drumul ei spre casă. Iar azi dimineaţă, au urmărit-o în drum spre serviciu.

O studia. Era o femeie încîntătoare, într-un mod neobişnuit. Nimic din uluitoarea sexualitate care şoca la Monique. O înfăţişare mult mai controlată, mai conservatoare. Purta o bluză bărbătească, cu dungi albastru cu alb, accentuată de un lănţişor subţire de aur, în jurul gîtului ei catifelat. Folosise puţin fard de obraz, pentru a da contur unei feţe care părea să nu aibă pometi. Rujul îi accentua gura. Avea ochi curajoşi, scrutători, care te preveneau asupra inteligenţei ei şi o ţinută care-i scotea în evidenţă sînii ridicaţi şi oasele robuste. O atletă. O luptătoare.

Interiorul biroului îi scotea mai mult în evidenţă feminitatea – creton şi pasteluri, ferigă de Boston şi un coş împletit, cu lalele de seră, de culoarea piersicii şi a lavandei. Încăperea mirosea a săpun parfumat, a curăţenie; era îmbietoare. Sau poate că ea era. Mirosul îl relaxă, ca o baie fierbinte, prelungită. Soarele inunda încăperea prin ferestrele din spatele ei şi se gîndi că, dacă şi-ar construi vreodată o casă, aşa o cameră şi-ar dori, în care să-şi bea cafeaua de dimineaţă şi să-şi citească ziarele. Şi o femeie ca aceasta va fi în cameră, alături de el, fredonînd ceva, răsfoind paginile unei reviste şi chicotind în timp ce citeşte, înnebunitoare şi seducătoare.

— Da, spuse ea, perplexă şi oarecum încurcată, luaţi loc, vă rog. Intraţi. Cu ce vă pot ajuta ?

— Caut o casă, explică el. Dar de ce să se ocupe un străin de afacerile mele ? m-am întrebat. Şi m-am hotărît să îmbin plăcerea cu afacerile.

— Sînteţi foarte amabil. Sună bine, cum spusese ea asta, dar simţi în ea o împotrivire. Chirie pe termen lung sau scurt ?

— M-am simţit bine noaptea trecută, spuse el, aşezîndu-se pe un scaun, dar neluîndu-şi ochii de la ea. Nu prea obişnuiesc să ies.

— Am uitat cu ce vă ocupaţi. Scuzaţi-mă. Nu că…doar că a fost o seară cam spirtoasă pentru mine. Zîmbi, jenată. Memoria mi-e puţin înceţoşată.

— Servicii în domeniul alimentaţiei. Acele gustări groaznice pe care le capeţi în avion. Compania noastră încearcă să le facă puţin mai gustoase şi vrea să fure ceva din meseria asta.

— Ah, da, acum îmi amintesc. Sînteţi spion.

Asta avu darul să-l trezească.

— Exact.

— Aţi venit aici pentru consultaţii cu o companie importantă din Washington, nu-i aşa ?

— Ce memorie ! Da. De fapt, ei ne dau nouă consultaţii.

— Şi de unde sînteţi ?

— Din Europa, răspunse el, vag. Acesta este cel de al o mie nouă sute nouăzeci şi doilea răspuns la această întrebare.

Părea că-l găseşte amuzant.

— Europa trece printr-o perioadă foarte tensionată.

— Asta mai mult ca sigur, aprobă el, conştient de ironia răspunsului său.

— Deci, cu ce vă pot fi de folos ?

Se referea la locuinţe, desigur. Ştia asta, dar mintea lui mergea razna. Camera asta era mult prea confortabilă ca să te poţi gîndi la afaceri. Se relaxă; încordarea îi dispăruse şi gîndi că de fapt sînt mai multe feluri în care îi poate fi de folos. Cheia de la locuinţa lui Daggett ocupa locul unu pe această listă, dar îi mai apărură acum şi alte cîteva posibilităţi. Ea stătea răbdătoare, în aşteptarea răspunsului.

— Pe termen lung. Am nevoie de o casă, de la şase luni pînă la un an. Poate chiar mai mult dacă lucrurile vor merge bine. Se gîndise la această perioadă de timp, pentru că vroia să fie sigur că ea îl va privi ca pe un client potenţial, valabil. Pe undeva pe aici, în suburbia Virginia. Nu prea departe de Aeroportul Naţional, dar totuşi suficient de departe ca să am linişte şi să fiu în afara culoarelor de zbor. În timp ce vorbea, ea luă un carneţel cu file detaşabile.

— Şi trebuie să vă previn că sînt un om foarte ciudat.

Aproape dificil, mă tem. Am gusturi foarte speciale, începînd cu pasiunea pentru natură. Pot să zic că am mînă bună la plante – sau cel puţin aşa cred eu – şi, deşi sîntem la sfîrsit de sezon, mi-ar plăcea un loc unde să am mult de lucrat în grădină. Niciodată nu m-am dat în vînt după îngrijitul peluzelor, dar după grădini, sînt nebun. Flori, legume, arbuşti, n-are importanţă, atîta vreme cît îmi pot băga mîinile în pămînt şi mă pot mozoli tot. Trăgea de timp, încă nesigur cum să ajungă la geanta ei şi la cheile alea. Avea nevoie de data întrunirii, care se afla în geanta lui Daggett, cît mai curînd posibil. Erau multe de făcut. Atenţia lui continua să se concentreze asupra lui Mosner şi EisherWorks, pentru a se răzbuna pentru distrugerea trecutei sale vieţi.

Rîse cu o voce joasă, de contralto. Găsi sunetul acesta liniştitor şi ar fi dorit ca ea să rîdă din nou.

— Aici ne asemănăm, spuse ea. Pasiunea pentru grădini.

Cred că ştiu exact ce anume căutaţi. Dar mă tem că asta n-o să-mi uşureze cîtuşi de puţin treaba. Începu să întoarcă paginile. Va trebui să pornim într-o adevărată vînătoare. Îşi ridică ochii din carnet. Noi ne mîndrim cu faptul că ne satisfacem clienţii.

— Da, sînt convins. Iar în ce mă priveşte, timp am. Nici un fel de grabă. Minciuni, minciuni şi iarăşi minciuni. Ajunseseră să facă atît de mult parte din viaţa lui, încît nici măcar nu le mai auzea.

Din nou rîsul acela. Păcat că nu avea un casetofon la el.

— Nu vă faceţi griji, n-o să dureze chiar atît de mult, îi spuse ea.

— Ah, nu-mi fac griji, o asigură el. Cîtuşi de puţin.

Ea conducea un Ford Taurus, cu tapiserie pluşată şi cu tot dichisul. Îi amintea de Roger Ward. Aceasta trebuie să fi fost maşina pe care o împrumutase Daggett, noaptea trecută. Asta îi reaminti cît de aproape se afla de teritoriul inamicului, cît de riscantă era această apropiere. Dar lui nu i se

părea riscantă. I se părea minunată. Se uită la ea. Purta aceeaşi bluză bărbătească, vîrîtă într-o fustă kaki. Pantofi sport, din piele, cu talpă groasă, din cauciuc moale. Îşi dădu seama că făcuse o adevărată pasiune pentru femeile la volan. În afară de Monique, de ani de zile nu mai mersese în maşină cu o femeie şi iată-l descoperindu-şi această ciudata plăcere, în timp ce tînjea să-şi întindă mîna şi să şi-o plimbe pe piciorul ei, în sus, pe coapsă şi sub fustă. Sau poate să-i desfacă bluza şi să-i hărţuiască sînii, în timp ce ea conducea. Pentru că părea atît de neajutorată ? Atît de lipsită de apărare ? Îşi acuză imaginaţia de lipsă de eleganţă. Dar făcu un pas mai departe, permiţîndu-şi să se imagineze legînd-o în pat, goală şi plină de dorinţă, legîndu-i încheieturile cu aţă sau cu ceva uşor de rupt sau legînd-o cu funde, astfel încît amîndoi să ştie că se poate elibera oricînd doreşte, dar legînd-o şi ocupîndu-se în tihnă de ea, explorînd, tachinînd, satisfăcînd. S-o facă să se congestioneze de dorinţă, încărcată cu parfum de femeie.

— Ce părere aveţi ? întrebă ea. Mergeau cu maşina de vreo zece, cincisprezece minute, printr-o zonă împădurită din suburbia Virginia şi tocmai parcaseră în faţa unei căsuţe vopsite în alb şi galben, cu coşul din cărămidă încărcat cu iederă, cu girueta din aramă mătuită, instalată în vîrful acoperişului, învîrtindu-se uşor, în fluctuaţiile vîntului. Împrejmuită cu un gard din fier forjat, scund, cu o poartă complicată, îi amintea de sudul Franţei. Perfectă. Îi venea să intre si să nu mai iasă niciodată de acolo. Dar trebuia să mai aştepte.

— Mi-ar face plăcere să aruncăm o privire, spuse el, dornic să-i vadă interiorul, deşi, ca să fiu sincer, aş zice că nu prea are cine ştie ce teren. Vedeţi ? E încîntător, desigur, dar n-aş putea spune că e ceea ce caut eu... Nu ştiu. Haideţi să aruncăm o privire. N-as vrea să mă pripesc.

Ea o luă înainte. El se gîndea că într-o căsuţă atît de mică era firesc să fie camere puţine, iar accentul să fie pus pe ferestre. Cu un ochi la poşeta ei şi încă negăsind nici o cale de a ajunge la chei, enumeră defectele şi o rugă să mai încerce şi în altă parte.

La a treia casă, ea se relaxă şi o făcu să vorbească. Era o casă în stil Tudor, ornamentată cu stuc, cu obloane negre şi ferestre cu vitralii, mare pentru un burlac, dar cu remarcabile spaţii înconjurătoare, inclusiv cu o grădină alpină şi cu un superb pavilion acoperit cu viţă, în spate. Stăteau în picioare, în dormitor, el uitîndu-se pe fereastră, ea plimbîndu-se prin încăpere, înşirîndu-i diferitele caracteristici ale casei.

În mod inexplicabil, Kort simţi că se înăbuşă. Casa asta nu era cu mult diferită de cea în care locuise ca bărbat căsătorit. Sentimentul a tot ce pierduse puse stăpînire pe el. Dacă n-ar fi existat lăcomia celor de la EisherWorks Chemicals, ar fi locuit şi acum într-o casă ca aceasta, cu un copil sănătos şi o soţie iubitoare – nedreptatea i se părea flagrantă. Îşi aminti ziua în care inspectorul Michael Sharpe bătuse la uşa lui, schimbîndu-i viaţa.

Un cămin. Ce-ar fi să închidă uşile acestei case, s-o blocheze pe Caroline înăuntru şi să-şi petreacă restul vieţii făcînd dragoste cu ea şi săpînd grădina ? Gîndul acesta îl ameţi. Caroline traversă camera şi aranjă un buchet din flori de mătase. Vorbea, dar el nu o auzea. Era femeia adversarului său. Contribuia oare acest lucru la emoţia puternică pe care o resimţea ? Tăcerea palpabilă a încăperii îl absorbea. Putea să-i simtă respiraţia, din partea cealaltă a camerei. Patul se aşternea între ei ca o insulă, invitîndu-i gîndurile. Era oare un lucru chiar atît de neimaginat ? În fond, nu aceasta ar fi fost cea mai bună cale ca să ajungă la chei ? Dacă lua, pur şi simplu, cheile, ea i-ar fi putut spune lui Daggett, care ar fi schimbat imediat încuietoarea. Dar dacă ar găsi o modalitate de a împrumuta, în mod legal, cheile ?

— Ce părere aveţi ?

— E adorabil, spuse el, referindu-se la munca ei cu buchetul de flori. Mult mai bine ca înainte. Aveţi simţul culorilor.

— Mă refer la casă.

— Ah. E foarte drăguţă, nu-i aşa ? Dar cumplit de mare pentru un bărbat neînsurat. Ce-ar fi să ne uităm şi la grădină ?

Se plimbară prin micuţa grădină din spate, ea uitîndu-se din cînd în cînd la el, mai ales cînd se apleca să rupă o buruiană sau să îndepărteze florile veştede de pe plantele în plină floare.

— Straturile astea sînt îngrijite o dată la două săptămîni, remarcă el. Ar arăta mai bine dacă ar fi în fiecare săptămînă. Florile, se vede cît de colo, suferă din cauza căldurii, căci fusese iarăşi o zi călduroasă, iar la ora aceea căldura era şi mai mare, dar, oricum, continuă el, totul aici are nevoie de mai multă apă şi de mai multă îngrijire, în general.

— De dumneavoastră e nevoie aici, spuse ea, cu cea mai suavă voce comercială posibilă.

— Vă răpesc prea mult timp, spuse el, cu sinceră preocupare în glas. Nu vroia să facă nimic decît să viziteze aceste case împreună cu ea, să se plimbe prin grădini şi să-şi imagineze cum ar face dragoste cu ea.

— Nu, nu-mi răpiţi. Nu trebuie să gîndiţi aşa, domnule Anthony...

— Carl.

— Doar este meseria mea să vă instalez în casa pe care o doriţi. Nu glumeam cînd vorbeam de renumele firmei noastre, în ce priveşte satisfacerea clienţilor.

Ajunseseră la pavilion şi la grădina alpină. Era minunată, de departe cea mai frumoasă, cel mai armonios proporţionată grădină pe suprafeţe mici. Stăteau aproape unul, de altul, fără să vorbească. Cu o voce blîndă, Kort spuse:

— Mi-e dor de tihna unei grădini.

Caroline îl studie, în timp ce ochii lui se odihneau pe un rond cu flori.

— Aţi fost căsătorit, nu-i aşa ? Spuneaţi că acum sînteţi singur, dar aţi fost căsătorit, nu ?

El dădu din cap, grav.

— Copii?

— Unul, spuse el.

Se aplecă, scurmă pămîntul, luă puţină ţărînă şi-i dădu drumul. Se uită în sus la ea şi clătină din cap. Simţi cum îl înţeapă ochii şi asta îl tulbură. Trecuse multă vreme de cînd nu mai plînsese. O tăcere grea se lăsă, dar privirile lor continuau să păstreze legătura dintre ei.

— N-am nici un drept să întreb, spuse ea.

— Cum să nu, răspunse el, absorbit de frumuseţea grădinii, nevrînd ca ea să întrezărească mai mult din durerea sa. Dar să ştiţi, nu am nici un fel de animale, spuse el, cu asprime intenţionată.

— Nu vă întrebam în calitate de administrator de proprietate, îl corectă ea. Vă întrebam ca de la om la om.

Adevărată muzică pentru urechile lui. Jucă scena cît putu el mai bine.

— Haideţi să mai încercăm în altă parte. Îmi place foarte mult aici, dar casa este puţin cam mare. Deşi este cea mai frumoasă din toate cele trei.

— Da. E mare pentru o singură persoană. Mergem ?

El arătă spre pavilion şi spre o bancă umbrită, îşi scoase pachetul de Camel fără filtru şi-i oferi şi ei o ţigară. Monique îi promisese un pachet de Sobranie; nu mai avea răbdare. Caroline refuză, dar avea şi ea pachetul ei cu ţigări cu filtru şi, o clipă mai tîrziu, el aprinse ţigările şi începură să fumeze.

— Cumplit obicei, spuse el într-un tîrziu, spărgînd tăcerea.

— Da, aşa este.

— Dar mie îmi place.

— Şi mie. Chicoti. Mi-am jurat că mai fumez doar pachetul ăsta, după care mă voi lăsa din nou.

— Sînteţi mai tare ca mine, spuse el.

— Nu. Nu cred, spuse ea moale. În clipa asta nu mă simt prea tare.

Ar fi putut s-o sărute, gîndi el. Părea că-l invită să facă asta, dar se temu că dacă ar încerca şi ar da greş, acest lucru nu numai că i-ar dejuca planurile, dar ar distruge tihna momentului.

Or, în aceasta frîntură de timp, specială, stînd pe o bancă în umbra răcoroasă, cu o risipă de flori de toate culorile saturînd pămîntul din jurul lor, stînd singur, doar el şi această femeie încîntătoare şi sensibilă, momentul însemna totul.

18

MONIQUE parcă maşina la distanţă de trei străzi de tutungeria de pe Strada K. Primul magazin la care încercase îşi terminase stocul de Sobranie şi cel de la tejghea îi recomandase această tutungerie. O zi însorită, strălucitoare îi arunca umbra lungă, în faţa ei. Se urmări astfel, pînă urcă pe trotuar.

Magazinul – jumătate de băuturi, jumătate, tutungerie – mirosea minunat, deşi ei îi displăcea fumatul. Era parfumat cu tutunuri dulci, de pipă, cu tutunuri grele, pentru trabucuri şi cu esenţe de lemn uleios.

Omul din spatele tejghelei nu se potrivea cu un asemenea magazin. Avea cam treizeci de ani, era puternic şi foarte direct. Se aştepta să vadă un bătrînel, poate chel, cu ochelari, cu un zîmbet vesel şi dinţi înnegriţi. Dacă vînzătorul acesta fuma, ei bine, atunci ea era Cleopatra. O fi, poate, un student care-şi plăteşte chiria vînzînd ţigări turceşti, fără filtru.

— Un cartuş de Sobranie, vă rog, spuse ea.

— Un cartuş ? Noi vindem ţigările astea cu pachetul, spuse vînzătorul.

— Zece pachete, atunci, spuse ea, enervată. Sper că aveţi, da ? Sobranie ruseşti, cu tutun negru ?

— Sigur, avem. Se aplecă sub tejghea, trase de un sertar şi scoase zece pachete.

Mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie, apoi trecu pe calculator.

— Cincizeci şi patru, cincizeci. Şi nu am să vă dau rest, spuse el, pe cînd ea scotea trei hîrtii de cîte douăzeci. Casa mea s-a stricat şi este o chestie d-aia electronică, cu autoblocare. Dacă nu vă deranjează, trebuie să-mi daţi o carte de credit.

Băgă hîrtiile de cîte douăzeci înapoi în portofel, scoase cartea de credit şi i-o întinse. El operă suma şi, cînd îi returnă chitanţa, spuse:

— Numărul de telefon din localitate.

Ea mîzgăli numărul de telefon în grabă şi semnă chitanţa, bombănind. Fiecare face totul cît mai dificil cu putinţă. Intenţionat, se pare. Pentru că tot se

zicea că viaţa este din ce în ce mai grea, fiecare făcea tot posibilul ca să se asigure că într-adevăr aşa este. El decupă partea ei din chitanţă deşi atît de neîndemînatic încît o rupse, se scuză şi i-o înmînă. Îi dădu ţigările, pe care le băgase într-o pungă. *Nu-mi spune asta* ! îi porunci ea, în gînd. Dar el i-o spuse.

— Vă urez o zi plăcută.

— La fel şi dumneavoastră, spuse ea, întorcîndu-se şi grăbindu-se spre ieşire. Dorise cu orice preţ să nu trebuiască să-i mulţumească.

Se făcu roşu. Daggett claxonă şi trecu.

— Eşti sigur ? îl întrebă el pe Levin, care era ocupat cu traficul, temîndu-se pentru viaţa lui.

— Cartea de credit e pe numele de Maryanne Lyttle. Tipul zicea că dacă i-ai pune ochelari negri şi o eşarfă şi ai filma-o în alb-negru granulat, ar putea fi femeia din fotografia pe care ai pus-o tu în circulaţie. Zicea că a cumpărat un maldăr de Sobranie. Era gata să se ia după ea. Era pe jos.

Mai merseră două cvartaluri şi Levin, cu ochii dupa pietoni, spuse tare:

— Uite-l ! Opreşte. Şi Levin sări din maşină.

Daggett urmări scurtul schimb de cuvinte dintre cei doi.

Celălalt arăta cu degetul, citind cu voce tare dintr-un carneţel. Levin urcă înapoi în maşină, trînti portiera şi spuse:

— Sîntem la două, poate la trei minute în urma ei. Un BMW roşu, trei sute. Cu număr de Washington. AJ-trei-doi-şi-nu-mai ştiu-ce. Nu a văzut numărul întreg. A pierdut-o în trafic.

— Pe dracu' ! Două, trei minute ? Daggett călcă acceleraţia. Maşina ţîşni. Conducea nebuneşte de cîteva minute, aprinse o lumină, fu cît pe aci să fie lovit de o maşină de îngheţată şi se resemnă în faţa unei cauze pierdute.

— Am ratat totul, spuse el. Planul a fost prost conceput de la bun început. Trebuia să fi pus echipe de cîte doi oameni.

— Atunci, eu sînt vinovat, Michigan. Pullman nu mi-ar fi dat atîţia oameni.

Asteptînd la un roşu, Daggett închise ochii, în încercarea de a se calma. Inutil.

— Avem un număr de telefon din oraş, spuse Levin. Avem o parte din numărul unei maşini foarte rare şi neobişnuite.

— Dacă-ţi închipui că vreuna din chestiile astea o să ne ducă la ea, eşti nebun.

— Nu fi atît de sigur, Michigan. Ai uitat de cercei ? Poate că e vorba de o amatoare.

Biroul foarte ordonat al lui Peter Drake era tipic pentru bărbaţii de la contraspionaj. Brigada CI-3 era alcătuită în special de cei de la Liga Ivy. Vorbeau fără să-şi mişte buzele şi purtau cămăşi închise pînă sus şi cravate cuminţi. Aveau bretele şi mocasini ieftini. Beau cafea tare şi scotch simplu, la

sfîrşitul săptămînii jucau tenis sau făceau iahting în bărci de treizeci şi cinci de picioare, care odinioară fuseseră ale părinţilor lor. Soţiile lor erau drăguţe şi inteligente, cu părul creţ şi tunsori comode şi se îmbrăcau ca Meryl Streep. Drake reprezenta specimenul înalt, brunet, arătos. Vorbea nouă limbi şi avea trei licenţe şi totul, la el, spunea asta. Se ridică, îi strînse mîna cu putere şi, revenind în scaun, spuse cu o voce blîndă, dar fermă:

— Folosind nişte dosare confiscate cu ocazia raidului la Der Grund, credem că am identificat-o pe misterioasa dumneavoastră femeie.

— Sînt numai urechi.

— Dacă într-adevăr este cine credem noi că este atunci numele ei de naştere este Monique de Margerie.

— Avem date despre trecutul ei ?

— Avem totul. Acest Michael Sharpe făcuse dosare turor oamenilor săi. Era atent să nu includă nimic care ar fi putut duce la o totală identificare. De aceea nu pot fi sigur că această femeie este cine credem noi că ar fi. Dar există şanse să fie. O copilărie cît se poate de fericită, într-o familie de francezi bogaţi. Tatăl ei era editor. A devenit o adolescentă vagaboandă, o prostituată, dependentă de droguri şi mult mai tîrziu, curierul unui mare traficant de narcotice. Devine o obişnuită a curselor între marile pieţe europene şi Elveţia.

— De Margerie a fost „arestată”, continuă el, punînd ghilimele, de Sharpe, liderul organizaţiei Der Grund, pe vremea aceea, un poliţist – unul rău. Sub rezerva că ce-ţi spun acum ar putea fi un simplu zvon, se presupune că Sharpe a păstrat banii pe care pusese mîna cu ocazia acestei lovituri, o lovitură despre care nu a spus niciodată nimic superiorilor săi. A „convertit-o” şi a început să o folosească drept propriul său curier. Avea un grup de binefăcători înstăriţi, împrăştiaţi pe tot continentul. Unii cotizau la Der Grund de bună voie, alţii, ca urmare a şantajului. De Margerie transporta bani în Germania sau în Elveţia. Sau în amîndouă. Încă nu sîntem edificaţi. Nu putem şti exact la cît se ridică fondurile lor, dar estimările ajung la cîteva milioane de dolari.

— De Margerie a părăsit Germania acum doi ani şi a venit aici sub numele de Cheysson, continuă el.

— Sharpe a plasat-o, evident în aşteptarea unei lovituri într-o companie pentru servicii alimentare, cu sediul aici, în Washington, In-Flite Foods, care aprovizionează liniile aeriene de pasageri. Îşi încruntă formidabilele sale sprîncene, dînd impresia că se gîndeşte dacă să mai adauge sau nu ceva. Se prăbuşi, totodată, în scaunul său, ca şi cum ar fi rămas fără aer. Se uită la Daggett.

— Altceva ? întrebă Daggett.

— Restul nu reprezintă decît presupuneri, nimic mai mult.

Se pot afla încă multe din materialele confiscate cu ocazia raidului, dar, după cîte înţeleg eu, sînteţi foarte presat de timp.

— Puţin spus.

— A zburat la Frankfurt cu două zile înainte de prăbuşirea avionului zece douăzeci şi trei.

Lui Daggett i se opri brusc respiraţia şi nici un muşchi nu zvîcni, nici un por nu mai respira. îngheţase. Dacă n-ar fi rămas în viaţă, ar fi jurat că inima încetase să-i mai bată.

— Ea este Anthony Kort ?

Drake dădu din cap, încet.

— De aceea am spus că restul nu reprezintă decît presupuneri. Am putea încropi un profil al lui Kort, pe baza aceloraşi documente. Dar nu, în mod cert, ea nu este decît un lacheu. Poate şoferul. Dar cel mai sigur, curierul.

— A transportat ceva la Los Angeles.

— Este posibil, da.

— Detonatorul lui Bernard.

— S-ar putea.

— Dar nu asta pare să vă intereseze pe dumneavoastră, remarcă Daggett.

— Sigur că mă interesează, dar cea mai pertinentă legătură pe care încerc să o fac este că la Frankfurt era pe post de lacheu. Se pare că a fost şoferul lui Kort. Îi oferi lui Daggett un spaţiu pe care acesta ar fi fost foarte fericit să-l umple dacă şi-ar fi putut încetini gîndurile pînă la a fi în stare să emită o propoziţie coerentă. Dar dură prea mult şi Drake umplu el însuşi tăcerea.

— Formează o echipă. O echipă operativă. De doi ani aşteaptă ea aici să fie activată. S-ar părea că dumneavoastră o puneţi acum în legătură cu accidentul zborului AmAirXpress şaizeci şi patru. Nemţii fac o razie la Der Grund, dar Kort nu este de găsit. Aşadar, dacă aţi lucra în spionaj, ce concluzie aţi trage din toate astea ? Să vă spun care e părerea mea. Părerea mea este că tipul cu bomba, pe care îi căutaţi dumneavoastră, nu este altul decît...

— Anthony Kort, îl întrerupse Daggett, în stare în sfîrşit, să vorbească.

După care fu convins că inima încetase, într-adevăr, să-i mai bată.

Cutreieră străzile vreme de cîteva ore, dintr-un bar într-altul, fără să fie sigur cine era sau de ce făcea asta. Anthony Kort. Asta îl umplea de spaimă, dar şi de entuziasm. Teama că aceasta era unica sa ocazie de a pune mîna pe el; teama că tot Kort va învinge şi, indiferent ce plănuise, va reuşi să ducă la bun sfîrşit, iar el, Daggett, va ieşi de aici cu mîinile goale; teama că, presupunînd că i s-ar fi ivit ocazia, nu l-ar fi putut aresta, ci l-ar fi omorît; teama că ar putea fi prins.

Era beat cînd o luă spre casă, mergînd pe străzi aproape pustii, încercînd să-şi găsească drumul spre Virginia, cu reflexele destul de amorţite. Abia cînd văzu semnul spre pod îşi simţi mîinile, ca şi cum ar fi fost desprinse de trup, smucind volanul brusc, exact la lumina roşie.

Puţin mai tîrziu, cu motorul mergînd, cu geamurile lăsate, cu bluzonul îngrămădit pe bancheta alăturată, se pomeni cu maşina oprită în faţa casei lui Carrie, din Chevy Chase. Făcînd iniţial parte dintr-un domeniu imens, remiza din secolul al XVIII-lea, construită în piatră, era înconjurată de rododendroni înalţi de douăzeci de picioare. Terenul înconjurător – care, tehnic, nu făcea parte din contractul de închiriere – era, practic, tot al ei, atîta vreme cît clădirea principală se afla la o distanţă considerabilă de fosta remiză, acum locuinţa ei. Terenurile erau umbrite de cîţiva mesteceni înalţi, de un stejar impunător şi de o mică livadă, înprejmuită de un gard de piatră, cu cireşi, meri sălbatici şi piersici. Razele lunii luminau acoperişul din şindrilă de cedru, acoperit cu muşchi, şi coşul din cărămidă roşie, îmbrăcat în iederă.

Efectul era magic. Daggett stătea la volan, ameţit, chiar înfricoşat.

Carrie fusese femeia care-l salvase de mai multe ori decît îşi putea el aminti. Ştia să asculte, să înlăture din preajma lui lucrurile cărora el se temea să le ţină piept, ştia să-i creeze o ambianţă sigură, în care să se poată descărca fără condiţii şi judecăţi. Ea era confesorul lui, duhovnicul lui, medicul lui curant. Dar în ultima vreme, îşi aminti el, prin ceaţa băuturii, devenise adversarul lui.

Dacă o să-i facă morală, la ora asta ? Dacă nu se găsea într-o dispoziţie iertătoare şi considera sosirea lui neanunţată, ca o prezenţă nedorită ? Aproape că o putea auzi certîndu-se cu el.

Unde, se întrebă el, ajunsese relaţia lor dacă se trezise vorbind de unul singur în faţa casei amantei lui, luptînd din greu ca să se convingă să nu intre. Avea nevoie de ea. De aici, din maşină, unde se afla el, putea vedea lumina ei de noapte, ca ambra, strălucind prin geamul cu vitralii, de la baie. Putea mirosi parfumul senzual al somnului ei, putea simţi căldura locului unde stătea culcată, în aşternuturi, îi putea auzi respiraţia liniştită, a somnului. Voia toate aceste lucruri. Dar cu ce preţ?

Băgă maşina în viteză şi plecă mai departe, fără ţintă. O maşină care pilota singură. Străzi înguste, întortocheate, printre proprietăţi de milioane de dolari, din perioada colonială. Cît de nedreaptă era lumea. Lumina lunii bătea atît de puternic, încît nici nu avea nevoie de faruri. Le stinse şi conduse periculos prin umbrele întrerupte, înfiorat de risc, aprinzîndu-le din nou abia cînd ajunse într-o zonă comercială, cu Beltway în spate. Dădu drumul la radio şi, pentru prima oară, comută de pe postul local de ştiri, pe un post obişnuit. Era o arie italienească. O voce de femeie, nespus de clară, umplu aerul fierbinte al nopţii cu o emoţie atît de convingătoare, încît Cam Daggett începu să plîngă la volan.

Bătu de mai multe ori la uşă. Ocheanul mic, ca un ochi de pete, străluci şi el şi-o putu imagina stînd cu ochiul apăsat pe vizor. Îşi pieptănă cu degetele părul ciufulit şi-şi trecu palma peste bărbia aspră, ţepoasă.

Lynn Greene deschise uşa camerei de hotel într-un T-shirt simplu, alb, care abia o acoperea . Îl salută cu o privire infinit de înţelegătoare şi dădu din

cap. Intră nervos şi înspăimîntat. Odată încuiată uşa, se întoarse cu faţa spre el şi îl cuprinse în braţe. Lacrimile ei de fericire îi încălzeau gîtul, iar ea îi şopti încet şi tandru.

— Sînt fericită că ai venit.

19

LUNI dimineaţa, Kort apăru la biroul Carolinei, nerăbdător să o vadă. Petrecuse sfîrşitul de săptămînă singur, odihnindu-se şi remodelînd evenimentele din săptămînă ce urma – uitîndu-se la programul CNN. Grecul îi spusese că reuniunea fusese reprogramată, amînată cu cel puţin o săptămînă, ceea ce însemna că nu era posibil să se ţină vineri, 21 septembrie. Avea nevoie de informaţia care se afla la Daggett – avea nevoie de data exactă. Hans Mosner – acesta devenise mantra lui.

În scurtul interval de două zile, Monique devenise în ochii lui bidimensională, un copil crescut prea repede, care simţea nevoia să fie gîdilat pe bucăţica aceea umedă dintre picioare. Era lipsită de profunzime. Pentru ea, o floare nu era mai mult decît un mijloc prin care un bărbat cumpără favorurile unei femei. Spre deosebire de el, Caroline înţelegea echilibrul, simetria, dimensiunea, repetiţia modelului şi posibilităţile texturii. Înţelegea combinaţiile de miresme şi de culori. Chipul ei, care doar cu cîteva zile în urmă reuşise să-l impresioneze, întîrzia acum în amintirea lui, refuzînd să-l părăsească. Amăgitor. Ademenitor. Frumos. Irezistibil.

Urcă sărind treptele spre biroul ei, cu două duzini de irişi de culoarea lavandei, pe care-i ţinea strîns la spate copilăros şi senin. Se anunţă la recepţioneră, intervenind înainte ca aceasta să o poată suna pe Caroline. Cînd se întoarse şi o auzi pe recepţioneră icnind la vederea buchetului, ştiu că florile îi vor plăcea Carolinei.

I-au plăcut.

Cea de a doua casă pe care i-o arătă era una nu de a ei, casa portarului fostei proprietăţi. Era teribil de mică, cu o bucătărie amărîtă, dar se gîndea că ar putea fi interesant să-l aibă vecin pe omul ăsta şi părea potrivită pentru un burlac. Nu menţionă apropierea de casa ei, dar încercă să-i scoată în evidenţă dotările de înaltă tehnicitate, pentru a compensa evidentele ei lipsuri. Să accentuezi aspectele pozitive.

— Un lucru minunat, spuse ea, oprindu-se în micul studio şi arătînd spre tavan, este că sistemul de alarmă antifum este conectat prin telefon la secţia de pompieri din sat. Mai există şi o antenă parabolică, pentru recepţionarea sateliţilor. Peste o sută de canale.

Se uită cu multă atenţie peste tot, dar, în final, declină oferta cu un politicos:

— Ştiu eu...

Ajunseră la cea de a treia casă, la unu şi jumătate. Kort o convinsese să se oprească la un restaurant chinezesc şi acum scotea boluri de hîrtie cu creveţi chou mein, păstăi de mazăre şi broccoli, raţă crocantă, plus o sticlă de Acacia Chardonay. Despachetară mîncarea în curtea de cărămidă a unei minunate case albe, în stil colonial. La al doilea pahar de vin, Kort aproape că uitase total de chei, de căutarea unei eventuale case de refugiu. De Mosner şi de întîlnire.

Ea muşcă din prăjitura cu răvaşe.

— Vorbeşte-mi despre soţia ta, spuse ea. Parcă spuneai că ai şi un copil, nu ?

Ar fi trebuit să ezite, ar fi trebuit să reziste, ar fi trebuit să inventeze o poveste care să nu compromită acţiunea. În loc să facă aşa, se răsturnă pe spate, mai turnă un al treilea şi ultim pahar cu vin, pentru amîndoi şi începu să vorbească, simţindu-se într-un fel eliberat de complexitatea şi amploarea acţiunii sale. Atît de îngustă fusese viziunea lui, de atît de multă vreme, încît, în timp ce petalele gîndurilor sale se desfăceau sub lumina ei, el se deschidea complet. Se dădea pe mîna ei, dornic şi conştient totodată de pericolul unui astfel de comportament. Acest moment însemna pacea; nu şi-ar fi permis nimic care să-l distrugă.

Carrie se întreba cum se poate simţi atrasă atît de repede de un bărbat. Trăise senzaţii pe care nu le mai simţise de ani de zile: valuri de căldură cînd o privea într-un anumit fel, o bătaie mai rapidă, neregulată, a inimii, palme umede şi fantezii erotice. Exact ce-i spusese Anne. Oare extrema lui încredere în sine îi făcuse asta ? Accentul lui ? Ocheadele lui curioase? Sau era interesul viu cu care îi studia fiecare mişcare, cu care se lega de fiecare cuvînt al ei ? Florile ? Rîsul ? Sau poate ochii lui întrebători, obsedanţi ?

În timp ce vorbea despre fosta lui soţie, vocea îi devenise sugrumată şi distantă. Făcu portretul unui tînăr student frumuşel şi setos de cunoaştere. Un fel de profesor, îşi spuse, dar nu îndrăzni să-l întrerupă. Părea ca în transă. Dacă-l deranja, îl putea opri, dar ea nu vroia ca el să se oprească. Pentru nimic în lume. Iată că acum căzu ea în transă: o altă fantezie de a ei. Imagini intime, cu ei doi încolăciţi şi împletiţi, o făcură să nu-i mai audă, o clipă, cuvintele. Se simţi înspăimîntată. Asta era ceea ce dorea ?

Cînd el se opri, tăcerea părea asurzitoare, ca după explozia unei bombe.

— Copilul nostru... începu el. Acum terminase, fumul de ţigară ieşind în valuri din gura lui, o dată cu cuvintele. Se uită la ea. Îl simţi schimbîndu-şi cuvintele în ultima clipă;

era sigură de asta.

— ...A fost...s-a născut mort. Din nou se opri. Asta a însemnat prea mult pentru soţia mea...

Acest lucru era o ficţiune. De ce ? O acceptă ca pe o provocare – Explicaţia era ascunsă în el, ca răvaşele ascunse în prăjiturelele care stăteau pe şerveţele, în faţa lor. Aceasta era, din toate, cea mai stimulativă posibilitate: Ea l-ar fi ajutat să-şi exprime temerile şi, astfel, să se elibereze de ele. În această clipă, ea ştiu că vor deveni amanţi.

La cea de a patra casă, ea îşi adună, în sfîrşit, curajul să-l întrebe.

— Nu că m-ar interesa, începu ea. De fapt, nu mă interesează cîtuşi de puţin. Dar chiar intenţionezi să închiriezi o casă sau este vorba despre altceva ?

Îl studie. Se aflau în bucătărie. Din toate locurile pe care le vizitaseră, acesta îl impresionase cel mai mult.

De unde fusese vorbăreţ şi uşor critic faţă de toate celelalte case şi spaţii înconjurătoare, aici nu scosese un cuvînt.

— Vrei să iei masa cu mine diseară ? o întrebă el. Te rog, adăugă, întorcîndu-se încet cu faţa spre ea. Cum ea ezita, el spuse:

— Vom discuta atunci condiţiile de închiriere.

— Eu... ah... ah... ca... care casă ? Pe care o închiriezi, adică ? sebîlbîi ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu.

— Nu, adică nu mi-ai răspuns la întrebare sau nu, nu iei masa cu mine ? întrebă el.

— Nu, nu ţi-am răspuns la întrebare.

— Înseamnă că o să iei masa cu mine.

— Nu. Eu... adică... vreau să zic...

Stătea prea aproape. Inima îi bătea atît de tare, încît se temea că ar putea-o auzi. Îşi încrucişă braţele în încercarea de a-i opri bătăile. Cred că mă resimt de pe urma vinului. Spera că el va face una din glumele lui sau că va rupe în vreun fel tăcerea, dar el stătea pur şi simplu acolo şi se uita la ea, atît de aproape, încît îi putea auzi cămaşa foşnind sub respiraţie. Pur şi simplu nu avea nici o intenţie să vorbească înainte de a primi un răspuns de la ea.

— Am pe cineva, Anthony. Uite, a spus-o. Îi păru rău că o spusese, dar cel puţin o spusese. Era mîndră de ea.

— Bărbatul de la recepţie, spuse el. Cum îl cheamă ?

Dog-şi-mai-cum ?

— Daggett. Da. El e.

— Lucrează şi el în domeniul tău ?

— Nu, spuse ea, surîzînd cu afectare. Simţea că el era pe cale să cîştige.

— Te-am invitat la masă, Caroline. O masă de afaceri, ca să discutăm termenii de închiriere. Diseară. Cu toţii trebuie să mîncăm, nu-i aşa ? Lui Daggett ăsta al tău nu-i place să mănînci ?

Se înroşi. Nu ştia ce să spună. Îl înţelesese oare greşit ?

El spuse numele restaurantului şi ora.

— Să văd dacă pot... ezită ea.

— Te aştept la opt, repetă el ora. Bine. S-a făcut. Şi acum, adăugă, apucînd-o de umăr şi uitîndu-se direct în ochii ei, arată-mi dormitorul, te rog, da ?

20

ERA un restaurant franţuzesc, pe Strada N, Chartreuse, la două cvartale distanţă de Connecticut. Un loc nepretenţios, dar evident romantic, cu tavanul jos, cu lumînări, cu muzică intimă, pusă foarte încet. Trei din cele opt măsuţe erau ocupate.

Întârziase. Nu conta. Nu-l supăra asta. Era ocupat să comande o băutură.

O femeie îşi drese glasul. Privi în sus şi o văzu pe Caroline stînd lîngă masă. Caroline a lui, gîndi el. Sări în picioare, aproape vărsîndu-şi apa.

— Enchanté, spuse el, luîndu-i mîna rece, atingîndu-i uşor obrazul, cu buzele. Eşti mai frumoasă ca oricînd.

Purta o bluză de mătase bleumarin, cu broderie la gît şi la buzunare, perle false, pantaloni gofraţi, crem, din pînză de in, un cordon lat, de piele, cu o cataramă delicată, aurie.

Neprotocolară, dar impresionantă. Mătasea cădea peste sînii ei plini şi se aduna strîns pe talia mică. Era o sugestie în felul în care-şi lăsase bluza neîncheiată, adînc în decolteu.

Îl dădu pe chelner la o parte şi o aşeză chiar el pe scaun, aplecîndu-se mult, ca să-i soarbă parfumul. Mirosea a gardenii proaspete.

Caroline se îmbujoră.

— Bună seara, Carl.

— Acum e mult mai bine, spuse el, aşezîndu-se la loc.

— Te-am întrerupt. Erai adîncit în gînduri.

Minţi:

— Nu, nu chiar. Apoi spuse adevărul: Nimic nu-i mai important decît să te văd pe tine.

Complimentul lui o făcu să tresară. El nu spusese dacă aceasta era bine sau rău.

— Păreai foarte serios, spuse ea.

— Îmi făceam griji că n-o să vii, răspunse el. Serios.

Ea zîmbi şi toată faţa i se lumină. Kort îl interceptă pe chelnerul care încerca să-i ofere şi el o listă. Îi făcu din nou semn să se îndepărteze.

— Există vreo mîncare anume care să nu-ţi placă ? îi dădu cîteva secunde de gândire. Fii cinstită sau s-ar putea să rămîi nemîncată.

— Intenţionezi să comanzi pentru amîndoi ?

— Dacă nu te superi.

— Să mă supăr ? Cîtuşi de puţin. Te rog.

— Nu mi-ai spus ce eviţi să mănînci.

— Burtă, momiţe, orice fel de carne exotică. Îmi plac melcii, dar n-o să mănînc niciodată creveţi, pentru că sînt sacrificate atîtea alte vietăţi pentru cîţiva creveţi şi nu mănînc carne de viţel, pentru că am auzit poveşti cumplite despre cum sînt puşi la îngrăşat şi nu li se dă voie să se mişte. Şi, să ştii, Carl, sînt încăpăţînată. Ar fi trebuit să te previn.

— Şi eu sînt, spuse el. În special – ca şi în cazul tău, se pare – cînd e vorba de mediul înconjurător. Surîse.

— Ce preferi, un cocteil sau un vin ?

— Tu ce bei ?

— Acum discutăm despre tine.

— Un vin ar fi minunat.

— Roşu sau alb ?

— Tu comanzi pentru amîndoi. Deci las asta în seama ta.

Îi comandă un vin de California: un Silver Oak Cabernet, 1985. O sticlă. Comandă melci, salată Cezar şi costiţe de miel.

Pe la jumătatea mesei, cînd ea mai încercă o dată să-şi vîre nasul în trecutul lui, el schimbă vorba, spunînd:

— Sper să închiriez ultima casă pe care mi-ai arătat-o, dar aş vrea foarte mult să mă mai uit o dată la căsuţa cu-alb pe care am vizitat-o în prima zi. Dacă nu te superi, voi hotărî după ce voi mai face această ultimă vizită.

Îi trebui puţin ca să caute în poşetă şi să se uite în carneţelul cu întîlniri. Nu putea spune dacă această referire la afaceri o supărase sau nu, dar simţi o schimbare clară în dispoziţia ei şi îi păru rău.

— Eşti un cumpărător dificil.

— Te-am prevenit. Ca să zic aşa, sînt mofturos.

Sosul i se prelinse din furculiţă în jos, pe bluză. Kort văzu primul. Se aplecă în faţă, întinse un deget şi ezită, permiţîndu-i ei să-l oprească, dacă vroia. Ea îşi coborî ochii să vadă ce se întîmplase.

— Ţi-a căzut, spuse el, plimbîndu-şi deliberat degetul în jurul curbei blînde a sînului ei. Se reaşeză în scaun, duse la buze degetul acoperit cu sos şi-l linse.

Carrie simţi un val puternic de căldură coborîndu-i din piept pînă în vîrful degetelor de la picioare. Sfîrcurile i se întăriră; bine că-şi pusese sutienul. Simţi

că arde. Scobitura spatelui i se umezi, la fel şi palmele. Ceea ce tocmai făcuse el era scandalos. O mojicie.

Voia să o mai facă o dată. Voia intimitate.

După cum zîmbea, părea că-i citise gîndurile. Asta o sperie atît de tare încît, într-o clipă, se şi ridică de pe scaun.

— Permite-mi să-mi cer scuze, spuse el.

— Carl... cred că trebuie să plec. Se întreba cine vorbea în locul ei. Nu asta era ceea ce simţea. Era ca şi cum i s-ar fi pus în faţă un scenariu şi astea erau cuvintele pe care le aşteptau de la ea. Nu era în stare să gîndească ca lumea.

— Caroline. Nu trebuie. Serios ! Te rog, stai jos.

— Carl...

— Te rog. Aşează-te la loc. O să fiu un domn perfect.

Încercă să se oprească, înainte de a i-o spune. De unde i-a venit un astfel de gînd ? Dar gîndul ieşi la suprafaţă fără nici o greutate şi se auzi spunîndu-i:

— Nu vreau să fii. Rămase cu gura căscată şi nu mai există nici o altă alegere. Se întoarse şi plecă în fugă din restaurant, întrebîndu-se cine-i controla picioarele. Ce se întîmpla cu ea ?

Nu îndrăzni să se uite înapoi. Chelnerul înclină politicos din cap, cînd ajunse la uşă. Îl putea simţi pe Carl la numai cîtiva paşi în urma ei. Pleacă ! îi porunci ea, în gînd, clătinîndu-se de fîstîceală.

Ajunse în stradă. Din fericire, maşina nu era foarte departe. O luă în direcţia ei, mărind paşii.

Mîinile lui fierbinţi căzură pe umerii ei şi îl simţi oprind-o şi întorcînd-o cu faţa spre el. Auzi:

— Ce-ţi închipui că faci ? şi-i simţi buzele apăsîndu-i gura, iar pe ea, acceptîndu-le bucuroasă. Se chinuia sub strînsoarea lui puternică. Trăgînd-o spre el, ea deschise gura şi-l sărută cu patimă.

Nu era corect şi undeva, în străfunduri, ştia asta. Ba da, era foarte corect. Nu era cinstit faţă de Cam, dar era exact ceea ce merita el.

— Nu putem, insistă ea într-un tîrziu, deşi fără tărie. Se trase de lîngă el.

— Nu putem ? Uită-te la tine, spuse el, apucînd-o din nou de umeri. Uită-te la noi ! E cumva, asta, o relaţie de afaceri ? Este o prietenie ? Avem nevoie unul de celălalt, Caroline. A pune asta la îndoială este să...

— Nu ! izbucni ea pe neaşteptate, îndepărtîndu-se de el.

Era un client, nimic mai mult. Era absurd. Prima regulă !

Dar era măcar un client ? A văzut vreun cec de la el, pînă acum ? Cine era el exact ? Cum putea să se simtă atît de atrasă de el, atît de repede ? Cîteva zile, o săptămînă poate, atîta tot... Se ura.

— Carl, nu mă opri, îi ceru ea, întorcîndu-se şi îndreptîndu-se spre maşină. Dar, ajungînd la maşină, îşi dori ca el s-o oprească, îşi dorea ca el să facă ceva. Nu vroia să lase lucrurile aşa.

— Mîine sînt acolo, îi spuse ea, peste maşină, ştiind că el se afla imediat în spatele ei.

— N-o să-mi cer scuze, Caroline. Dacă asta e ce vrei…

— Nu asta vreau, recunoscu ea. Ştii bine ce vreau, gîndi ea. *Du-te naibii*.

El nu vorbi; nu spuse nimic. Se simţea ca o proastă. Auzi ce prostie să spună ! Era acum sub stăpînirea lui şi asta o înspăimînta. O îngrozea.

— Atunci, pe mîine, spuse el, şi-i simţi respiraţia fierbinte pe ceafă.

Îl auzi îndepărtîndu-se.

— Mulţumesc pentru masă, spuse ea cu o voce sugrumată. O spuse fără să se uite la el. Era ispitită să se întoarcă şi să-l roage să nu o părăsească în felul ăsta.

Cînd în sfîrsit se întoarse, el dispăruse.

Raţiunea nu avea nimic de-a face cu asta.

Carl îi înfierbîntase sîngele, dar avea de gînd, cu orice preţ, să stea departe de foc. Era supărată pe Cam, fie că se simţea vinovată sau nu, şi simţise nevoia să-l pedepsească într-un fel şi hotărîse că acesta era mijlocul.

Ciocăni la uşa din faţă şi apoi descuie cu cheia ei. Cam era pe canapea, cu căştile pe cap, un pahar de scotch pe jumătate gol, pe măsuţă, cu ochii acum deschişi, dar îşi putea imagina cum fusese cîteva clipe în urmă, lăsat pe spate şi adîncit în cea de a doua parte a Simfoniei a şaptea de Beethoven, poate adormit, cu difuzoarele oprite, dar cu căşti; date suficient de tare încît se putea auzi muzica, slab, e drept, din partea cealaltă a încăperii.

Păru surprins să o vadă acolo. Oare chiar atît de mult trecuse ? Nici măcar nu-şi mai putea aduce aminte.

Îşi scoase căştile şi le lăsă să cadă pe canapea şi muzica, deşi tot slab, se auzi dintr-o dată mai tare.

— Dunc ? întrebă ea.

— E în pat, răspunse el, întinzîndu-se după pahar.

— Bine, spuse ea, descheindu-şi bluza, desfăcîndu-şi cordonul şi îndreptîndu-se, provocatoare, spre dormitor.

— Carrie ? întrebă el, venind acum după ea. Venind după ea, aşa cum făcuse şi Carl. Intră în dormitor în spatele ei şi ea împinse uşa şi o închise şi stinse luminile şi lăsă bluza să-i cadă pe jos. Îl auzi dezbrăcîndu-se. Făcînd asta, nu vroia să se gîndească la Cam. Vroia să se petreacă repede, dar vroia să obţină ceva din asta.

Reuşi să se descotorosească de haine, îl găsi în semiobscuritatea camerei şi-l împinse spre pat. Îi scoase pantalonii.

— Carrie ? întrebă el, de data asta tulburat şi derutat. E bine, îi plăcea cum suna vocea lui.

Nu, nu e Carl, se gîndea ea. Nu sînt prea sigură cine este. Îl dezbrăcă în pielea goală, se cocoţă pe el, continuînd să-l ţină ţintuit de pat şi apoi căzu toată, pe el.

Cu ochii minţii, îl văzu sub ea pe Carl. Mult prea curînd, el izbucni şi se revărsă în ea. Dar ea n-avea de gînd să-i dea drumul. Vroia să fie satisfăcută.

— Carrie ? încercă el, prudent. Dumnezeule, adăugă, asta a fost incredibil !

Respirînd repede, cu simţurile răscolite, dar nesatisfăcute, se simţea sălbatică şi nesigură pe ea. Se trase în sus şi se lăsă uşor pe gura lui, spunîndu-i cu o voce ciudată şi nefamiliară:

— Termină ce-ai început !

Ceea ce el făcu.

Cînd totul se termină, ea se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace pe întuneric. Ochii i se obişnuiseră. Nu vroia să-l vadă.

— Rămîi. Te rog.

— Trebuie să plec, spuse ea.

— De ce ? întrebă el.

— Nu sînt sigură. Dar ştiu că trebuie.

— Asta... Asta e totul ?

— N-a fost destul ? îl întrebă ea. De unde-i venea tonul ăsta nou, din vocea ei ? Fusese în mod deliberat crudă cu el şi nu înţelegea de ce. În timp ce se încheia la bluză, simţi pata udă lăsată de mîncarea căzută. Asta era tot ce-i rămase de la Carl.

— Niciodată nu te-am văzut aşa.

— Nu.

— M-ai folosit, spuse el cu uimire, dîndu-şi seama.

Se întoarse, în efortul de a-şi găsi şi celălalt pantof. Chiar şi în lumina aceea mică, ochii lor se întîlniră şi ea ştiu că el putea citi pe chipul ei. El putea întotdeauna să citească pe chipul ei. N-avea nici un rost să nege asta.

— Da, recunoscu ea. Te-am folosit.

El nu spuse nimic. Se desfătă cu tăcerea lui cu noua ei putere. Se întoarse şi-l lăsă zăcînd acolo.

21

BMW-ul roşu fusese înscris pe numele lui Monique Paine, un nume care apăruse şi pe foaia de încărcare a companiei LAX, din Washington, a cursei în care o plasase Fragile Ramirez, folosindu-se de abilitatea ei de a lucra pe video. Această legătură se dovedi suficientă pentru emiterea unei dispoziţii de supraveghere, pe adresa înregistrată. Supraveghere totală, inclusiv ascultarea telefoanelor, Bradley Levin fiind desemnat să se ocupe de asta. În ciuda numelui fals, pentru FBI ea nu era Monique Paine, ci Monique Cheysson. Pentru Paul Pullman şi Richard Mumford, era „bună, dar nu suficient”. Probatoriul indubitabil care să facă legătura între detonatoarele lui Bernard şi zborul şaizeci şi patru continua să rămînă miracolul aşteptat de Daggett. Fără el, azi la ora cinci după-amiază, implicarea sa în acest caz lua sfîrşit şi începea întocmirea raportului asupra bombei care-i ucisese pe Backman şi pe Bernard. Se prăbuşise într-o stare de deprimare profundă, atît din cauza comportamentului neobişnuit al lui Carrie, din noaptea precedentă, cît şi din cauza muncii sale. Totul părea să se destrame.

Miracolul sosi sub forma unui telefon.

— Sînt Chaz, spuse vocea. N-ar trebui să ameninţi lumea. Mai ales cînd oamenii respectivi lucrează în laboratoare specializate în explozive. Proastă idee.

— Eram disperat. În mîinile tale se află ingura probă care m-ar putea ajuta să rămîn pe cazul ăsta. Mîine va fi prea tîrziu, Chaz. Trebuie să fie astăzi.

— Este astăzi. Ce-ar fi să sări în navetă şi să-ţi mişti fundul pînă aici ? Am ceva interesant să-ţi arăt.

Maşina albastră, care făcea naveta, apăru în faţă la Buzzard Point peste douăzeci de minute. Coborîră şase persoane. O ladă verde, încuiată cu lacătul, fu scoasă şi transferată pazei de la recepţie. Daggett se urcă împreună cu alţi trei, înghesuindu-se vreme de cincisprezece minute, cît dură drumul de întoarcere la cartierul general. Lui Daggett călătoria i se păru interminabilă.

Chaz Meecham stătea în spatele biroului său generos aşteptîndu-l.

— Am fi putut rezolva chestia asta prin telefon, spuse el, dar detest telefoanele.

— Ca şi mine.

Cu o mişcare din bărbie, arătă spre dosarul din faţa lui Daggett.

— Ăsta e raportul tău. Eprubeta ta de sticlă. Se ridică, închise uşa biroului şi se lăsă greu în scaunul său de birou, din piele, cu speteaza înaltă. Deschise un sertar şi scoase o pungă de plastic transparent, sigilată, conţinînd resturile eprubetei de sticlă. I-o dădu lui Daggett.

— Dacă cumva a existat mercur în chestia asta, Michigan, atunci a dispărut de mult. Poate că a ars în incendiu. Ai păţit ceva ? adăugă el după cîteva secunde.

— Dezamăgit, atîta tot.

— Iisuse ! Dă-mi un minut să-ţi explic. Nu-i chiar atît de rău. Acest raport se referă la lipsa oricărei dovezi privind existenţa mercurului. Întîmplător, nu este surprinzător.

Mercurul este un metal greu. Cînd eprubeta s-a spart, mercurul a dispărut şi sticla a fost prea tare arsă ca să ne îngăduie să găsim vreo urmă.

— Dar tavanul unuia este duşumeaua altuia, continuă el.

Domnul dă, Domnul ia. Focul ne-a luat mercurul, dar ne-a lăsat ceva mai bun. Ceva ce a aderat la partea exterioară a eprubetei tale. Şi noi am putut identifica asta, ca fiind ceea ce rămîne cînd arzi silicon. Silicon, la fel cum am găsit în camera de hotel a lui Bernard. De fapt, exact aceeaşi compoziţie chimică cu a siliconului pe care oamenii noştri l-au scos din covorul din camera lui de hotel. Acelaşi produs. Pagina trei şi patru în dosar.

Daggett nu atinse dosarul.

— Traducerea ?

— Uite cum acţionează: cînd construieşti un detonator, faci porţi între sursa de curent – o baterie – şi exploziv. De cîte ori se deschide o poartă, electricitatea din baterie se mai apropie puţin de exploziv. Ridică mîna, ca un profesor. Hai să-ţi arăt cum arată un bebeluş ca ăsta.

Chaz Meecham ieşi din cameră. Cînd se întoarse, trînti în mîna lui Daggett un cub dur.

— Le spunem „cuburi de gheaţă” O să vezi de ce. Daggett ţinea în mînă o cărămidă mică din răşină întărită, din care ieşeau patru fire. Era mică şi transparentă, ca un cub de gheaţă. Două fire erau conectate la o baterie minusculă de nouă volţi. Celelalte două atîrnau în gol, erau sudate la capete.

— Cele construite de Bernard poate că nu arată aşa. Am senzaţia că a băgat totul în altimetru, căci altfel, de ce ar fi renunţat la plastic ? Nu ştiu... Problema este că tot ce a confecţionat el a băgat într-un fel de cub de gheaţă, aşa încît operatorul să nu-l poată distruge sau confunda cu piesele electronice. Trebuie să lase o modalitate, să zicem, pentru montarea ceasului sau ceva în

genul ăsta, dar nu vrea ca firele sale să fie încurcate. Bernard n-a folosit răşini; a folosit silicon. Ştim asta din ce s-a găsit în camera lui de hotel.

— Există o explicaţie pentru asta ?

— În construirea de bombe, există o justificare pentru orice. Bazează-te pe asta. Siliconul se usucă repede. Murdăreşte mai puţin. Se poate îndoi uşor – poate ca asta să aibă o legătură cu sensibilitatea altimetrului. Cine ştie ?

Meccham îi aruncă o privire lui Daggett. Tipul e bun, Michigan. E într-adevăr bun. Daggett simţi o tensiune de care nu-şi dăduse seama pînă acum. Asta era un fel de competiţie între Meecham şi Bernard. Putea oare Meecham, cu ajutorul cîtorva bucăţele microscopice, culese de pe covorul unei camere de hotel şi din noroiul din jurul unui avion căzut, să stabilească exact ce fel de dispozitiv construise Bernard şi cum intenţiona să-l folosească ?

— Asta e meseria mea, spuse Meecham. Daggett nu-şi dăduse seama că pusese această întrebare cu glas tare.

Meecham îi explica:

— Un exemplu simplu de detonator cu poartă este o bombă cu ceas – o singură poartă. Pui ceasul la o anumită oră şi, bang, a explodat. Dar, în cazul unui avion, nu-i chiar atît de uşor. Nu, dacă vrei ca pasărea să se afle în aer şi suficient de departe de locul decolării. Deci, foloseşti o serie de porţi: întrerupătoare de presiune, obstacole, termometre, regulatoare de umiditate – spune-le cum vrei; fîecare dintre ele răspunde unei alte condiţii, unei alte cerinţe – altitudine, oră, temperatură. Pot fi oricîte.

— Ziceai că avea două altimetre.

Era clar că lui Meecham nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Înainte de decolare, pilotul secund acţionează manetele tuburilor cu aer, pentru presurizarea cabinei. Corect. Dacă n-o face ca lumea, vei simţi asta în urechi. Pricepi ce vreau să zic ? Dacă tu ai fi Bernard, ca să fii sigur că avionul este în aer, foloseşti un altimetru – reglat pentru o altitudine dată – ca primă poartă. În felul ăsta, te-ai asigurat că celelalte porţi nu sînt activate înainte de presurizarea cabinei. Dacă bomba explodează în aer, atunci distrugerile sînt mai mari şi urmele, mai puţine. Lockerbie a fost un exemplu bun din punctul acesta de vedere; Lockerbie trebuia să explodeze deasupra apei. Oricum, barometrul este prima ta poartă.

— Dacă ar fi să-l construiesc eu, continuă Meecham, aş folosi o a doua poartă – un ceas cu programare sau cam aşa ceva -, ca să fiu sigur că înainte de a exploda pasărea se află în plafonul de zbor.

— Ceasuri Casio ? Sîntem foarte siguri că a cumpărat două ceasuri Casio.

— Am văzut asta în raport. Ridică din umeri. Nu ştiu. Cu Bernard cred că e posibil. Trebuie să te pricepi la electronică microscopică – la circuite cip – dacă ai de gînd să scoţi maţele dintr-un Casio şi să faci să se întîmple ceva.

Sigur că e posibil. Deci, ordinea este: tuburile cu aer ridică presiunea în cabină; prima poartă, altimetrul, se deschide şi, furnizînd curent electric,

porneşte ceasul programat. Acesta ar trebui să fie un dispozitiv de comandă. Dar nu asta este ceea ce are Bernard, aici. Eprubeta asta de sticlă schimbă toate regulile. Eprubeta asta vrea să spună că detonatorul lui Bernard mai avea o a treia poartă. Asta e singura explicaţie.

— Adică ?

Meecham se pregătise pentru această întîlnire. Se întinse în dreapta şi scoase un cadran negru, un tub de sticlă cu două fire şi un mic ceas. Le alinie în această ordine.

— Vrei să ştii părerea mea ? Trei porţi, Michigan: un întrerupător altimetric, care deschide prima poartă, după presurizarea cabinei; apoi un întrerupător cu mercur, care reprezintă cea de a doua poartă. Bătu cu degetele în întrerupător.

Botul avionului se înalţă şi poarta a doua se deschide.

Bernard stabilise două reguli: cabina este presurizată şi avionul decolează.

— Şi ceasul Casio ?

— Ceasul Casio este ultima poartă. După presurizarea avionului şi după ce acesta se înalţă din bot, ceasul începe numărătoarea inversă.

— De ce un lucru atît de complicat ? întrebă Daggett.

— Trebuie să-ţi spun că un om ca Bernard nu construieşte un detonator atît de complicat fără un motiv al naibii de solid. Deci, care ar fi motivul ?

— Vrea să fie sigur că avionul se află în aer înainte ca drăcia asta să se declanşeze. Aşa e ?

Meecham scutură din cap.

— E un mecanism prea complicat ca explicaţia să fie asta.

Pentru aşa ceva este suficient să reglezi timpul pentru o perioadă suficient de mare. Cîteva ore. Dacă avionul este întîrziat la sol, atunci, reglînd ceasul pentru o perioadă de timp, te asiguri. Nu, nu asta este explicaţia.

Michigan, dă-mi voie să-ţi fac o demonstraţie. Meecham luă eprubeta de sticlă. În ea se afla o bobiţă mişcătoare de mercur. O balansă astfel, încît mercurul să rămînă în capătul tubului, opus celor doi electrozi.

Aceasta este poziţia închis. Nici un contact între cei doi poli. N-are „benzină”. Detonatorul este inactiv. Ceasul nu trebuie, încă, să pornească. Dar, în timpul decolării mercurul o ia spre capătul acesta al tubului şi atunci a sosit timpul, spuse el, repetînd mişcarea. Acum există „benzină”, care se duce de la baterie la ceas – prima şi a doua poartă fiind, amîndouă, deschise. Ceasul începe să meargă. Dar aici e clenciul... Meecham basculă din nou tubul, înapoi; mercurul se desprinse de cele două contacte gemene, întrerupînd legătura electrică.

Îndată ce avionul se aşează în aer, în poziţie orizontală, contactul cu mercurul deconectează „benzina”. Ceasul se opreşte. Nu mai e „benzină”, nu mai e bombă. Şi toată porcăria asta se duce dracului.

— Înseamnă că le-ai aranjat într-o ordine greşită, spuse Daggett, după un moment de gîndire.

— În nici un caz. Nu există nici o altă ordine, Michigan. În nici un caz, una care să se potrivească cu ce ştim noi despre felul în care s-a prăbuşit cursa şaizeci şi patru. Parcursese, cît să zic, o milă, două, în plafonul de zbor. O nimica toata. Şi ce ne spune nouă asta, zise el, arătînd spre masă, este că Bernard a construit chestia asta ca să acţioneze într-un anumit interval de timp, în cursul decolării, cînd avionul încă ia înălţime. Asta este singura explicaţie posibilă. Şi acum să-mi spui tu mie ce logică afurisită există în toată povestea asta ?

Daggett se văzu înapoi, stînd de vorbă cu doctorul Barnes de la Duhning. Simulatorul, cu Ward la bord, repetase o serie de decolări folosind, toate, intervale de timp diferite între momentul decolării şi momentul pierderii controlului de către pilot. Barnes se întrebase acelaşi lucru: De ce?

— De ce ? Meecham continuă să vorbească. Cuvintele şi chipurile se amestecau în capul lui Daggett.

Nu avem nici o dovadă că ar fi fost o explozie. Nici o dovadă că ar fi existat material exploziv, la bordul avionului. Nimic !

— Ultima oară ai pomenit de un minidetonator, spuse Daggett. Spuneai că acesta poate atinge temperaturi foarte ridicate. Asta vrea să însemne că s-ar putea încinge suficient de tare ca să declanşeze un incendiu ?

— Să declanşeze un incendiu ? Faţa i se lumină. Rîzi de mine ? Ai pomenit vreun papă să-şi facă nevoile în pădure ? Ai pomenit vreun urs catolic ? Asta topeşte metalul ăla blestemat !

În sfîrşit, repetiţia din simulator căpătă sens. În sfîrşit, avea ceva pentru Mumford. Ocoli biroul, îi luă lui Meecham capul în mîini şi-l sărută pe gură.

Chaz Meecham, ştergîndu-se pe buze, strigă la el:

— Eşti nebun de legat !

Dînd vîrtos din cap, Daggett înşfăcă dosarul.

— Dacă o să te rog, o să-i repeţi toate astea lui Mumford ?

— Dacă-mi promiţi că nu mai faci ce-ai făcut.

— Promit.

22

O conduse în dormitor.

Cum el avea nevoie de o casă mobilată, folosi pretextul unei reclamaţii privind mobilierul pentru a o face să urce.

Dar ea ştia mai bine. Încărcătura de sexualitate crescuse atît de mult pe drumul pînă aici, încît tăcuseră aproape tot timpul. În timp ce urca scările, Carrie simţea cum i se moaie genunchii.

Carl deschise fereastra. Lumina acestei dimineţi tîrzii inundă încăperea, urmată de o uşoară adiere şi de îndepărtatul, melodiosul acompaniament al cîntecului păsărilor. O conduse, în tăcerea relativă, spre marginea patului şi îşi trecu mîinileprin părul ei. Ea închise ochii.

— Îmi place, spuse ea.

O sărută pe gură şi ea îl binecuvîntă pentru asta.

Carl o apucă cu un braţ de sub genunchi, o ridică şi o aşeză uşor pe pat. Îi desfăcu bluza, îşi desfăcu cămaşa, şi se lipi de ea. Lacrimi îi ţîşniră din ochi. O întrebă, cu o voce abia şoptită, dacă trebuie să se oprească. Dădu din cap, în semn că nu.

O dezbrăcă cu delicateţe de restul hainelor şi le lepădă pe ale lui undeva, pe jos, şi se lungi alături de ea. Cu blîndeţe şi migală, îi mîngîie fiecare centimetru de pe trup, cu degete care păreau nişte pene. Briza adunase perdeaua şi păsările se auziră şi mai tare. De pe pervazul ferestrei, o vrabie îndrăzneaţă cuteză să se uite la ei.

Începea să devină periculos. Temerile ei îi sporiră plăcerea, parcă erau vînt peste focul din ea. Carl refuză să o aibă repede. Acest străin smulgea din ea fiecare senzaţie posibilă, prelungea fiecare experienţă ca şi cum i-ar fi testat rezistenţa. Ca şi cum ar fi provocat-o. De două ori îl îndemnă să nu mai prelungească aşteptarea. De două ori i-a răspuns în şoaptă:

— Nu.

Şi de două ori se lăsă purtată mai departe.

Poate că aceasta era adevărata plăcere: capitularea. I se încredinţă lui. Pielea, nervii, intimitatea ei cea mai tainică, pe ea însăşi. Acest bărbat priceput pusese stăpînire pe ea de-a lungul acestor lungi minute. Desena motive imaginare pe pielea ei, picta, cu degetele, pe coapsele ei, făcând-o să se deschidă de bună voie, pînă cînd i se oferi în întregime. O sărută, acolo, secole, cîntă cu ea, jucîndu-se cu ea, ducînd-o pe culmile delirului, doar ca să o lase din nou şi s-o ia de la început.

— Dumnezeule, se auzi ea ţipînd, înfioratã. Îi sărută buricul şi îşi făcu drum, cu limba, de aici spre sîni şi înapoi. Răbdarea lui era nesfîrşită. Se juca astfel cu ea, o conducea spre culmi şi apoi o părăsea, pînă cînd o intensă căldură o inundă, alinînd-o şi transportînd-o atît de departe, încît nu-l mai auzi şi nu-l mai simţi. Se întinse, îl trase spre ea, dar el nu avea de gînd să cedeze. O refuza, generos.

Minute, ore, săptămîni ? Cît timp trecu pînă cînd gurile lor se întîlniră în sfîrşit, fierbinţi şi umede şi el pătrunse, în acelaşi timp, în ea. Carrie strigă de bucurie. Îl simţea cum creşte în ea. Tot mai adînc şi mai adînc. Oare nu exista sfîrşit pentru el ? Îi simţi mişcările ritmice. O legătură atît de deplină şi de dulce, atît de delicată şi totuşi atît de autoritară. Da, pusese stăpînire pe ea. Se trase înapoi şi ieşi din ea.

— Nu, şopti Carrie, dorindu-l. Îi tachina intrarea. Deschise ochii şi încercă să-şi concentreze privirea pe chipul lui, dar îi fu imposibil. El zîmbea. Cît de bine cunoştea ea zîmbetul ăsta. Îl putea simţi. Visătoare şi distantă se retrase într-un loc atît de plin de bucurie şi de plăcere încît îşi dori să moară.

— Te rog, spuse ea, simţindu-şi buzele curbîndu-se într-un zîmbet somnoros.

Pătrunse, încet, în ea. Delicat. Încă şi încă. Total. Ea îşi arcui spinarea ca să-l primească. Limba lui fierbinte îi găsi sînii şi simţi cum explodează. Niciodată, pînă atunci nu mai simţise aşa ceva. Niciodată atît de aproape.

Simţea că se contopeşte cu el într-un tot desăvîrşit. Nu mai erau două jumătăţi. Nu mai erau nume. Nu mai erau chipuri. Nu mai erau identităţi. Erau la fel. Egali. Plăcerea lui era plăcerea ei. Mişcările ei erau mişcările lui. Acesta era momentul lor.

El deveni rigid, din cap pînă în vîrful degetelor de la picioare şi erupse în ea. Ea văzu flăcări. Ţipară în acelaşi timp. Pasărea îşi luă zborul, cu un fîlfîit uşor, de aripi. Cei doi amanţi se zbăteau şi tremurau, ţipau şi rîdeau, prăbuşindu-se într-o încîlceală de transpiraţie şi bătăi de inimă.

Stătea la fereastră, gol şi fuma. Avea nevoie de cheile alea. Avea nevoie să-şi limpezească gîndurile şi să se întoarcă înapoi, pe făgaşul lui. Nu era uşor. Ea stătea culcată, împăcată, înfăşurată în cearşafuri, pe jumătate adormită. Îi putea simţi privirea fixă. El studia grădina din spate.

— Mi-ar plăcea aici, spuse el cu o voce distantă, pe care nu o dorise. Ce se petrecea cu el ? Se simţea incapabil să se concentreze. Erau prea multe de făcut, iar el nu avea nici cea mai mică dorinţă să facă ceva. Se simţea invadat de emoţii atît de străine lui încît, înainte de a le putea îndepărta, devenea victima lor. Se simţea ca un jongler care vrea să ţină prea multe obiecte în mînă şi constată că sarcina din faţa lui devenise imposibilă – urmărea cum, sub ochii lui, aceste obiecte care se învîrteau sfidau strădaniile sale de a le stăpîni.

— Ţi-ar plăcea ? întrebă ea.

— O să-mi placă, o corectă el, detestîndu-se pentru permanentele sale minciuni. Oare putea să-i spună ? Putea să rişte să-i spună adevărul ? Adevărul ? Acesta nu era altceva decît unul din obiectele aflate în cercul care degenera pe nevăzute.

— Aşa o să-mi amintesc mereu această cameră. Noi. Acum. Această clipă.

— Pari trist.

— Prea fericit, te asigur. Dacă aş putea păstra această clipă, dacă aş putea încuia uşa asta, cu noi doi înăuntru...

pentru totdeauna. Da, acesta ar fi micul meu paradis.

— Şi nu poţi?

— Pot, oare ?

— Nu pari prea convins, spuse ea.

— Tu ai o altă viaţă. Eu am pătruns în ea. Cum aş putea părea convingător ?

— Eu cred că ar trebui. Dădu cearşafurile la o parte. O privi. Avea un trup delicat. Prin unele locuri îşi pierduse tinereţea, forma. Dar nu un trup ar fi vrut el să vadă în acel moment. Era perfect. Era al ei.

— Ţi-am arătat duşul cu două capete ? întrebă ea, pe un ton sugestiv, amuzant. Numai faianţă europeană. De import. Robinete cu senzori pentru reglarea presiunii. Pot să-ţi arăt duşul ? întrebă ea, ieşind din pat şi apropiindu-se de el.

E superbă, gîndi el. Aruncă ţigara pe fereastră şi o urmări rostogolindu-se, iarăşi şi iarăşi, împrăştiind scîntei pe terasa de cărămidă. Ea veni direct spre el, lipindu-se de trupul lui, udă şi caldă şi simţi cum devine din nou dur.

— Sau vrei să rămînem aici, pe scaun ? întrebă ea apucîndu-l cu toată mîna şi strivindu-l de sexul ei.

— De ce nu amîndouă ? întrebă el.

— Adevărat ? îi răspunse ea, ajutîndu-l să-i găsească intrarea. Închise ochii şi-şi sprijini bărbia de umărul lui.

El asculta, recunoscător, cîntecul păsărilor. O apucă de sub fese şi o duse spre scrin, aşezînd-o pe el. Îi ridică gleznele şi i le puse în jurul gîtului său şi-i găsi din nou izvorul plăcerilor. Îi observa chipul, frămîntîndu-se sub încercările sale.

Apoi îl muşcă de umăr şi amîndoi terminară în acelaşi timp.

După un somn scurt şi un duş ratat din cauza apei calde, se şterseră cu prosoapele, glumind despre cum trebuie să miroasă. Se îmbrăcară încet, fără tragere de inimă.

Kort făcu ceea ce simţea că trebuie să facă. Cu vocea fermă, sigură, a unui profesionist cu sînge rece, spuse:

— Aruncă-mi cheile. Îţi fur maşina şi plec să caut mîncare la pachet.

— Vin cu tine.

— Nici nu mă gîndesc, spuse el. Asta ar strica plăcerea oricărei surprize.

— Eşti un romantic incorigibil. Ştii asta, Carl ?

— Încerc, răspunse el.

— Nu, nu încerci. Este ceva natural. Asta te face atît de irezistibil.

Ceva natural ? se întrebă el. Spune-mi pe adevăratul meu nume, îi porunci el în gînd. Nu te lăsa intimidată. Fă orice numai nu-mi da cheile alea !

Ea scotoci în poşetă după chei, le găsi şi i le aruncă. Le prinse fără efort, aşa cum limba unei broaşte prinde musca, din zbor.

Se uita în palmă, la ele: cheile. O banală, mică legătură de chei. Din cîte posibilităţi ar fi avut să intre în posesia lor alesese totuşi această cale. De ce ?

— Carl ? S-a întîmplat ceva ?

— Mă gîndeam.

— Mor de foame. Am o poftă de lup. Lasă gînditul. Arătă spre uşă. Hai, şterge-o !

— Cum vrei tu, spuse el.

A fost floare la ureche să facă un al doilea rînd de chei.

Îşi băgă în buzunar setul lui, cumpără cîteva sandvişuri cu delicatese şi o salată de cartofi şi se întoarse la maşină. Aici căutînd un loc stabil să aşeze micile pungi cu mîncare fierbinte, dădu peste un premiu neaşteptat: o listă de tîrguieli scrisă pe dosul unui plic adresat domnului Cameron Daggett cu adresa exactă. Asta îl scuti să o mai urmărească pe Carrie – sau chiar pe Daggett, Doamne păzeşte – pentru a ajunge la locuinţa acestuia. Pur şi simplu se înveseli. Dar, întorcîndu-se spre micuţa vilă, buna lui dispoziţie se diluă.

Opri în mijlocul drumului, rămase cîteva minute bune la volan, întrebîndu-se unde oare i-ar fi dus viaţa dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări. O tristeţe grea puse stăpînire pe el. Sentimente înăbuşite atîta amar de ani bolboroseau acum, ieşind la suprafaţă, împroşcîndu-l, în ciuda eforturilor sale de a le stăpîni. Se simţea ca drogat: victima nedorită a propriei sale conştiinţe. O violase fizic, emoţional şi acum, criminal. Furase ce era al ei. Furase adevărul, furase încrederea ei.

Se ura. Trînti cu putere portiera maşinii. Deschise zăvorul porţii din fier forjat şi se apropie, grav, de casă. Mînios. Derutat.

Ah, da, îşi reaminti, sardonic: îşi atinsese scopul.

Bravo ! Cheile îi aparţineau.
Dar sufletul lui ?

23

BIROUL directorial al lui Mumford îi cuprindea pe toţi, fără probleme, lăsînd încă suficient spaţiu pentru un joc de volei. Patologul, un anume doctor Ben-David, Chaz Meecham de la Explozive şi Lynn Greene ocupau una din cele două canapele de piele. Ben-David era un bărbat mărunt, cu ochi mici şi pielea smeadă. Meecham era ca de obicei, americanul de pe stradă, doar că azi, parcă puţin mai tînăr decît cei peste patruzeci de ani ai săi. Lynn arăta într-adevăr de milioane.

Daggett ocupa unul din cele două scaune de piele, lăsîndu-l pe Pullman izolat pe canapeaua din partea opusă.

Mumford părea confortabil instalat în scaunul de piele cu spetează înaltă, tronînd în spatele biroului său scump din lemn de nuc.

Daggett nu mai putea acţiona singur. Fără binecuvîntarea lui Mumford, nu putea asigura oamenii necesari pentru a-l împiedica pe Kort să-şi desăvîrşească planul şi, astfel, doi ani de investigaţii depindeau de această singură şedinţă. Dacă Daggett nu va reuşi să-l convingă pe Mumford că prăbuşirea zborului şaizeci şi patru nu a fost un accident, ci un sabotaj, atunci nu-i mai rămînea decît să se apuce de acel lung raport asupra bombardării lui Backman. Nu mai rămăsese decît trei zile pînă la întîlnirea de la Pentagon – despre care continua să creadă că era în directă legătură cu misiunea lui Kort – şi totul depindea acum de spectacolul pe care-l va susţine el, în următoarele douăzeci de minute.

Simţea că este bine pregătit pentru această şedinţă. Telefonase fiecăruia în parte, ca să ştie exact la ce se poate aştepta. El urma să fie capelmaistrul şi, asemenea unui capelmaistru, lovi cu creionul în teancul înalt de dosare, de pe măsuţa de servit din faţa lui. Aşa cum, ca prin minune, muzica se desprinde din partitura scrisă, tot aşa spera el ca, din acest ansamblu, o abundenţă de fapte şi supoziţii, să răsară o explicaţie convingătoare pentru comportamentul zborului AmAirXpress şaizeci şi patru. O explicaţie era tot ce spera.

Îşi scoase lista şi ridică glasul, sperînd, în ciuda realităţii, să pară sigur pe el. Oratoria nu era virtutea lui.

— Aş vrea, înainte de orice, să vă pun cîteva întrebări. Cred că aceasta ne va oferi o imagine generală privind unele operaţii fundamentale implicate. Se uită în jur, după un pahar cu apă. Nevăzînd nici unul, continuă:

— Prima mea întrebare este adresată doctorului Ben-David. El a studiat rapoartele autopsiei şi a discutat direct cu specialiştii din California, care au efectuat aceste autopsii. Concret, subiectul a fost toxicologia sîngelui. Ce vreau eu să te întreb, doctore, este dacă aveţi sau nu posibilitatea de a afla dacă o persoană se află în stare de inconştienţă înainte de a muri ?

Ben-David avea o voce neobişnuit de înaltă şi obiceiul enervant de a se trage de ureche.

— Interesant este faptul că exact aceeaşi întrebare a mai fost pusă cam în urmă cu patru ani. În rîndul medicilor legişti... adăugă el. Şi atunci, ca şi acum, fusese vorba de prăbuşirea unui avion. Problema era dacă nu cumva pilotul a suferit o amnezie, cu cîteva momente înaintea impactului. Momente critice, din păcate. Cei mai mari patologi au fost antrenaţi în cercetarea posibilităţilor de a confirma sau infirma starea de conştienţă a pilotului în momentul morţii. Se specula ideea că prin măsurarea nivelului de acid lactic din sînge, s-ar putea determina nivelul exact al stresul înaintea morţii. Nivele ridicate ar putea indica faptul că pilotul lupta să stăpînească avionul. Nivele scăzute ar putea indica faptul că pilotul a murit înainte chiar de a-şi da seama ce se întîmplă. Dar ideea asta nu a funcţionat niciodată cu adevărat. Testele nu au fost concludente. Acesta este un fel ocolit de a răspunde nu, nu putem spune – oricum, nu încă.

Îi stîrnise interesul lui Mumford. Era un sem bun. Daggett întrebă:

— Dar în ce priveşte cauza morţii echipajului zborului AmAirXpress şaizeci şi patru ? Este considerată drept rezultatul impactului. Dacă nu mă înşel, expresia este „fragmentarea trupului”. Susţineţi ideea ?

— Nu. Şi nu o susţin nici autorii acestui raport. Nu o mai susţin. Se lucrează la refacerea rapoartelor.

— E adevărat ? lătră Mumford.

— Absolut, răspunse Ben-David.

— Iisuse Hristoase ! Eu de ce n-am ştiut nimic despre asta ? Mumford suflă greu, vreme de cîteva lungi momente.

Nimeni nu-l întrerupse. Nimeni nu-i răspunse. Răspunsul era evident: Tocmai îl asculta.

— Doctore Ben-David, care a fost, exact, cauza morţii ?

Ben-David se uită la Daggett.

Mumford îl corectă:

— Nu ai nevoie de permisiunea lui Daggett ca să vorbeşti. Ci de a mea. Se bătu pe piept. Acesta este biroul meu. Acesta este biroul meu, fir-ar să fie !

— Agentul special Daggett mi-a atras atenţia – şi în consecinţă, am apelat la colegii mei să-l studieze – asupra nivelului monoxidului de carbon din sînge. Raportul toxicologic. Se opri stînjenit. Părea că se gîndeşte – oare căuta cuvinte pe înţelesul tuturor ? A fost un incendiu la bord. Asta ştim. Se uită la Lynn Greene, care dădu din cap aprobator.

— Unul din indiciile incendiului este monoxidul de carbon din sînge. Adesea el este cel care ucide, adică exact ce s-a crezut a fi fost în cazul de faţă. De fapt, spuse, lovind dosarul din faţa lui, toxicologul crede că cei doi membri ai echipajului au fost intoxicaţi cu monoxid de carbon, murind apoi în urma impactului. Fragmentarea trupului, cum tocmai a spus domnul Daggett. Un accident de avion este un caz dificil pentru patologi, deoarece fragmentarea trupului se combină cu focul. Agentul special Daggett mi-a atras atenţia asupra unui aspect din raport, pe care medicii legisti l-au omis, anume nivelul ridicat de monoxid de carbon şi lipsa oricărei alte substanţe chimice toxice în sînge. Plasticul arde, producînd vapori; aceştia pătrund în plămîni şi în sînge. În cazul unui incendiu, funinginea rămîne pe trahee. În cazul zborului şaizeci şi patru, nu s-a constatat prezenţa funinginei pe traheea nici unuia dintre cei doi. Chiar şi numai după cîteva secunde, ca în cazul de faţă, ar fi trebuit să vedem ceva pe trahee. În consecinţă, probe prelevate din ţesutul plămînilor celor doi membri ai echipajului au fost examinate la laboratorul Departamentului de Justiţie din Sacramento, California. Cei de acolo nu numai că au găsit o extrem de înaltă concentraţie de monoxid de carbon, dar au descoperit şi prezenţa fosforului alb. Făcu din nou o pauză.

— În avionul Duhning nouă-cinci-nouă-şase-zero-zero nu există nici o sursă de fosfor alb. De altfel, în nici un avion Duhning. Atunci am studiat foaia de încărcătură. Nici acolo, nimic.

— Nu cred că vă înţeleg, îl întrerupse Mumford. În cazul acesta, care este cauza morţii ?

— Dacă îmi permiteţi, spuse Daggett, întrerupîndu-l.

Chiar acum ajungem aici.

Lui Mumford nu-i plăcu asta. Totuşi, Daggett continuă:

— Chaz, noi doi am vorbit despre detonator. Despre minidetonator.

— Exact. Aşa este, Michigan. Se uită spre Mumford. Una peste alta, Dick, spuse el, accentuînd prietenia sa cu Mumford, este că avem o dovadă destul de bună că la bordul lui şaizeci şi patru a existat un detonator foarte sofisticat. Nimic valabil pentru tribunal, dar, la naiba cu tribunalul. Tipul a intenţionat să detoneze avionul într-un anumit moment, aproape imediat după decolare. Pare ciudat, ştiu, dar este singura explicaţie pe care o pot da. De altfel, avem zero dovezi asupra existenţei vreunui exploziv la bord. Deci, ce dracu’ Chuck ? Să te dai atîta peste cap şi să n-ai detonator ?

— Minidetonator, Chaz.

— Da, exact. Dovezile găsite în camera de hotel a lui Bernard sugerează prezenţa unui minidetonator. Un detonator miniaturizat. O porcărie de foarte înaltă tehnică, dar nu imposibilă pentru unul ca Bernard. Un minidetonator produce o temperatură foarte înaltă cînd explodează – într-adevăr foarte înaltă. Calculezi cum trebuie învelişul exterior şi, în loc să facă poc, se aprinde. Ţîşnesc flăcări. Flăcări suficient de puternice ca să topească unele metale. Mai mult decît suficient de fierbinţi ca să producă un incendiu în cabină. Unul din reziduurile chimice pe care le căutăm in resturile unui avion doborît, ceva care să indice prezenta unui minidetonator, este fosforul alb. Dădu din cap, ca să-şi accentueze ideea. Arătă spre David.

— Se pare că el a găsit fosfor alb. Continuă să dea din cap, se uită la Daggett, făcîndu-şi ieşirea din scenă, şi se aşeză.

— Care ne duce la Lynn Greene, de la administraţia Aviaţiei Federale, spuse Daggett.

Lynn îşi îndreptă umerii. Era un efect al nervozităţii, dar efectul a fost măreţ: îi atrăsese atenţia lui Mumford. Lynn, care fusese tot timpul de partea lui Daggett. Lynn, care-i adusese eprubeta de sticlă, care – în ceea ce-l privea el – schimbase turnura cazului.

— Se aud, pe banda vocilor din cabină, două sunete distincte, chiar înaintea impactului. Unul este un pocnet slab... Al doilea, un şuierat. Şi, peste două secunde, ambele trupuri se prăbuşesc pe comenzi. Acest lucru este confirmat de banda cu datele de zbor. În felul acesta au fost acţionate cîteva contacte, acţionare care s-a dovedit, în urma reconstituirii că putea fi cauzată numai de – îşi ridică braţele – un trup căzînd în faţă, aşa. Se prăbuşi înainte, pentru a dramatiza efectul. Daggett observă cu plăcere că toate privirile erau aţintite asupra ei. După care se aşeză la loc.

— Şuieratul continuă. Deoarece pilotul secund se referise la extinctor, am hotărît să ne ocupăm mai îndeaproape de acesta, întrebîndu-ne dacă el ar fi putut fi sursa şuieratului. Am primit azi dimineaţă rezultatele cercetărilor de laborator, efectuate asupra extinctorului din cabina de zbor. Există dovezi care sugerează că extremitatea stingătorului a fost supusă unor temperaturi foarte înalte. Este posibil, dacă nu sigur, ca însuşi detonatorul să fi făcut parte din extinctor. Nu este exclus să se fi aflat chiar în interiorul manometrului de presiune. Mai există dovada fosforului alb, care şi el indică prezenţa detonatorului la care făcea referire domnul Meecham. Părerea mea este că minidetonatorul nu a provocat doar incendiul, ci şi topirea manometrului de presiune, eliberînd astfel gazul aflat în extinctor. Examinarea extinctorului a revelat faptul că acesta nu era umplut cu substanţe pentru stingerea incendiului, ci cu monoxid de carbon, într-o concentraţie extrem de ridicată. O concentraţie potenţial letală.

Daggett arătă spre doctorul Ben-David, care spuse:

— Monoxidul de carbon în stare pură, eliberat în imediata proximitate, ar coincide cu descoperirile noastre şi ar explica mult mai complex cauza morţii.

Arătă apoi spre Chaz Meecham, care continuă:

— Iar prezenţa fosforului alb ar explica de ce nu am reuşit să găsim urme de substanţe explozive. Pentru că nu au fost folosite. Tot ce şi-a dorit tipul a fost un minidetonator care prin topire să fie complet distrus. Care să deschidă, în acelaşi timp, extinctorul. Astfel, el distruge, prin ardere, cea mai vagă dovadă care ar fi putut exista şi lasă gazul să facă restul.

Mumford rămăsese, efectiv, cu gura căscată. Daggett se gîndea că, dacă ar fi încercat, ar fi putut să arunce în ea o agrafă de hîrtie.

Cînd îşi reveni, Mumford spuse:

— Să zicem că vă cred. Să zicem că şaizeci şi patru a fost sabotat; să mergem atît de departe, încît să zicem că a fost sabotat cu ajutorul unuia din detonatoarele lui Bernard. Dar acest lucru înseamnă Der Grund şi, foarte posibil, Anthony Kort. Să zicem că sînt dispus să cumpăr toate astea, bine ? Se opri, cu ochii în tavan, căutîndu-şi gîndurile.

— De ce să se fi omorît cu ceva atît de complicat ? Dacă tot ce a vrut el a fost să prăbuşească un avion, de ce dracu' să se fi omorît cu toate astea ?

Urmă o tăcere atît de grea, încît Daggett putea auzi tumultul din plămînii lui Ben-David.

— Care dracu' a fost scopul lui ? întrebă Mumford. Aşa cum se aşteptase, nu mai rămăsese, pînă la urma, decît adevărul. Daggett spuse, la risc:

— Kort nu a vrut ca noi să ştim că avionul a fost sabotat. A vrut să pară un accident. De ce ? Pentru că, bănuiesc eu, el plănuieşte s-o mai facă o dată – să mai prăbuşească un alt avion nouă cinci nouă, în Washington. De aceea a construit Bernard două detonatoare identice şi de aceea l-a trimis, pe al doilea, aici.

— Noi nu ştim asta ! protestă Mumford. Era un pedant al preciziei.

Daggett insistă:

— Indiferent care este planul lui Kort, acesta are o legătură cu testele efectuate de Ward pe simulatorul Duhning. Puneţi cap la cap toate aceste date şi tot n-o să reuşiţi să explicaţi de ce a avut el nevoie de simulator. De ce să repete acelaşi test – doar cu mici variaţii – de o jumătate duzină de ori ?

— Dar tu ai un răspuns la asta ? îl întrebă Mumford.

— Nu, domnule. Nu încă. Dar, avînd toate aceste date, eu cred că ne apropiem. Cred că e timpul să aflăm.

Daggett aştepta, în timp ce Mumford se uita neliniştit la toţi cei aflaţi în încăpere. Pe chipurile tuturor se citea un fel de derută amestecată cu nerăbdare. Mumford părea că e pe cale să explodeze. Într-un tîrziu, se întoarse spre Daggett:

— Bine, atunci nu mai sta aici ! Du-te şi ocupă-te de asta !

24

CÎND Kort răspunse la telefon, LED-ul de pe micuţa cutie neagră pe care o racordase la telefonul din camera lui se aprinse şi el ştiu imediat că linia lui Monique era ascultată.

Îl cuprinse panica, nefamiliară şi teribilă: Ea era compromisă. Trebuia s-o evite cu orice preţ.

— Eu sînt, spuse ea neprotocolar.

— Vă rog ? răspunse el. Cred că aţi greşit numărul.

Urmă o pauză lungă, timp în care ea se gîndi la aceste cuvinte. El era preocupat de propria lui panică; pe a ei nu şi-o putea decît imagina. N-avea vreme de aşteptat. FBI-ul sau oricine se afla pe urmele lor – instalase probabil, acolo, o echipă de localizat şi urmărit. Echipa va repera imediat numărul lui. În timp ce ei vorbeau, maşinile poate că şi porniseră. Dacă ea nu s-ar da de gol.

— Eu am chemat Dallas-ul, spuse ea, cu o voce reţinută.

— Nu, nu. Spuse el. Eu sînt în Washington. Într-adevăr aţi greşit numărul. Închise telefonul. Gata. Asta a fost. Operaţiunea lui se destrăma pe la cusături.

Trebuia să-i ţină cu un pas în urma lui. Trebuia să se mişte. Trebuia să-şi alunge din minte toate celelalte gînduri – să închidă toate compartimentele – şi să se concentreze asupra elementelor specifice, esenţiale, ale fugii lui. Deschise cartea de telefon la capitolul Taxiuri, în timp ce micuţa cutie neagră conectată la aparat rămînea pentru el centrul universului. Kort telefonă. Dispecerul răspunse. Presupunînd că şi linia lui era acum ascultată, dar sperînd să nu fie asa, Kort comandă, calm, un taxi pe numele de Anthony. Carl Anthony – peste douăzeci de minute. Bătăile inimii îi aminteau de copitele unui cal, lovind pe caldarîm. În mod miraculos, LED-ul de pe cutiuţa neagră rămînea stins. Era cît pe aci să-şi sărbătorească anonimatul, cînd iată-l că acesta se aprinse. Lui Kort i se înmuiară genunchii.

Compromis!

Activitatea agitată care urmă îl ajută să-şi depăşească sentimentul de panică. Deconectă şi împachetă cutiuţa care-l avertizase că telefonul era supravegheat, se duse direct la pistol, verifică dacă era încărcat, îl băga în toc şi-l fixă la şold. Mai băgă în buzunarul stîng al pantalonilor încă două cartuşiere: asta însemna că avea douăzeci şi şapte de focuri. Nu cine ştie ce, contra unei armate de agenţi FBI.

Oare cîţi vor trimite ? Cît de siguri ar putea fi ei ? Cît timp avea ? Se uită la ceas. Trecuseră treizeci de secunde.

Îndesă cîteva haine într-o geantă de voiaj şi dintr-o singură mişcare mătură articolele sale de toaletă şi cosmeticele, de pe poliţă, direct în geantă. Acestea îl vor ajuta să-şi schimbe înfăţişarea. Băgă în buzunar cheile de la Caroline. Se uită împrejur.

Nu mai era timp... Fusese atent în această cameră. Prea puţine amprente s-ar putea găsi aici. Teribil de puţine, chiar pentru specialiştii de la Judiciară.

Se furişă uşor pe scările de serviciu, prin bucătăria goală şi ieşi prin uşa din spate. Mergea repede – dar nu fugea – pe aleea din spate, de-a lungul unei grădini învecinate. Zece minute mai tîrziu, ajunse la staţia de metrou Farragut North.

Coborînd scările, era cu ochii în patru după orice posibili agenţi – dar era prea greu să-şi dea seama. Oricare dintre aceşti oameni putea fi un agent. Dar nu văzu decît un poliţist de stradă care făcea zile negre unor vagabonzi. aceasta îl făcu să-i încolţească în minte sămînţa unei idei.

Se urcă în primul tren, aşezîndu-se pe un scaun aproape de butonul pe care era scris – Oprire de alarmă – 100 de dolari amendă pentru folosire ilegală.

Cea mai mare problemă era Monique. Cît de mult îi spusese, de fapt ? se întreba el. Prea mult. La dracu', tot ce ştia ea era prea mult. Se dăduse pe mîna ei, destăinuindu-i mai mult decît ar fi trebuit.

Într-o lume perfectă, ea ar fi „devenit de prisos” – cum zicea Michael – înainte de a compromite operaţia. Michael folosise cel puţin în două ocazii mercenari pentru aşa ceva.

Kort fusese implicat de fiecare dată, deşi de la distanţă, acţionînd ca momeală, pentru ca mercenarii să-ş poată identifica victimele. Kort îşi întipărise în memorie chipurile lor impasibile, chipuri de care să fugă în caz că le-ar mai vedea vreodată. Michael îşi păstra gospodăria în ordine; nimeni nu era niciodată complet în afara atingerii lui.

Dar ce să facă cu ea ? Nu numai că ştia mult prea multe, dar ea era cheia operaţiei. Totul depindea de posibilitatea lui de a trece drept un oaspete al companiei In-Flite Foods, pentru a pătrunde în aeroport, aşa cum făcuse la Los Angeles. Ca să schimbe extinctoarele. Acest lucru depindea de Monique.

Coborî în cea de a treia staţie – Piaţa Justiţiei – nici că se putea mai bine ! – atent la orice urmăritor posibil. Aşteptă, sigur acum că nu fusese urmărit şi luă metroul roşu spre Union Station.

Trucuri: cunoştea cu sutele. Dar nu se mai simţea în guranţă.

Monique îşi ieşise din minţi.

Se duse direct la bar şi-şi turnă votcă din belşug, încercînd să dea de firul lucrurilor. Îşi mai turnă o vodcă.

A greşit numărul ! Gheaţa se topi, dar nu-şi puse alta. Nu putea simţi băutura, nu putea simţi nimic altceva decît frică. Gîndeşte-te ! Se dăscălea singură, dînd pe gît, la fel de repede încă un pahar. Gîndeşte-te!

Ce-o să facă Anthony ? O s-o părăsească ? O s-o ucidă ?

O s-o protejeze?

A greşit numărul ! Numai asta îi suna în cap. Grecul !

Grecul ăla împuţit a dat-o pe mîna lor. Asta era. Nenorocitul !

Îşi mai turnă un pahar.

Simţea tentaţia să se uite pe fereastră. Oare erau deja afară ? Nu avea cum să ştie ce ştiau ei. Bănuiau, doar, ceva ? Pregătirea ei îi dicta că trebuie să rămînă exact aceeaşi femeie, astăzi şi mîine, ca şi cea de ieri: o femeie care cochetează, sigură pe ea, o bună femeie de afaceri, cu nas fin pentru pieţele vulnerabile, o femeie provocatoare, a anilor nouăzeci. O actriţă. Oare putea să facă asta? Avea altă variantă?

Îşi mai puse trei cuburi de gheaţă şi dădu drumul la televizor, încercînd să se comporte normal. Dar ce era normal ? Să mănînce la întîmplare. Să bea votcă. Să se preumble, în nopţile fierbinţi, doar în desuuri. Să se masturbeze sub duş... Iisuse, i-au montat microfoane în cameră ? Camere de luat vederi ? Îi cunosc ei, oare, chiar şi cele mai ascunse intimităţi ? O ascultă, oare, chiar acum ? O urmăresc ? Se încolăci şi mai mult în fotoliu şi apucă paharul.

Era adevărat că microfoanele lor sînt atît de puternice încît pot intercepta pînă şi bătăile inimii ?

Dacă era aşa, ce gîndeau în clipa asta ?

Kort îşi lăsă sacul de pînză la ghişeul pentru bagaje din Union Station. Închirie o Toyota de la Union Station Avis, folosind, pentru ultima oară, cartea de credit pe numele lui Carl Anthony, fără intenţia de a mai restitui vreodată maşina. Ştia că FBI-ul va ajunge curînd la proprietarii motelului său, unde fusese înregistrat sub acest nume. Şi atunci, primul lucru pe care îl vor face va fi să înceapă urmărirea numelui, la companiile care lucrează cu cărţi de credit, la bănci, companii de zbor, agenţii de închiriat maşini, la alte hoteluri – peste tot şi oriunde ar putea da peste cel mai mic indiciu care să-i ducă la el. Cartea de credit poate fi urmărită. Ultima carte de credit care-i mai rămăsese, sub alt nume, îi trebuia ca să dispară. Într-o lume perfectă, ea mai putea încă servi acestui scop.

Ca orice drum care presupunea o speranţa şi aceasta părea să se tîrască la infinit. Treizeci de minute trecură încet, ca şi cum ar fi fost ore. Se răsucise

de două ori, deşi era cu ochii pe hartă, dar, în sfirşit, trecu pe lîngă adresa găsită pe care Caroline îşi scrisese lista tîrguielilor.

Casa era surprinzător de modestă: comună, foarte mică cu împrejurimi sărăcăcioase. Îi amintea de diferitele case în care se refugiase de-a lungul anilor.

Pentru ce avea el nevoie, proprietatea părea perfectă: un gard înalt de lemn separa perimetrul, făcînd puţin probabilă, dacă nu imposibilă, observarea unui intrus de către vreun vecin.

Făcu turul împrejurimilor, atent la orice pasăre de noapte. După întunericul în care erau cufundate casele, aproape toţi dormeau – o comunitate de dormitoare, ducîndu-şi viaţa mai departe.

Făcu zece minute cu maşina înapoi spre drumul principal; găsi o gogoşerie deschisă permanent, unde împărţi tejgheaua cu un alcoolic reformat şi doi poliţişti sictiriţi, sub lumina crudă a neonului şi în monologul dezlînat al unei chelneriţe aflate la cură de slăbire. Sorbindu-şi cafeaua alături de cei doi poliţişti, căpătă curaj. Era nimeni. Invizibil.

Îşi omorî timpul citind un număr din USA Today, nescăpîndu-i nimic, de la politica monetară a Kremlinului la ultimul videoclip al Madonnei, mîncă o gogoaşă umplută cu dulceaţă şi se întoarse ca să comande o a treia cafea. Puţin după ora unu, poliţiştii se reîntoarseră la maşina lor.

La ora două, nu mai rămăseseră decît el şi motociclistul ocazional oprit aici pentru „hrană pentru creier”. Kort se duse la toaletă, după care se înghesui iar în Toyota lui. Îşi revizuise planul, în minte, de zeci de ori. Acum, la ora două şi un sfert noaptea, era timpul să şi-l ducă la îndeplinire. Într-o lume perfectă, ar fi intrat şi ieşit din casă în doar cîteva minute.

O camionetă veche era parcată pe drum. Îi scăpase cînd trecuse prima dată pe acolo. Hristoase, oare ce altceva îi mai scăpase ? Parcă Toyota în josul străzii şi aşteptă să vadă dacă nu cumva se aprinde vreo lumină prin vecini.

După cîteva minute, cu dublura cheilor lui Caroline în mînă, ieşi din maşină, închizînd portiera încet, ca să nu facă zgomot. Se duse direct la uşa din faţă. Un felinar de stradă arunca o lumină albăstruie, palidă, pe terasa din faţă. Kort putea simţi cum dispare, înghiţit de umbră. Erau patru chei pe care să le încerce. Totul trebuia făcut repede şi în linişte. Singur în camera lui, exersase mînuirea cheilor ca să fie cît mai eficient, dar nimic nu-l pregătise deplin pentru momentul propriu-zis. Schema era să lucreze încet, să studieze potrivirea dintre cheie şi broască înainte de a face orice contact între cele două. Dar în întuneric, acest lucru se dovedi mult mai greu decît se aşteptase. Prima cheie nu se potrivi Simţi cum îl înţeapă pielea capului din cauza transpiraţiei. A doua cheie intră, dar nu se răsuci. O scoase cu zgomot: pentru el, un adevărat tunet de talgere.

A treia cheie se răsuci şi uşa se deschise.

Păşi înăuntru.

Slavă Domnului, uşa se închise la fel de încet precum se deschisese. Nu era un hoţ de meserie. Era pe un teren necunoscut, din toate punctele de vedere. Cu respiraţia întretăiată, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, îşi scoase lanterna-creion din buzunar şi o aprinse. Lipise puţină pînză de ea, ca să-i atenueze efectul. Ţesătura se profila în faţa lui ca o reţea mare, albă. Porni mai departe. Se pomeni într-o cameră mică, neconfortabilă. Mobilă ieftină. Un televizor. O poliţă cu cărţi broşate. Dacă încăperea asta îi putea spune ceva, atunci îi spunea că planul parterului era un adevărat labirint de şoareci.

Încercă să-şi imagineze planul casei şi hotărî că bucătăria trebuia să fie în capătul casei, dormitoarele şi baia, la stînga lui.

O luă la dreapta, printr-o uşă deschisă.

O altă cameră, şi mai mică.

Lumina slabă, cu modelul ei bizar, din cauza pînzei, dansa pe pereţi şi deasupra unei mese – o masă de sufragerie, constată el. Era acoperită cu plicuri deschise, cu timbre, o cutie cu agrafe de birou şi un carneţel galben, cu antet.

Dar nici urmă de servietă.

Kort se strecură în partea cealaltă a mesei, care folosea drept birou. Unde putea fi ? Daggett nu putea s-o fi luat în dormitor cu el ! Să fi fost el chiar aşa de prevăzător ?

Îndreptă lumina slabă spre podea. Nu-şi dăduse seama cît era de nervos. Transpiraţia i se scurgea de-a lungul coastelor.

Aşezată în picioare, lîngă scaun, – exact cum trebuia să fie dacă ai fi lucrat cu ea, ai fi închis-o şi ai fi pus-o alături – era mapa lui Daggett. Închisă.

Kort sperase s-o găsească deschisă.

O ridică uşor pe masă, surprins de considerabila ei greutate şi studie încuietorile şi combinaţia cifrului.

Încuietorile erau prevăzute cu arc. Ar fi făcut zgomot la deschidere dacă n-ar fi fost atent.

Avea cifrul pus ? Era gata să încerce una din încuietori, cînd lumina palidă surprinse combinaţia cifrului şi îl îngheţă: zece-douăzeci-zero-trei.

Zece-douăzeci-zero-trei: un număr la fel de semnificativ pentru Anthony Kort ca şi pentru Cam Daggett.

Era sigur că se va deschide.

Blocă încuietorile cu degetele şi deschise mapa. Îşi băgă lanterna în gură şi începu să citească.

O mină de aur ! Deasupra teancului de hîrtii, găsi numele şi adresa motelului său mîzgălite în grabă, cu creionul. Deşi ar fi trebuit să fie pregătit pentru aşa ceva, constată că nu era. O picătură de sudoare căzu pe o mapă roşie. Kort o şterse înnebunit: nu avea nici o intenţie să lase vreo carte de vizită în urmă. Nu se uscă foarte bine.

Încreţise hîrtia. Frunzări conţinutul servietei, bucată cu bucata, atenţia concentrîndu-i-se asupra mapei pătate de transpiraţie. Uitîndu-se în dosarul pe care era scris „Rosen”, găsi trei portrete robot, alb-negru, executate de un poliţist specializat în crochiuri, reprezentîndu-l pe el – surprinzător de exacte. Era acolo şi o fotografie granulată a lui Monique, cu eşarfă şi ochelari. Zeci de rapoarte, note, memorii şi bileţele cu diferite mesaje.

Scoase mapa roşie şi o deschise. Tipărit cu majuscule negre, pe toată suprafaţa plicului, se aflau cuvintele: numai pentru CITIT.

Mapa purta semnătura lui Richard Mumford. Pe o copertă era scris numele lui Daggett, cu semnătura acestuia, alături.

Kort desfăcu cu grijă şnurul şi scoase materialul. Primele peste care-i căzură ochii erau itinerariile ! Recunoscu numele: Mosner, Goldenbaum, Sandhurst, Grady, Fitzmaurice, Savile. Nu-l interesau zborurile sau cursele, nu vroia decît datele de sosire şi de plecare. Patru dintre itinerarii aveau aceeaşi dată: 21 septembrie. Emoţia descoperirii îl umplu de un tulburător sentiment de putere. Deşi soseau în zile diferite, doi dintre ei plecau în seara de 21. Deci trebuia să fie ziua de 21.

Peste două zile, urma să-l ucidă pe Mosner.

Parcurgînd repede celelalte hîrtii din servietă, simţi dintr-o dată că i se face rău. Cu cît citea mai mult, cu atît mai imposibil i se părea. Pierduse noţiunea timpului. Minutele alergau. Imposibil ! Daggett ştia totul ! Acest memoriu vorbea despre posibilitatea existenţei explozivelor la bordul lui şaizeci şi patru. Următorul se referea la testele repetate pe simulatorul de la Duhning. Iată şi o fotografie a lui Monique. Aveau o descriere detaliată – chiar şi o schiţă – a detonatorului lui Bernard. Ceea ce aproape că-i tăie respiraţia era analiza laboratorului administraţiei Aviaţiei Federale, făcută asupra extinctorului: monoxid de carbon. Ştiau totul ! Chiar ştiau ? Ştiau care este obiectivul lui ? Adevăratul lui obiectiv ? Dacă într-adevăr ştiau asta, era un om terminat. Toate pregătirile lui s-ar fi dovedit zadarnice. S-ar fi instalat la aeroport, aşteptîndu-l. N-ar mai fi putut face tocmai lucrul pentru care venise aici să-l facă. Putea să moară, căci nu mai conta.

Lumina din salon se aprinse. Arunca un mic pătrat alb în această sufragerie mică. Dintr-o singură mişcare, Kort stinse lanterna şi închise uşor mapa, lăsînd-o pe masă. Se ghemui, făcu doi paşi înspre lumina crudă, invadatoare, aruncă repede o privire în salon şi, nevăzînd pe nimeni, traversă dîra de lumină şi se îndreptă spre peretele opus, ascunzindu-se în spatele uşii deschise.

Uitîndu-se repede la geantă, văzu că un colţ din dosarul roşu ieşea afară. Se vedea că fusese închisă în grabă.

Auzi scaunul cu rotile înainte de a vedea băiatul. Sunetul roţilor pe covor era evident. Spera că va auzi pornind televizorul. Spera ca insomnia adolescenţei să fie umplută cu vreo emisiune tîrzie aşa încît, acoperit de

zgomot, să poată dispărea pe uşa din spate. Dar, în timp ce umbra mecanică a copilului se întindea, se întorcea şi umplea încăperea, asemenea unui joc de mîini pe ecranul unui aparat de proiecţie. Kort îşi dădu seama că destinaţia copilului era bucătăria din spate, un traseu care presupunea că va trece la un pas sau doi de el.

Umbra complexă a scaunului pe rotile se îngustă cînd băiatul manevră căruciorul prin uşă, în cameră. Kort îşi schimbă planul: îndată ce băiatul va ajunge în bucătărie, va reaşeza geanta pe covor şi va ieşi prin uşa din faţă.

Băiatul se opri.

Se uită în dreapta lui – spre mapă – îşi îndreptă capul şi adulmecă aerul.

— Carrie ? întrebă el, încet.

Ţigările ! Kort fumase jumătate de pachet la gogoşerie.

Băiatul îşi întoarse încet capul spre stînga. Kort strînse pumnul în aşteptare. În clipa cînd ochii li se întîlniră, îl izbi cu putere şi-i strivi nasul. Capul copilului căzu pe spate fără vlagă.

Se repezi la geantă, o deschise din nou, puse totul în ordine şi o aşeză pe covor, cînd ideea îl trăzni cu ferocitate care el o asemui cu o lovitură de geniu. Ce altă metodă mai bună ar putea exista ca de acum înainte să-şi poată duce acţiunea la bun sfîrşit ? Lăsă servieta şi se îndreptă spre copil. Era mai greu decît ar fi bănuit. Dar, într-adevăr, un trup fără vlagă este întotdeauna mai greu.

25

DAGGETT se trezi mai devreme ca de obicei, încărcat de o energie renăscută în urma victoriei sale asupra lui Mumford, simţindu-se pe deplin conştient de responsabilitatea care-i revenea acum lui. Decise că o alergare matinală îi va prinde bine. Unul sau chiar mai mulţi directori de companii chimice făceau obiectivul lui Kort. Pe cine sau cum intenţiona Kort să ucidă – să-i ucidă – rămînea un mister pentru dezlegarea căruia avea la dispoziţie mai puţin de şaptezeci şi două de ore.

Acordă puţină atenţie spectaculosului răsărit de soare, melodiosului cîntec al păsărilor care-şi aveau cuibul în mărul vecinului său sau miresmei înţepătoare de iarbă proaspăt cosită, care plutea greu în aer. Îmbrăcat pentru alergare, trecu uşor pe lîngă camera lui Duncan şi ieşi pe uşă, la fel de încet ca întotdeauna. La ora aceea, abia trecuse de şase, activitatea era încă mică, exceptînd tovarăşii săi de alergare; chipurile lor, chiar şi hainele lor fiindu-i familiare, deşi numele lor rămîneau necunoscute. Făcu fără efort patru mile, puţin păsîndu-i de traseu şi chiar mai puţin de culorile şi măreţia acestei zile clare de septembrie, calculînd şi recalculînd, în schimb, în ce direcţie să-şi orienteze energiile şi resursele.

Primul semn că ceva nu era în regulă fu cînd alarma ceasului lui Duncan continuă să sune, fără a fi întreruptă. Daggett, deja îmbrăcat şi pe punctul de a-şi înnoda cravata, se duse să vadă ce se întîmplă. Găsind camera goală şi patul desfăcut, opri alarma şi strigă:

— Dunc ? Prima dată îl strigă cu nesiguranţa intrigată a unui părinte. În partea cealaltă a holului se mai afla o baie mică de serviciu; nu vroia să se insinueze în intimitatea băiatului. Dar, păşind înapoi în hol, văzu uşa asta deschisă şi a doua oară cînd îşi strigă fiul, glasul lui sună mai încărcat de îngrijorare. Una din cele mai mari spaime ale lui Daggett era ca fiul său să nu-şi spargă capul, ridicîndu-se de pe closet.

Baia de pe hol era goală.

Bara pentru ridicări în braţe – acolo trebuie să fi fost.

— Duncan ? îl strigă el tare, în timp ce iuţea pasul şi primul val de căldură îi furnică, asemenea unui curent electric, prin pielea. Imaginaţia lui alerga sălbatică, cînd trecu colţul şi intră direct în scaunul pe rotile. Căzu cu toată forţa peste el, îl împinse în perete şi se prăbuşi o dată cu el. Îngrijorarea se transformă în mînie – nu era prima dată cînd Duncan îşi părăsea scaunul, neascultîndu-şi tatăl. Dar furia cedă teroarei autentice, cînd mîna i se atinse de sînge la temperatura camerei. Stătea prăvălit pe jos, scaunul pe rotile, răsturnat, blocîndu-i picioarele, uitîndu-se cu groază şi stupefacţie la mîna sa. Mult mai tîrziu, privind în urmă, nu-şi va mai aminti nimic despre cele cîteva minute care au urmat. Minute petrecute într-o căutare turbată, în fiecare colţişor posibil unde şi-ar fi putut găsi băiatul.

Curînd însă, poliţistul din el se trezi. Sînge pe scaun. Căută prin bucătărie, gîndindu-se: Băiatul a intrat în bucătărie să guste ceva, s-a tăiat. Dar nu găsi nici un cuţit, nici un semn că Duncan ar fi trecut pe acolo. E în pat; se trezeşte pentru că îi curge sînge pe nas, un lucru obişnuit la el; se duce la bucătărie să ia nişte gheaţă. Se află în faza lui de independenţă şi nu vrea să mă scoale. Dar abia cînd îndreptă scaunul pe rotile, răsturnat, cît să fi trecut oare ? Cinci ? Zece ? Douăzeci de minute ? găsi biletul mîzgălit de mînă: „*E în mîinile mele. Să nu FACI nimic. Absolut nimic.*

Anthony Kort”.

Nu era în stare să se gîndească. Mintea i se umplea repede cu idei şi-i juca festa afurisită să se blocheze cu desăvîrşire. Prea multă apă ca să o poată drena, se revărsa împrăştiindu-i gîndurile, incapabil să o reţină sau cel puţin să o şteargă. Primul său gînd clar a fost: *Sîngele rece al omului care a semnat biletul*. „Să nu FACI nimic. Absolut nimic”.

Se uită la ceas. Se gîndi să-l sune imediat pe Mumford, dar se răzgîndi la fel de repede. Se gîndi s-o sune pe Carrie, dar la ce bun ? Aproape o oră întreagă se învîrti prin casă negăsindu-şi locul, neputînd să meargă, incapabil să pună mîna pe telefon. Se lovea de mobile şi de uşi, lacrimile împiedicîndu-l să vadă bine. Dădu drumul la apă, uitînd s-o mai închidă. De două ori se opri în faţa oglinzii, contemplîndu-şi imaginea, dar prea zguduit de chipul pe care îl vedea în ea. Una din oglinzi zăcea acum pe jos, bucăţi, bucăţi. Străbătu la nesfîrşit mica sa casă, mintea lui cernînd posibilele opţiuni. Locul minţii ascuţite a investigatorului experimentat îl luase acum panica ce-ţi pune un nod în stomac, a tatălui. Se mai uită încă o dată la ceas. Minutele se scurgeau fără întrerupere. Kort punea ceva la cale. Duncan era... îşi putea permite el oare să oprească cercetările ? Să se prefacă bolnav ? Îşi spusese că nu. Oamenii îl cunoşteau prea bine. Nimic nu l-ar fi putut opri, odată ajuns aici. Ar fi atras mult mai mult atenţia asupra lui dacă ar fi renunţat decît dacă s-ar fi arătat şi

ar fi părut ocupat. Se simţi zdrobit sub greutatea adevărului situaţiei în care se afla: Dacă ar opri acum investigaţia, Kort ar putea duce la bun sfîrşit ce plănuise, iar Duncan ar trăi. Oare ? Dacă ar continua investigaţia, dacă ar avansa suficient ca să-l poată opri efectiv pe Kort, atunci altcineva – poate mulţi, mulţi oameni – ar fi cruţaţi. Nu putea uita sala de sport, plină cu obiectele personale ale victimelor cursei zece douăzeci şi trei. Nu putea ignora dezastrul provocat de prăbuşirea zborului şaizeci şi patru. Şi, gîndindu-se acum la asta, nu putea crede că un om cum era Kort ar fi în stare să cruţe pe cineva, fie el un băieţel cum era Duncan.

Decizia lui fiind luată, puse mîna pe telefon şi-i spuse doamnei Kiyak că poate să-şi ia o zi liberă. Niciodată drumul pînă la Buzzard Point nu i s-a părut mai lung.

26

DUPĂ ce şi-a petrecut primele ore ale dimineţii înconjurînd în neştire drumul de centură, cu un băiat paralizat, cu căluş la gură şi legat, înghesuit pe podeaua de sub bancheta din spate a Toyotei, un Anthony Kort neliniştit se îndreptă spre suburbia Virginia, acolo unde Caroline îl dusese să viziteze locuinţe. După o îndelungată reflecţie, acesta părea răspunsul logic la dilema sa: va folosi ca refugiu una din locuinţele prezentate de ea. Pur şi simplu nu avea timp să reia procesul de închiriere de la capăt – mai ales cu băiatul de sub bancheta din spate, mai ales că FBI-ul deţinea un portret destul de bun al lui, mai ales avînd în vedere orarul lui. Cum FBI-ul trecuse pe la motelul său, era firesc să se aştepte de la el că-şi va căuta un alt acoperiş. Ar putea pune sub observaţie sau poate că au şi alertat deja hotelurile, motelurile, pensiunile, poate chiar şi firme specializate în închirierea de proprietăţi, precum cea a Carolinei. Nu avea prea mult de ales: trebuia să lase băiatul undeva şi să se apuce imediat de treabă. Trebuia să improvizeze.

Dimineaţa foarte, foarte devreme, chiar la răsăritul soarelui, i se părea lui a fi momentul cel mai potrivit să încerce. O idee mai devreme, întunericul în sine ar putea stîrni curiozitatea cine ştie cui. Dar chiar la răsăritul soarelui oamenii cad de obicei în somnul lor cel mai profund şi, în lumina granulară, redusă, cenuşie, a ivirii zorilor, băiatul din braţele sale putea părea, de la distanţă, cel mult un bagaj incomod.

“Rareori o arătăm pe asta”, îşi aminti el ce-i spusese Caoline, deşi găsirea căsuţei îi luă aproape patruzeci de minute. Coborînd drumul lung, întortocheat, mărginit de un gard viu de sînger şi liliac trecut şi de azalee incredibil de mari, amintirea sa despre aproape totala izolare a locului se dovedi exactă. Drumul era plin de gropi. Un zid de piatră, scund, demarcînd latura vestică, se mărginea cu o pădure întinsă şi deasă. În faţă, drumul coti spre dreapta, apoi făcu brusc la stînga şi pietrişul se simţi mai gros sub cauciucuri. Şi iat-o. O căsuţă cu două camere, aflată la capătul îndepărtat al

unui domeniu care fusese între timp parcelat, această locuinţă era prea mică pentru o familie, era prea departe pentru majoritatea cuplurilor tinere. Era atît de departe de lume, încît cineva instalase o antenă parabolică pentru satelit. Revăzînd-o acum, doar pentru a doua oară (ea o tăiase de pe lista repetatelor încercări de a-i găsi un loc) se simţi oarecum încrezător că această căsuţă nu va fi prezentată foarte curînd – cel puţin aşa încerca să se convingă singur, în timp ce stătea liniştit, ascultînd cum se răceşte motorul, făcîndu-şi curaj să pătrundă în casă.

Timpul era totul.

27

CUM să intre în legătură cu ea ?

FBI-ul îi pusese sub ascultare telefonul din apartament, îi plasase, poate, microfoane în BMW sau îl ţinea sub strînsă supraveghere, biroul ei era păzit. Problema era cum să intre în legătură cu ea în acele puţine clipe cînd nu era urmărită şi apoi să vadă cum ar putea pătrunde şi ieşi, fără probleme. Cîteva idei îi trecură prin minte.

Mai întîi, lifturile din blocul în care se afla apartamentul ei. Ea trebuia să ia liftul, de la apartament pînă jos la garaj şi părea puţin probabil ca FBI-ul să aibă vreo posibilitate de ascultare, odată intrată în lift. Îi cunoşteau fiecare mişcare în apartamentul ei; îi puteau urmări maşina; dar între cele două ?

La fel în BMW, între apartament şi clădirea unde se afla serviciul ei, o puteau urmări – poate chiar asculta -, dar numai de la distanţă.

Acelaşi lucru şi la serviciu: ştiau cînd intra şi cînd ieşea; poate că i-au pus sub ascultare şi telefonul; dar fără un agent pe capul ei, nu o puteau urmări pas cu pas. Era de neimaginat că ar fi urmărit-o la toaletă.

Atîtea portiţe, atîtea ocazii, dar nici una fără riscuri.

I-ar fi mai uşor să o ucidă.

Numai ea avea cheia seifului în care se afla extinctorul lui Bernard. Avea nevoie de ea.

Trebuia să se gîndească la o soluţie.

Sosi la agenţia de modele Bernstein şi Wright cu cinci minute înainte de ora programată. Petrecu aceste cinci minute verificînd zeci de fotografii, din care reţinu trei candidate care aduceau, la corp şi înfăţişare, cu Monique. Prima fată aleasă află că era însărcinată. Scuze peste scuze.

— Ar fi trebuit de mult scoasă din catalog.

Cea de a doua acceptă să vină imediat, să discute despre „filmare”. Pentru această ocazie, Kort era fotograf independent, pentru revistele de modă.

Cindy Axtell sosi douăzeci de minute mai tîrziu. Chipul era perfect, sînii puţin mai plaţi, părul prea scurt, dar asta se mai putea repara. La cererea sa, fură introduşi într-o sală de discuţii, unde puteau discuta „în linişte”.

Închise uşa.

— Domnişoară Axtell, m-am oprit la dumneavoastră, în parte pentru că din fişa dumneavoastră am înţeles că aveţi o oarecare experienţă ca actriţă. Sînt în criză de timp, aşa încît voi fi foarte direct. Nu sînt fotograf. Nu vă temeţi, spuse el, ridicînd mîna. Nu sînt ceea ce credeţi. Nimic de genul ăsta. Pentru ceea ce vreau eu, este nevoie de puţină pricepere actoricească şi sînt gata să vă plătesc pentru asta. Nu pot decît să sper că aveţi o urmă de romantism în inima dumneavoastră, căci fără aşa ceva, mă îndoiesc că aţi accepta propunerea mea.

Îşi încrucişă braţele şi picioarele, devenind imediat bănuitoare. Arăta ca o insectă care se luptă cu frigul.

— Vă ascult, dar nu pentru multă vreme.

— Nimic legat de sex, sub nici o formă. De altfel, vă veţi petrece întreaga după-amiază plimbîndu-vă prin oraş cu un BMW nou-nouţ.

A lui era.

— Înainte de a merge mai departe, trebuie să ştiu chiar acum dacă vă interesează sau nu, în mod serios munca dumneavoastră. Aşa cum am spus, am foarte puţin timp. Nu mi-l pot pierde cu dumneavoastră decît dacă doriţi să mergeţi mai departe.

— Să mă intereseze ce ? insistă ea.

— Actoria. Tot ce vă cer este o după-amiază în care să jucaţi teatru, atîta tot. Nimic în legătură cu sexul. Absolut singură. Veţi primi de două ori banii pe care-i cîştigaţi în mod obişnuit. Minimum patru ore. Bani lichizi, cu plata înainte. Aceasta o făcu să ridice din sprîncene.

— Bani lichizi ? El dădu din cap, afirmativ. Şi-mi plătiţi dublu ? Dădu din nou din cap. Începu să-l studieze.

— E ceva în maşină ? Droguri, ceva de genul ăsta ? Nu, mulţumesc. Nu cred că mă interesează. Se întinse după mica ei poşetă.

— Droguri ? Rîse. Dacă nu vă place maşina, o puteţi lăsa oriunde şi oricînd doriţi. Puteţi păstra cheile sau le puteţi arunca. Nu-mi pasă. Era clar că reuşise s-o deruteze de tot. Se hotărî să meargă mai departe.

— E vorba despre o femeie pe care o iubesc foarte mult. Şi ea mă iubeşte. Soţul ei o urmăreşte pas cu pas. Este foarte bogat şi a refuzat categoric să se despartă de ea. Cred că cunoaşteţi genul.

Se uită la el pieziş, dar în privirea ei citi totuşi compasiune. Respiră uşurat.

O ţinea în palmă.

Monique îşi adună forţele pentru un alt val de panică. Apăruse ca o contracţie spasmodică, arzătoare, care aproape o doborî. Înţelesese importanta păstrării unei aparenţe de calm, a continuării activităţilor ei zilnice, a evitării unui comportament paranoic. În acelaşi timp, la fiecare pas, vedea în spatele ei conspiraţia: gunoierul; o maşină parcată la întîmplare; mecanicul venit să repare xeroxul. Toţi erau suspecţi.

Trei oameni s-au interesat de sănătatea ei, deci era evident că nu reuşise să se prefacă prea bine.

Mai erau cinci minute pînă la ora cinci. Îşi luă poşeta, pregătindu-se să plece, cînd asistenta ei o strigă din urmă.

— Tocmai a sosit un fax pentru dumneavoastră. Este adnotat urgent şi personal. I-l dădu. Monique îl luă cu o mînă nesigură. Nu avea o importanţă mai mică decît o amînare a unei execuţii.

Se aşeză într-unul din scaunele din sala de primire. Scris de mînă, mesajul conţinea un singur paragraf. Adresa expeditorului era Dallas, Texas. Inima îi sări din piept. De la el. Fusese trimis de o anume Susan Allman. Numele îi dădea cele două litere – S şi A – care, dacă se aflau la începutul cuvîntului, marcau locul unde începea mesajul lui. Descifrarea mesajului, din zbor, necesita efort. Căută în text literele SA şi le găsi în cuvîntul salariaţi. Salariaţi se găsea în a doua propoziţie. Extrase, în minte, cea de a doua literă a fiecărui cuvînt, pînă la cuvîntul salariaţi.

re: Probleme cu salariaţii.

Monique:

Adînci tulburări stagnează derularea alimentării la staţiile noastre, care blochează aeroportul, stîrnind panică.

La aceste numeroase ameninţări, salariaţii mai adaugă şi reclamaţia că pentru aprovizionarea zborurilor de noapte am recurs la personal neînscris în sindicatul lor. Sugerez creşterea salariului înainte ca aceste acţiuni să capete o formă mai organizată. Rog răspuns urgent. – Susan.

Monique nu putu descifra mesajul în minte. Fură un creion dintr-un suport aflat pe pupitrul de la recepţie şi extrase literele: d-u-t-e-l-a-t-o-a-l-e-t-ă-a-c-u-m.

O luă de la început şi citi: du-te la toaletă, acum.

Făcu biletul ghemotoc şi se pregăti să-l arunce, dar se răzgîndi.

— Noapte bună, îi spuse ea recepţionerei.

— Pe mîine, îi răspunse femeia. Asta o făcu să se oprească. Ştia ea mai bine. Mai aruncă o ultimă privire în jur. Îşi construise o viaţă frumuşică aici, se gîndi. Dacă aşa vrea Dumnezeu, nu va mai vedea niciodată locul ăsta.

Drumul la toaletă dură o veşnicie. Îşi auzea bătăile inimii ca ticăitul unui ceas. Îşi simţea pulsul, în tîmple.

Răsuci mînerul şi intră.

O femeie blondă stătea la chiuvetă, cu capul aplecat. Purta o fustă de piele scurtă, roşie şi o jachetă neagră. Alt ghimpe de panică pătrunse în ea. FBI-ul ? Dacă el n-a putut lua legătura cu ea...

— Intră în closetul din mijloc şi încuie usa, îi spuse blonda, îndată ce uşa dinspre hol se închise. Sîntem singure. Cum Monique ezita, femeia adăugă:

— Grăbeşte-te ! Dezbracă-te şi dă-mi hainele tale, în ultima despărţitură. Găseşti acolo o sacoşă. Bagă-ţi hainele în ea. Modelul se şterse pe mîini şi intră în closetul de lîngă perete, lipit de cel în care se afla Monique şi-l încuie.

— Dacă apare cineva, te aşezi pe closet. Lasă impresia că îţi faci nevoile.

Monique o ascultă. În cîteva secunde îşi scoase hainele şi le trecu dincolo. Găsi, în sacoşă, o copie a fustei roşii, mini, aceeaşi bluză simplă şi o jachetă neagră, de piele. Toate, pe măsura ei. La fundul sacoşei se aflau o perucă blondă, o pereche de ochelari foarte mari şi, sub toate astea, o foarfecă. Se uită uimită la foarfecă, dar nu pentru multă vreme. Ştia ce are de făcut. Îşi tăie şuviţe mari de păr şi le aruncă în toaletă. Ca să i se potrivească peruca, părul trebuia să fie mai scurt.

El se gîndise la toate.

— Îţi mulţumesc, izbucni ea. Începuse iar să plîngă. Cît se ura pentru asta.

— Tare mult trebuie să-l iubeşti, se auzi vocea de dincolo. Tăierea părului era ultima lovitură. S-a dus cu viaţa ei. Putea simţi asta.

— Dă-mi cheile şi spune-mi unde ai parcat maşina. Acum înţelese Monique planul lui Kort.

— E în spaţiul rezervat, spuse ea. Erau prea multe de făcut. Se simţea neputincioasă.

Uşa dinspre hol se deschise.

Monique îngheţă şi se aruncă pe closet. Văzu mîna celeilalte femei apucînd hainele scoase, după care se aşează şi aceasta, la rîndul ei, pe closet. Femeia care intrase ocupă singurul closet rămas liber. Urină, trase apa şi se spălă pe mîini. Plecă.

Dădu peste un ruj de buze şi peste o trusă cu fard compact. Încă de două ori cu foarfeca şi gata cu cea mai mare parte a părului ei. Plutea în vălătuci mari, la suprafaţa apei. Trase apa ca să se ducă părul şi, o dată cu acesta, ultimii ei cîţiva ani. Peruca blondă, cu păr scurt, i se părea oribilă. Se privi în oglinda trusei cu fard compact şi-şi potrivi peruca. Rujul, de un roşu aprins, era groaznic, dar îi schimba teribil înfăţişarea. Ochelarii fumurii estompară efectul.

O altă persoană. Ieftină, sexy, accesibilă.

Femeia de alături îi trecu o legătură cu haine. Şopti:

— Bagă-le în sacoşă. Tu o vei duce. Eu am venit cu ea.

După care o auzi ieşind din closet. Monique vîrî trusa compactă şi hainele în sacoşa goală şi deschise uşa closetului.

I se tăie răsuflarea. Femeia asta, îmbrăcată în hainele ei (fusta fusese prinsă cu un ac, la spate, observă ea) fardată la fel ca ea şi purtînd o perucă care imita părul ei, după care tocmai trăsese apa, semăna uimitor de bine cu ea.

— O să ţină, spuse ea.

Cindy Axtell dădu din cap aprobator şi zîmbi.

— Da, aşa zic şi eu. Aşteaptă două minute. În timp ce vorbea, luă poşeta lui Monique şi-i vărsă conţinutul într-o poşetă goală pe care o adusese cu ea. După care făcură schimb de poşete. Monique îi dădu cheile de la BMW. Axtell spuse:

— Coboară pe scara care duce în hol – în felul ăsta nu rişti să dai peste cineva de la serviciul tău şi să începi cu explicaţiile. Cum ajungi jos, ieşi direct prin uşa principală. Dă puţin din şolduri cînd mergi. Mergi sexy. Ideea – ideea lui – este că eşti cu atît mai nevăzută, cu cît eşti mai ostentativă. Oare chiar aşa gîndesc bărbaţii ? Odată afară, o iei la stînga şi nu te opreşti. Intră în barul hotelului de alături. Aşează-te singură şi comandă ceva de băut. Nu bea alcool. Nu intra în vorbă cu nimeni. Te vei întîlni acolo cu el. Dar s-ar putea să întîrzie destul de mult. Ai răbdare.

Mi-a spus să-ţi zic neapărat asta.

Monique se mai privi o dată în oglindă.

Axtell spuse:

— Voi doi sînteţi într-adevăr fericiţi că vă aveţi unul pe celălalt. Pare să fie un tip grozav.

Monique îi ţinu isonul.

— Este. Credea sincer asta.

— Mi-a spus că pot parca maşina oriunde şi că pot s-o las acolo, pur şi simplu. Ştiu că fugiţi împreună, dar chiar aşa.... nu pot să vă sun, sau mă rog, să vă spun unde am lăsat-o !

— Să nu-ţi faci griji pentru asta, spuse Monique, încercînd să pară sigură de sine, neştiind ce poveste inventase Kort, dar începînd acum să bănuiască ceva.

— Fă aşa cum a zis el... Ştii cum este.

Cealaltă femeie ridică din umeri.

Monique iubea maşina asta. Nu-i plăcea ideea de a rămîne fără ea. Lumea ei continua să se destrame, sub ochii ei.

Cindy Axtell aruncă cheile în poşeta goală a lui Monique, deschise uşa şi ieşi.

Monique se uită la ceas şi începu să numere cele două minute.

28

KORT îşi cocea ideile la fel cum florile, germinînd din seminţe, străpung pe nesimţite suprafaţa încăpăţînată, înspre lumina dătătoare de viaţă, de deasupra, din care-şi absorb energia, transformînd-o, continuînd să crească, pînă ce izbucnesc în culori şi miresme care să asigure condiţiile inerente pentru formarea noilor seminţe, astfel încît procesul să poată reîncepe. Nici un gînd nu-i venea pur şi simplu, în întregime conceput şi dus pînă la capăt. Exista o perioadă de fertilizare, de germinare, de adolescenţă şi de maturitate, fiecare avînd importanţa ei pentru construirea celeilalte, structura fiind la fel de însemnată ca şi scopul final. Aşa se întîmplă că, văzînd cu o seară înainte poliţistul de stradă hărţuind vagabondul acela, în staţia de metrou şi simţind greutatea insuportabilă a faptului că Daggett ştia de operaţia lui, obsedat totodată de gîndul unui eventual eşec, formidabila lui imaginaţie dădu naştere unor idei care sfîrşiră cu achiziţionarea unor pantaloni cenuşii de pînză, prinşi în talie cu elastic, a unei bluze albe de golf, a unui vindiac maroniu de fiş şi a unei perechi de pantofi de pînză, cu talpă de cauciuc; dintr-un magazin care făcea parte dintr-o reţea, avînd o pereche la nu mai puţin de cîteva cvartale, înspre Georgetown. Plăti în numerar pentru toate, după ce se oprise, cu cîteva minute mai înainte, la un automat, ca să scoată ceva bani din bancă. Marele lui inamic, acum, nu era numai Daggett, nu erau numai Lynn Greene şi FAA-ul, nu erau numai toţi agenţii de la FAA, FBI, NTSB la un loc, ci propriul său trup. Oboseala săpa în el, pornind de la tîmple, ca şi cum cineva i-ar fi prins capul într-o menghină. Oboseala îi umfla capul, îi usca gîtul, îi tortura stomacul şi-i producea o durere teribilă în ceafă. Îşi simţea muşchii umerilor ca sudaţi. Epuizarea îi cernuse nisip în ochi.

Şi mai erau atîtea de făcut. Florile imaginaţiei sale fertile ajunseseră în perioada de recoltare. După ce văzuse conţinutul servietei lui Daggett, ajunsese, în disperare, la o unică, inevitabilă concluzie: Daggett trebuia să

moară. Atîta vreme cît acesta rămînea în viaţă, FBI-ul continua să se ţină după el.

Scosese hainele noi din pungile lor, desprinse etichetele şi le înghesui într-o singură sacoşă.

Planul lui era să localizeze o ieşire de incendiu din tunelul Liniei Roşii de metrou, undeva între Dupont Circle şi Farragut North, sarcină uşurată de studierea planurilor de construcţie, puse la dispoziţia publicului, la Biblioteca Congresului, unde Kort intră fără ezitare, la ora unu, în aceeaşi după-amiază, imediat după ce o angajase, la Agenţia de modele, pe Cynthia Axtell. Una era să identifici semne hieroglifice de pe microfilmele bibliotecii şi cu totul altceva să localizezi, efectiv, intrarea propriu-zisă, aflată într-o fundătură, în hăţişul străzilor oraşului. Dar orice astfel de plan avea trimiterile sale logistice, iar pe Kort nimic nu-l putea împiedica. Într-un tîrziu, un vagabond amărît îl conduse, fără să bănuiască ceva, spre poarta de oţel, oarecare, pe care era scris cu litere albe de tipar, de o şchioapă:

PARCAREA INTERZISĂ. NU BLOCAŢI INTRAREA. IEŞIRE DE URGENŢĂ.

Se ţinu după el prin uşa care rămăsese întredeschisă, blocată cu o cutie de bere strivită, după ce aşteptă cîteva minute, ca să nu-l sperie.

Să nu sperii niciodată un om pe care ai de gînd să-l omori.

Poarta de oţel ducea în jos, spre un şir interminabil de trepte de oţel, abia luminate de lumina roşie a indicatoarelor de ieşire şi a săgeţilor orientate în sus, trepte care sugerau ideea că oamenii străzii, care foloseau aceste tunele ale metroului drept acoperiş, aveau poate cea mai bună condiţie fizică din tot oraşul. Nu le numără, dar aprecie că ar fi cam şase sute de trepte, poate două sute de picioare – douăzeci de etaje – de coborît şi se întrebă dacă va fi în stare să le urce în goană, mai tîrziu, în noapte. Cu fiecare odihnă a scării, intensitatea căldurii creştea considerabil, obligîndu-l pe Kort să înţeleagă disperarea acelora care aleseseră să trăiască aici. Era o căldură înăbuşitoare, un aer sufocant, o duhoare nefirească de electricitate, oţel şi cauciuc încins, care nu făcea nimic să-i îmbunătăţească condiţia fizică, deja deteriorată.

Tunelul era negru ca noaptea, întunecat ca iadul însuşi, iluminat doar din loc în loc de cîte un bec slab, montat într-o plasă de protecţie, sus, deasupra cablurilor metroului şi a conductelor de canalizare, care se prelungeau fără sfîrşit de-a lungul pereţilor din ciment turnat. Un pietriş invizibil îi scrîşnea sub picioare şi contribuia, fără îndoială, la praful uscat, caustic, care se depunea repede pe nările sale, lăsîndu-i un gust amar în fundul gîtului său ca raşpelul. Se oprea des, ascultînd şi identificînd paşii tîrşîiţi ai omului din faţa sa. Cînd în sfîrşit se opri şi nu mai auzi nimic, se puse în gardă, căci fie sosea un tren, iar străinul din faţă ştia bine cum să se adăpostească ca să nu fie văzut în lumina unicului far al acestuia, fie se aciuase undeva, unde intenţiona să-şi consume cea mai mare parte a alcoolului pe care-l transporta în punga maronie de hîrtie, de sub braţ. Oricum, Kort ştia că trebuie să fie extrem de vigilent, căci acum

era momentul. Degetele lui atinseră metalul rece al micului creion-lanternă pe care-l folosise acasă la Daggett, cu o noapte înainte şi se pregăti să-l aprindă.

Simţi mirosul omului înainte de a ajunge lîngă el. Se opri, poate la zece picioare, suficient de aproape ca să-i audă respiraţia hîrîită şi zgomotul clar de aluminiu smuls, cînd capacul sticlei fu răsucit şi deschis. Auzi buzele lacome savurînd băutura şi gîtul înghiţind dulceaţa băuturii fortifiante şi simţi mirosul de fructe tropicale care biruise miasmele urîte ale trupului. Huruitul trenului care se apropia crescu în depărtare, asemenea primului semn al unei furtuni de vară, a cărei intensitate este prevestită încă de la orizont. Puterea îşi scurma drumul spre ei, ca un dragon ieşind din vizuină.

Abia acum păşi Kort înainte şi aprinse lanterna pe bietul suflet al cărui prim instinct fu să-şi apere drepturile sale asupra sticlei, ţinînd-o strîns în încheietura braţului. Abia acum aprecie el dimensiunile omului şi, fiind de acord cu ceea ce văzuse, îşi scoase pistolul, nevăzut în spatele luminii orbitoare a lanternei.

— Cară-te, croncăni slab străinul, cu vocea sa umedă, reumatică, strîngîndu-şi şi mai tare elixirul şi întorcîndu-se ca să-l evite pe Kort, care se apropia de el cu fiecare pas.

Tunetul trenului care se apropia se năpusti asupra lor părînd şi mai puternic din cauza necruţătoarelor calităţi ale spaţiului îngust şi ale cimentului dur. Kort asurzi în timp ce-şi trase în jos, spre picior, lanterna, pentru a-i ascunde razele şi se strecură în spatele unui montant pentru a se feri de unicul ochi al dragonului, care sosi şi trecu, cu o viteză neobişnuită. În timp ce dragonul îşi tîra după el trupul şi coada, vagoanele iluminate, împrăştiind o lumină stroboscopică, tremurătoare, pe conductele curbate de deasupra lor, Kort îşi acostă victima cu lumina perfidă a lanternei sale şi o lovi cu patul pistolului drept în mijlocul capului, cu toată forţa de care fu capabil. Strigătul clocotitor era pentru el ca o muzică dulce, îngropată de jeluitul scrîşnitor al trenului care se îndepărta, de pocnetul surd de sticlă spartă, cînd aceasta căzu şi se sparse în punga ei.

Îngropat dar nu uitat. Căci acest om va mai trăi totuşi.

Terminîndu-şi repede treaba, Kort părăsi duhoarea şi căldura fără sacoşă şi parcurse urcuşul abrupt al celor patru sute optzeci şi şase de trepte, cîte constată acum că erau, spre relativa răcoare a unei după-amieze apăsătoare de septembrie.

În Georgetown, la sora geamănă a magazinului unde-şi făcuse tîrguielile mai devreme, cumpără o pereche identică de pantaloni de pînză cu elastic în talie, o bluză albă golf, o jachetă de fîş şi o pereche de pantofi de pînză. Acestea fiind făcute, cu capul plesnindu-i de durere, porni să-şi dea telefonul, căci, cu o floare care acum înflorea atît de frumos, avea o întreagă grădină de care să se îngrijească.

29

„EXISTĂ un şir de telefoane cu fise în clădirea Vechii Poşte la parter. Să fii acolo în zece minute”. Daggett auzi cum se întrerupe legătura şi abia atunci se gîndi la severitatea brutală a vocii, cu un uşor accent şi abia atunci ştiu că, după doi ani de căutări, îl găsise pe Anthony Kort.

Vechea Poştă fusese transformată într-un pasaj cu restaurante şi oferea o varietate de localuri cu mîncăruri naţionale, cu mese de melamină, furculiţe de plastic şi şerveţele de hîrtie. La trei după-amiază, aleile erau aproape pustii deşi o prăvălie cu îngheţată şi o femeie care vindea baloane umplute cu heliu făceau un comerţ însufleţit, cu turiştii. Daggett găsi grupul de trei telefoane cu fise şi aşteptă nerăbdător ca unul din ele să sune, ignorînd desenele obscene mîzgălite cu stiloul pe orice suprafaţă la care putea adera cerneala. Îl blestemă pe Clint Eastwood cu al său Dirty Harry pentru schema asta cu telefonul public – plimbă poliţistul de la un telefon la altul, pînă cînd îl poţi prinde pe o linie neascultată, sau pînă cînd eşti convins că e singur. Daggett se întreba care dintre ele va suna, cît va dura. Kort n-o să-l facă să aştepte prea mult, spera el; nu avea el răbdare să se joace. Tocmai repeta cuvintele pe care intenţiona să le spună, cînd telefonul din mijloc începu să sune.

— Eu pentru el, spuse Daggett, răspunzînd, unde şi cînd vrei tu.

— Imposibil. Mai sînt sus nişte telefoane. Să fii acolo într-un minut. Şi legătura se întrerupse.

— Porcul, spuse Daggett, trîntind receptorul înapoi în furcă şi atrăgînd atenţia asupra lui. Urcă scările în galop, cîte două deodată şi opri un bătrîn gîrbovit care mătura chiştoacele de pe jos şi-l întrebă unde sînt telefoanele. Le descoperi retrase în spatele unei galerii video, închisă. În timp ce-şi trăgea manşeta de la cămaşă, ca să se uite la ceas, telefonul din stînga lui ţîrîi strident.

— Ajunge, spuse el în telefon. Asta-i o prostie. Nu am pus telefoanele sub urmărire.

— La ora nouă diseară să fii în partea de nord a peronului metroului, în staţia Dupont Circle. E de la sine înţeles că vei fi singur. Vreau toate itinerariile. Înţelegi care.

— Îţi ofer un tîrg, spuse Daggett. Pe mine, în schimbul băiatului.

— Partea nordică. La ora nouă, diseară. Singur. Asta desparte viaţa fiului tău de moarte.

— De unde ştiu că trăieşte ?

— Nu ştii. Kort închise telefonul.

Remuşcarea, aşa cum nu mai trăise niciodată, îl cuprinse cu atîta ferocitate, încît alergă la closetul public şi vomă. Cu faţa congestionată, se aplecă deasupra chiuvetei, omul din oglindă părînd cu ani mai bătrîn decît cel care îşi făcuse alergarea, în aceeaşi dimineaţă. Ca şi cum cuvintele tatălui său, spuse lui, şi ale sale către fiul lui – singura cale este să mergi pînă la capăt, se întorceau să-l obsedeze, aşa cum probabil îi obsedaseră pe toţi bărbaţii din fiecare generaţie a familiei sale. Căci, într-adevăr, nu mai exista decît o singură cale de ieşire şi nu putu să nu se întrebe cît anume din aceste cuvinte reprezenta o profeţie care îi satisfăcea propria dorinţă. Căci undeva, într-un ungher întunecos, secret, al inimii sale, sperase că va avea şansa de a-l încolţi, pas cu pas pe omul răspunzător de moartea părinţilor săi şi de paralizia fiului său. Fără mandat, fără acte de extrădare, fără tribunale, fără celule de închisoare.

Fără legi. Poate că sosise, acum, clipa asta.

30

— A dispărut Cheysson ! şopti Levin, aplecîndu-se peste biroul lui Daggett. Daggett simţi cum i se pune un nod în gît şi nu putu scoate un cuvînt. Începuse. Daggett refuzase să dispară, făcînd pe mortul, dar trebuia, totuşi, să-şi facă un plan al lui. Poate că acesta era adevăratul scop al lui Kort – vroia ca atenţia lui Daggett să se concentreze în altă parte.

— A părăsit serviciul la ora cinci. Nimic neobişnuit. Băieţii noştri au urmărit-o pînă la un magazin universal dincolo de Beltway, continuă Levin.

— Un magazin universal ? Trebuiau s-o oprească.

— Ştiu... Ştiu...

— Asta este trucul cel mai răsuflat.

— Ascultă, au păzit toate ieşirile, au urmărit chipurile, nu hainele. N-a mai ieşit de acolo. Mai este încă acolo, înăuntru. Nu mai avem oameni. Ne cer întărituri.

— Nu mai e acolo. Fii sigur de asta. Daggett nu era în stare să gîndească clar. Constata că vinovăţia era o emoţie sufocantă. Cu fiecare oră pe care o petrecea navigînd mai departe pe cărarea minciunii, creierul i se congestiona şi mai mult şi cu atît mai dificilă şi empirică i se părea poziţia lui.

Ajunsese prea departe ca să abandoneze acest caz, ca să-şi abandoneze fiul, fără luptă.

— Convoacă o şedinţă, spuse el.

— O şedinţă ? Şi ce dracu fac eu cu Cheysson ?

— Am pierdut-o, da ? îl întrebă el, furios. Uită de Cheysson. N-avem nevoie de ea. Convoacă o şedinţă. Spune-i Gloriei să se ocupe de asta. Pullman, secţia Filaje, Serviciul tehnic. Vreau să fie cu toţii la şedinţă.

— N-avem nevoie de ea ? ţipă Levin.

Daggett îi spuse calm.

— Vorbeşte încet, Bradley. Chestiile astea nu se urlă în microfon.

— Ţi-ai pierdut busola.

— Posibil. Dar l-am găsit pe Anthony Kort Şi acum convoacă porcăria aia de şedinţă, pînă nu mă răzgîndesc.

31

MONIQUE era liberă.

Planul lui Kort funcţiona ireproşabil: Monique ieşise din clădirea în care se aflau birourile ei, fără ca cineva să se prindă. Primise, după o oră, în barul hotelului, mesajul lui.

În următoarele două ore se mută dintr-un loc într-altul, Kort urmărind-o poate, urmărind tot ce era în jurul ei, la fiecare popas. Mergea parcă avea aripi la picioare, nu numai din cauza libertăţii sale proaspăt cîştigate, ci şi datorită sentimentelor ei pentru el şi pentru că îşi dădea seama că de acum vor fi împreună. Îi salvase viaţa -literalmente. El era cavalerul ei alb; nu exista nimic ce nu i-ar fi dat, nimic ce n-ar fi făcut pentru el.

Cîteva minute după ora opt, se urcă în Toyota lui.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse ea. Cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc ?

— Dezbracă-te. Trase de pe bancheta din spate o pungă de plastic cenuşiu.

— Chiar aici ? îl întrebă ea înţelegîndu-l greşit.

— Schimbă-te cu astea. Acum. N-avem vreme !

Nu se opuse. Desfăcu fermoarul de la fusta roşie, de piele, se săltă de coapse şi o trase în jos. Continuă să se schimbe, în timp ce vorbeau.

— Am nevoie de cheia de la seif, spuse el rece. N-avea chef de dulcegării.

Dădu din cap, în timp ce disperarea şi spaima luau locul entuziasmului.

— Eşti supărat pe mine ? îl întrebă ea, neîncrezătoare. Crezi că din cauza mea s-a întîmplat asta ?

— Nu vreau să intru în amănunte.

Era lipsit de orice emoţie. O cuprinse un val puternic de frig.

— Grecul trebuie să fi fost. Nu a fost greşeala mea. Găsi cheile în geantă şi i le dădu. Îl întrebă:

— Cum poţi purta mănuşi pe căldura asta ?

— Sînt a doua mea natură.

— E o căsuţă poştală post-restant, spuse ea, referindu-se la chei. Vrei să-ţi scriu adresa ?

— Cunosc adresa. Asta, spuse el, băgînd cheia în buzunar, este tot ce-mi trebuie.

— De ce-ai făcut-o ? De ce m-ai ajutat ? îl întrebă, nedorind să cunoască răspunsul.

— Am nevoie de tine.

— Nu din cauza asta.

— Ba da. Semaforul îşi schimbă culoarea şi el porni mai departe.

— Ai de gînd să mergi pînă la capăt ? Era uluită.

— Bineînţeles. Am venit aici să facem o treabă. Şi o vom face.

— Ai înnebunit. Se simţea ispitită să deschidă portiera şi să o ia la fugă.

El se surprinse zîmbind. Dădu din cap, afirmativ.

— Ai dreptate.

— Şi de mine pentru ce ai nevoie ?

— Să faci pe bona la un copil. Ştii să găteşti, da ?

32

VENISE aici ca să-i spună despre Duncan. Despre hotărîrea pe care o luase. Venise aici pentru că habar n-avea ce-i vor rezerva următoarele cîteva ore, iar Carrie merita, totuşi, să ştie. Carrie fusese forţa de echilibru în viaţa lui, în ultimii doi ani şi avea nevoie de ea acum, indiferent de problemele lor actuale. Venise aici din egoism. Dar, cînd deschise gura să spună ceva, nu pomeni de Duncan. Nu putu face asta căci, în privirile ei, ar fi citit că decizia lui era greşită. Dar acum gata, nu mai exista cale de întoarcere.

— Noaptea trecută am fost la ea.

Era clar că ea n-avea nevoie de nici un nume. Căută în geantă după o ţigară şi o aprinse.

— Am venit aici. Am oprit maşina afară, în drum, dar n-am fost în stare să mă conving să intru. Cum ea nu spunea nimic, se întrebă dacă acesta nu era oare sfîrşitul monologului unui amant şi se temea că, dacă aşa era, atunci acestea ar fi putut fi ultimele lor minute petrecute împreună.

— M-am gîndit că o să ne certăm. În ultima vreme, nu mai facem decît să ne certăm.

— Cum ţi s-a părut ea ? întrebă Carrie, plină de venin. Este aşa cum ai visat-o ? Adăugă cu amărăciune:

— O visezi, ştii asta. Vorbeşti în somn despre ea.

— Nu a fost aşa. Am vrut să mă culc cu ea, dar m-a respins, mărturisi el.

— Într-adevăr ştie cum să te joace, nu ?

— Poate că da.

— M-am întîlnit cu cineva, recunoscu ea, privind şi suflînd fumul deasupra capului. Era un gest de sfidare; ştia cît de mult ura el ţigările.

O durere orbitoare i se înfipse, ca un pumnal, direct în inima lui de iubit şi se întreba, cu autocompătimire, ce altceva îi mai rezervase viaţa pentru ziua asta. Şi de unde se aşteptase să resimtă o mînie intensă şi o gelozie oarbă, nu simţi decît dezamăgirea plîngăcioasă. Simţea că nu mai are aer.

— Mă întreb dacă asta s-a petrecut noaptea trecută.

— Da. În parte, dădu ea din cap, afirmativ.

— Îl cunosc ?

Ridică din sprîncene şi pufni în rîs. Rîzînd, scoase fum pe gură.

— Oare eu îl cunosc ? E un străin. Cineva pe care l-am întîlnit de curînd, atîta tot.

— Este aşa cum ţi l-ai visat ?

Asta o duru puţin şi lui îi păru bine. Avusese şi el şansa lui cu Lynn şi nu profitase de ea. Îl cuprinse regretul. Nu vroia s-o piardă pe Carrie. Nu vroia să rămînă. Nu vroia s-o piardă pe Lynn, dar nici măcar nu o avusese, încă. Păşise pe un buştean care plutea ameţitor şi acum, cu cît alerga mai tare, încercînd să se menţină pe el, cu atît echilibrul lui devenea mai precar. Trecură cîteva minute. Unele din cele mai lungi minute din viaţa lui.

— Am crezut că m-am îndrăgostit de el, spuse ea.

— Vorbeşti la timpul trecut ?

— Vorbesc la timpul foarte trecut.

— Jocuri de cuvinte ? Ai de gînd să te joci cu vorbele într-un moment ca acesta ?

— Jucăm fel de fel de jocuri, nu-i aşa ? Asta e faza în care ne aflăm, n-am dreptate ? Ne jucăm fiecare cu emoţiile celuilalt. Ne jucăm cu noi înşine.

Inima lui dorea s-o urască, dar era lipsită de orice imbold. Toată puterea se scursese din el în timpul şedinţei. Nu mai rămăsese nimic cu care să-şi alimenteze ura.

— De ce te-ai deranjat să-mi spui ?

— Nici un deranj. Încercă un zîmbet răutăcios şi mai trase un fum din ţigară.

— N-aveam de gînd să-ţi spun. Nu sînt sigură de ce am făcut-o. Poate pentru ce mi-ai spus tu despre ea. Mi-e frică de ea. Ea este tot ce nu sînt eu.

— Este o prietenă. Atîta tot.

— Rahat.

— Atunci, rahat.

— Exact.

— Dar nu pentru asta am venit aici.

— Atunci de ce ? De luni de zile n-ai mai trecut pe aici.

Întotdeauna la tine. Întotdeauna în condiţiile impuse de tine. Întotdeauna tu, tu, tu. Ştii ce înseamnă asta pentru mine ?

— Duncan a fost răpit. Gata. A spus-o. Era singura apărare posibilă împotriva adevărului şi avusese exact efectul pe care-l sperase.

— Cîndva, în cursul nopţii trecute, adăugă el.

Furia şi duşmănia ei dispărură ca prin farmec, înlocuite de un fior care o străbătu, umplîndu-i ochii cu compasiune şi lăsînd-o mută de spaimă. Doar

văzîndu-i reacţia, i se strînse gîtul. Îşi aminti termenii folosiţi de ei: fragmentarea trupului. Aşa se simţea şi el.

— Trebuie să mă întîlnesc diseară cu el.

— Cu cine ? Ce tot vorbeşti ? Lacrimile îi apărură în ochii îngroziţi, puse ţigara jos şi-l apucă de mînă. A ei era rece. Se simţea uşurat că-i spusese. Brusc se simţi obosit şi binecuvîntă sentimentul acesta. Orice, dar nu ce simţise pînă atunci.

Fu tentat să-i spună tot ce-i trecuse prin cap în ultimele ore. Să se confeseze. Doar de aceea venise aici: să-şi facă confesiunea.

— Ciudat... Te călăuzeşti toată viaţa după cele mai înalte principii morale şi apoi cineva îţi reglează scara valorilor în felul acesta şi descoperi că nu eşti altfel decît oamenii în a căror urmărire ţi-ai petrecut toată viaţa. Fiindu-ne asigurat setul exact de circumstanţe, nu există nimic ce n-am face. Nimic. Iar dacă nu sîntem diferiţi, înseamnă că suntem cu toţii la fel. Şi, dacă sîntem cu toţii la fel, atunci ce mai contează pe cine închidem şi pe cine lăsăm în libertate ?

— Ce vrei să spui ?

— S-a gîndit că mă poate şantaja. Viaţa lui Duncan pentru nişte itinerarii.

Simţea cum se enervează. Îi vibra glasul.

— Ce vrei să spui ?

— N-am putut face asta.

— Cam ?

— Am greşit ?

— Ce anume să faci ?

— Am greşit ?

— Ce anume n-ai făcut ?

— Avem cîte un om în fiecare staţie. Doi, pe platforma sudică, dar numai eu, în partea nordică. Exact cum a cerut el.

— Cine?

— Ţi-am spus. Răpitorul.

— L-ai tras pe sfoară ?

— Îmi iubesc băiatul. Ştiam că tu, mai mult decît oricine, o să mă înţelegi. Mă înţelegi, da ? Nu pot să-i fac jocul. Ei îşi ucid ostaticii. Întotdeauna îşi ucid ostaticii.

Carrie plîngea, pentru că acum înţelesese. Umerii începură să i se scuture, nasul începu să-i curgă şi scotea un sunet ca de animal pe moarte. De unul singur, departe. Faţa i se convulsionă şi începu să plîngă împreună cu ea. Lacrimile trădării. Îşi trădase unicul său fiu. Privirea i se înceţoşă şi nu o mai văzu. Se ura pentru ceea ce făcuse. Nu exista iertare. Nu de la femeia asta. Nu de la Dumnezeu. De la nimeni. Niciodată. Fusese decizia lui şi acum trăia cu ea, în timp ce alţii trebuiau să moară din cauza asta.

Plînseră îndelung, pînă cînd el îşi zise, brusc, că plîngeau un doliu prematur şi asta îl îngrozi. Ţigara ei ardea singură formînd un tub lung de scrum cenuşiu, care se descompuse cînd filtrul căzu din scrumieră.

— Mulţumesc, spuse el blînd. Îi strînse mîna care cedă sub strînsoarea lui.

Se uită la el cu o faţă urîţită de durere. Teama ei era palpabilă, ura ei, tangibilă. Pe chipul ei se putea citi limpede: era convinsă că el acţionase greşit.

Se opri, tentat s-o sărute pe obraz, dar gîndul acesta îi provocă, pe loc, o repulsie.

— Te sun, spuse el, dar se îndoia că aşa va face.

Era la jumătatea drumului spre uşă, cînd îl strigă, derutată.

— Dar cum s-a întîmplat ?

— Nu sînt sigur. Apucă mînerul uşii şi familiaritatea acestuia acţionă ciudat asupra lui, aprinse ceva în el, ceva care trăgea de sforile inimii lui. Se pomeni uitîndu-se la el, întrebîndu-se dacă se va mai întoarce vreodată aici.

— N-am nici o idee. Nici un semn că ar fi forţat uşa. Poate că Duncan i-a deschis sau cine ştie. Nu pot crede să fi făcut el asta. Nu în miezul nopţii. Într-un fel sau altul, a pătruns în casă. Cum, nu ştiu.

Începu să se ridice de pe scaun, dar se răzgîndi şi se aşeză greoi la loc. Îi era recunoscător pentru asta; vroia să plece de aici.

— O să mă rog pentru tine, spuse ea, cu gîtul prins ca într-o menghină. O să mă rog pentru amîndoi.

33

PARCAT la cinci străzi de Dupont Circle, Frank aştepta nervos, pe bancheta din faţă a maşinii sale, semnalul de pornire. Chipul omului aflat pe bancheta din spate a maşinii parcate exact pe partea cealaltă a străzii se distingea greu dar, răspunzînd la telefonul din maşină şi auzind glasul lui Pullman, Daggett îşi reaminti dimensiunea şi importanţa acestei operaţii. În mai puţin de trei ore, Pullman şi Mumford plasaseră pe teren peste treizeci de agenţi. Fiecare peron, din fiecare staţie a traseului Liniei Roşii era acum acoperit, la fel şi Metro Centre, unde Linia Roşie făcea joncţiunea cu Linia Portocalie şi cu Linia Albastră. Serviciul tehnic echipase fiecare agent cu mijloace de comunicare, astfel încît formau o reţea instantanee de-a lungul oraşului şi, în unele cazuri, în suburbii. Persista teama că reţeaua radio ar putea cădea în anumite zone, avînd în vedere adîncimea tunelului şi distanţele mari care trebuiau acoperite. Dar, în timp ce minutele îşi ticăiau drumul spre ora nouă, maşinile speciale cu relee de amplificare, zburau pe străzile din Washington, spre destinaţii stabilite în patru zone cheie. Acest oraş era în exclusivitate teritoriul WMFO. Agenţii speciali, şefii de echipaje şi ofiţerii comandanţi erau foarte mîndrii de abilitatea cu care puteau întinde o reţea, de-a lungul întregului oraş, doar în cîteva ore.

— Avem lumină verde, spuse Pullman.

— Aşteptăm să vedem dacă aduce băiatul. Aşa ne-a fost înţelegerea, îi reaminti Daggett. FBI-ul era renumit în toată lumea pentru felul în care ştia să se ocupe de cazurile de răpiri. Pentru fiecare caz ajuns la urechile publicului, mai existau alte douăzeci de succese, trecute sub tăcere. Chiar aşa, Daggett se întrebă, dintr-o dată, dacă se putea încrede în Birou. Se ruga la Dumnezeu să nu se întîmple ceva ce ar putea regreta tot restul vieţii sale.

— Sîntem cu toţii – pînă la ultimul om – alături de tine în treaba asta, Michigan. Îţi trebuie mare curaj să faci ceea ce ai făcut tu.

— Sau o mare prostie, spuse Daggett, înainte de a închide telefonul şi de a porni maşina. Pullman spusese cea mai mare idioţenie. Mai aruncă o ultimă privire în dreapta sa şi de data asta îl văzu pe Pullman, cu faţa lipită de geam, făcînd un semn cu degetul mare de la mîna dreaptă, în sus. Iisuse, tipul ăsta era John Wayne în carne şi oase. Teama îşi înfipse gheara în Daggett, îi strînse măruntaiele şi i le răsuci. Ar fi putut voma dacă ar mai fi avut ce.

Intestinul cenuşiu al liftului îl poartă în jos, cu itinerariile împăturite, în buzunarul bluzonului său cu însemne. Miasmele îi spun că se află tot mai adînc; părăsise aerul proaspăt pentru duhoarea maşinăriei şi a omului. Simţi o repulsie. Îşi întoarce capul şi priveşte înapoi spre ceea ce a devenit acum o gaură neagră, din ce în ce mai îngustă, în capul de sus al tunelului. Căldura tot mai mare îl face să se gîndească la infern. Aceasta este pedeapsa pentru eşecul său. Eşecul: îl duce în spinare ca pe un pardesiu îmbibat cu apă, cu trei numere mai mare.

Este nouă fix. Încearcă să se concentreze asupra chipurilor din mulţime. Ce mulţime ? E destul de subţiată aici jos, acum, cînd graba a trecut. Oamenii au ieşit să cineze în oraş, se uită acasă, la televizor, s-au dus la club să mai înoate puţin. Familiile, în siguranţa şi securitatea căminelor lor. Toţi acei oameni pe care el şi alţii au jurat sa-i protejeze. Numai că nu se prea descurcă ei bine în chestia asta. Cu toate secretele, cu toate şedinţele, cu toate computerele hard şi soft, cu toate cheltuielile ridicate, cu toate structurile şi amprentele şi camerele video, au eşuat. Cheysson se află în libertate. Kort se află în libertate.

Kort se află în capătul celălalt al peronului, la nici patruzeci de picioare depărtare, urmărindu-l cu privirile. Zîmbeşte.

La început, lui Daggett nu-i vine să-şi creadă ochilor.

Gîndeşte ca un poliţist. Nu se poate împiedica. Portretul robot nu este chiar foarte exact: bărbia nu este chiar atît de ascuţită, urechile sînt puţin mai proeminente. Îşi curăţă gîtul pentru microfonul pe care-l are asupra lui. Semnalul că a intrat în legătură cu Kort. Îşi poate imagina agitaţia care va urma acum, sus, pe stradă. Nişte bastarzi eficienţi, băieţii ăştia de la Serviciul tehnic. Îi pare bine. Face cîţiva paşi spre Kort, care ridică mîna ca să-l oprească. Deşteaptă mişcare. De la distanţa asta, un glonţ mortal e puţin probabil. Iar într-o ţintă în mişcare, aproape imposibil.

Şiragul de lumini roşii înglobate în betonul platformei începe să clipească, la unison, anunţînd sosirea unui tren.

Un tren!

Chipul lui Kort se contractă nervos, recunoscînd semnalul. Şi face un lucru neaşteptat. Cu o simplă mişcare a indexului, îi face semn lui Daggett să se apropie.

Cuprinde cu ochii peronul gol şi Daggett îl poate simţi calculîndu-şi timpul.

Nu au plasat agenţi în nici unul din trenuri; toţi au fost de acord cu asta. Prea multe vieţi nevinovate în joc, prea puţine şanse. Acesta era motivul pentru care, în această clipă, păzeau cu atîta grijă staţiile propriu-zise.

Daggett se roagă pentru Duncan să fie în tren, cu faţa intenţionat la vedere, la una din ferestre.

Sînt, acum, la o distanţă de zece pasi unul de altul. La distanţa asta, nici unul n-ar supravieţui unui foc de pistol.

— Itinerariile, spuse Kort.

— Daggett le scoate, dar nu le dă din mînă.

— Duncan, îi replică el, ţinînd momeala. Trenul pătrunde în staţie. Ochii lui Kort dansează nervoşi între itinerarii şi tren. Trenul încetineşte.

— Itinerariile, repetă el.

Daggett scutură din cap.

— Băiatul meu.

Abia atunci ochii lui Kort îl alertează asupra pericolului.

E un bărbat între două vîrste, în blugi şi pantofi de tăvăleală, vechi, tociţi. Jacheta sa antivînt are fermoarul desfăcut, mîna lui se strecoară dedesubt şi Daggett poate vedea pericolul. Este fie un poliţist în haine civile, fie unul aflat în afara serviciului, cu chef de scandal.

— Care e problema, băieţi ? îşi vîntură mîndru, legitimaţia.

Nici Daggett şi nici Kort nu se clintesc, măcar.

Uşile trenului se deschiseră.

— Ei ! Cu voi vorbesc ! îşi vîră mîna mai adînc sub haină.

— Bună figură, îi spune Kort lui Daggett.

— FBI ! îi strigă Daggett omului, căutîndu-şi legitimaţia.

Dar zelosul poliţist înţelege greşit mişcarea şi-şi scoate pistolul. Daggett îşi afundă şi el mîna după armă.

Kort îl ucide pe poliţist cu două focuri în piept, cel de al doilea săltîndu-l pe om în aer. Urletele răsunară sinistru în mormîntul de ciment.

Mai tîrziu, Daggett îşi aminti că, ridicîndu-se în picioare, trenul îi apăru gol, deoarece toţi, pînă la ultimul pasager se trîntiseră la podea. Pentru că înspre vagon se uită Daggett, mai întîi. Abia după o fracţiune de secundă îl vede pe Kort sărind de pe peron în întunericul tunelului.

Tunelul ? Dar asta e sinucidere curată. Nu făcea parte din plan ! Strigă:

— Tunelul ! Ştie că microfonul va prinde vorbele lui.

Părăseşte relativa siguranţă a peronului şi se avîntă în întunericul duşmănos.

Înaintează greu. Aici e mai cald decît în iad. Nu vede nimic. Trebuie să meargă încet, e prea întuneric.Cenuşiul imaginii dispare, absorbit de negrul tot mai intens. Cîţiva metri şi se opreşte să asculte. Poate auzi paşii grăbiţi în faţa

lui. Porneşte mai departe, de-a lungul unei curbe lungi, line. Cînd, în sfirşit, este înghiţit de întunericul aproape palpabil, un chibrit se aprinde la picioarele lui. Urlă şi se aruncă înainte, cu degetele pe trăgaci.

E un vagabond. Un nenorocit de vagabond, pe jumătate dezbrăcat, ţinînd chibritul ca să-şi facă lumină. Zgomotul paşilor se aude tot mai adînc, în întuneric.

Daggett îşi vîră pistolul la loc şi o ia repede mai departe.

Puţin îi lipsise să nu-l ucidă pe vagabondul ăsta. Nervii îi joacă feste. Măreşte viteza. Îl pierde pe Kort.

Trece printr-o zonă care miroase a urină şi excremente. Nu se opreşte, pentru că încă îl mai poate auzi pe Kort, alergînd departe, în faţa lui.

La următoarea oprire, zgomotul paşilor a dispărut.

Nu este chiar linişte. Poate auzi un tren. Din faţă ? Din spate ? Nu e sigur. Dar zgomotul paşilor nu se mai aude. Se apleacă înainte, precaut, ţinînd pistolul cu ambele mîini. Cenuşiul imaginii a revenit: ochii i s-au acomodat. Dar nu e o lumină formată. E mai mult un mozaic de contururi rudimentare şi de margini vagi. Aude scîrţîitul mizeriei sub picioarele sale şi geamătul trenului, care, e clar, se apropie tot mai mult.

Chipul trage din spatele unui pătrat negru şi Cam este aruncat la pămînt. Pistolul se descarcă în cădere. Vede o strălucitoare galbenă, strălucitoare şi-şi dă seama că nu e pistolul lui, ci un pistol care a tras în el. Se rostogoleşte între şine, perfect conştient de existenţa unei a treia şine, încărcată cu suficientă electricitate ca să-l transforme în pulbere. Continuă să se rostogolească. Mai aude două focuri.

Pămîntul începe să se zguduie sub el. Se apropie trenul.

Trenul ! Ţîşneşte în picioare şi o ia în întunericul care, mulţumită apropierii trenului, deveni tot mai luminos. Tunelul îşi continuă curba la stînga. Alergînd acum de-a binelea, uemăreste mereu evaziva imagine a spinării lui Kort, în timp ce acesta continuă să se îndepărteze, de-a lungul uriaşei curbe. Asemenea unei raze de soare sterile, un fulger umple tunelul şi Daggett este aproape orbit de lumina albă. L-a pierdut. Acum îl vede, acum dispare. Se opreşte. Pieptul i se umflă. Ridică mîna ca să oprească lumina care se apropie, ţinîndu-şi faţa în umbră. E îngrozit. Zgomotul este teribil. Vrea să urle. Trenul se revarsă peste el.

În ultima clipă, doar la cîţiva metri în faţa lui, Kort tîşneşte din întuneric şi se apleacă să evite trenul. Cronometrare perfectă. Dar îşi prinde un picior... o mişcare greşită...cade... O vedenie – atîta tot. O siluetă neagră, vagă, lovindu-se de lumina albă, puternică, şi de tunetul care umple spaţiul, al celor cîteva tone ale trenului.

— N-u-u-u-u-u-u ! urlă Daggett. Dar e prea tîrziu. Impactul este instantaneu şi se trezeşte împroşcat de sînge şi de bucăţile de carne care îl izbesc din toate părţile.

Cînd se dezmeticeşte, la marginea şinelor, este acoperit de materia vîscoasă, lipicioasă şi de duhoare. Îşi smulge cu gesturi febrile hainele pătate de sînge. Rămas doar în chiloţi şi pantofi, se şterge pe ochi şi o ia şovăitor, cu picioarele moi, în josul şinei, înspre zgomotul tot mai puternic al armatei de paşi care se apropie. Kort e mort; se simte victorios. Dar nu a cîştigat. Unde e Duncan ? Cum îl vor mai găsi ei vreodată pe Duncan, acum, cînd Kort a murit ?

Lacrimile îi curg, roşii de sîngele altuia.

34

CARRIE Stevenson dormise prost. Nu simţea doar îngrijorare pentru Cam; îl ura, se ura, ura totul. Se lăsase ispitită de măr şi descoperise acum că mărul era otrăvit. Întîlnirea ei cu Carl, care-i adusese atîta fericire momentană, îi provocase mai tîrziu un şoc devastator, din cauza mîhnirii şi a regretelor. Se resimţea de pe urma acestui şoc, tremurînd din tot trupul, după ce plînsese ore în şir, zăcînd goală într-un dormitor prea încins ca să poată dormi. Sîngele i se otrăvise de atîtea remuşcări, atît de palpabile, încît mirosul propriului ei corp o dezgusta: mirosea a el.

Umilinţa provocată de tăcerea lui era ceea ce o rodea pe dinăuntru. I se dăruise total – tot ce făcuseră ! – ca apoi să plătească cu neliniştea care-ţi sfîşie inima, a aşteptării lîngă un telefon care tace toată ziua. Dispăruse din viaţa ei, înlocuit de un Cam deznădăjduit pe care, îşi dădea seama acum, îl iubea cu toată inima. Dar distrusese totul.

La această derută se mai adăuga descoperirea, făcută cu nici cinci minute în urmă, că cineva îi schimbase ordinea cheilor. Obişnuia să ţină toate cheile cu dinţii orientaţi în aceeaşi direcţie, cu excepţia cheii lui Cam, ca să-i fie mai uşor s-o repereze în toată legătura. Acum, cheia lui era orientată cu dinţii în aceeaşi direcţie ca şi celelalte. Era o greşeală. Asta era imposibil, în afară de cazul în care cheia a fost scoasă şi repusă la loc. De altcineva. Altcineva decît ea. O singură amintire îi revenea mereu în minte: se vedea stînd în pat, caldă şi simţindu-se minunat, dîndu-i lui Carl cheile, ca acesta să meargă să cumpere ceva de mîncare.

Una dintre cele mai mari greşeli ale acestei campanii pentru descoperirea adevărului era faptul că se obliga să retrăiască amintiri atît de vii şi de proaspete, atît de stimulatoare, încît îşi provoca o adîncă durere şi mîhnire. Îşi amintea, de asemenea, cît de minunate fuseseră aceste zile petrecute alături de Carl. Fiecare casă la care ajungea trezea amintirea unei

clipe sau a unor vorbe spuse de el sau a unei priviri a lui şi la cea de a treia casă, iată, gîndurile îi sînt din nou dominate, total, de el. De două ori a trebuit să tragă pe dreapta ca să plîngă în linişte, fără să rişte un accident de circulaţie.

Lista caselor se afla alături de ea, bifînd numele, unul cîte unul, pe măsură ce revenea la ele. Dacă avea cumva o calitate, atunci aceasta era eficienţa. Cu fiecare amintire, călătorea înapoi în timp, zîmbindu-şi, apoi posomorîndu-se, apoi aprinzînd o ţigară şi încercînd să se fumeze pe ea însăşi, ca să moară.

Se plimba prin grădini, se aşeza pe aceleaşi scaune pe care stătuse cu el, îşi reamintea discuţiile. Îi lipsea. El adusese o schimbare în viaţa ei; o luase cu el, fără să ajungă undeva. Un dar minunat. Şi ceea ce crezuse că nu-i va lua mai mult de două ore, se întinsese pînă după-amiază, întîrziind, fără să vrea, cu aceste ocoluri în sentimentalism.

Cu puţin înainte de ora cinci, întorcîndu-se cu mîinile goale, deprimată şi singură, trecu pe la birou ca să preia mesajele telefonice, lipsite de interes. Deşertăciunea înfrîngerii sale îi transformase glasul puternic într-o şoaptă, iar ţinuta ei dreaptă, în cea a unei femei bătrîne. Sheila îi spuse să meargă acasă, ceea ce şi făcu.

Abia în drum spre casă, traversînd domeniul parcelat, îşi aminti că-i arătase lui Carl casa portarului. Nu era un loc prea grozav, de aceea nu-l trecuse pe lista societăţii şi îl arăta foarte rar, doar atunci cînd proprietarii, care locuiau într-una din casele foştilor stăpîni ai condominiului fărîmiţat, îi cereau acest lucru. Dar cînd relaţiile dintre ea şi Carl se aprinseseră, pradă unui impuls de adolescentă de a-l avea mai aproape de ea, îi arătase proprietatea, intrînd prin partea sudică şi nefăcînd nici o aluzie la relativa apropiere de propria ei locuinţă.

Parcă maşina în garaj, luînd-o pe drumul drept, dar se răzgîndi şi o porni prin crîngul des, de-a lungul unei poteci care odinioară fusese drumul principal de acces. Străjuit de arţari falnici, drumul propriu-zis era acum invadat de rugi de mure şi alte tufişuri sălbatice, singura cale de a trece printre acestea fiind o potecă întortocheată, tăiată la întîmplare, de cele cîteva căprioare care-şi aveau aici sălaşul. În mod miraculos, această potecă făcută de sălbăticiuni urma, poate tocmai datorită faptului că se păşea mai bine pe aici, fostul drum de acces al domeniului. Carrie se afundă printre insectele şi în întunericul pădurii, croindu-şi drum cît putea de repede.

Un segment nou de şosea fusese trasat în unghi drept cu scurta prelungire a vechiului drum, rămasă utilizabilă. Din cauza acestei obstrucţii, căprioarele ocoliseră drumul nou, astfel încît poteca lor se strecura către spatele vechii căsuţe a portarului. La fel făcu şi Carrie. Trebuind să iasă din cărare ca să ajungă la micul luminiş unde se află căsuţa, îşi făcuse singură

potecă, ocolind rugii cu ţepi ascuţiţi şi evitînd pe cît posibil crengile uscate, căzute la pămînt.

Era într-adevăr un loc minunat dacă apreciai intimitatea şi liniştea asigurate de izolarea în care se afla. Dacă proprietarii ar fi investit ceva mai mult pentru a o renova, mărind-o puţin sau aducînd îmbunătăţiri unicei băi şi bucătăriei strîmte, i-ar fi putut scăpa de ea într-o clipă. Dar aşa cum era, pur şi simplu nu avea căutare.

Dar avea un geam spart.

Asta era ceva nou. O cuprinse panica. Cineva a pătruns înăuntru ! Nu trecuseră cinci zile de cînd fusese aici cu Carl şi atunci nu existase nici o fereastră spartă. Să alerge înapoi şi să-l sune pe Cam şi să încerce să-i explice că a fost spart un geam la una din casele ei de închiriat şi că ar trebui să vină repede aici ? Copilării. Vandalismul era singura explicaţie. Se potrivea exact cu ceea ce bănuia că ar fi activitatea adolescenţilor din zonă – copii pătrunzînd în case, în speranţa de a găsi o sticlă de băutură sau un pat în care să-şi domolească poftele. Săptămînalul local fusese plin în vara aceasta cu asemenea istorii, abia trecuta Zi a Muncii fiind cea mai rea. În calitate de administrator de proprietate, ea avea obligaţia să raporteze proprietarilor orice daune. Va trebui, deci, să evalueze daunele.

Stătea retrasă, gîndindu-se cum să acţioneze. Să-l cheme pe Cam sau să se ducă pur şi simplu şi să vadă despre ce era vorba ? Clocotea de mînie, dezgustată de gîndul că cineva ar putea viola o proprietate în felul acesta. Tremura de spaimă gîndind că poate nici nu era vorba de adolescenţi.

Se strecură repede în curtea din spate şi se furişă înspre intrarea de aici, unde se opri, cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot. Nu auzea nimic altceva decît bubuitul inimii sale. Emoţiile ei oscilau între spaima copilărească şi mînia adultului. Nu ştia în care din ele să aibă încredere. Părea atît de stupidă această fereastră spartă. Părea atît de ameninţătoare.

Răsuci butonul uşii şi împinse.

Intră în bucătăria de dimensiunile unei debarale şi se opri, deoarece, încercînd să evite cioburile geamului spart constată, spre marea ei surpriză, că acestea fuseseră măturate. Nu-şi amintea ca inima să-i fi bătut vreodată cu atîta putere. Plutea în aer mirosul slab de mîncare gătită, acolo unde n-ar fi trebuit să existe aşa ceva. Chiriaşi ilegali ? se întrebă. Sau Carl ? I se făcu teamă. Nu înţelegea nimic din tot ce făcea. În loc să fugă, se pomeni afundîndu-se în această casă în misterele ei. Silită să continue. Se pomeni intrată bine în căsuţă, continuîndu-şi drumul, încetişor, pas cu pas.

Şi apoi, îngheţă. Un lacăt nou-nouţ, strălucitor şi un belciug fuseseră agăţate grosolan pe uşa camerei de zi. Era singura cameră din căsuţă, în afara micului dormitor şi a băii, care comunicau între ele. Un instinct matern, pentru care nu avea nici o justificare biologică, o alertă totuşi şi uitîndu-se la stînga şi

la dreapta, puse mîna uşor pe uşă, ca un mediu care încearcă să extragă energia din ea.

— Duncan, şopti ea, în crăpătură.

Vocea emoţionată şi îngrozită care-i răspunse, fără cuvinte şi vagă, aşa cum se auzea prin grosimea uşii, ascuţită şi înnebunită, o pătrunse pînă în adîncul fiinţei sale. El era.

Pierzînd orice control, puse instinctiv mîna pe mînerul uşii şi-l împinse cu violenţă. Uşa se întredeschise, oprită din cauza lacătului, lăsînd un spaţiu de nici doi centimetri şi dincolo, proptit cu mîinile în podea, tîrîndu-şi picioarele moarte, era Duncan, venind înspre ea cît de repede îi permiteau braţele să-l care.

Abia în ultima clipă văzu femeia, în dreapta ei, şi în aceeaşi fracţiune de secundă reuşi să se răsucească repede şi să trîntească uşa dormitorului, prin care ieşea acesta. Femeia sări înapoi, dar uşa îi prinse antebraţul în clanţă şi ricoşă ca şi cum s-ar fi lovit de un opritor de cauciuc. Femeia strigă de durere.

— Carrie ! Carrie ! Carrie ! strigă Duncan din puşcăria lui. Dar Carrie abia dacă-l auzea, înnebunită de spaimă, cu toată atenţia îndreptată asupra mîinii care pătrundea prin uşa pe care amîndouă femeile se lăsau cu toată forţa lor.

Braţul rănit continua să-şi facă mai departe loc prin uşă, ca un mîner, şi Carrie constată că pierde teren. Fără să se gîndească, căci, dacă s-ar fi gîndit, n-ar fi putut niciodată face asta, se întinse, prinse degetul mic al femeii şi trase de el într-o parte, provocîndu-i destulă durere ca să determine retragerea braţului prin crăpătura uşii, determinînd un nou urlet din partea celei căreia îi aparţinea. În sfîrsit, presiunea ei asupra uşii se dovedi suficient de dureroasă ca să oblige retragerea acestui mădular. Apoi, braţul celeilalte fiind prins în încheietură, Carrie se propti cu amîndouă mîinile în uşă şi se trase cu picioarele mai în spate, înclinîndu-se tot mai mult, provocînd tot mai multă durere asupra încheieturii, apropiindu-se, în acelaşi timp, cu vîrful pantofului drept, la cîţiva centimetri de un scaun de răchită aflat în hol, cu cîteva umeraşe pentru haine aruncate pe el. Nu trebuia să permită acestei mîini să scape. Clădirea aceasta avea în fond o intrare principală şi singurul lucru care o despărţea de paznicul lui Duncan era faptul că braţul acestei femei era prins în uşă. Încordată cum era, piciorul ei avea tendinţa să împingă scaunul mai departe, nu să-l aducă mai aproape de ea. Se lăsa tot mai jos, izbiturile care veneau din partea cealaltă a uşii, strigătele ei de groază şi tînguiala lui Duncan, totul conspirînd împotriva ei. Ca prin miracol, vîrful piciorului ei prinse în sfîrşit piciorul scaunului de răchită şi, încet, centimetru cu centimetru, îl aduse către ea.

Inima îi bătea sălbatic şi ea tremura de spaimă. Îşi apropie din nou picioarele de uşă, se răsuci cu spatele şi o blocă cu trupul ei, cu atîta hotărîre, cu atîta autoritate, încît auzi, practic, oasele trosnind.

Îşi retrase greutatea, propti scaunul sub clanţă şi-l apăsă cu forţă în loc, blocînd încheietura mîinii.

Lacrimile îi înceţoşară privirile şi o cuprinse îndoiala. Va ţine oare ?

— Carrie ! imploră Duncan, degetele lui firave ieşind prin crăpătura uşii, de care se apucase.

— Du-te înapoi, îi spuse ea, continuînd să susţină cu greutatea ei echilibrul scaunului. Degetele de la mîna femeii, roşii cum nu mai văzuse vreodată, se contractau sub încercările de a se elibera. Apreciind rezistenţa scaunului fixat sub clanţă de a reţine mîna în capcană, Carrie îşi ridică încetul cu încetul greutatea, pînă ce se desprinse de tot.

— Du-te înapoi, repetă ea, ţipînd din toate puterile.

— Repede ! porunci din nou văzînd scaunul încovoindu-se sub izbiturile repetate ale femeii de dincolo şi mîna începînd să se mişte în crăpătura uşii. Duncan se urni anevoios înapoi, cu picioarele lui răsucite tîrîndu-se fără viaţă, în urma sa.

Se aruncă cu umărul în uşă. Auzi sunetul distinct al lemnului care se crapă şi şuruburile începînd să cedeze. Încă o dată şi încă o dată se împinse cu umărul în uşă cu spatele la bucătărie, cu ochii pe scaunul acela şi pe mîna care cîştiga spaţiu cu fiecare buşitură în uşa alăturată. Putea efectiv simţi uşa lui Duncan cedînd sub eforturile ei – uşa se deschidea ! O bucată din uşor se desprinse şi crăpătura de un centimetru se mări la doi. Cîştigul acesta o îmbărbătă şi, brusc lacrimi începură să se reverse din ochii ei, redîndu-i vederea.

Cu umărul ostenit de atîtea lovituri, Carrie riscă să piardă de sub ochi mîna femeii şi scaunul şi se schimbă pe umărul nefolosit, făcînd o întoarcere completă. Dar rămase cu gura căscată şi se opri în loc, fără glas, cu capul vîjîindu-i. Acolo, blocînd uşa de la bucătărie, cu pumnii încleştaţi, holbat, nevenindu-i să creadă, era Carl.

35

DAGGETT se trezi la unu după-amiază, în propriul său pat, fără să-şi poată aminti cum ajunsese aici. Dincolo de fereastră, soarele împrăştia acea lumină de culoarea inului, care prevestea apropierea toamnei. Gîtul uscat şi migrena surdă îi împrospătară memoria – fusese adus aici în maşina lui Pullman, un alt agent conducînd-o pe a lui, în timp ce un doctor al Biroului prescria nişte sedative care să-l ajute să depăşească ceea ce pe moment fusese descris cînd traumă, cînd stare de şoc. După ce toată lumea plecase, înghiţi unul din sedative cu un scotch tare, ceea ce, fără îndoială, i-a provocat prăbuşirea.

Îşi aminti că făcuse un duş ca să cureţe sîngele de pe el şi apoi o baie, într-o apă fierbinte, sperînd, în mod absurd, că-şi va putea steriliza astfel pielea. Tot mai adăugînd de cîteva ori apă fierbinte, baia îi luă aproape o oră. Medicamentele combinate începură să-şi facă efectul cînd se ridică din cadă folosind trapezul lui Duncan şi-şi lăsă capul pe pernă, la ora trei dimineaţa.

Puse de cafea, făcu din nou duş şi se îmbrăcă cu haine curate, binecuvîntînd mirosul lor proaspăt şi savurîndu-l ca într-o reclamă la televizor.

Cele două ceşti de cafea nereuşind să-l redreseze, încercă cu ouă jumări, dar nu mîncă decît jumătate din ele. Epuizat, simţindu-se intoxicat şi mahmur, se urcă în maşină şi o porni la lucru.

Cei de la Buzzard Point îi făcură o primire ca la reîntoarcerea unui marinar. Oameni cu care nu mai vorbise de secole ieşeau din birourile lor şi-i strîngeau mîna sau îl băteau pe spate.

— Îl găsim noi pe puşti, îl asigurau cu toţii, într-un fel sau altul, şi devenise clar că uriaşa maşinărie WMFO, cu tot ce reprezenta ea, se aliniase pentru această cauză unică.

„Michigan în sus”, „Michigan în jos”, aproape că se aştepta să se pomenească în capul unei mese de banchet, cînd dădu colţul spre divizia Antiterorism. Găsi în schimb o încăpere complet abandonată, cu excepţia

Gloriei, care izbucni în lacrimi şi nu se putu face înţeleasă în strădania de a spune ceva ce aducea cu nişte condoleanţe.

În încercarea lui zadarnică de a o linişti, o îmbrăţişă pentru prima dată în viaţa lui, gest care nu servi decît la a o emoţiona şi mai mult.

Aşa îi găsi Pullman, unul în braţele celuilalt, Gloria plîngînd isteric.

— Au nevoie de tine pentru interogatoriu, îl anunţă pe Daggett, cu lipsa de recunoştinţă a unui căpitan.

— Iar tu te duci la biroul tău, o admonestă scurt pe Gloria.

— Unde sînt ceilalţi ? întrebă Daggett, măturînd aerul cu mîna.

— Toţi agenţii de teren liberi, cu picioare bune, sînt afară în stradă, încercînd să culeagă informaţii despre fiul tău sau despre Cheysson. Consensul general aici este că Cheysson e prea măruntă ca să încerce să facă acest lucru fără Kort şi avînd în vedere că infrastructura lor a fost distrusă cu ocazia raidului german, presupunem că, indiferent ce planuri a avut el, s-au dus toate la fund. Tot ce mai poate face ea acum este să fugă. Iar noi să strîngem tot mai mult laţul. Toţi colaboratorii lui Cheysson, de la In-Flite, sînt supuşi unui interogatoriu de gradul trei: unde îi plăcea să plece în vacanţe, unde s-ar putea duce dacă ar avea necazuri. Îl găsim noi pe puşti, Daggett.

— Hainele mele ? Geaca mea cu însemne ?

— Ne ocupăm de ele. Ne ocupăm de toate. Şi acum coboară la interogatoriu şi pregăteşte-te să te transformi într-o placă stricată. Te aşteaptă o şedinţă lungă.

— Dar primele rapoarte ? Vreau să citesc tot ce avem despre noaptea trecută.

Pullman aruncă o privire către Gloria şi din nou către Daggett.

— Nu aşa vor decurge lucrurile.

Ochii Gloriei spuneau mai multe decît ar fi îndrăznit Pullman. Daggett fusese dat la o parte.

— Ce se petrece aici ?

— Implicarea personală, ca în cazul acesta, reprezintă, din punct de vedere tehnic, un conflict de interese.

— Conflict de interese ? Dar acesta este interesul meu absolut !

— Fiecare lucru la timpul său. Avem nevoie de tot ce ne poţi spune şi de un raport complet.

— Dar asta poate dura zile ! Mă treci pe linia moartă ?

întrebă el.

— Încercăm să-i găsim pe Cheysson şi pe băiatul tău. Acum fă-ţi nenorocita de datorie şi du-te la interogatoriu. Acum !

Cu piepturile umflate, aflaţi doar la cîţiva paşi unul de celălalt, cei doi se înfruntau. Pullman, cu vocea cea mai neoficială pe care şi-o putuse compune, îl avertiză:

— Să nu faci asta !

Dar Daggett se întoarse şi o porni spre lift.

Abia după relatarea repetată a poveştii sale, necesară înţelegerii celor întîmplate, prinseră rod, pe ascuns primele seminţe ale îndoielii.

Voci şoptite, ascunse în spatele gîndurilor sale, stîrneau şi scoteau la iveală o mulţime de posibilităţi. După această trecere în revistă, obişnuitul părea fantastic, nu pentru cei cărora le detalia evenimentele nopţii precedente, ci pentru el însuşi, pentru anchetatorul care studiase în mod regulat transcrierile unor detalieri ca aceasta. După patru ore, simţea în inimă spaima incertitudinii, în ciuda faptului că era perfect conştient că fusese martor la toate acestea cu aceiaşi ochi cu care se uita acum la cei care îl interogau. Înnebunit de propriile gînduri contradictorii, explicaţiile lui aveau tendinţa să o ia pe alături şi, curînd, îl puseră să o ia de la început, nisipul din clepsidra lui transformîndu-se în apă şi curgînd fără oprire de sus în jos, orele zburînd o dată cu ea.

La zece seara, văzîndu-i epuizarea, inchizitorii săi îl iertară, dar îl preveniră că vor relua şedinţa în dimineaţa următoare. S-a stabilit ora întîlnirii. S-au strîns mîini, s-au schimbat zîmbete. Nimeni nu se îndoia de Daggett, dar muriseră doi oameni şi erau multe lucruri care trebuiau explicate.

Trecînd de-a lungul coridoarelor, cu gîndurile începînd să sape găuri în judecata lui, auzi tropăitul unor picioare grăbite, apropiindu-se din spate şi se întoarse să salute o Glorie îngrijorată, în mîinile căreia, cîteva hîrtii fîlfîiau ca nişte aripi rupte. Se opri brusc şi în chipul ei se văzu pe sine, pentru că arăta îngrozită.

— Ţi-am adus tot ce am putut, îi explică ea, întinzîndu-i hîrtiile. Nu e cine ştie ce.

Se uită în jos la hîrtiile care trecuseră acum în mîinile sale, le împături, le băgă în buzunar şi-i mulţumi din ochi.

— O să te ţin la curent, spuse ea.

— Am un sentiment foarte ciudat, îi mărturisi el.

— Trebuie să dormi, îl sfătui ea. Bea o supă fierbinte şi culcă-te.

36

Cu încheietura mîinii umflată şi cu un deget rupt, pe care Kort i-l pusese în atele, Monique conducea Toyota spre locuinţa lui David Boote, la ora opt şi jumătate, în dimineaţa zilei de 21 septembrie. Pe bancheta alăturată, Kort fuma. Schimbul lui Boote nu începea înainte de zece.

Acesta locuia doar la cîteva minute de Aeroportul Naţional, în afara Alexandriei, într-o zonă în care predomina populaţa de culoare.

Kort înşurubă surdina la ţeava pistolului şi puse pistolul în tocul de nailon, pe care-l purta sub braţ.

— N-ai de gînd să-l foloseşti ?! îl întrebă ea.

— În Los Angeles a trebuit să ne protejăm metodele pentru cazul în care eşuam. A trebuit să ne luăm anumite precauţiuni pentru a-i ţine departe de pistă. Dougherty fusese ideal pentru asta. Era un beţiv cunoscut şi i-am injectat suficient alcool ca să-l doboare. Cine e dispus să pună bază pe declaraţiile unui astfel de om ? Aici nu avem nevoie de asemenea prevederi. Aici e capătul liniei. Pentru noi. Pentru Boote. Pentru toţi cei implicaţi.

— Dar nu-i decît un mecanic. N-are nimic de-a face cu treaba asta.

— Condu, îi porunci el.

Blocul de cărămidă, cu apartamente, era înconjurat de spaţii aride, unde garduri din lanţuri, ruginite, protejau pajiştile fără iarbă. Aerul mirosea a rahat de cîine şi a bere acrită.

— Acelaşi lucru ca şi data trecută, spuse Kort.

Îi simţea albul ochilor.

Se apropiară de uşă. Kort se mai uită pentru ultima oară la număr şi ciocăni. Omul care răspunse putea foarte bine să fie fratele lui Dougherty. Avea nevoie de un bărbierit şi de un maiou curat. Se uită la ei cu o privire mahmură.

Făcuse treabă bună Grecul.

— Paza Aeroportului, domnule, spuse Kort, începînd cu obişnuita lui frază. Am avut o breşă în sistemul de pază şi trebuie să verificăm toate legitimaţiile. Vreţi să ne daţi legitimaţia dumneavoastră ?

Spre deosebire de Dougherty, omul ăsta nu simţea nevoia să se convingă. Nu vroia decît să se întoarcă la cafeaua a cărei aromă ajunsese pînă la Kort. Voia să termine cît mai repede cu povestea asta.

Ca şi Kort.

— Vă supăraţi dacă intrăm o clipă ?

— Cîtuşi de puţin, răspunse omul.

— Putem aştepta aici, obiectă Monique, amestecîndu-se repede în discuţie, încercînd să împiedice ceea ce lui Kort i se părea inevitabil.

O măsură din priviri.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, am vrea să intrăm, totuşi.

Dar David Boote, sau oricum l-ar fi chemat, nu-i băgă în seamă. Pornise deja în căutarea legitimaţiei. Kort trecu peste prag.

— Aşteaptă în maşină, îi spuse el, aspru.

Se retrase în jos, pe cărare. Pantoful i se încurcă într-o pungă de plastic, purtată de vîntul suficient de puternic şi se aplecă sa se debaraseze de ea.

Kort trînti uşa după el.

Boote apăru după colţ, cu legitimaţia în mîna şi arma gata pregătită a lui Kort îi făcu două găuri în mijlocul pieptului şi o a treia în mijlocul frunţii, după ce acesta căzu. Kort îngenunche, în timp ce trupul încă se mai zbătea şi smulse legitimaţia din strînsoarea omului. Uciderea lui Boote îl întărîtase. Urmau Mosner şi ceilalţi; urma să elimine moartea confecţionată de ei şi distrugerea şi venise timpul să atragă lumii întregi atenţia asupra minciunilor şi conspiraţiilor acestora. Putea simţi mirosul victoriei; şi mirosul era dulce. Vîrî legitimaţia în buzunar, puse pistolul jos şi ascunse cadavrul în debaraua pentru haine. Trase o carpetă mică şi ascunse petele de sînge. Ieşi din casă şi se îndreptă spre maşină, unde o găsi pe Monique strîngînd volanul cu singura ei mînă bună, palidă, tremurînd toată şi, în ochii înroşiţi, văzu ravagiile lacrimilor.

— Facem ceea ce trebuie să facem, spuse el. Avea nevoie ca ea să rămînă tare.

Monique tăcu. Porni maşina şi o luă din loc.

— Opreşte, îi spuse el, trecînd pe lîngă hangarele imense care aparţineau companiei Aviation Brown.

— Trage pe dreapta.

Trase maşina în refugiu, făcînd astfel loc unei dube.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă ea.

— Vîntul, spuse el, arătînd în sus, spre girueta care se agita deasupra celui de al treilea hangar.

Îi trebui ceva timp pînă reuşi să se orienteze. Se suci pe banchetă pînă cînd presupuse că privea spre est.

— Vîntul nu bate din direcţia bună, spuse el, uitîndu-se la ceas.

— Ce vrei să spui ?

— Că nu bate din direcţia bună ! Nouă ne trebuie ca ei să folosească pista treizeci-şase – trei-şase. Vîntul ăsta o să-i ducă pe unu opt. Nu e bine. Studie un orar criptic pe care-l avea în buzunarul de la cămaşă, se mai uită o dată la ceas şi spuse:

— N-avem ce face, trebuie să aşteptăm.

— Să aşteptăm ?

Ne întoarcem şi aşteptăm. Trebuie să sperăm că după-amiază vîntul îşi va schimba direcţia. Mai zboară nouă cinci doi nouă după-amiază. Nu are încărcătură chimică, dar e singurul lucru pe care-l putem face. Dă drumul la radio, la informaţiile meteo.

— Să aşteptăm ? repetă ea. Nu are încărcătură chimică ?

Dar am crezut că tocmai ăsta era obiectivul !

— N-avem de ales. Întoarce. Mergem înapoi.

— Nu înţeleg. Am crezut că tocmai încărcătura chimică era obiectivul operaţiei.

— Cui îi pasă dacă tu înţelegi sau nu. Dă-i drumul !

— Nu trebuia să-l omori. Înţelegi ? Nu trebuia să-l omori.

— Cui îi pasă de Boote. Nu-i decît unul dintr-atîţia. Crede-mă, cui îi pasă ?

— Nu te cred, spuse ea, întorcînd maşina. Cu toţii avem pe cineva căruia îi pasă de noi, izbucni ea, sperînd că şi ea are. Altfel, la ce bun să mai trăieşti ?

37

— BĂNUIESC că-ţi închipui că sînt o bestie, spuse Kort cocoţat pe marginea căzii.

Mîinile ei erau legate în faţă, cu un şnur lung, alb, din plastic, asemenea celui folosit pentru legarea pungilor de gunoi. Îi ţinea încheieturile atît de strîns una de alta, încît mîinile i se umflaseră. Glezna stîngă era legată la fel, dar cu o sfoară de nailon înnodată de ea. Această sfoară era legată cu capătul celălalt, de o conductă rigidă. Kort strînsese puternic ambele noduri, după care îşi luase măsura suplimentară de precauţie, de a da foc, cu bricheta, nodurilor sforii de nailon, pentru a le topi într-o masă compactă, astfel încît să nu mai poată fi desfăcute. Cătuşele ei improvizate nu o împiedicau să fumeze ţigara Sobranie pe care i-o oferise el. Dar nu-i răspunse, deşi buzele îi erau libere să vorbească. Nu avea cuvinte care să poată exprima ceea ce gîndea despre el şi abia de cîteva minute reuşise să-şi înfrîneze furia aşa încît, legată şi ghemuită pe pardoseala băii, era udă de transpiraţia mîniei.

— Nimic din toate astea nu a fost plănuit. Nimic. Şi cel mai puţin ca eu să mă îndrăgostesc de tine. Se uită la ochii ei neiertători si dădu din cap.

— Ah, da, Caroline. Chiar îţi închipui că tu sau băiatul aţi mai fi acum în viaţă dacă n-ar fi aşa ? Nu simt dorinţa să-ţi fac rău. E destul de mult rău în lume.

— Eşti nebun.

— N-am de gînd să discut dacă ceea ce fac eu e bine sau rău, pentru că în problema mea nu trebuie să-mi răspund decît mie. Numai în faţa mea şi a Lui, spuse el, uitîndu-se la tavan, iar cu El, am făcut pace.

— Eu una n-aş fi aşa de sigură.

Încă nu-i cunoscuse temperamentul, dar iată-l izbucnind, încins la roşu, lăsîndu-se într-un genunchi, presîndu-şi faţa de a ei.

— Ce rahat ştii tu despre asta ? Faţa ei, stropită de saliva furiei sale, se întoarse într-o parte şi, cu mîini tremurătoare, ţigara îi găsi buzele şi ea trase tare şi se chirci şi mai mult, iar Kort se întoarse înapoi pe marginea căzii.

Continua să dea din cap, fără să-şi dezlipească ochii de pe ea. Era nebun. Mîna lui căută după portofel şi degetele găsiră fotografia vîrîtă în deschizătura de piele şi se aplecă înainte, înspăimîntînd-o, şi trînti fotografia pe capacul closetului.

— Asta e opera lor. Simţea cum o priveşte, poruncindu-i să se uite.

Îi era teamă să se uite, dar ştia că nu o va lăsa pînă nu va face ce-i spune. Şi cînd se uită, stomacul i se strînse şi bila îi arse beregata. Îşi întoarse privirea şi, deşi încerca să se stăpînească, auzi strigătul de jale care-i scăpă. El cîştigase şi ştia asta. Iar el continua să dea din cap, în felul acela ciudat, ca şi cum ar fi vrut să se convingă singur şi, fără să se uite la fotografie, o băgă înapoi în portmoneu.

— Cu toţii avem motivele noastre pentru ceea ce facem, spuse el.

— Te-ai folosit de mine, reuşi ea să spună, căci nemulţumirea ardea în ea din clipa în care Cam pomenise de chei.

— Puteam oricînd să-ţi iau cheile. Nu m-am folosit de tine. Nu în felul în care spui tu.

— Deci cheile au fost totul.

— Da.

— Şi acum ?

Îşi stinse ţigara în chiuvetă şi se sculă în picioare, uitîndu-se în jos, la ea, dominînd-o. Scoase o altă ţigară pentru ea. Aşteptă pînă ce ea se uită în sus şi o acceptă. Privirile li se întîlniră şi ea se întrebă cum era posibil ca cineva atît de blînd să facă ceea ce făcuse omul acesta. Îşi aduse aminte cum au făcut dragoste, ca şi cum ar fi trecut ani de atunci şi nu-şi putu stăpîni lacrimile. Îl ura mai mult ca pe oricine pe pămîntul ăsta şi, totuşi, lacrimile ei erau lacrimi de iubire.

— Există pe lumea asta două feluri de nebuni. Nebunii care sînt nebuni pentru că nu fac nimic. Şi nebunii care sînt nebuni pentru că fac ceea ce fac. Dar eu nu sunt nebun.

Se îndreptă spre uşă.

— Să nu faci asta, Carl – sau cine eşti tu. Sînt şi alte căi... Să nu faci asta !

Aceasta îl făcu să-şi întoarcă capul, căci pînă şi ea era surprinsă de îngrijorarea din glasul ei. Încet, un zîmbet îi lumină faţa. Tonul ei îl impresionase, în mod evident. O privi îndelung, dar ea nu simţi nimic. Doar o răceală de gheaţă.

— Nu Carl, o corectă el, zîmbind cu toată faţa. Sînt Anthony Kort. Şi trînti uşa după el.

Numele îi era cunoscut de la Cam. Realitatea îşi croise drum: Anthony Kort înţelese acum mult mai bine hotărîrea de neclintit a lui Cam şi se simţi josnică pentru tot ceea ce îi spusese. Şi iar se chirci, sub noul val de otravă, care urca din măruntaiele ei. Fusese în ea, acest monstru. Oare nu avea un sens ca un monstru să se fi născut dintr-un monstru ?

— Ne... norocitule ! strigă ea cît putu de tare, pînă cînd rămase fără suflu. Deşi auzi închizîndu-se uşa dincolo şi pe cei doi vorbind în şoaptă, ştiu că vorbele ei nu contau. Un om ca el nu poate înţelege decît limbajul faptelor.

I se păru că plecau. Auzi cuvîntul aeroport şi ştiu că trebuie să facă ceva. Acum.

Ţigara neaprinsă rămăsese pe jos, lîngă genunchii ei, acolo unde o lăsase. O băgă în gură trăgînd înnebunită din ea, apăsînd-o de mucul care mocnea, al celeilalte ţigări. Pufăi, pufăi încercînd cu disperare să o aprindă pe cea nouă şi, în sfîrşit aceasta se aprinse şi ea înghiţi fumul, satisfăcută. Dar nu pentru că vroia să fumeze făcuse asta. Ci pentru că avea un plan. Iar acum, cînd ştia cine era cu adevărat acest om – acum că înţelesese -, nu exista nimic ce n-ar fi fost în stare să facă pentru a-l opri.

După nici un minut, maşina porni şi ea se puse pe treabă.

38

— LE-AI adus ? o întrebă Daggett pe Lynn înainte ca aceasta să fi apucat să intre în casă.

— Da, dar... nu-şi termină ea vorba.

— Pune-le acolo. Eu vorbesc la telefon. Vin imediat. Se întoarse la telefon şi spuse repede:

— Scuzele mele. Da. Mecanici, exact. Se uită în sus, la ea. Ea se holba la el, întrebîndu-se de unde îi venea toată această energie. Îi făcu semn să pună, pe masa de sufragerie, hîrtiile pe care le adusese cu ea.

— Oricine nu se prezintă la lucru în dimineaţa asta... Da, ştiu... E important... Da... Vă dau două numere. Dacă nu răspund la primul, încercaţi la celălalt. Este extrem de important. Ar fi în cauză unul din avioanele dumneavoastră... Exact.

Nu se aşteptase să-l găsească atît de animat. Se gîndise că o să dea peste un bărbat ghemuit într-un colţ, eventual bînd, lipsit de orice reacţie.

— M-au scos din cărţi, îi explică el, îndreptîndu-se direct spre hîrtiile aduse de ea, energia explodînd din fiecare mişcare pe care o făcea.

— M-au trecut pe tuşă din cauza implicării mele personale.

Dacă mă duc la birou, sînt gata să mă închidă într-o cameră şi să mă interogheze pentru a suta oară. Iar astăzi este ziua, spuse el cu glasul tulburat. Întîlnirea. Nu e vreme de prostiile lor.

— Mă tem că n-am înţeles ce spui, recunoscu ea punîndu-şi geanta jos.

— L-am avut tot timpul în faţă, îi explică el, trecîndu-şi mîna prin păr. Se uită la ceas pentru a treia oară de la sosirea ei. Nervozitatea lui i se transmise şi ei şi se trezi neliniştită şi înfierbîntată.

— Uită-te aici. Trînti pe masă biletul pe care i-l dăduse Kort, în ziua răpirii lui Duncan.

— Ce-i cu el ? îl întrebă ea, dorind să nu fi trebuit s-o facă, dar nu văzuse nimic.

— E scris pe carnetul meu de însemnări. Arătă spre bucăţica de hîrtie. Uite, sus e numele meu. Duncan mi l-a făcut cadou anul trecut, de Crăciun.

— Nu pricep.

— Ţin carnetul ăsta în servietă.

— Şi ?

— Şi Kort şi-a bătut joc de mine.

— Cam...

— Kort mi-a cerut să-i dau itinerariile. Întîlnirea din staţia de metrou – vroia itinerariile.

— Da... Şi ?

— Acest carnet de însemnări se afla în servietă. L-a luat din servieta mea. Deci văzuse, deja, itinerariile. Ai priceput ?

— Nu.

— Dacă el văzuse deja itinerariile, atunci de ce mi-a cerut să i le pun la dispoziţie ? Nu aşteptă decît o secundă înainte de a-şi da singur răspunsul.

— Pentru că avea nevoie de un motiv – într-adevăr, un motiv bun – ca eu să cred că e în stare să rişte o întîlnire faţă-n faţă. Totul e o chestie de dedublare. Totul este să intuieşti ce gîndeşte celălalt – să te vîri în capul lui. Ai priceput?

— Atunci de ce a cerut itinerariile ? Nu, nu am priceput.

— Pentru că avea nevoie de un martor. N-avea nici o legătură cu itinerariile. Avea nevoie de mine – şeful anchetei – ca să fiu martor la moartea sa. Dar şi-a scris biletul pe un carneţel de notiţe greşit şi asta o să-l ducă direct în ştreang.

— Trăieşte ? Se sprijini de marginea mesei ca să-şi menţină echilibrul.

— Al naibii să fiu că trăieşte. Risipi un teanc de hîrtii şi răsfoi prin cele aduse de ea. Scoase harta zborurilor companiei LAX. Scara e prea mare, deci nici măcar nu putea vedea Hollywood Park, dar e aici, crede-mă.

Pescui o linie în dezordinea de pe masă, măsură scara raportată la mile şi apoi măsură în prelungirea hărţii deschise. Îi făcu semn să-i dea sarea şi piperul. I le dădu.

— Hollywood Park e chiar aici, spuse el, punînd solniţa jos.

— N-am nici cea mai vagă idee unde vrei să ajungi.

Se aplecă şi trînti încă o dată solniţa. Lynn se dădu înapoi.

— Aici a căzut şaizeci şi patru. Chiar aici. Exact aici. Luă linia şi măsură distanţa.

— Ştii cît e de mare Hollywood Park, e uriaş. Barnes a fost acela care mi-a spus, zise el, derutînd-o. Barnes mi-a spus că simularea de la Duhning şi prăbuşirea lui şaizeci şi patru confirmă acelaşi traseu de zbor. Avionul adevărat şi simulatorul au zburat aceeaşi distanţă; şi, în ambele cazuri, au aterizat în acelaşi loc. Dacă ai transpune simularea pe o hartă reală, ai vedea că avionul a

căzut în Hollywood Park. El mi-a spus asta, zise Daggett, dar pur şi simplu vorbele mi-au trecut pe la urechi.

— Mă înfricoşezi.

— E bine, spuse el, dînd sălbatic din cap. Adevărul înfricoşează, nu-i aşa ? E o chestie de fizică, zicea Barnes. Eu nu îl ascultam. Fizică ! Renunţi la comanda pilotului şi avionul se prăbuşeşte. De fapt, piloţii de pe avioanele nouă cinci nouă au fost instruiţi, cu toţii, de Ward – deci vor conduce cu toţii, în aceste prime cîteva minute de zbor, în aceeaşi manieră: Kort poate conta pe asta. El contează pe asta.

Simţi că ochii încep să o ardă şi să o înţepe şi ştiu că era gata să izbucnească în plîns. Se apropie, vrînd să-l mîngîie, să-l liniştească puţin. O opri, îmbrăţişîndu-i amîndoi umerii şi căutîndu-i privirile.

Se dădu înapoi, ridică un deget şi se întoarse la harta pe care o adusese cu ea.

— Ai răbdare cu mine. Începu să azvîrle cu hîrtiile peste tot şi, făcînd astfel, spori impresia de nebunie. Foile uriaşe de zăpadă albă căzură şi acoperiră covorul. Abia atunci observă ea căruciorul cu rotile, strîns şi sprijinit de perete. Şi nu-şi mai putu stăpîni lacrimile. Le lăsă să curgă în voie, uitîndu-se la bărbatul ei drag, care o luase razna.

— Întrebarea e, spuse el revenindu-şi, care este obiectivul ? Şi ce aeroport va folosi, Dulles sau Naţionalul ? Avionul trebuie să decoleze de pe unul din aceste două aeroporturi, corect ? Şi de aceea trebuia să-mi aduci asta. Se întoarse ca să se asigure că era acolo şi, văzînd-o, puse încet harta jos, asemenea unui bufon care-şi dă seama că nu mai este comic.

— Nu mă părăsi. Să nu faci asta.

— S-a terminat.

— Nu s-a terminat.

— Kort e mort, Cam. Îl vor găsi pe Duncan. Trebuie să crezi că-l vor găsi.

— Dacă nu eşti atentă, nu vei reuşi niciodată să-i convingi pe ceilalţi.

— Să nu faci asta ! strigă ea, încrucişîndu-şi braţele ca să se apere de frig, îndepărtîndu-se de el.

— Nu mi-am ieşit din minţi, fir-ar să fie. Mi-am închipuit eu ! Iisuse ! spuse el, izbind cu atîta tărie în masă, încît tăblia se rupse şi toate hîrtiile se împrăştiară pe jos, acoperindu-i picioarele. Urmări hîrtiile aşezîndu-se şi tristeţea se aşternu pe chipul său.

— Nu mă crezi? Nu e numai carneţelul cu însemnări. Se aruncă la podea şi scurmă în mormanul lui de zăpadă, pînă cînd reperă o anumită bucată de hîrtie.

— Gloria, fie-i sufletul binecuvîntat, mi-a adus primele rapoarte, inclusiv unul de la spital, unde au dus ce mai rămăsese din el – cine o fi fost acela. Încercă să îndrepte tăblia, dar, nereuşind, ocoli masa, în partea cealaltă. Chestia cu condusul unei anchete înseamnă că deţii zeci – poate sute – de date

disparate, în capul tău. Un departament ştie ceva; vine şi-ţi spune ţie. Altul descoperă altceva; îţi face un memoriu. Dar tu eşti singurul care deţii toate piesele.

— Ce-ai vrut să zici cu „să-i convingi pe ceilalţi” ? întrebă ea.

— Vezi ? Eşti atentă. Asta-i bine.

Veni mai aproape de el, încă speriată, deşi el se liniştise şi se simţi atrasă spre el.

— În final, ar fi descoperit şi ei asta. Astăzi, poate. Mîine. Săptămîna viitoare. Posibil ca săptămîna viitoare, pentru că nouă nu ne plac rapoartele din exterior. Nouă ne place să avem propriile noastre rapoarte. Dacă e un raport al FBI-ului, atunci avem încredere în el. Dacă nu... Atunci mai bine aşteptăm unul de-al nostru. Vrei să ştii ce cred eu ? Că nimeni n-a citit foarte atent acest raport. Şi chiar dacă l-ar fi citit, ar fi crezut că-i o greşeală. De ce ? Pentru că în ciuda tam-tamului pe care îl facem noi în privinţa dovezilor, noi ne încredem în ce spune agentul, mai presus de toate dovezile la un loc. Agentul care conduce ancheta ? Nimeni n-are de gînd să mă întrebe ce-am văzut acolo. Au descoperit că ceva e greşit în raport, vor dispune un alt raport. Află că raportul respectiv este şi el greşit şi atunci e posibil să comande încă o dată refacerea lui. Aşa lucrăm noi – acceptă sau renunţă.

— Ce să descopere ?

— Să-ţi mai spun ceva: repetă aceeaşi poveste de suficient de multe ori şi o să începi să o priveşti într-adevăr foarte atent, iar mie, pur şi simplu nu mi-a plăcut cum suna. Un tip cum e Kort trage direct în mine două focuri şi nu mă nimereşte ? Kort ? Să fim serioşi. Nu de la distanţa aia. Atunci, de ce nu m-a nimerit ? Pentru că avea nevoie de mine, ca martor.

— Ce să descopere ? strigă ea, agitînd hîrtia pe care i-o dăduse el.

— Alcool în sînge. Cei de la spital n-au stabilit grupa de sînge, dar chiar dacă o s-o facă cineva, tot n-o să se potrivească. Tipul care a intrat în tren habar n-avea pe ce lume se află. Doi virgulă unu concentraţie de alcool în sînge. Turtă. Criţă. Chior de beat. Şi, crede-mă, Anthony Kort pe care-l vînam eu în tunel, era treaz ca ziua.

Lynn scrută raportul spitalului şi ochii ei găsiră căsuţa îngustă: 2,1 scria acolo. Acum credea, într-adevăr, deşi nu vroia. El se întorsese la hărţi, împrăştiind lucrurile în toate părţile.

— Bine... Bine... Hai să ne uităm puţin aici. Scara este diferită... Fir-ar... Fir-ar...

Se uită peste hîrtia pistelor LAX şi peste cea a aeroportului Dulles şi făcu cîteva calcule matematice direct pe masă. Apoi apucă rigla şi un creion şi trasă o linie de şase ţoli în prelungirea capătului pistei, se uită la cifrele sale, se opri, măsură un unghi cu raportorul lui Duncan şi mai trasă o linie. Degetele lui controlară capătul acestei linii. Îi putea simţi dezamăgirea. Se aplecă mai mult ca să citească harta.

— Nu-i nimic aici. Absolut nimic. Suburbii. Nimic altceva decît suburbii. Nu poate fi aici.

— Nimic unde ? răcni ea, depăşită de derută.

În timp ce arunca pe jos harta Dulles şi desfăşura harta Aeroportului Naţional, adusă de ea, Cam îi explica nerăbdător.

— Obiectivul nu este avionul. Vreau să zic că este, dar nu este. Nu chiar. Obiectivul se află pe pămînt. Avionul este bomba. El va doborî un avion şi ştie exact unde se va prăbuşi acesta.

Privi peste umărul lui în timp ce el începu să traseze linii, de data asta pornind de la o pistă de pe Aeroportul Internaţional.

— Dar cine o să creadă aşa ceva, corect ? El pe asta se bazează. Mirosea ca şi cum n-ar fi făcut duş şi îi crescuse barba. Linia trasată de el se termina în Tidal Basin, West Potomac Park, lîngă Jefferson Memorial. Verifică de două ori.

— Nu merge, spuse el. Nu este posibil. Ştiu că am dreptate. Ştiu că dovezile mele sînt exacte.

Se aplecă peste el. El se dădu de o parte, cu ochii sticloşi. Devenise, dintr-o dată, distant.

— Pista de decolare treizeci şi şase este mult mai folosită, spuse ea, arătînd spre aceasta. El nu făcu nici o mişcare.

— Depinde de direcţia vîntului. Luă rigla din mîna lui şi refăcu linia pe care o trasase el pe pista şapte.

Măsură unghiul pornind de la această nouă bază şi desenă ultimul tronson, scurt, al zborului proiectat, acolo unde avionul, ieşit de sub control, urma să cadă. Pixul se opri înainte de a fi ajuns la destinaţie, înainte ca ea să-şi fi desăvîrşit opera, pentru că îşi ridicase capul, nevenindu-i să creadă. Cam se holba şi el la vîrful punctului. Arăta la fel de îngrozit, precum se simţea şi ea. Vîrful pixului se oprise pe Pentagon.

— Întîlnirea, spuse Daggett într-o şoaptă chinuită, care trăda spaima. Aici urmează să aibă loc întîlnirea lor !

Sună telefonul. Se întoarse şi se uită la el.

— Intenţionează să prăbuşească un avion deasupra Pentagonului.

— Cam ? spuse ea, dezmeticită de telefonul care continua să sune.

Îngheţase.

— Dumnezeule. Vrea să-i omoare pe toţi.

Ea se repezi la telefon şi răspunse.

— O clipă, vă rog, spuse ea, întinzîndu-i receptorul. E Quik-Link Courier sau cam aşa ceva.

— Daggett, spuse el, luînd receptorul din mîna ei. Ascultă, caută ceva de scris şi, găsind, spuse:

— Acest Boote, aţi încercat să-l sunaţi Nimic ?... îmi puteţi da adresa lui de acasă, vă rog ? Mîzgăli o adresă din Alexandria. Aveţi un Duhning nouă cinci nouă în flota dumneavoastră, afirmă el, autoritar. Sînt un mediu, spuse el,

evident răspunzînd celui cu care vorbea. Retrageţi-l !... Cum adică: „personal” ? Se uită la ceas. Nu mai e timp pentru asta. Retrageţi avionul ăla blestemat... Vă spun eu, sînt de la FBI ! Nu... Nu... Nu mă puteţi suna la FBI. Nu sînt la FBI, sînt acasă... Bine... Bine... Vin acum. Cînd decolează ? Cînd ? Pe dracu' ! Mai bine ai face să-l blochezi, domnule, sau să-ţi cauţi un alt serviciu... Fir-ar ! Trînti receptorul. Tipul mi-a închis telefonul în nas. Vroia să mă sune la birou, să fie sigur că exist cu adevărat. Îşi închipuie că mă ţin de glume proaste.

— Au un nouă cinci nouă ?

— Care decolează peste o jumătate de oră. Arătă spre sufragerie. Du toate astea la Buzzard Point lui Pullman. Lui Mumford dacă poţi da de el. Spune-i că ştii că întîlnirea va avea loc la Pentagon. Asta trebuie să-l convingă. Explică-i cum poţi tu mai bine, dar, indiferent ce faci, pune pe cineva să retragă avionul.

Ea se uită la ceas.

— O s-o faci tu înaintea mea.

— Ocupă-te de asta. Deschisese uşa. Arătă spre telefon.

Şi pune pe cineva să se ducă acasă la un anume David Boote. Kort repetă exact ceea ce a făcut la Los Angeles. Spune-le asta. Los Angeles nu a fost altceva decît o repetiţie. Acesta este adevăratul spectacol. Spune-i că am nevoie de nişte întăriri.

Mai spuse ceva, dar ea nu-l mai auzi. Mai striga încă la ea, cînd maşina se lovi de cutia poştală, zburînd mai departe, scrîşnind din cauciucuri şi dispărînd pe liniştita stradă de periferie.

39

CARRIE Stevenson ştia ce are de făcut. Nu putea fi sigură că cei doi plecaseră împreună, aşa încît, în loc să lovească în uşa care comunica cu camera în care era sechestrat Duncan, se ridică şi căută în dulăpiorul cu medicamente, amintindu-şi că franţuzoaica aia se fardase proaspăt, de dimineaţă. Găsi un creion de sprîncene maro închis, cu care scrise ALARMA DE FUM pe o bucăţică de şerveţel de toaletă.

Apoi se întinse cît putu de mult, cu glezna legată de conductă şi reuşi să ajungă la crăpătura de sub uşă. Era un spaţiu măricel, uşa fiind tăiată ca să încapă pe sub ea covorul din partea cealaltă. Trase un fum din ţigara Sobranie şi apoi zgîrie uşor uşa, pînă cînd auzi zgomotul distinct făcut de Duncan care se tîra de-a lungul covorului. Împinse şerveţelul prin crăpătură şi răsuflă uşurată cînd acesta dispăru. Apoi strecură cu grijă ţigara, cu muştiucul înainte. Zgîrie din noi în uşă. Dispăru şi aceasta.

Se aşeză la loc şi se rugă. Unul din argumentele pentru plasarea acestei căsuţe era faptul că sistemul de alarmă pentru fum era conectat direct cu postul de pompieri. În baie nu exista o asemenea alarmă şi, chiar dacă ar fi existat, n-ar fi putut ajunge la ea cu piciorul legat de conductă. Dar Duncan, din cauza infirmităţii sale, nu fusese legat, iar datorită faptului că doar cu cîteva zile în urmă fusese aici cu Kort, avea destul de bine conturat, în minte, planul camerei ca să-şi amintească de rafturile de cărţi, solide, care se înălţau pînă la tavan. Deci totul depindea acum de Duncan.

După ce scoase din crăpătură hîrtia de toaletă, Duncan o despături şi citi mesajul. Din perspectiva lui, de pe duşumea, întorcîndu-şi capul şi privind în sus, alarma de fum, instalată în tavan, îi părea cam tot atît de departe ca luna într-o noapte senină. Abia cînd o auzi a doua oară zgîriind în uşă, văzu ţigara şi abia cînd luă ţigara de la ea şi o văzu arzînd, îşi dădu seama ce aştepta de la el. Luna, pe dracu' – părea mai curînd Pluto.

Zăcînd acolo şi gîndindu-se la asta, avînd sentimentul că i se cerea ceva imposibil, mucul ţigării scînteie şi puţin scrum pluti spre covor ca zăpada proaspătă. Atunci înţelese: nu avea decît cîteva minute la dispoziţie, ca să-şi îndeplinească misiunea. Ţigara era pe jumătate consumată.

Încercă să o ducă ţinînd-o între degete, dar cum mîinile erau singurul lui mijloc de propulsie, hotărî să şi-o bage între buze, privind într-o parte ca să se ferească de fum şi grăbindu-se spre bibliotecă. Cînd ajunse, tîrîndu-se, la picioarele bibliotecii, ochii îl înţepau şi începuse să tuşească. Se trase în sus, în poziţie şezîndă, folosind primele rafturi. Acum, faţa bibliotecii îi părea ca un zid de granit multicolor, vertical, întinzîndu-se inaccesibil spre un cer cu nori albi, departe, departe deasupra lui.

La început, nu se gîndi la misiunea lui ca la o serie de ridicări în braţe, ceea ce era, de fapt. Se gîndi în schimb la ea ca la o ţintă de atins: să ajungă la alarma de fum înainte ca ţigara să se consume singură. Cu mintea concentrîndu-se asupra acestui scop, vîrî înapoi între buze ţigara aprinsă, după ce luă o gură de aer proaspăt şi începu călătoria, greutatea fără viaţă a picioarelor sale urmîndu-l asemenea unui cîine bătrîn, într-o lesă lungă. Rafturile erau pentru el mai curînd traversele unei scări şi nu-şi dădu seama că în momentul în care ajunsese la Hemingway, lăsase în urma lui echivalentul a două ridicări de braţe. Total desprins de pămînt şi mai avînd încă două rafturi de urcat, i se păru dintr-o dată că alarma nu se află mai aproape de el şi atunci abia, punîndu-şi mîinile una lîngă alta şi începînd să geamă şi să se salte, se gîndi că n-o să reuşească. Asta era o ridicare în braţe, iar el nu putea face o ridicare în braţe. Acest gînd, avînd asupra lui impactul unei descoperiri neaşteptate, avu ca rezultat nu numai slăbirea forţei braţelor sale tremurînde, dar şi a hotărîrii sale. Imposibilul nu are umbre de cenuşiu, or, de săptămîni întregi, el dovedise că acest lucru este imposibil. Dar totuşi, se gîndi el, dacă acest lucru era imposibil, cum se căţărase pînă aici ? O privire iute aruncată în jos îi confirmă înălţimea considerabilă la care se afla, dar îi băgă un nou val de fum înţepător în ochi, pe care îl suflă uitîndu-se într-o parte, apoi privi din nou în sus. Dacă putea face două ridicări în braţe, de ce nu şi patru ? Vocea tatălui său îi vorbea la fel de clar ca şi cum acesta s-ar fi aflat chiar aici, în cameră cu el: „Singura cale este să mergi pînă la capăt”. Acum Duncan înţelese. Atenţia lui se concentrase asupra alarmei, nu asupra propriilor sale forţe, a propriei sale slăbiciuni, nu asupra drumului său, ci asupra destinaţiei. Cu scrumul fierbinte scînteindu-i pe bărbie şi căzînd asemenea bolovanilor de pe versantul unui munte, îşi concentră din nou atenţia asupra alarmei şi se trase în sus. Braţele îi ardeau şi-i tremurau ca piftia, dar puţin îi păsa. Trase, se încordă şi se ridică încă un raft mai sus. Nu-l mai despărţea de victorie decît un singur raft. Degetele sale îl găsiră şi Duncan icni cu putere. Nimic nu-l mai putea opri, acum. Ochii lui căutară deasupra ultimului raft şi-şi agăţă cureaua de raftul de dedesubt. Ajunsese pe culme.

Cu o mînă care-l trăgea spre mijlocul încăperii, cu cealaltă agitînd ţigara chiar sub grătarul ventilat al alarmei din plastic, Duncan trase primul şi ultimul fum de ţigară din viaţa lui, sărutînd capătul ţigării aşa cum o văzuse pe Carrie făcînd şi trăgînd fumul în gură şi în jos, în plămînii săi curaţi. Izbucni într-o tuse nestăpînită, împrăştiind fumul şi scuipînd, pînă cînd alarma dispăru într-un nor.

Degetele pierdură punctul de sprijin şi căzu.

Cele cîteva secunde ale căderii părură ore pentru el. Nu avea picioare cu care să frîneze căderea. De fapt, picioarele lui păreau mai curînd nişte ancore care nu făceau decît să-i accelereze căderea. Nu avea nici o posibilitate să se apere. Atenţia îi era fixată nu asupra podelei de sub el, ci asupra alarmei de deasupra, unde rezultatele tusei lui continuau să facă vălătuci.

Apoi, asemenea soneriei care anunţă sfîrşitul partidei, strigătul electronic, strident al alarmei despică aerul, anunţînd victoria. Acesta îi confiscă toată atenţia. Se izbi de duşumea – cu prea multă putere – cu capul înainte.

Abia cînd îşi reveni îşi dădu seama că probabil leşinase căci, peste şuieratul alarmei, auzi, în depărtare, sirenele. Dar savură această clipă de victorie unică, mai mult ca pe orice. Ceafa îl durea teribil, dar urletul alarmei de deasupra lui era ca o muzică dulce pentru urechile sale.

Nimeni nu dădu buzna pe uşă ca să o reducă la tăcere.

Nimeni nu veni să-l omoare.

— Duncan ! Duncan! o auzi el, slab, pe Carrie, strigînd de partea cealaltă a uşii. Ai reuşit !

40

CÎND Daggett coti înspre George Washington Memorial Parkway, se lămuri repede nu numai că Lynn Greene va fi întîrziată de nişte lucrări neprevăzute la pod, dar că şi el era pe cale să-şi încetinească mersul din cauza traficului îngreunat. După ce lăsă în urmă aglomeraţia de la pod, se concentră asupra mulţimii de maşini din faţă şi-şi aminti recenta după-amiază de august, cînd Bob Backman îşi pierduse viaţa. Nu conducea o maşină a companiei, deci era lipsit de orice mijloc de comunicare sau de un girofar, ambele putîndu-i fi de folos, deşi nu prea era sigur cum. Într-o evoluţie a evenimentelor rutiere, atît de familiare unui şofer de oraş, distanţele între maşini se micşorau, o dată cu rezistenţa nervilor. Corul distonant al claxoanelor, asemenea unor sirene cu aburi, înconjurate de nori alburii, revărsa o parte din această mînie. Erau coborîte ferestre; capete erau scoase afară. Luminile de frînă fulgerau, clipind perechi-perechi, îndreptîndu-se însîngerate spre Daggett, asemenea unor ghirlande cu lumini de Crăciun, în timp ce se pomenea şi el apâsînd frîna cu piciorul, continuînd reacţia în lanţ.

Circulaţia se opri.

Şiragul multicolor, din care maşina lui nu era decît o singură mărgică, se întindea dormitînd pe pavajul fierbinte, viu, nerăbdător şi îngrijorat, încercînd fără odihnă să-şi facă drum înainte, dar fără vreun avans considerabil. Şi, dacă ultima oară cînd se aflase în aceeaşi situaţie grea, îi trebuiseră cîteva minute ca să se decidă, de data aceasta ezită atît cît să-şi strecoare maşina printre spaţiile lăsate de vecinii lipsiţi de bunăvoinţă, înspre iarba proaspăt cosită, unde o abandonă imediat.

Din cele treizeci de minute pe care şi le acordase la începutul acestui drum, socoti că nu-i mai rămăseseră decît douăsprezece. Nu mai alergase din dimineaţa în care descoperise răpirea lui Duncan şi această dureroasă aducere aminte a situaţiei critice în care se afla fiul său îl ajută să mărească paşii şi să accelereze ritmul. De ani de zile nu mai alergase atît de repede, chiar aşa,

complet îmbrăcat cum era. În cîteva minute, sări peste ramificaţii şi artere de traversare, ocolind la limită pericolele traficului în mişcare, zona industrializată a aeroportului apărîndu-i în faţă. Văzu însemnul lui Federal Express. Văzu Avis şi Hertz. Sări din fugă peste un gard scund, de oţel, se lovi de capota unei maşini care aproape intră în el şi continuă să alerge, în sensul contrar traficului. Văzu indicativul companiei Quik-Link Courier, la o sută de iarzi în faţă.

41

De data aceasta, cînd Kort se uită la girueta înălţată deasupra hangarelor, observă cu satisfacţie că şi aceasta indica schimbarea direcţiei vîntului, schimbare pe care o observase prima dată în dreptul cabinei portarului. Monique, în calitate de vicepreşedinte la In-Flite, trebuia să-l însoţească pe teren, intrînd printr-una din cele patru intrări rezervate maşinilor, care duceau spre pistele Aeroportului Naţional. Ştiind că fusese obiectul investigaţiilor FBI-ului, era sigur că cei de la In-Flite erau la curent cu haosul provocat de ea şi era de la sine înţeles că o vor reţine, pentru a o preda autorităţilor, îndată ce şi-ar fi făcut apariţia acolo. Totuşi, aşa cum se grăbi ea să-i spună, era o figură obişnuită pentru paznicii de la intrarea în Aeroportul Naţional, avînd în vedere că intra şi ieşea de mai multe ori pe zi. Eventualitatea ca FBI-ul să fi contactat societăţile care asigurau paza celor două aeroporturi era mică, avînd în vedere, mai ales, „moartea” lui Kort, survenită în cursul nopţii trecute. Totuşi, posibilitatea exista, aşa încît, în timp ce ea se îndrepta spre intrarea de est, mai îndepărtată, a Aeroportului Naţional, mîna lui Kort nu se dezlipea de patul pistolului.

— Bună, Charlie, spuse ea, coborînd geamul. Kort îşi desfăcu centura, pregătindu-se să folosească arma. Monique îl opri, atingîndu-l ca din întîmplare.

— Aveţi o maşină nouă, domnişoară Cheysson, îi spuse acesta.

— A mea e la reparat.

— Vă înţeleg, dar nu aveţi ecuson la ea.

Îi întinse paznicului permisul de intrare al lui Kort, special pentru vizitatori, acesta se uită la el şi i-l dădu înapoi.

— Dînsul e în regulă. Dar nu ştiu ce să zic de maşină, spuse el. Trebuie să aveţi ecuson la ea.

— Ce să fac ? Aveţi autoritatea să o percheziţionaţi sau trebuie să merg la Poliţia Aeroportului ?

Kort era încîntat de tactica aleasă de ea. Resentimentele şi geloziile dintre diferitele agenţii de securitate, subcontractate, şi omniprezenta Poliţie a Aeroportului, care controla dar nu conducea direct toţi subcontractorii însărcinaţi cu paza, erau foarte puternice. Punînd la îndoială autoritatea acestui om, ea îl obligase să ia o decizie.

— Daţi-mi cheile de la portbagaj, îi ceru el.

Monique se întoarse spre Kort şi-i surîse cu afectare. Paznicul deschise capota portbagajului. În acest timp, Monique îşi scoase centura care-i bloca umărul, se aplecă în faţă şi luă geanta lui Kort. Desfăcu repede fermoarul şi puse extinctorul între cele două banchete, la vedere. Charlie trînti la loc capota portbagajului, ocoli maşina, cercetînd-o cu atenţie, în spate. Cînd ajunse în faţă şi se uită peste Kort, întrebă:

— Cu ăsta ce e?

— Pentru unul din camioanele noastre, răspunse ea.

Aparent satisfăcut, ocoli botul maşinii şi se aplecă în genunchi. Kort se gîndea cît de simplu ar fi fost să-l lichideze. După o clipă, acesta intră în ghereta portarului şi ridică telefonul.

— Ce mai face acum ? întrebă Kort.

— Probabil că trebuie să obţină permisiunea superiorilor săi, dar bine cel puţin că am scăpat de Poliţia Aeroportului, spuse ea, pe un ton în care se citea autosatisfacţia.

Abia atunci observă Kort că paznicul era absolut singur în gheretă. Îi atrase lui Monique atenţia asupra acestui lucru.

— Se mai întîmplă, uneori. Trebuie să se mai schimbe şi ei, ca să meargă la toaletă sau mai ştiu eu ce.

— Nu-mi miroase a bine telefonul ăsta, spuse Kort.

— Ai răbdare.

— Nici măcar nu vorbeşte. Dacă trage de timp ?

— Nu trage de timp. Aşteaptă permisiunea.

— Nu-i nimeni aici. L-aş putea lichida.

— Ai puţină răbdare.

— Nu-mi place cum se uită la noi.

— Te rog, mormăi ea.

Kort se uită repede în jur. Se aflau la extremitatea terminalului, la cel puţin un sfert de milă distanţă de centrul activităţii. Cea mai apropiată clădire trebuie să fi fost un atelier de întreţinere al uneia din companiile care asigurau curse permanente şi se afla la cel puţin cincizeci de iarzi depărtare. Nu-i plăcea acest telefon. Răbdare avea el destulă, dar telefonul ăsta dura prea mult.

— Ceva nu-i în regulă. Trage de timp, spuse el.

Ieşi din maşină. Mai aruncă o ultimă privire în jur. Liber, peste tot.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse el. Charlie, paznicul, tocmai închidea telefonul.

— Vezi, spuse Monique conspirativ, aplecîndu-se şi mai mult înspre Kort, deşi vedea că Charlie terminase de vorbit.

— Urcă înapoi în maşină.

— Domnişoară Cheysson, spuse paznicul, uitîndu-se oarecum bănuitor la Kort. Vă rog să daţi înapoi şi să trageţi aici. Încă n-am obţinut legătura. Nu pot vorbi cu ei şi trebuie să obţin un număr de intrare, înainte de a vă da drumul înăuntru.

Kort vîrî primul şi unicul glonţ necesar în nasul omului, smulgîndu-i o bucată din spatele craniului şi culcîndu-l la pămînt, ca şi cum ar fi fost din mucava.

Monique scăpă un ţipăt de groază, dar se stăpîni imediat. Kort o luă repede spre gheretă. Acţionă contactul care deschidea bariera vărgată roşu-cu-alb şi-i făcu lui Monique semn cu mîna, să treacă. Înghesui cadavrul înăuntru, acţionă din nou contactul, coborî bariera şi închise uşa gheretei. Făcu un pas înspre Toyota, se răzgîndi şi cercetă plăcuţa de plastic, înrămată, expusă pe faţada gheretei. VĂ RUGĂM PREZENTAŢI LEGITIMAŢIILE LA CONTROL era scris cu litere mari. Se detaşa. O trase afară din ramă şi o întoarse. INTRAREA ÎNCHISĂ. O repuse în ramă, se strecură pe dedesubtul barierei si se urcă în maşină.

Monique conducea mult prea repede.

— Încetineşte. Nu e cazul să atragem atenţia, spuse el.

— Îl vor găsi, spuse ea, cu maxilarul tremurîndu-i.

— Poate nu imediat. Depinde ce noroc avem.

— Iar eu cum mă mai întorc ? Tu ai legitimaţia mecanicului. Poţi să te strecori afară, fără probleme.

— Oricine se poate strecura afară, fără probleme. Problema este intratul. Băgă extinctorul în geantă şi scoţîndu-i husa, o puse deasupra. Îşi agăţă şleampăt, de buzunar, legitimaţia lui Boote, cu fotografia acestuia spre piept, astfel încît se vedea doar dosul ei. Ecusoanele, mai ales cele ale hamalilor şi ale mecanicilor, sfîrşeau adesea prinse astfel, agăţate din nou, în grabă, dacă se desprinseseră, cumva, din întîmplare.

— Parcheaz-o undeva, la terminal. Ai legitimaţia, poţi ieşi pe orice poartă vrei.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

— N-avem probleme. Nu ne trebuiesc decît cinci minute. O să lăsăm maşina aici, deci ne întîlnim la staţia de metrou de la Pentagon, peste o oră.

Asta o făcu să-şi întoarcă capul.

— Glumeşti, poate ?

— Vreau să-mi văd opera, spuse el, făcîndu-i semn să tragă pe dreapta. Coada uriaşului nouă cinci nouă, pe care scria, cu litere roşii, albe şi albastre, QUICK-LINK (cursă rapidă) se vedea la stînga lor, la numai douăzeci de iarzi aşteptîndu-l. Avionul era programat să decoleze peste doar cîteva minute.

42

DAGGETT sosi la intrarea companiei Quik-Link Couriers fără suflu, ud leoarcă de transpiraţie, ceasul arătîndu-i că rămăseseră mai puţin de cinci minute din cele treizeci, estimate de el. Spre disperarea sa, se trezi în toiul schimbării de tură, în coada unui şir lung de funcţionari arătînd cît se poate de vioi, care se îngrămădeau să-şi prezinte legitimaţiile, paznicilor angajaţi de companie. Se desprinse repede din coadă şi ajunse la capătul acesteia unde, în trecerea îngustă ca un gît de sticlă, funcţionarii îşi prezentau legitimaţiile unuia dintre cei doi paznici aflaţi la punctul de control. Daggett îşi scoase legitimaţia şi o deschise.

— FBI, spuse el suficient de tare ca să atragă atenţia celui mai apropiat de el. E o urgenţă. Trebuie să stau de vorbă cu cineva din conducere.

— Aveţi armă ?

Daggett îşi scoase pistolul şi i-l arătă.

— Trebuie să-l lăsaţi la mine.

— Dar e absurd. Sînt aici în misiune. Sînt de la FBI !

— Poţi să fii J. Edgar Hoover în persoană, amice. Pistolul rămîne la mine.

— Îl cunoşti pe unul Henderson ? întrebă Daggett, amintindu-şi numele celui mai scund dintre cei doi, împreună cu care scăpase teafăr din explozia lui Bernard.

— De la Poliţia Aeroportului ? se încruntă paznicul.

— Cred că Henderson îl cheamă. Sună-l. Acum. Trebuie să iau pistolul cu mine. Spune-i că sînt agentul special Daggett. O să fie de acord.

Paznicul ascunse arma, îi făcu semn lui Daggett pe unde să treacă şi se întoarse spre următorul. Daggett înşfăcă receptorul, şi-l vîrî în mîna paznicului, repetînd:

— Henderson. Acum.

— Da, da, spuse acesta, uşor intimidat şi începînd să formeze numărul. O clipă.

Graţie unei recepţionere care păru fie înspăimîntată fie impresionată de spumele pe care le făcea Daggett, acesta fu introdus într-o magazie din spate, plină cu echipament de sortare, saci de poştă albastru strălucitor şi o activitate atît de intensă, cum numai la o reclamă TV te puteai aştepta să vezi. Şeful, un bărbat costeliv, apropiindu-se de şaizeci de ani, cu o şapcă AirForce şi cu farmecul exersat al ofiţerului de poliţie, după ce ascultă argumentele înfierbîntate ale lui Daggett, îl trase din calea unui remorcher care trăgea după el trei trailere şi spuse:

— Cred că vă bateţi joc de mine. E prima oară că aud asta.

— Singurul lucru pe care vi-l cer este să opriţi avionul doar atît cît să vorbesc cu superiorii mei.

— Poate aş reuşi să fac asta.

— Poate ?

— Mai întîi trebuie să vorbesc eu cu superiorii mei, corect ? Ascultaţi-mă, nu am de gînd să vă pun beţe în roate, dar trebuie să vă verific pe dumneavoastră şi trebuie să iau legătura cu cei de la St. Louis, înainte de a anula zborul de după-amiază. Ştiţi cîte ameninţări cu bombe primeşte compania noastră ? Aveţi idee ?

— Asta nu e o ameninţare. Sînt de la FBI. Lucrez cu informaţii. Vă spun că nouă cinci nouă nu se va înălţa de la sol, de-ar fi să mă ocup chiar eu de asta.

— Haideţi să n-o luăm chiar aşa. Bine ? Vrei să joci dur, da amice ? Si eu pot să joc dur. Crede-mă. Îl împinse pe Daggett în piept, cu un deget de oţel. Vii acum cu mine. Şi o să dăm cîteva nenorocite de telefoane. Se dădu într-o parte, roşu la faţă.

Daggett văzu groapa pe care şi-o săpase singur. Fusese prea agitat din cauza goanei, prea încins ca să judece la rece.

— Şi avionul ? Nu puteţi măcar să-l reţineţi cît timp telefonez ?

— Fiecare lucru la timpul său, amice. Fiecare lucru al dracului la timpul său.

43

KORT nu-şi dăduse seama cît de strîns calculase el timpul. Plănuind să saboteze cursa de dimineaţă, descoperi acum că informaţia pe care o avea, privind cursa de după-amiază prezenta un decalaj de cel puţin o jumătate de oră. Consideră asta ca pe un semn rău. Într-o lume perfecta, n-ar fi existat niciodată asemenea fisuri.

Spre deosebire de cursa AmAirXpress, în care se urcase atît de uşor, în timpul activităţii de întreţinere premergătoare decolării, unde nu existase nici un fel de activitate în cabina pilotului şi-şi făcuse treaba fiind complet singur, de data aceasta pătrunse într-un viespar. În partea din mijloc a tribordului avionului, saci mari de poştă, unii îndesaţi, alţii supli sau aproape goi, erau descărcaţi din trailere remorcate şi aruncaţi pe o bandă transportoare, care-i introducea în fuzelajul avionului unde, probabil, erau stivuiţi şi asiguraţi pentru zbor. În partea stîngă a avionului, în timp ce Kort se căţăra pe scara abruptă către puntea de zbor, un mecanic de întreţinere trecu grăbit pe lîngă el, ducînd o cafetieră din oţel inoxidabil.

— S-a stricat nenorocitul ăsta de filtru de cafea, spuse el, furios. Vezi dacă poţi face ceva.

Cum să nu, chiar acum o să fac ceva, se gîndi Kort. Ce făcu el odată urcat în avion, a fost să-şi pună jos geanta lui de voiaj, să scoată extinctorul şi să pătrundă în puntea de zbor, unde, în mod neaşteptat, se pomeni nas în nas cu cei doi oameni pe care venise să-i omoare. Treceau în revistă instrucţiunile de zbor, fiecare repetîndu-l, ca un ecou, pe celălalt, în termeni criptici şi cu degetele ocupate. Kort, al cărui calm neobişnuit se zdruncină la vederea scaunelor ocupate, îşi dădu seama dintr-o dată că, pentru cei doi, el era ca şi inexistent. Aceştia nu-i acordară nici cea mai mică atenţie. Se lăsă în genunchi, cu extinctorul în mînă, cînd pilotul secund îl întrebă:

— Ai făcut ceva cu cafetiera aia ?

— Se lucrează la ea, răspunse Kort.

— Cît mai durează ? întrebă omul, în timp ce Kort se pregătea să acţioneze în spaţiul înghesuit de sub scaunul acestuia. Pilotul însă îi solicită atenţia, ocupîndu-se de un alt contact, şi Kort evită răspunsul.

Desfăcu clema care ţinea fixat extinctorul de perete, îl scoase şi îl înlocui cu cel adus de el. Cum reglase dinainte ceasul detonatorului la timpul exact, stabilit cu ocazia simulării zborului, făcută de Ward – patruzeci şi şapte de secunde – nu mai avea nimic altceva de făcut. Frumuseţea detonatorului lui Bernard, din punctul lui de vedere, era că nu trebuia pornit sau activat. Piloţii făceau asta pentru el, mai întîi presurizînd avionul şi apoi îndreptînd spre cer botul acestuia. În acel moment începea să meargă ceasul, gazul era eliberat şi, după atîta aşteptare, în sfîrşit, totul urma să se termine.

Kort se strecură afară din puntea de zbor, gustînd succesul şi victoria, întrebîndu-se dacă să-şi bage sau nu, înapoi în geantă, extinctorul. Ştia foarte bine că ezitarea era cel mai mare duşman al unui operator. Aparenţa de încredere era totul. Băgă deci extinctorul înapoi în geantă şi tocmai trăgea fermoarul, cînd celălalt mecanic apăru, urcînd treptele în fugă şi trecu chiar pe lîngă el. Capul lui se întoarse direct la filtrul de cafea, care nu fusese dus în cabină. În timp ce Kort se ridica în picioare, omul îl întrebă:

— Eşti nou ?

Îl luase prin surprindere. Să plece, pur şi simplu ? Să îndrăznească ?

— Da, răspunse Kort, încercînd să pară cît mai american cu putinţă. Se întoarse cu faţa spre acesta.

— M-am gîndit eu. Întinse mîna. Russ Kane. Încîntat de cunoştinţă.

Kort îi strînse mîna cu fermitate, în timp ce în mintea lui se făcuse noapte. Avea nevoie de un nume... Ochii lui se opriră pe emblema aeroportului, fixată pe fuzelajul avionului.

— David Duhning, spuse el.

— Ca şi avionul ! spuse celălalt. N-o să-l uit uşor.

— Încîntat, spuse Kort. Coborî în grabă scara, simţind cum transpiraţia începe să i se prelingă pe la subţiori.

44

— AVEŢI vreun document legat de asta ? îl întrebă administratorul, întorcîndu-şi gura mare, cu dinţi sparţi, din dreptul receptorului.

— Documente ? N-aţi auzit ce v-am spus ? Avionul ăsta a fost sabotat.

— Te sun eu imediat, spuse acesta în telefon, închizînd.

Daggett mai fusese de nenumărate ori în situaţii similare, ca să ştie cînd trebuie să renunţe. Putea să se lupte să-l convingă pînă i se urca sîngele la cap, că John Wayne ăsta nu era dispus să cumpere nimic.

— Niciodată nu-ţi vei ierta asta, pricepi ?

— Atunci de ce să nu discutăm cu superiorii dumitale, domnule dat-dracului-de Eliot Ness ? Aud ? Puse mîna pe telefon. Spune-mi pe cine să sun. Dă-mi un număr şi un nume.

Daggett ştia prea bine că, acceptînd ideea că Lynn ajunsese la Buzzard Point, că s-ar fi întîlnit deja cu Pullman – ceea ce, avînd în vedere traficul, părea aproape imposibil – era puţin probabil că Pullman l-ar fi susţinut, dat fiind că altceva decît intuiţia lui nu-i putea oferi ca argument. Adevărul era că planul lui Kort funcţionase exact cum sperase. Maşina FBI-ului era orientată într-o anumită direcţie şi nu o puteai întoarce printr-o simplă apăsare pe buton.

Daggett ajunse la uşa micului birou, deschizînd-o cu putere.

— Ascultă, spuse John Wayne serios, întorcîndu-se spre Daggett, aşa încît acesta nu apucă să-l vadă pe omul care tocmai intra în clădire, un om în salopetă, ducînd o geantă de zbor. În acest timp, afară, dincolo de uriaşele ferestre placate, dincolo de forfota activităţii, scările erau trase de lîngă avion, în timp ce agregatul auxiliar începea să se dea înapoi.

— Noi asigurăm absolut toate coletele astea la valoarea lor integrală. „Sută la sută”, „absolut” şi tot rahatul ăsta – cu asta ne luptăm noi, aici. Asta este concurenţa noastră. Dacă întîrzii avionul, atunci pînă la ultimul din pachetele astea va avea mîine o întîrziere şi asta înseamnă ceva de ordinul a cincizeci de bătrîne aruncate pe fereastră. Înţelegi care-i problema mea ?

— Problema ta este că nu asculţi ce-ţi spun eu.

Auzi pagerul.

Îşi băgă mîna sub haină, unde acesta era prins de curea, ca să poată citi mesajul. Poate că Lynn reuşise să ajungă mai repede decît crezuse el. Poate că avea acum autoritatea să oprească avionul.

Citi: „Dunc în siguranţă”. Opri piuitul pagerului, copleşit de un sentiment de uşurare cum nu mai simţise vreodată. Lacrimi îi inundară ochii. Făcu o unică, irevocabilă promisiune către Dumnezeu sau către oricine altcineva l-ar fi ascultat că, din acel moment, priorităţile sale se vor schimba. De acum înainte, totul va fi complet altfel.

— Vă simţiţi bine ? întrebă John Wayne.

— Mai bine ca oricînd, îi răspunse Daggett.

Apoi se uită în dreapta şi văzu că avionul nu mai era acolo.

45

ÎN mod inexplicabil şi totuşi automat, auzind piuitul pagerului, Anthony Kort îşi întoarse brusc capul ca să vadă de unde vine. Putea atribui gestul unui ascuţit instinct al supravieţuirii. La fel cum cel mai neînsemnat zgomot neobişnuit pune imediat în stare de alertă o mare felină care-şi face rondul ei, în junglă. Oricare ar fi fost motivul, el aruncă o privire rapidă şi la fel de rapid şi-o întoarse, simţind cum îi revine durerea de cap, de parcă l-ar fi înjunghiat cineva. Daggett !

Primul gînd care-i veni, căci se afla într-o dispoziţie de a ucide, a fost acela de a-şi scoate pur şi simplu pistolul şi de a trage în el. Dar cei doi oameni de pază aflaţi doar la cîteva picioare mai încolo ar fi luat-o şi ei pe urmele lui Daggett şi apoi cine ştie cîţi alţii ? S-ar fi dus dracului totul. Căci, după o asemenea baie de sînge, ar fi fost un miracol să mai iasă viu de aici.

Al doilea lui gînd, care-i veni mai tîrziu şi care-l făcu să-şi dea seama cît de personală devenise această problemă – pentru că primul gînd a fost la Daggett şi nu la succesul operaţiei – a fost de unde naiba a ştiut Daggett să vină aici. Îl cuprinse panica. Daggett ştia că nu murise. Daggett ştia de David Boote. Nu exista o altă explicaţie. Şi Daggett ştia că riscă viaţa fiului său.

Aceste descoperiri îl umplură pe Kort cu o senzaţie atît de acută de spaimă şi slăbiciune, încît aproape că se trădă, nereuşind să fie atent încotro o luase. Cît pe aici să treacă linia de demarcaţie a zonei interzise, în direcţia greşită, greşeală care ar fi determinat examinarea lui mai amănunţită şi care i-ar fi putut scoate la iveală frauda.

Dar, dacă Daggett era acolo, înseamnă că Daggett ştia. Şi dacă Daggett ştia, înseamnă că o să oprească avionul şi toată munca lui Kort s-ar fi dus naibii. Un gînd imposibil de acceptat. Se dădu la o parte din calea celorlalţi, urmărindu-l pe Daggett care continua să discute în contradictoriu cu tipul care semăna cu John Wayne, urmărind cum agregatul auxiliar se retrage din calea lui nouă cinci nouă şi acesta începe să ruleze spre pista de decolare. Poate că

nu, îşi zise el, făcînd încă un pas spre libertate. Poate că trăia totuşi într-o lume perfectă.

Văzu cum Daggett priveşte în sus şi observă şi el deplasarea avionului spre pistă; văzu cum Daggett aleargă în direcţia ferestrelor mari, placate, uitîndu-se la avionul care se distanţa. Ciudat, putea să-l audă gîndind; putea să-l audă căutînd o posibilitate de a opri avionul şi, exact în acel moment, Kort se pomeni confruntat cu acel instinct care a dominat regnul animal încă de la începutul timpurilor: luptă sau fugi. Putea să rămînă şi să încerce să împiedice orice plănuise Daggett să facă sau putea să mai facă încă cincisprezece paşi spre ieşire şi să dispară de aici, pentru totdeauna.

Într-un alt loc, în alte vremuri, hotărîrea lui ar fi fost simplă, pentru că ar fi fugit, hotărît să revină altă dată, pentru o nouă operaţie. Dar, avînd în vedere circumstanţele neobişnuite ale prăbuşirii organizaţiei Der Grund, fondurile sale limitate – pentru un an, cel mult pentru doi – şi mai important, durerea din inima lui pentru ceea ce puţinele, scurtele zile pe care le petrecuse alături de Caroline îi arătaseră ce dorea el cu adevărat de la viaţă, picioarele nu i se urniră din loc. Această operaţie îl solicitase aproape optsprezece luni. Tot la ceea ce lucrase el – sfîrşitul societăţii EisherWorks, moartea lui Mosner - depindea acum de avionul care pornise spre pista de decolare. Diformitatea copilului său, pierderea soţiei şi a copilului vor fi, în sfîrşit, răzbunate. Încă cinci minute ? Zece ? Şi, cu adevărat, cel mai mare act de terorism de pe pămînul Americii va exploda pe ecranele televizoarelor unui miliard de oameni din întreaga lume. Vreme de zile, poate de săptămîni, ziarele, radioul şi televiziunea vor face speculaţii, în programele lor de ştiri, asupra obiectului acelei întîlniri secrete, vor face speculaţii privind finanţarea, de către guvern, a programelor de înarmare cu arme chimice. Doar cîteva preţioase minute îl mai despart de dulceaţa victoriei.

Nu-i putea permite nimănui, şi mai ales lui Daggett, să i-o răpească.

46

DAGGETT deschise uşa cu forţa. Aburi fierbinţi îl înghiţiriră.

— N-ai voie acolo, ţipă John Wayne la el. Nu poţi intra pe pistă fără permis special.

Ochi o maşină cu un logo Quik-Link pe portieră, decolorat şi zgîriat, care tocmai se oprea, în stînga sa. Îşi dăduse seama că încă mai exista o şansă să oprească avionul. Dacă i-ar putea avaria trenul de aterizare...

La început merse la pas, pentru că nu vroia să-l alerteze prea curînd pe administrator asupra intenţiilor sale. Dar cînd auzi un „Ei” lătrat în spatele lui şi-şi aminti de cei doi oameni de pază, îşi dădu seama că nu era loc pentru subtilităţi şi o rupse la fugă.

Cheile erau în contact, ceea ce-i confirmă că există un Dumnezeu al lui şi-i mai confirmă faptul că era menit să oprească acest avion, cu orice preţ. Nu trebuia decît să îndepărteze extinctorul. Ceva atît de simplu şi acum totuşi atît de imposibil. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să acţioneze mai repede. Ar fi trebuit să ignore protocolul şi să se fi dus direct la avion. Această revelaţie îl umplu de sentimentul vinovăţiei. Dacă acest avion se prăbuşea, ar fi fost din vina lui.

La capătul celălalt al fuzelajului, chiar înaintea cozii şi al uriaşului logo al companiei, citi: nouă cinci nouă şase zero zero. Îşi aminti, din călătoria la Seattle şi din vizita la simulatoarele Duhning, cum arăta, exact, interiorul punţii de zbor; îşi aminti cu precizie, din ultima sa noapte petrecută în laboratoarele FAA, cînd ascultase banda imprimată cu vocile din cabină , ce se discuta acum în avionul care înainta greoi, la o sută de iarzi în faţa lui. Aceste rememorări erau atît de vii, încît cu greu reuşi să se concentreze asupra condusului.

Maşina demara greu. Apăsă acceleraţia pînă la capăt, în loc să ţîşnească, motorul tuşi, se înecă şi aproape că muri. Ridică piciorul de pe acceleraţie, dîndu-i posibilitatea să-şi tuşească drumul înapoi la viaţă şi încercă să accelereze treptat şi de data asta maşina răspunse destul de bine.

Vitezometrul indica mărirea vitezei, pe măsură ce distanţa dintre el şi avionul care rula spre pistă scădea inevitabil. Auzi un talmeş-balmeş de claxoane, în toate tonalităţile, în timp ce le lăsa în urmă, doar ca să-şi dea seama, prea tîrziu, că acestea îl avertizau că deviase de pe traseu. Întinderea de asfalt era compartimentată într-o complexitate de coridoare, marcate cu vopsea specială, delimitînd căile de circulaţie pentru avioane, maşini de intervenţie şi automobile. Daggett se oprise în faţa marcajelor de avertizare, auzind urletele ca de lup ale alarmei, în timp ce se pomeni ca o muscă sub piciorul unui elefant. Roţile din faţă ale unui şapte patru şapte se prăvăleau asupra lui, o masă greoaie de cauciuc negru, atît de mari, încît l-ar fi strivit dacă pilotul nu ar fi virat în ultima clipă, evitînd coliziunea. Acum, ca să-i sporească deruta, căci pierduse din vedere, pentru moment, avionul nouă cinci nouă, auzi în depărtare fluieratul familiar lui, al sirenei de poliţie şi îşi dădu al naibii de bine seama încotro se îndrepta aceasta.

Se pomeni, dintr-o dată, înconjurat de avioane uriaşe. Pe oriunde o lua, dădea de un alt avion. Acesta, îndepărtîndu-se de el, acela, apropiindu-se cu viteză. Dimensiunile lor uriaşe îi dădeau un sentiment atît de acut de vulnerabilitate, încît în ciuda imenselor suprafeţe libere ale platformei i se părea, dimpotrivă, că nu există nici un loc pe unde să o apuce. Reuşi să se strecoare într-o zonă a nimănui, îngusta, creată între vîrfurile aripilor avioanelor aflate într-un dute-vino şi mări şi mai mult viteza.

Acolo, în faţa lui, deformat din cauza valurilor aburinde de căldură, care se înălţau din platformă ca o uriaşă perdea de plastic, avionul nouă cinci nouă pivotă pe roţile din dreapta şi traversă o pistă ocupată, pe care tocmai ateriza un avion de navetă. Imaginea rezultată, micşorată de marile distanţe implicate, lăsa pur şi simplu impresia că cele două avioane se vor ciocni şi se întrebă dacă poate să fie chiar atît de norocos ca avionul lui să fie oprit de o forţă străină, absolut în afara puterilor sale. Dar, în timp ce acestea se îndepărtau fără probleme unul de altul, începu să înţeleaga imensitatea platformei şi să-şi dea seama nu numai cît era ea de amăgitoare, dar şi cît mai avea el de străbătut pînă la nouă cinci nouă.

Deşi încă destul de departe, sirena se auzea tot mai puternic şi Daggett trebui să aleagă o rută care se încrucişa nu numai cu avionul din dreapta lui, care rula spre pistă, dar şi cu pista activă, din spate. Trase cu ochiul pe sub fuzelajul unui Boeing care se deplasa pe calea de rulare şi văzu un alt avion care tocmai ateriza şi îşi dădu seama, cu destulă îngrijorare, că avioanele veneau imediat unul în spatele celuilalt, la intervale de numai cinci sau zece secunde. Gîndul de a manevra această maşină leneşă printre două asemenea furci îi tăie elanul. Poate că răspunsul se afla chiar în faţa lui – o putea lua imediat în spatele unui jumbo jet care tocmai se pregătea să traverseze.

Acceleră, în încercarea de a ajunge chiar în momentul efectuării traversării. Văzu mult prea tîrziu cealaltă maşină, atenţia fiindu-i îndreptată

spre dreapta, la avioanele care rulau, nu spre stînga. În această clipă scurtă, fulgerătoare, de panică, în care ai intuiţia pericolului iminent, Daggett înţelese că urma să fie lovit dintr-o parte. Îşi ridică braţul în apărare, ca să-şi ferească faţa de impact şi se aplecă într-o parte, amintindu-şi vag faptul că nu-şi pusese centura. Lovitura veni cu destulă putere ca să facă ţăndări toate geamurile maşinii, într-o fracţiune de secundă, orbitoare. Maşina alunecă într-o parte, cincisprezece iarzi buni, exact pe calea de rulare a avioanelor care se îndreptau spre pistă. Fusese răsturnat cu capul înainte, înspre portiera din dreapta, pe care pur şi simplu o deschise şi, după o răsucire pe loc, se pomeni pe bancheta din spate, în timp ce maşina se opri din alunecare şi simţi mirosul benzinei proaspete învăluindu-l, amestecîndu-se cu mirosul caustic al cauciucului ars. Cioburi din geamurile sparte îl împresurară ca o apă de baie, înspumată.

Ameţit şi dezorientat, îşi scutură capul în efortul de a şi-l curăţa de cioburi. Bucăţelele de sticlă cădeau de pe el ca apa de pe un cîine ud. Braţul drept îi amorţise ca şi cum ar fi dormit pe el. Abia atunci fu în stare să înţeleagă ce se întîmplase. Abia atunci privi prin ferestrele fără geamuri ale maşinii sale, prin parbrizul spart al celeilalte şi se pomeni faţă în faţă cu Anthony Kort.

47

KORT intrase în coliziune mult mai puternic decît se aşteptase. Se lovise cu fruntea de volan şi ochiul stîng îi sîngera. Intrase în plin în maşina lui Daggett şi ambele maşini fuseseră împinse aproape la fel de mult, îndepărtîndu-se binişor una de alta.

Primul lucru pe care-l văzu, cînd steluţele albastre din privirile lui se potoliră, era Daggett, la fel de ameţit, uitîndu-se la el, de pe bancheta din spate.

Întinse mîna după pistolul aflat în toc, sub salopetă, dar nu-l găsi. Îl văzu apoi acolo unde fusese aruncat, pe podeaua din dreptul banchetei alăturate, şi se întinse după el, dar se împiedică de centura de siguranţă. Se eliberă cu stîngăcie, apucă pistolul, trase la iuţeală piedica şi ţinti.

Al doilea lucru pe care-l văzu, prea tîrziu însă, din cauza ochiului stîng, însîngerat, fură roţile din faţă, uriaşe, ale unui jet, îndepărtîndu-se greoi de maşina lui Daggett, ca să intre din plin în aripa din spate a maşinii sale, învîrtind-o cu furie la o sută optzeci de grade. Lovitura pistolului său răsună vag în direcţia terminalului, în timp ce arma zbură încă o dată din mîinile lui şi dispăru. Burta masivă a reactorului îşi urma calea, peste el, maşina trecînd printre cele două perechi ale trenului de aterizare central, evitînd, în mod miraculos un alt contact.

Se strecură afară din maşină, rostogolindu-se înspre platformă, genunchii moi nemaiputîndu-l susţine şi se ridică în picioare cînd îl văzu pe Daggett tîrîndu-se spre bancheta din faţă şi strecurîndu-se la volan şi maşina începu să ruleze. La început nu putu înţelege cum o maşină atît de rău avariată mai era în stare să meargă, dar, într-adevăr, mergea. Se îndepărta de el. Iar el, alerga în urmă.

Se agăţă de rama lunetei sparte, exact în momentul în care maşina tuşi, ţîşnind înainte. Avînd degetele încleştate de ramă, mişcarea de accelerare îl azvîrli sus, spre portbagajul maşinii. Se căţără şi se strecură prin luneta spartă,

rostogolindu-se pe bancheta din spate. Surprinse albul ochilor îngroziţi ai lui Daggett cînd acesta văzu că are companie. Cu o mişcare iute, Kort se ridică şi-şi încolăci braţul drept în jurul gîtului lui Daggett, strîngînd tare, sufocîndu-l. Doar cîteva secunde încă şi totul se va sfîrşi.

48

DAGGETT simţi braţul încleştîndu-se ca o menghină în jurul mărului lui Adam şi vocea unui instructor fără nume, avut cu mai bine de zece ani în urmă, îi vorbi atît de clar, ca şi cum s-ar fi aflat pe bancheta alăturată. Între cinci şi şapte secunde, victima îşi pierde cunoştinţa. Apăsă cu putere frîna. Strînsoarea continua. Simţea cum i se scurge vigoarea din el, pe măsură ce creierului său i se refuza sîngele. Întunericul îşi făcea apariţia, ameninţător, la extremităţile cîmpului vizual, asemenea unui tunel care se îngusta şi întreaga platformă, cu nesfîrşitele sale şiruri de avioane şi reactoare încinse, cu norii ei de fum, în timp ce cauciucurile muşcau asfaltul, cu sirenele ţipînd ca nişte pescăruşi înspăimîntaţi, îi apăru dintr-o dată ca învăluită într-o lumină blîndă, rozalie, de amurg.

Degetele sale orbecăiră după maneta care acţiona bancheta. Ştia că este acolo, poate dincolo de posibilitatea degetelor sale de a o atinge dar, categoric, era acolo. Degetele o atinseră o dată, dar nu o apucară. Menghina îşi înteţi strînsoarea. Se aplecă în faţă ca să ajungă la manetă şi, făcînd asta, crescu presiunea asupra gîtului său. Starea de inconştienţă îl ameninţa. Atinse maneta. În timp ce piciorul apăsa acceleraţia pînă la podea, trase bancheta înapoi. Îl auzi urlînd, cu picioarele prinse în spatele banchetei şi simţi strînsoarea braţului slăbind. Îi apucă mîna şi o trase cu forţă, reducînd presiunea, horcăind după aer, în timp ce mai smuci o dată şi se răsuci ca să scape.

Kort îi dădu, atunci, complet drumul, în timp ce maşina mergea în derivă, fără control, fără şofer, încetinind şi luînd-o la întîmplare spre o pistă de aterizare. Daggett acţionă fără să raţioneze; logica sau experienţa nu aveau un rol activ în acţiunile sale. Se aruncă asupra lui Kort, peste banchetă, ca un animal sălbatic. În spaţiul limitat al maşinii, posibilitatea de a lupta efectiv era redusă la cîteva lovituri nedureroase, asa încît amîndoi reacţionară prin a-l apuca de gît pe celălalt. Daggett era în dezavantaj net, aici, gîtul lui fiind slăbit

considerabil, în urma strînsorii lui Kort. Şi abia cînd îşi dădu seama că acesta îl strîngea de gît doar cu o mînă, în timp ce el îl strangula cu amîndouă, văzu grămada de scule – chei şi şurubelniţe – pe jos, sub bancheta din spate şi pe Kort luînd în mînă o şurubelniţă.

Îşi dădu seama de asta cînd Kort îi împlîntă şurubelniţa între coaste.

Îl izbi în mînă şi aceasta se desprinse de unealtă, lăsînd-o înfiptă în el, durerea fiindu-i blocată pe moment de cine ştie ce buton al instinctului de conservare, care i se aprinsese undeva, în creier. Îi imobiliză mîna cu un picior şi se trezi şi el ţinînd o cheie fixă. De unde apăruse cheia, nu putea şti. Era ca şi cum Dumnezeu însuşi i-ar fi dat-o. În timp ce-şi ridica braţul ca să dea lovitura vieţii – sau a morţii, spera el -, durerea provocată de rană îl cuprinse cu o intensitate totodată electrizantă şi paralizantă. Cheia, în loc să coboare cu forţă, aşa cum intenţionase el, izbi eficient, dar nu fatal, în partea din faţă a craniului lui Kort.

Fără suflu, sîngerînd, cu adevărat nebun de legat, Daggett se uită în sus ca să vadă avionul nouă cinci nouă la capătul pistei, tocmai eliberîndu-şi frînele, pentru decolare.

49

DAGGETT îşi duse mîna la spate, localiză sursa durerii şi smulse şurubelniţa dintr-o singură, agonizantă mişcare. Un urlet, născut deopotrivă din furie şi durere, răsună în întinderea deschisă a platformei şi, în ciuda zgomotului nenumăratelor reactoare, fu auzit de doi hamali cocoţaţi pe o maşină de intervenţie, în afara terminalului A. Şurubelniţa fiind scoasă, rana începu să sîngereze violent. Încercă să se caţăre înapoi, peste banchetă, dar, dîndu-şi seama de limitarea în mişcări, impusă de rană, sfîrşi prin a-şi da drumul în jos, cu faţa înainte, pe bancheta care şi ea era ruptă, blocată pe şina ei, aproape de bancheta din spate. Un reactor uriaş, care tocmai ateriza, trecu direct deasupra lui, cu un zgomot asurzitor. Privi în dreapta la timp pentru a vedea roţile avionului nouă cinci nouă începînd să se învîrtească, întărindu-i cea mai mare teamă a lui: că nu va reuşi să oprească decolarea acestuia.

Reacţia lui a fost imediată. Stînd pe marginea banchetei din faţă, cu radiatorul care începuse să scoată aburi, manevră maşina pînă ce obţinu viteza maximă, renunţînd la orice măsură de precauţie, tăindu-şi drum direct spre turnul de control. Conducea pur şi simplu printre avioane, acolo unde era cazul, altora tăindu-le calea şi reuşi cu greu să evite o coliziune cu un avion Cessna cu un singur motor, pe care nu-l văzuse decît după ce acesta se înălţase de pe pistă, una din roţile sale săltînd efectiv pe capota maşinii. În timp ce el se îndrepta cu peste şaizeci de mile pe oră spre turn, nouă cinci nouă se apropia, mai repede, de momentul decolării. Din nou îl bîntui amintirea vocilor seci, profesionale, ale celor doi piloţi manevrînd cele o sută de tone ale avionului, spre pista de decolare şi, de aici, spre cer. Dar mai rău decît orice a fost faptul că a surprins momentul exact în care roţile părăsiră pista. Trase de oglinda retrovizoare (singura piesă de sticlă, din maşină, rămasă întreagă) ca să poată vedea avionul, cu mîneca de la cămaşă fluturîndu-i în spate şi numărînd secundele.

Avionul decolă în momentul în care Daggett mai avea încă treizeci de iarzi pînă la turn. Deschise portiera înainte de a pune frînă. Abia acum, cînd derapa spre o oprire zgomotoasă, la uşa de la parter a turnului, îşi dădu seama că sirenele şi activitatea pe care le crezuse îndreptate asupra lui aveau de fapt, ca obiectiv, o altă poartă de intrare, îndepărtată, unde se adunaseră ciopor. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să-i confirme că greşise, auzi o altă sirenă şi văzu două faruri apropiindu-se, în mare viteză, de el.

Se uită la ceas: trecuseră zece secunde, mai rămăseseră treizeci şi şapte. Putea vizualiza detonatorul, aşa cum fusese descris el de Chaz Meecham. Presurizarea cabinei aflîndu-se în curs şi botul avionului aţintit în sus, ceasul începuse numărătoarea inversă a ultimelor secunde ale avionului.

Paznicul aflat la piciorul turnului, cu arma scoasă, ieşi în faţa unicei intrări, blocînd-o.

— Stai pe loc, amice. Mîinile la vedere.

— FBI ! strigă Daggett, continuînd să se apropie repede de acesta, şchiopătînd de durere. Fără să încetinească. Mîna pescuia după legitimaţie şi îşi dădu seama că aceasta nu se afla acolo unde trebuia să fie. Poate că era undeva, pe bancheta din spate a maşinii, într-un alt loc, dar nu pierdută. Autoritatea din glasul lui îi provocă omului o clipă de ezitare, permiţîndu-i lui Daggett să se mai apropie cu doi paşi. Nu avea timp să parlamenteze şi nici să scotocească în maşină după o bucată de plastic laminat, prevăzută cu o poză color. El era FBI-ul. Asta era tot ce conta. Avea ceva mai puţin de treizeci şi şapte de secunde şi doar o vagă idee despre cum ar mai putea încă împiedica dezastrul.

Se opri foarte aproape de acesta şi-l lovi în vintre cu tot avîntul lui, aplecîndu-se totodată, îndepărtînd arma din raza lui. Îl împinse într-o parte, trase de uşă şi începu să urce scările. De fiecare dată cînd ridica piciorul stîng, simţea gaura dintre coaste ca şi cum Kort l-ar fi înjunghiat din nou. Urca scările şchiopătînd, într-o viteză surprinzătoare, urlînd, în agonie, la fiecare treaptă. Cînd ajunse la prima odihnă a scării, ceasul arătînd că mai rămăseseră douăzeci şi şapte de secunde, auzi focuri de armă în spatele său. Cine conducea maşina aceea de patrulare era, acum, pe urmele lui.

Unul din gloanţe îl atinse.

N-avea timp de explicaţii. În loc să se concentreze asupra a ceea ce acum păreau să fie nesfîrşite trepte spre turnul de control, în loc să vadă cum i se scurge viaţa sub ochii lui sau să audă glasul mamei lui sau să vadă o încăpere vastă, albă, cu chipuri fantomatice, albe, urîndu-i bun venit, el îşi continuă drumul în sus, pe scări.

Glontele nu-i încetinise cîtuşi de puţin ascensiunea. Îi trecuse prin carnea braţului, imediat sub subţioara stîngă.

Şaptesprezece secunde. Încă un tronson de scară. Auzi paşi, de data aceasta chiar deasupra lui. Or să-l omoare, se gîndea. Am străbătut tot acest drum, ca să fiu omorît chiar de ai mei.

Şi iată-l pe Cheliosul – agentul Henderson – un chiştoc de poliţai -, care participase la arestarea lui Bernard, făcînd semn din spatele lui Daggett să înceteze focul.

— Ce mama mă-sii se întîmplă ? strigă el la Daggett, cu ochii la cele două răni care sîngerau în partea stîngă a acestuia.

Dar Daggett ţîşni pe lîngă el, urlînd:

— Cine se ocupă de Quik-Link nouă cinci nouă ?

Douăsprezece secunde, îi spunea ceasul.

— Avionul se află acum la organul de trafic pentru controlul zborului... Strigă o femeie.

— E o bombă la bord ! Cîrpiţi-vă cu ei ! strigă Daggett din rărunchi, gîndind în termenii contactelor radio dintre poliţişti, avîntîndu-se spre ea. Nu ştiuse exact, dinainte, ce va face cînd va ajunge aici, dar acum, unica şansă de a lua legătura cu ei, singura posibilitate de comunicare i se părea că nu i-o poate oferi decît acest turn. Ce spusese Meecham ? Un contact cu trei porţi, fiecare etapă a acestuia acţionînd pentru explodarea detonatorului. Daggett putea opri ceasul numai prin închiderea uneia din primele porţi. Gîndeşte! Gîndeşte! Nu mai era timp pentru a readuce avionul în poziţie orizontală.

— Spune-le să depresurizeze cabina ! Să depresurizeze cabina, acum !

Şapte secunde.

Cum puteau rămîne atît de calmi oamenii aceştia ? Cu o voce care putea fi confundată cu cea a unui preot, tînăra femeie lansă apelul, cu accentul tărăgănat al Sudului.

— Apel urgent ! Alpha unu cinci nouă, aici controlul la sol al Aeroportului Naţional, cu un mesaj de stare de urgenţă. Explozive la bord. Vă rugăm depresurizări imediat avionul. Repetăm, depresurizări imediat. Apel urgent ! Apel urgent !

— Cinci secunde ! urlă Daggett.

Încăperea devenise la fel de tăcută ca o bibliotecă, doar respiraţia lui Daggett şi zumzăitul aparaturii electronice şi al ventilatoarelor mai fâcîndu-se auzite. Femeia spuse calm, în microfonul cu căşti:

— Mesaj de stare de urgenţă, Alpha unu cinci nouă...

confirmaţi depresurizarea cabinei. Confirmaţi depresurizarea cabinei... Puse o mînă fermă pe cască. Alpha unu cinci nouă...

Daggett spuse, urmărind pe ceas trecerea secundelor:

— Acum ! şi-şi aţinti apoi privirea pe fereastră, să vadă un avion care era prea departe ca să fie văzut.

— Confirmaţi, vă rog, Alpha unu cinci nouă. Confirmaţi vă rog... Ţinea în continuare mîna pe cască. Toate capetele din încăpere erau întoarse. Părea că

toată lumea îşi ţinea răsuflarea. Ea se uită înspre Daggett şi dădu din cap, fără nici o schimbare a expresiei.

— E afirmativ, îi spuse ea. Ne-au confirmat.

Parcă ar fi fost o minge umflată prea tare, gata să explodeze. Teribilul său oftat de uşurare lua cu el îngrijorarea, o dată cu aerul expulzat cu o forţă nemaipomenită şi oftatul fu preluat, ca un ecou, de toţi cei care-l înconjurau.

— Spune-le să revină la poziţie orizontală – trebuie să iasă din ascensiune – şi să se întoarcă aici, cît mai repede cu putinţă.

Femeia îşi reluă transmisia în acelaşi ritm plat, monosilabic, tărăgănat, al Sudului. Daggett se întoarse. Faţa lui Henderson era cenuşie.

— Am găsit celălalt detonator, spuse Daggett.

— Am bănuit eu, spuse Henderson, dînd din cap.

50

SE întîlniră pe aceeaşi plajă din Maryland, unde i se adresase pentru prima oară. Era la început de octombrie şi vînturile de toamnă măturaseră marea verde în calote albe, vînturi care prevesteau o furtună dinspre sud şi care o făcură pe Lynn Greene să-şi ridice gulerul, în apărare. Urma să plece a doua zi înapoi la Los Angeles, iar acesta li se păruse locul potrivit.

Păşeau, braţ la braţ, chiar la marginea apei, urmele pantofilor lor fiind uneori înghiţite şi şterse de pe nisip. Fluierari ţopăiau repede în faţa lor, precum cei de la Serviciul Secret, exact atît cît să nu poată fi ajunşi. Departe pe mare, în zona navigabilă, se aflau cîteva cargoboturi şi Daggett nu se putea împiedica să nu se întrebe încotro se îndrepta fiecare din aceste vapoare şi ce aventuri le mai aşteptau. Fusese o vreme cînd vroia să devină căpitan de vapor. Fuseseră vremuri cînd vroia să facă multe alte lucruri, dar era ceea ce era şi ca să-i spună ei asta venise aici.

— Eşti mulţumit dacă spun că nu-mi place, dar că înţeleg ? îl întrebă ea.

— Pînă nu se termină, nu se termină, spuse el.

— Atunci asta nu se va termina niciodată, replică ea. Sau se va termina ?

— Nu, nu cred.

— În noaptea aceea ar fi trebuit să facem dragoste. M-am muştruluit singură pentru asta.

— Eu cred că am făcut. Nu te-am iubit niciodată atît de mult. Ştiu asta. În noaptea aceea am cîştigat, amîndoi, poziţii noi. M-ai ascultat E un dar minunat, acela de a putea asculta. E ceva la care lucrez şi eu, acum.

— Să stii că într-adevăr te iubesc.

— Da, cred că ştiu.

Ea îl lăsă şi goni păsările şi, cînd se întoarse şi-şi vîrî din nou braţul sub al lui, avea ochii sticloşi şi se întrebă dacă vîntul era, oare, de vină.

— Totul e atît de al naibii de complicat.

— Aşa este.

— Dar pare atît de simplu.

— Este. Trebuie să merg pînă la capăt. Poate că asta va fi mîine, poate că peste un an. Poate că ea şi cu mine vom găsi împreună o soluţie şi îi datorez încercarea asta. În locul ei, tu ce...

— Ştiu. Şi eu aş fi vrut acelaşi lucru. Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate, dar doare.

— Da, doare.

Îl opri. Iată-i din nou acolo, exact în acelaşi loc în care stătea el cînd ea îl provocase, îndrăzneaţă, să intre.

Ea îşi scoase mîna încet, cu grijă, din buzunarul pardesiului, pînă cînd îi captă atenţia. Întinse mîna, îşi desfăcu degetele şi iată cheia.

— Doar o dată, spuse ea, privind spre căsuţă.

Făcură, pe pat, un munte de căldură, cu toate păturile, pardesiele lor şi două prosoape mari, de baie, pe care le găsise ea în debara. Sfîrşiră încolăciţi în întunecimea coconului, magic îmbrăţişaţi în parfumul excitării lor, inima bătîndu-le să le sară din piept, cu degetele încleştate într-un singur pumn. Explozia dragostei lor înfrînate a fost, după Daggett „ceva ce doar un expert în explozive ar putea înţelege”. Dar ea îl încurajă să continue investigaţiile şi, astfel, în limbajul profesiunilor lor, se hărţuiră unul pe altul pînă cînd sugestia ei, „doar o dată”, devenise de mult ceva de domeniul trecutului, şi soarele autumnal, portocaliu, aprinse cerul, colorîndu-l cu un roz emoţionant.

Drumul înapoi la maşină îl făcură în tăcere, deşi de cîteva ori ea chicoti, strîngîndu-l tare, de braţ. Într-un tîrziu, spuse:

— Cred că ar trebui să ne ajungă pentru o viaţă.

— Ar fi de dorit, îi răspunse el. Nu sînt sigur că aş fi în stare să mai trec o dată prin ce-am trecut.

51

ŞASE săptămîni mai tirziu, Anthony Kort aştepta într-un scaun, în Aeroportul Internaţional Dulles. În faţa lui, stătea Monique Cheysson. Mîinile lui, ca şi ale ei, erau prinse în cătuşe; un lanţ îi lega încheieturile mîinilor de glezne, şi acestea încătuşate. Era prima oară că o vedea din ziua aceea, la aeroport. Arăta rău din cauza oboselii. Fuseseră audiaţi separat. Un gardian îi spusese că ea fusese prinsă la cîteva zile după eveniment, în timp ce încerca să se urce într-un tren spre New York. Nu avea de unde să ştie dacă era aşa sau nu.

Avocatul lui îi obţinuse dreptul la haine civile, în locul acelei oribile salopete portocalii pe care o pretinsese procurorul federal. Monique purta un costum albastru, de doc. O să aibă el destul, destul timp să tot vadă salopete portocalii, de acum înainte.

Extrădarea se făcea în Germania, unde urma să i se deschidă proces pentru prăbuşirea lui zece douăzeci şi trei. Avocatul lui credea că se ajunsese aici din cauza eşecului procurorului de a construi un caz „cîştigabil”, care să-i fi atras lui Kort pedeapsa cu moartea. Federalii doreau al naibii de tare pedeapsa cu moartea. Acum, speranţele lor depindeau de Germania.

Protecţia îi era asigurată de FBI. Îl recunoscu pe unul dintre ei, un tip pe nume Levin, care acţionase ca un fel de asistent al lui Daggett în timpul interogatoriilor. Se părea că Levin conducea spectacolul fără Daggett. Aprecie ironia protecţiei asigurate de FBI.

Motivul acestei griji deosebite era faptul că Michael Sharpe evadase din închisoare. Patru membri ai organizaţiei Der Grund scăpaseră cu ajutorul unui elicopter care făcuse un raid temerar asupra închisorii, dînd presei ocazia să speculeze faptul că Sharpe şi organizaţia lui aveau fonduri excepţionale şi legături foarte bune. Circulau zvonuri despre existenţa unei acţiuni secrete, „Fondul Verde”, finanţată de băncile elveţiene şi de un cartel de foşti industriaşi care deveniseră „verzi”. Doar cu cîteva săptămîni înainte de lovitură, apăruse în publicaţia 60 de Minute un articol despre felul în care

Sharpe îşi recruta criminalii şi despre „cruciada teroarei”, condusă de el. Acum, atît de bine organizata evadare permitea presei să facă speculaţii asupra faptului că Sharpe cunoştea identitatea unora sau a tuturor industriaşilor care finanţau organizaţia şi acţiunile acesteia şi că aceşti oameni puseseră la cale evadarea lui.

Recent, presa se concentrase asupra lui Kort şi fuseseră exprimate speranţe că procesul acestuia, în Germania, ar putea aduce lumină asupra unor elemente lipsă şi ar putea extinde investigaţiile, de pe acum intensificate, ce se desfăşurau la nivel internaţional. America iubea titlurile de senzaţie din presă.

Tocmai de aceea nu fu surprins cînd, privind afară, la avionul pregătit de zbor, recunoscu chipul unuia din echipa care asigura aprovizionarea avionului cu alimente. Întreg trupul i se chirci cînd văzu chipul acela – era unul dintre mercenarii lui Michael. Michael nu avea nici o intenţie ca Anthony Kort să vorbească, asta era clar. Se uită la Monique şi schiţă un zîmbet. Ea îi întoarse privirea, fără nici o expresie. El spera să stea alături unul de altul, în avion. Vroia să moară alături de ea. Cu atîtea prin cîte trecuse, nimic n-ar mai fi trebuit să-i surprindă. Şi, totuşi, la vederea acestui om asta făcuse.

— Nu te simţi bine ? îl întrebă unul dintre gardieni. Kort zîmbi cu toată faţa. De luni de zile nu-l mai trecuseră asemenea fiori.

— Mai bine nici că s-ar putea, răspunse.

52

DAGGETT stătea nervos în sala de aşteptare a spitalului.

Chiar în acele clipe, avionul lui Kort urma să decoleze.

Stabilise clar care erau priorităţile lui. Îi spusese lui Pullman un nu hotărît. Se ocupa Levin de asta, pentru el.

Acolo, în spatele unui şir de uşi ferecate, medicii executau prima operaţie cu caracter de investigaţie, de cînd Duncan simţise căldură în amîndouă picioarele, numai cu zece zile în urmă. Radiografiile confirmaseră faptul că ceva – poate căderea de pe rafturile de cărţi, în urmă cu două luni – deplasase radical cea de-a treia vertebră şi, cu toate că procesul care a rezultat nu putea fi explicat din punct de vedere medical, specialiştii îşi exprimaseră dorinţa să fixeze vertebra în poziţie, înainte ca aceasta să alunece înapoi. Dacă lucrurile se prezentau bine acolo, înăuntru, atunci acest lucru urma să fie făcut chiar acum.

Ea venea spre el şi se ridică să o salute. Se sărutară şi apoi se îmbrăţişară strîns. Adusese mîncare chinezească la pachet şi pretindea că nu umblase în prăjiturelele cu răvaşe, deşi el recunoscu imediat caracterele maşinii ei de scris şi se îndoi că soarta îi scrisese pe bileţel: Fiul tău va juca baseball cu tine, de acum într-un an. Asta îi aduse lacrimi în ochi şi-l făcu să-şi verse cafeaua, ceea ce provocă o clipă de panică, dar reuşiră, împreună, să şteargă repede, totul.

Auzi piuitul pagerului prins la cureaua lui. Daggett îşi duse mîna la el. Dar se surprinse cu mirare că, în loc să-l citească, îl opri, ignorîndu-l. Astăzi nu era o zi pentru pagere îşi reaminti el. De aceea doar, îi spusese nu, lui Pullman. De ani de zile nu mai cunoscuse o asemenea fericire. Privi în urmă, la cele cîteva luni, la cei cîţiva ani şi se gîndi: Chiar dacă mi s-ar oferi această ocazie, nu aş face altfel. De unde pînă atunci trăise sub norul disperării, simţea acum razele calde ale speranţei. Nu era totul perfect – nu trăia într-o lume perfectă – dar cu timpul...

LISTA SIGLELOR

ATM Automatic Teller Machine, banking
Automat pentru scos bani din contul în bancă
CAM Cockpit Area
Microphone Microfonul din cabina de zbor
CNN Cable News Network
Post de televiziune prin cablu, profilat pe transmiterea ştirilor
CVR Cockpit Voice Recorder
Cutia neagră – banda cu imprimarea vocilor din cabina de zbor
DFDR Digital Flight Data Recorder
Înregistrator digital de date privind controlul zborului
DOJ Department Of Justice, Sacramento,
California Departamentul Justiţiei, Sacramento, California
FAA Federal Aviation Administration Administraţia Federală a Aviaţiei
LAFO Los Angeles Field Office, FBI
Biroul FBI-ului, cu activitate de teren, din Los Angeles
LAX Los Angeles International Airport
Aeroportul Internaţional din Los Angeles
O. O. Office of Origin, FBI – the field office that instigates an investigation
Biroul FBI cu activitate de teren, care iniţiază o investigaţie
SA Special Agent, FBI – Agent Special FBI
SAC Special Agent in Charge – departmental head of an FBI field office
Agent Special Coordonator – şef de departament al unui birou FBI, cu activitate de teren
WMFO Washington Metropolitan Field Office, FBI
Biroul Metropolitan FBI, cu activitate de teren, din Washington